د کتاب په اړه

ولې مې دا کتاب وژباړه؟

ځنګه چې مې د دې کتاب پر عنوان (چشم ها را باید شست/ نقدی بر تفسیر افراطی از دین) سترګې ولګېدې، د لوستلو تلوسه یې راته پیدا شوه، همدا چې د کتاب سریزه او لومړۍ مقاله مې ولوسته، پوه شوم چې څومره مهم او ګټور اثر دی او پرېکړه مې وکړه چې پښتو یې کړم؛ خو څومره چې د کتاب په لوستلو کې مخکې تلم، هماغومره د ژباړې اړتیا یې راته لا زیاته څرګندېده.

کتاب په څو دلیلونو راته کم ساری ښکاره شو: یو، د موضوع او محتوا په لحاظ، دا اثر پر هغو مسایلو بحث کوي چې زموږ د ټولنې اساسي ستونزې دي او دا هغه څه دي چې زموږ په چاپ شویو کتابونو کې یې څرک ډېر نه لیدل کېږي. د کتاب ځینې او بلکې اکثره موضوعات، خورا جدي او خطرناکه دي او ډېر کسان یې د ویلو زړه نه لري؛ خو لیکوال دا جرئت کړی دی او زما په فکر جرئت یې ځکه کړی چې یو خو خپلې خبرې ورته سمې ښکاري او دلیل ورته لري او بل له خپل ولس سره خواخوږي لري. خواخوږی لیکوال د باد لوري ته نه ګوري چې په کومه خوا الوځي، هغه د ټولنې خیر ته ګوري. دوه، د سبک په لحاظ، لیکوال موضوعات په علمي او ناپییلې بڼه مطرح کړي دي او څنګه چې د علمي بحثونو تقاضا ده، هماغسې یې پسته او صریحه ژبه کارولې او خبرې یې په سړه سینه له احساساتو، مبالغو او وارمخکې فرضیو پرته کړې دي، دی قاطع حکمونه او یو اړخیز قضاوتونه نه کوي؛ بلکې خپله رایه بیانوي او نورو ته هم بلنه ورکوي، چې خپل نظر څرګند کړي. د لیکوال په سبک کې یوه مهمه ځانګړنه دا ده چې د تعصب له لومه یې نه دی ښکېل. لیکوال نه دیني او مذهبي تعصب پاللی، نه قومي او ژبني او دا هغه امتیاز دی چې زموږ خورا لږ شمېر لیکوال یې لري. درېیم، د لیکوال نیت راته صاف برېښي، دی که زموږ د ټولنې پر ستونزو لګېږي، که مو پر دینداری باندې نیوکه کوي، که د مدرسو پر نیمګړتیاوو خبرې کوي، نیت یې د دې ستونزو اصلاح ده. د لیکوال نیت د هغه له

Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

سبکه هم ښکاري او له دې هم جوتېږي چې دی که يوه ستونزه يادوي، ورسره د ستونزې د حل لاره هم راښيي او منطقي تجويزونه ورته وړاندې کوي.

د ليکوال بل کمال دا دی چې د کتاب په پای کې يې هغه نقدونه چې د ده پر مقالو ليکل شوي، هم راخيستي دي. په دې نقدونو کې د ده موافقې نظريې هم شته او مخالفې هم، له دې جوتېږي چې ليکوال پر خپلو مفکورو له حده زيات ټينګار نه کوي او مخالف نظرونه هم په ورين تندی مني؛ بلکې پخپله وايي چې ممکن د ده نظر سم نه وي نو قلموال يې بايد تېروتنې ورسمې کړي. البته زه هم د ليکوال له ټولو خبرو سره يو مخ موافق نه يم؛ خو دا اثر د نويو فکرونو يوه مهمه مجموعه ده او دا هغه څه دي چې پښتانه لوستونکو ته پکار دي چې ورسره اشنا شي.

په دې کتاب کې څه شی لولو؟

ليکوال لومړی په يوه جامع بحث کې د سياسي اسلام مسأله راڅېړي او وايي چې سياست هم د طبابت، زراعت، تجارت او نورو مسلکونو په شان دنيوي چاره ده او د يوه حديث په استناد وايي چې په دنيوي چارو پخپله مسلکي کسان يې ښه پوهېږي او دين په کې کار نه لري.

ورپسې د دين د تجديد بحث پيلوي او په دې اړه هم د نبي کريم (ص) يو حديث رانقلوي چې وايي د هرو سلو کالو په سر کې به دين نوی کېږي. بيا له دې روايته د بنسټپالو انګېرنه يادوي چې هغوی د دين نوی کول، د دين پخوانۍ او لومړنۍ بڼې ته ورستنېدل ګڼي. اسلامي بنسټپالنه ګومان کوي چې زموږ د ستونزو اصلي وجه دا ده چې د دين له اصلي بڼې لرې شوي يو. د بنسټپالو په باور پخوا هر څه سم او دنيا ګل و ګلزاره وه؛ خو د وخت په تېرېدو سره چې خلک د دين له اساساتو لرې شوي، په دې لانجو اخته شوي دي؛ نو بايد بېرته هماغه پخوانی اسلام اعاده کړو. ليکوال پر دوی نقد کوي چې: «څنګه دا ثابته کړو چې د پخوانو درک په هره برخه کې سم و او هغوی تر څان د راوروسته نسلونو په شان په ځينو موردونو کې تېروتلي نه وو. دا پوښتنه هله مطرح کولای شو چې د پخوانو عصمت نفي کړو. که دا ومنو چې هغوی په ځينو جزئي موردونو کې تېروتلي وو، نو بيا نه شو کولای د هغوی درک، په ټوله کې د دين بې عيبه او کامل درک وګڼو.»

بده به نه وي چې دلته د بنسټپالنې په اړه يو څو خبرې وکړم.

بنسټپالنه څه ده؟ معاصره بنسټپالنه لومړی په عيسويت کې راوزېږېده. د ۱۹۱۰ او ۱۹۱۲ ميلادي کلونو تر منځ د امريکا په متحده ايالتونو کې د عيسوي دين اساسات په دوولس ټوکو کې خپاره شول او ليکونکي يې ادعا وکړه چې د هغوی د ټولو ستونزو مور، د عيسويت

(c) ketabton.com: The Digital Library

له اساساتو څخه لرې کېدل دي. وروسته مذهبي بنسټپالنه يهوديت، هندويزم او اسلام ته هم لاره وکړه. په مذهبي بنسټپالنه کې وګړي په هغو شيانو پورې کلک نښلي چې ګومان کوي د هماغه مذهب اعتقادي اساسات دي. د مذهبي بنسټپالنې ټولې ډلې (عيسوي، يهودي، اسلامي او نورې) سره د غه ګډ اساسات لري: - مذهبي ايدياليزم – حقيقت يو دی او هغه هم ويل شوی (د دوی په مذهبي کتابونو کې) – د انسان ماغزه په دې قادر نه دي چې په هر څه پوه شي – مډرنيزم د دوی ستر دښمن دی – انسانانو په پخوا زمانو کې يو طلايي عصر درلود – د ننني انسان د بدمرغۍ وجه دا ده چې د مذهب اساسات يې پرېښي دي او نېکمرغي به يې د هماغه طلايي دورې په راګرځولو کې وي.

ګومان کېږي چې د ټولو مذهبي بنسټپالو ډلو په رامنځته کېدو کې د حقارت احساس اساسي نقش لرلای دی. عيسويت چې په منځنيو پېړيو کې يې ګرده اروپا اداره کوله او د ټولو وګړو واک، د دوی له شخصي او خصوصي مسايلو رانيولې تر حکومت او سياسته پورې، له کليسا سره و، د نوې نړۍ په راڅرګندېدو سره خپل دغه بې حد و حصره سلطه له لاسه ورکړه او څنګه چې کليسا پر خلکو په زوره حکومت کړی و او خلک يې د بېر ځورولي وو، نو د عيسوي کشيشانو د واک په ختمېدو سره له مذهب سره د خلکو دلچسپي وار په وار سره کمه شوه. د عيسوي دين او ساينس تر منځ د خلکو د باور د خپلولو سيالي روانه وه او د هرې ورځې په تېرېدو سره ساينس له نويو کشفياتو، اختراعاتو او تجربو سره پرمختګ کاوه او ورسره ورځ تر بلې د خلکو باور ورباندې زياتېده؛ نو عيسويت چې له خرافاتو سره غوټه و، د ماتې او حقارت احساس وکړ. د حقارت احساس انسان مبارزې ته وربولي، واقع بين انسان خپله نيمګړتيا مني او د جبرانولو منطقي لاره يې ګوري؛ خو ناواقع بين کسان بيا د کاذبې مبارزې لاره خپلوي او په دې لاړو کې يوه يې د خيالونو نړۍ ته پناه وړل دي.

ولې بنسټپالي تېرې زمانې ته ورستنېدل غواړي؟ هماغسې چې پورته مو اشاره وکړه، د حقارت د جبرانولو ناسمه لاره د خيالي دنيا جوړول دي. بنسټپالې ډلې خپله نيمګړتيا او خپله ماته نه مني او په خيال کې د کاميابيو او بريااوو داسې طلايي دوره جوړوي چې د دوی په ګومان يو وخت به تېره شوې وي. دوی ګومان کوي په هغه طلايي دوره کې د دوی مذهب خورا غښتلی، خورا سم او له عيبونو خالي و؛ خو وروسته د مذهب پيروان د خپل مذهب له اساساتو لرې شوي دي؛ څکه خو په بدمرغيو سر شوي او له ماتې سره مخ شوي دي. اسلامي بنسټپالي فکر کوي چې د خلفای راشدين دوره د اسلام طلايي دوره وه چې امن، عدالت،

(c) ketabton.com: The Digital Library

سوکالي، او نېکمرغي په کې په اعلى حد کې وو. خو حقيقت دا دی چې طلايي دوره نشته؛ بلکې مورږ د هغو دورو د خلکو مصيبتونه او جنجالونه هېر کړي دي او يا ځنې ناخبره پاتې شوي يو، دا سمه ده چې په صدر اسلام کې ګڼ فتوحات د مسلمانانو په برخه شول؛ خو دغه فتوحات د زرګونو انسانانو د سرونو په بيه تمام شول. له روايتونو ښکاري چې په هاغه وخت کې بې وزلي، فقر او مصيبتونه کم نه وو. د حضرت علي (کرم‌الله‌وجه) او حضرت معاويه (رض) تر منځ په جنګونو کې لس ګونه زره مسلمانان ووژل شول، د خليفه ګانو قتلېدل، د خلافت پر سر ناندرې او په دې لړۍ کې بالاخره د يزيد په لاس د پيغمبر (ص) د ګران لسمي وژل کېدل، ټولې هغه ناخوالې دي چې د ادعا شوي طلايي عصر برم تر پوښتنې لاندې راولي.

ولې بايد د بنسټپالنې پر ضد مبارزه وکړو؟ ځکه چې بنسټپالنه يوازې ځان مني او نور ټول ردوي. د بنسټپالو په نظر په دنيا کې يوازې يو حقيقت شته او هغه حقيقت يوازې دوی کشف کړی دی، نور ټول په غلطه روان دي. همدغه باور هم له تناقضه ډک دی؛ ځکه اسلامي بنسټپالي دغه ادعا کوي چې يوازينی حقيقت دوی موندلی؛ خو عين ادعا عيسوي او يهودي بنسټپالي هم کوي؛ نو لږ تر لږه د هر دين په سر يو يوازينی حقيقت راټوکېږي، حال دا چې يوازينی خو بايد يوازينی وي. کاشکې د دوی باور يوازې د دوی په فکرونو پورې محدود پاتې وای، دوی د ټولو هغو کسانو ختمول غواړي چې له دوی سره پر يوه لاره نه ځي. که يې لاس بر شي، لومړی خو ټول مجبوروي چې د دوی نظر ومني او که ويې نه مانه له تېغه به يې تېر کړي. هماغسې چې د افغانستان کمونيست پلوه د خلق ديموکراتيک ګوند به خپل مخالفان ختمول. نو د بنسټپالنې دغه دوه عمده عيبونه سړی دې ته مجبوروي چې پر ضد يې مبارزه وکړي؛ ځکه که ته ورسره کار هم ونه لرې، دا درسره کار لري.

د بنسټپالنې زيات تاوان چا ته رسېږي؟ زما په فکر اسلامي بنسټپالنه تر ټولو زيات اسلام او مسلمانانو ته زيان رسوي. هغه په دې چې اسلامي بنسټپالي هم د نورو بنسټپالو په شان، يوازې ځان حق ګڼي او نور ټول باطل. څرنګه چې په اسلام کې د ننه د سني او شيعه لويې فرقې دي او بيا هره يوه يې په څو نورو ډلو او فرقو وېشل شوې ده؛ نو له هرې فرقې او مذهبي ډلې سره به د بنسټپالو ميرڅی وي او څرنګه چې اسلامي بنسټپالي له خشونت او ترهګرۍ سره غاړه غړې دي، خپل هر رقيب ته به خپل زور وروښيي. ممکن دغه تمايل به په عيسوي او يهودي بنسټپالو کې هم وي؛ خو په پرمختللو ملکونو کې نظام او قانون دومره غښتلي دي چې بنسټپالي خپل سرۍ ته نه پرېږدي؛ خو زمورږ د سيمې هېوادونه دا توان نه لري. همدا اوس

د پښتو کتابونو پر ليکه نړۍ www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

په پاکستان کې د شیعه ګانو پر ضد ، د دوی پر جماعتونو او جوماتونو ځانمرګي بریدونه او بمي چاودنې کېږي، په عراق کې هم وضعیت همدغسې دی او دغه ناورین د اسلامي نړۍ هر ګوټ ته غځېدلی شي. نو تر ټولو زیات پخپله مسلمانان، هغه مسلمانان چې د دین غم ورسره دی، باید د بنسټپالنې پر ضد مبارزه وکړي.

همدا وجه ده چې ښاغلي استاد محمد محق د یوه خواخوږي مسلمان په حیث خپل رسالت تر سره کړی او د بسنټپالنې په اړه یې مقالې لیکلې دي. زما په نظر په اوسنۍ زمانه کې تر دې ستر کار نشته چې ویې کړو ؛ ځکه بنسټپالنه هغه سل سری ښامار دی چې لا یې یوازې یو سر ښکاره شوی او نهه نوي نور یې لا په سوړو کې پټ دي.

اوس به بېرته راشو د کتاب محتویاتو ته. زموږ د ډېرو خلکو په باور د دیانت معیار همدا دی چې څوک دې لمونځ قضا نه کړي، په روژه کې ټینګ وي، حج وکړي... او نور چې هرڅه کوي، پروا نه لري. ښاغلي محق د اخلاقي دیانت او غیر اخلاقي دیانت په مقاله کې دا مسأله ډېره ښه څېړلې ده. دی وایي چې ځینې خلک هره ګناه کوي، غلا ، ټګي برګي، دروغ، یو هم نه پرېږدي؛ خو بیا نفلونه، تراویح او اعتکافونه کوي چې ګوندې ګناهونه یې پاک شي. لیکوال وایي دا غیر اخلاقي دیانت دی: «خو په اخلاقي دیانت باورمن کسان پوهېږي چې که دغه کارونه د هغوی د اخلاقي شخصیت په وده کې مرسته ونه کړي، بې ګټې دي. دا وګړي عبادتونه داسې تمرینونه ګڼي چې له بلې دنیا سره د پیمان د تجدید په وسیله، د هغوی د اخلاقو له دوامدارې ودې او ښه کېدو سره مرسته کوي» خدای پاک فرمایي چې بې شکه لمونځ انسان له منکراتو راګرځوي؛ له دې ښکاري چې هغه لمونځ لمونځ نه شو بللای چې د لمونځ کوونکي پر اخلاقو مثبت اثر ونه کړي.

لیکوال د دین پر اوسني وضعیت نقد کوي: «راتلونکې نړۍ به په چټکۍ سره بدلېږي او تغییر او تحول به په کې رائي، هلته به د هغه دین بازار ګرم وي چې د دښمنۍ او تربګنۍ تخم ونه کري، چې د انسانانو تر منځ د جنګ او دښمنۍ اور ته لمن ونه وهي؛ بلکې خپل پیروان ښو اخلاقو ته وروبولي.»

همدارنګه د بنسټپالو په نقد کې وایي چې نننی انسان، پرونی انسان نه دی: «که فقهي کتابونو ته مراجعه وکړو ، د انسان اساسي اړتیاوې (حاجات اصلیه) په دریو شیانو رالنډېږي: کور، خر، نوکر. څوک چې دغه درې ولري، د فقیرانو له ډلې راووځي او د ښه ژوندانه ښتنان بلل کېږي او داسې ګڼل کېږي چې ټولې اړتیاوې یې پوره دي. خو په نننۍ نړۍ کې د انسان اساسي

(c) ketabton.com: The Digital Library

اړتياوې دا نه دي. نن سبا تعليم، درملنه، کار روزګار، د ژواک سالم چاپېريال، او ډېر نور شيان په اساسي اړتياوو کې حسابېږي. پر دې سربېره ډېر نور شيان دي چې د ژوند لازمي اړتياوې ګڼل کېږي لکه راديو، تلويزيون، ورځپاڼه، کمپيوټر، انټرنټ او نور شيان چې ورځ تر بلې يې شمېر زياتېږي.» نو څنګه چې د نننۍ انسان اړتياوې نورې دي، هماغسې يې غوښتنې او ستونزې هم نورې دي او په پخوانو زړو فورمولونو نوې پېچلې معادلې نه شو حل کولای.

ښاغلی محقق د تابوګانو په زړه پورې مبحث مطرح کوي او وايي چې بايد تابوګانې ماتې کړو او رازونه يې راوسپړو. تابو (Taboo, Tapu) د پولي نيزي کلچر يوه اصطلاح ده چې معنا يې مقدس او ممنوع ده. د ليکوال په باور: «ژمن روښانفکر او متفکر دا خپله وظيفه ګڼي چې د نورو بر خلاف په هغه لومه کې ونه لوېږي چې قدرت ورته غوړولې ده. دی بايد هغه پوله ونه مني چې قدرت ورباندې د ده تفکر ايساروي. دی بايد د پوهې او نقادانه تفکر وسله په لاس واخلي او هغو ځايونو ته ورشي چې لږو کسانو يې د ورتلو جرئت کړی وي.» په نکلونو کې د ژوند خورا مهم درسونه په سېمبوليکه بڼه راغلي دي. د نکلونو اتلان هغو ځايونو ته ورځي چې نور يې ورتګ ته زړه نه ښه کوي. سره له دې چې نور خلک اتل ډاروي چې داسې ځايونو ته ورتګ د سر خطر لري؛ خو اتل خطر پر ځان مني، ورځي، بلاګانې وژني، طلسمونه ماتوي، او په همدې وجه کامیابېږي او نه يوازې ځان له بلا ژغوري؛ بلکې ټول ولس د بلا له خولې راباسي. زموږ اکثره فولکلوري نکلونه دغه خبره راته کوي چې هله له بلا خلاصېدای شئ چې مبارزې ته يې ورودانګئ او د عقل او پوهې په مرسته يې له منځه يوسئ. تابو هغه بلا ده چې يوازې ځيرک او هوډمن ليکوال او روښانفکر يې د ماتولو زړه کوي. ميرزا اسدالله غالب ښه ويلي دي چې:

با من مياويز ای پدر، فرزند آذر را نګر   هر که شد صاحب نظر، دين بزرګان خوش نه کرد.

د دې کتاب ليکوال هم د ابراهيم (ع) په دود، د فکري بوتانو ماتولو ته متې رانغښتې دي: «د څلور ګونو رسمي مذهبونو موضوع يوه بله تابو ده چې د قدرت د خاوندانو په لاس جوړه شوې او په پېړيو پېړيو يې د ازاد تفکر او اجتهاد په لاره کې جدي خنډ جوړ کړی دی... د دې څلور ګونو مذهبونو د سروالو لويو مجتهدانو په وخت کې فقهي مذهبونه تر دې خورا ډېر وو، د ځينو صاحب نظرانو په باور شمېر يې ان پنځو سوو ته رسېده. په لومړي سر کې دا ټول، ساده فکري تمايلونه وو چې مسلمانانو ته له هر يوه سره د تعامل ازادي وه او د هېڅ يوه مذهب پيروي چا ته الزامي نه ګڼل کېده... (خو تر پنځمې پېړۍ وروسته) سره له دې چې څلور واړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

مذهبونه په حقه ګڼل شوي وو؛ خو نور چا حق نه درلود چې خپل مذهب پخپله وټاکي، هغه که خوښ و که خپه، مجبور و په هماغه مذهب کې پاتې شي چې پلار نيکه يې غوره کړی و.» نن سبا زموږ اکثره وګړي فکر کوي چې مذهب مطلق دين دی او څه چې په مذهب کې ورته ويل کېږي، يوازې هماغه د دين خبرې دي، حال دا چې ټول مذهبونه په ماهيت کې سره يو شان دي او ټول له قران او له سنته راخيستل شوي دي.

د مقالو په ترڅ کې ليکوال ځان هم راپېژني، دی د هغه وخت کيسه راته کوي چې نامتو مفکر نصر حامد ابوزيد د خپلو نويو خبرو په وجه تکفير شوی و: «زه هاغه مهال د بنسټپالنې له جبهې سره نژدې وم او د ابوزيد په محکوميت باندې خوشحاله شوم؛ خو په دې حيران شوم چې هغه څرنګه د داسې نظام له لوري تکفير شوی دی چې د اسلامي بنسټپالو په نظر نا اسلامي او مردود نظام ګڼل کېده. ما نه شو کولای چې دا تناقض حل کړم.» د ارواپوهانو په نظر بني ادمان د فکر کولو دوه طرزونه لري: ځينې تحليلي فکر کوي او ځينې غيرتحليلي. د تحليلي طرز فکر خاوندان هڅه کوي د پېچلو مسايلو راز راوسپړي، څېړنه وکړي، تجربه وکړي او پخپله ځان حقيقت ته ورسوي؛ خو د غيرتحليلي طرز فکر څښتنان دا غوره ګڼي چې هر څه په پټو سترګو ومني، هرڅه ورته تيار ښودل شوي وي او دوی ته يې د فکر کولو زحمت نه وي پرېښی. ښاغلی محق داسې کس نه دی چې چا دې ورته د بنسټپالو په اړه څه ويلي وي او د ده کرکه يې راپارولې وي؛ بلکې ده هر څه پخپلو سترګو ليدلي او د بنسټپالنې تار او تنسته يې معلومه کړې ده؛ خو څرنګه چې دی واقعبين انسان و، د هغوی په خبرو کې يې شک وکړ او نوي واقعيتونه يې موندل؛ ځکه خو يې فکر بدل شو.

ليکوال په بله مقاله کې په افغانستان کې د بنسټپالنې وده مطرح کوي: «(د افغان جهاد په کلونو کې) متحدو ايالتونو او ترونوالو يې همدا بس ګڼل چې خپل پياوړي حريف (شوروي اتحاد) ته سخت ګوزارونه ورکړي... او دا چې تر هغې وروسته به څه کېږي، ورته مهم نه وو. د دې معنا دا ده چې د بنسټپالنې خطر يې له پامه غورځولی و.» ښاغلی محق راته ښيي چې له ترهګرۍ او بنسټپالنې څخه د وسيلې په توګه استفاده، څومره لوی جنجالونه جوړولی شي.

ليکوال د ديني انارشۍ چاره په دې کېويني چې بايد د هېواد د ټولو امامانو، خطيبانو، او د مدرسو او د شرعياتو د پوهنځيو د استادانو له منځه يو مرجع مذهبي بنسټ جوړ شي: «په دې لاره کې تر ټولو مهم ګام د مرجع بنسټ جوړول دي چې په افغاني ټولنه کې د مذهب استازولي وکړي. دا بايد يوازينی بنسټ وي چې د دين په نامه د خبرو حق ولري څو له اوسنيو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګډوډېږيو مخنيوی وشي، داسې نه لکه اوس چې هر څوک بې له دې چې کوم معيار يا څرګنده ضابطه په پام کې ونيسي، ځان د دين وياند بولي.»

د ليکوال په باور: «غوره دا ده چې دا بنسټ دولتي نه؛ بلکې يو ملي بنسټ وي چې هر وخت د هېواد ګټو ته فکر وکړي او اجازه ورنه کړي چې نور دې څوک د دين په نامه وطن وران کړي. سره له دې چې دولت به د دې شورا په ترتيب او جوړولو کې برخه ولري؛ خو د دې لپاره چې شورا د خلکو اعتماد جلب کړي، لازمه ده چې د دولت لاسپوڅې نه وي.» فکر کوم دا د ديني چارو د تنظيم لپاره بهترينه لاره ده، نه يوازې په هېواد کې دننه؛ بلکې که دا لړۍ پسې وغځول شي او د نورو اسلامي هېوادونو ديني بنسټونه هم رامنځته شي او د دغو هېوادونو د ديني بنسټونو تر منځ روابط ايجاد او بالاخره نړېوال اسلامي بنسټ تاسيس شي، بيا به په ټوله نړۍ کې واحده اسلامي تګلاره ولرو او بيا به داسې نه وي چې څوک دې انتحاري بريدونه په افغانستان کې روا وبولي؛ خو په پاکستان کې يې ناروا وګڼي.

د کتاب ليکوال د ملايانو او امامانو د ژوند د بهترۍ لپاره هم مناسب تجويز وړاندې کوي، وايي چې بايد ملايانو ته د ښوونې عصري ميتودونه ورزده شي او بيا دې د ماشومانو تعليم ته وګومارل شي: «امامان چې د ښوونې دغه ميتود زده کړي، بيا کولای شي د ماشومانو له کورنيو څخه د خپلې معلمۍ حق الزحمه واخلي.» له مناسبې حق الزحمې سره به د دوی ژوند بهتره شي او هغه حقارت چې اوس يې د خوارۍ په وجه احساسوي، له منځه لاړ شي، په نتيجه کې به دوی ځانونه د ټولنې د نورو وګړو په شان وګڼي او له خلکو سره به دښمني نه کوي. دلته هم ليکوال د نورو موردونو په شان له واقع بينۍ کار اخيستی دی او ملايانو ته يې د ښوونې په اړه د کورسونو جوړول حتمي ګڼلي دي. موږ وينو چې نن سبا د کابل په ځينو خصوصي ښوونځيو کې د مدرسو فارغان د قران کريم او ديني علومو د استادانو په توګه ګومارل شوي دي؛ خو څنګه چې دوی د تدريس په ميتود، اروا پوهنه او د پيداګوژۍ په نورو مسايلو نه پوهېږي، کار يې ناموثره دی او اکثراً د وهلو ډبولو له لارې پر شاګردانو فشار اچوي چې درسونه زده کړي، هماغسې چې دوی ته د لښتې په زور سبقونه ښودل شوي دي.

د الهياتو په بحث کې ښاغلی محق وايي چې د طالبانو الهيات تشبيهي الهياتو ته نژدې دي چې په کې خدای ته د انسان صفتونه منسوبېږي او هماغسې چې انسان ژر غوسه کېږي او پر ځان کنټرول له لاسه ورکوي، خدای هم غير له دې چې ګناهکارانو ته سختې جزاګانې ورکړي او انتقام څنې واخلي، بل کار نه لري. د ده په باور طالبان او دوی ته ورته نورې ډلې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځکه خلک ځوروي، وهي او ټکوي يې او خورا سخت چلند ورسره کوي چې ځان د خدای له خوا د دغسې سخت شريعت په تطبيقولو مکلف ګڼي. زما په نظر د دې ډول الهياتو نښې نښانې د افغانستان په غير مذهبي او ان د مذهب ضد ډلو په کړنو کې هم ځرګندې دي، د افغانستان د خلق ديموکراتيک ګوند يې ښه نمونه ده. دوی په خشونت پالنه کې تر جهادي ډلو او تر طالبانو کم نه وو، تو پير يې همدومره و چې هغوی د ايډيالوژۍ په نامه دا کارونه کول او دا نور يې د مذهب په نامه کوي چې په ماهيت کې بيا دواړه سره يو شان دي. نو د ليکوال دا خبره سمه ده چې خشونت پالنه د ډېرو افغانانو د زړونو تل ته ورکښته شوې ده. فکر کوم د غيرمذهبي ډلو کړنې هم د هماغه الهياتو له تصوره سرچينه اخلي چې غړو يې په کوچنيوالي کې په کورنيو او جوماتونو کې زده کړې دي.

د اثر خاوند د ځينو ديني مدرسو د وضعيت په اړه وايي: «په هغو ټولنو کې چې پراختيا يې نه ده کړې او له مدرن ژوند سره لا بلدې نه دي، غالب نظر اسطوره يي نظر دی. دا تر مدرنيزم د مخکې زمانې د ليد طريقه ده چې عمده ځانګړنه يې مرموزوالی دی. دوی هر څه ته، هغه که دنيوي چاره وي که ديني د اسطورې په سترګه ګوري.» دی مدرسې داسې ځايونه ګڼي چې عام خلک ورته د تقدس او اسطورې په سترګه ګوري؛ خو خبر نه دي چې د ننه په کې څه تېرېږي. اسطوره يي نظر زموږ ټولنې ته ډېر تاوانونه رسولي دي. ټګانو د خلکو له همدې ناخبرۍ او کمزورۍ څخه پوره استفاده کړې ده، دا چې مريدان د پيرانو پښې ښکلوي، د پير حضور ته په خاپوړو ورځي، هغه اوبه د تبرک لپاره څښي چې پير پرې لاسونه مينځلي وي ... د خلکو د همدې اسطوره يي باورونو نښې دي. دا مسأله هم د نورو هغو غوندې يوازې په ديني او مذهبي چارو نه محدودېږي؛ بلکې په ټولنه کې يې نور مثالونه هم وينو. مثلاً دا چې جنرال عبدالرشيد دوستم، احمدشاه مسعود، ګلبدين حکمتيار، عبدالعلي مزاري، برهان الدين رباني، حاجي محمد محقق، عبدالرب سياف او نورو تنظيمي مشرانو د قدرت پر سر جنګونو کې څومره وينې تويې کړې او پر مسلمانانو يې څومره ظلمونه کړي دي، له هېچا پټ نه دي؛ خو د هر يوه پلويان لا اوس هم دوی ته د تقدس په سترګه ګوري او د دوی پر خلاف يوه خبره هم نه شي زغملای. جالبه دا ده چې په دې منځ کې هغه کسان هم شامل دي چې ځانونه روښانفکره، تعليم يافته او د مدني ټولنې غړي ګڼي. که په نورو ډلو کې د مذهب زور دخيل وي، د دوستم ډله خو مذهبي صبغه هم نه لري؛ مګر سړی حيرانېږي چې څنګه يوه تعليم يافته او روښانفکره خلک هم ورته ټيټېږي او هره خبره يې په پټو سترګو مني. څلور دېرش کاله وشول چې نورمحمد تره

(c) ketabton.com: The Digital Library

کی او حفیظ الله امین مړه دي؛ خو د هر یوه ملګري اوس هم خپل رهبر له عیبونو مبرا ګڼي او د هغه د هر عمل دفاع کوي. دا ټول د اسطوره یي لید تاوانونه دي.

استاد محق په بې ساري جرئت سره د مدرسو هغه پټ اړخونه بربنډوي چې نور څوک یې د ویلو توان نه لري: «په دې مدرسو کې هر وخت پر دې ټینګار کېږي چې له ښځو سره دې له هر ډول رابطې پرهېز وکړي. دغه ټینګار د نرسالارۍ د فرهنګ انعکاس دی چې په اجتماعي ژوند کې د مېرمنو له هر ډول حضور سره مخالف دی... په دې لیدلوري کې ښځه د نارینه وو د انحراف او د فتنې عامل ګڼل کېږي چې باید سخت ځنې وډار پېږو. دغه فتنه ګري یوازې د ښځې پر حضور نه رالنډېږي، بلکې د هغې هر ساده او معمولي عمل، د مخ جوتېدل یې، غږ یې، پر لاره تګ یې، او هر څه یې فتنه زېږولای شي. ان د ښځو د بوټونو ټکا هم دغسې ده.» له دې خبرې سړی دا نتیجه اخلي چې نر هغه سرا پله لېوه دی چې باید هر وخت د ښځو رمه ځنې وساتې که نه دی ځان نه شي قابو کولای.

څو کاله مخکې په یوه موسسه کې طبي سوپر وایزر وم او د افغانستان ځینو کلیو ته تلم. یوه ورځ مې له یوه ملا سره پر همدې موضوع بحث وشو. هغه ویل چې ولې زموږ سیمو ته ښځینه ډاکترانې نه راځي؟ ما ورته وویل چې ته خپله لور مکتب ته نه پرېږدې، د نجونو مکتب نه منې؛ نو ښځینه ډاکتره خو له اسمان څخه نه رانازلېږي. ده وویل چې د نجونو مکتب ځکه نه منې چې ورسره فساد زیاتېږي. همدغه سړي څو ورځې مخکې راته ویلي وو چې په کلي کې بچه بازي عامه شوې ده او ښکلي هلکان په امن کې نه دي. نو ورته مې وویل، اوس چې ستاسو په سیمو کې بچه بازي عامه ده نو ولې د هلکانو پر ګرځېدو بندیز نه لګوئ؛ ځکه چې فساد ته خو د دوی حضور هم زمینه برابروي. کابلیان وایي چې د طالبانو په وخت کې چې ښځې او نجونې به له سره تر پښو پورې پټې وې او یوازې به یې پوندې ښکارېدې، د نارینه وو سترګې به د دوی پر پوندو ښخې وې؛ خو اوس چې ګڼ شمېر مېرمنې لوڅ مخونه ګرځي، څوک ورته ګوري هم نه. غني خان ښه ویلي دي:

چې دې وس د بدو نه وي
څه به ته څه به دې ښه وي
توبه هله د شرابو
چې شراب درته پرانه وي

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې بوډا شي خوله کړ شپه
بيا توبه توبه د څه کړي
هغه ښه د بدو بد وي
د ناکامه چې ته ښه کړې

زموږ په ټولنه کې ځينې نور مسايل هم شته چې زما په فکر بايد راوسپړل شي. مثلاً موږ د روايتونو او احکامو ماهيت ته نه ګورو، يوازې شکل ته يې ګورو او هماغه منو. د بېلګې په توګه دا د سنت طريقه ده چې د نارينه وو پايڅې دې تر ښنګرو پورته وي؛ ځکه د رسول الله(ص) په وخت کې ټيټې پايڅې د تکبر نښه وه. په کابل کې د تنظيمي جګړو پر مهال ټولو جنګياليو په تېره بيا د دوستم د مليشو پايڅې به تر زنګانه پورته وې خو هر يو يې د خپلې زمانې فرعون و؛ نو که د سنت شکل ته وګورو خو پايڅې بايد پورته کړو؛ خو که يې ماهيت ته وګورو، په دې وخت کې خبره اپوټه ده، جګې پايڅې د تکبر نښه ده. يا د اوداسه او په مجموع کې د طهارت په اړه، زه مطمين يم چې که د نبي کريم(ص) په وخت کې صابون واى، ده به خامخا ويل چې تر استنجا وروسته لاسونه مو په صابون ومينځئ؛ ځکه د ده منظور د بدن پاکوالى دى او بدن په خالي اوبو نه پاکېږي. دې ته ورته سلګونه نور موردونه دي چې څېړل غواړي. په دې تمه چې ښاغلى محمد محق به پر دې مسايلو هم بحث وکړي.

ډاکتر ولي الله ازاد

د 2013 د جون 15

کراچي، پاکستان

(c) ketabton.com: The Digital Library

د پيل خبرې

څنګه چې له دې ملک څخه د ښېرازۍ او د ترقۍ فرصت اخيستل شوی دی، هماغسې د دې لوبې په وجه زموږ د معنوي تعالي فرصت هم له منځه تللی دی. دين کولای شول چې د خپلو اخلاقي لارښوونو په برکت د انسانانو روح او باطن تزکيه کاندي؛ خو که چېرې دين يې د قدرت او ثروت په ناولتياوو نه وای ککړ کړی. موږ له دين څخه د مينې او پخلاينې الهام اخيستی شو نه د کرکې او خشونت.

خو زموږ د وطن واقعيتونه بل څه وايي... ګوندې دا کرغېړنه کيسه پای نه لري چې نور د مرګونو او مصيبت، بلوا او جنايت شاهدان ونه اوسو.

درې لسيزې تېرې شوې خو لا هم د هېواد د فکر او فرهنګ په ډګر کې د بدلانه نښې نه ښکاري او لا هم د ديني بحثونو ټيکه د هغو وګړو په لاس کې ده چې ژوند ته هېڅ درناوی نه لري او ارامۍ او ابادۍ ته هېڅ اهميت نه ورکوي.

لا هم د دين په نامه بازار لګېدلی او هغه شيان په کې خرڅېږي چې د وينو بوی ځنې لتېږي او له غوسې او خشونت پرته نور څه په کې نشته خو لنډ فکري او ساده ګان يې اخيستونکي دي.

په دې منځ کې نو د قلموالو رسالت څه دی؟ هغه کسان چې فکر خپروي، هغوی څه وظيفه لري؟ ايا هغه ژمنه چې خدای پاک د فکر او پوهې له خاوندانو څخه اخيستې ده، له دوی څخه دا نه غواړي چې بې له وېرې دې د جهل او جمود پردې وشېري او د مستو زنګيانو له لاسه دې وسله واخلي چې نور د چا مرۍ پرې نه شي او د چا نس څيرې نه شي؟

د دين دا سې ښکلی تفسير وړاندې کول چې پر عقل برابر وي او پر زړه خوږ ولګي، او د افراطي مفکورو نقد کول، يو له هغو کارونو څخه دي چې د فکر خاوندان يې کولای شي.

ليکوال دا خپله وظيفه بولي چې د قلم په زور د هغو کسانو مخې ته ورودانګي چې تياره خپروي او کرکه او تعصب زېږوي. دا مسأله تر هغې زياته جدي ده چې سړی دې ځان ورته غلی ونيسي او خبره پکې ونه کړي؛ ځکه چې دلته د انسانانو او د هېواد د تباهۍ او د دين د بدنامۍ مسأله مطرح ده، دلته اخلاق او معنويت تباه کېږي.

د پښتو کتابونو پر ليکه نړۍ www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ليکوال په دې هم پوهېږي چې دغه هڅې د اوبو د يوه څاڅکي په شان دي چې په يوه وچه، سوځېدلې صحرا کې څڅېږي او دا به د ټولنې له زرګونو ستونزو څخه يوه هم حل نه کړای شي؛ خو چاره څه ده؟

هغه ربړه چې موږ ورسره مخ يو، يوازې د همدې زمانې محصول نه ده. زموږ د هېواد ځينې ستونزې په تېرو لسيزو او ان تېرو پېړيو کې ريښه لري. هر نسل يوه کارنامه درلودلې ده، يا مثبت يا منفي، يا کامياب يا ناکامه. موږ هم په خپل وار سره يو څه مسووليت لرو. کېدای شي زموږ ننني، تتې هڅې د راتلونکو نسلونو لپاره ګټورې تمامې شي، د هغو نسلونو لپاره چې پر ځان به وياړي او د دې ټولنې د ببرې، ماڼوګان به وي.

ليکوال په همدې باور قلم راخيستی او هڅه يې کړې ده چې له خپلې وسې سره سم ځينې مسايل مطرح کاندي. ګوندې دا بحثونه ځينې پوښتنې راولاړې کړي او زموږ په ټولنه کې د کتاب د ځينو لوستونکو په فکر کې خوځښت راولي.

د دې کتاب مقالې او بحثونه د تېر کال په بهير کې له هغو ترخو او غمجنو پېښو سره هم مهاله ليکل شوي دي چې زموږ په خاوره کې پېښې شوې. نو د ليکوال ذهن تر ډېره بريده هغو اندېښنو په سر اخيستی و چې د محيط له واقعيتونو سره يې اړخ لګاوه او نيت يې انتزاعي- تحقيقي اکاډيميکه ليکنه نه وه؛ خو د اکاډيميکو هڅو د ارزښت د راکمولو نيت يې هم نه دی لرلای.

د دې کتاب ځينو مقالو د قلموالو پام ځان ته اړولی او سربېره پر دې چې ځينو خپل شخصي نظر راته څرګند کړی، څو تنو ځوانو قلموالو نقدونه او تعليقونه يې هم ورباندې کښلي او له دې کار سره يې د انتقادي بحثونو سپرغۍ بله کړې ده او دا هغه څه دي چې زموږ د فرهنګي حوزې له اساسي اړتياوو څخه دي. دا چې زه له دې تعليقاتو او ملاحظاتو سره موافق يم که نه، بېله خبره ده؛ خو د دې حسنه سنت قدر کوم او د ليکوالو د مبارکو هڅو په درناوي، د هغوی مقالې مې د کتاب په پای کې راوستې دي.

د دې اثر تر خپرولو وروسته به هم ليکوال له دې باوره لرې نه شي چې د هغه ليکنې د انساني هڅې په توګه له خطا او سمو او ناسمو به خالي نه وي، په همدې وجه دی هر نقد ته په ورين تندي هرکلی وايي او هيله من دی چې په همدې پلمه دې د هېواد د قلموالو ترمنځ جدي او لا ژور بحثونه راپيدا شي او هغه فکري رکود چې پر دې وطن حاکم دی، مات شي. په دې تمه چې جدي او اغېزناک بحثونه پيل شي او دعوې دې د جګړې او خشونت له ډګره د قلم او ليکلو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ميدان ته انتقال شي. که داسې وشي په دې ملک کې به لوی بدلون پيل شي او ټولو ته به د ښه راتلونکې زيری ورکړي.

بمنه و کرمه...

محمد محق

۱۵/۳/۱۳۹۰

قاهره

د پښتو کتابونو پر لیکه نړۍ www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

لومړۍ برخه

د دین او فرهنګ په اړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

سیاسي اسلام،
د دنیا تأمینول که د آخرت تضمینول

نژدې یوه پېړۍ کېږي چې داسې حزبونه او ټولنې رامنځته شوې دي چې د اسلام سیاسي تفسیر یې منظور دی. دوی ورو ورو په اسلامي ملکونو کې د سیاسي –اجتماعي تحولاتو په مهمو لوبغاړو بدل شوي دي. تر دې او پردې مودې وروسته، اوس د اسلامي ټولنو اساسي اړتیا دا ده چې د دغو ډلو نقش او فعالیت وارزوي. لیکوال هڅه کوي چې په دې بحث کې دغو ډلو ته له تحلیلي –انتقادي لیدلوري وګوري چې ورسره تیوریکي جدي بحثونو ته لاره هواره کړي ځکه دا شی زموږ په محیط کې سوړ او بې خونده دی.

د بحث ټرمینولوژي

مخکې تر دې چې اصلي بحث ته ورننوځم، ښه به دا وي چې له «سیاسي اسلام»، «تأمین»، او «تضمین» څخه خپل منظور روښانه کړم.

سیاسي اسلام، نن سبا د مذهبي جماعتونو په منځ کې هغو بهیرونو او ځواکونو ته ویل کېږي چې د دین تر نورو اړخونو په تېره بیا د دین د اخلاقي بعد په نسبت د دین ظاهري بڼه یعنې شرعي احکام پورته ګڼي. دوی په همدې وجه د شریعت تطبیقول د مسلمانانو تر ټولو مهم اړخ ګڼي چې دا کار د حاکم سیاسي نظام په لاس کېدونی دی. دوی باور لري چې د همداسې نظامونو تاسیس د اسلامي ټولنو د ستونزو د حل پیل دی. دغه ډلې په فرهنګي، اجتماعي، اخلاقي او نورو ډګرونو کې نور ټول اصلاحات او بدلونونه، فرع ګڼي خو د مسلمانانو د سیاسي ژوندانه بدلانه ته د اصل په سترګه ګوري. په همدې خاطر حکومت ته رسېدل ورته خپله شرعي وجیبه ښکاري. په عربي نړۍ کې اخوان المسلمین، په غیرعربي ملکونو کې د دوی همفکران او پیروان، په مختلفو هېوادونو کې د حزب التحریر څانګې، جهادي سلفیت، د القاعدې نړیوال سازمان او د هغوی طالب انډیوالان، ټول یو خېل دي. سره له دې چې په ځینو موردونو لکه حکومت ته د رسېدو لاره او همدارنګه د شریعت د تطبیقولو په طریقه کې لږ ډېر

د پښتو کتابونو پر لیکه نړۍ www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

سره اختلاف لري؛ خو په ټوله کې سره يو شان دي. دغه ټولې يادې ډلې د سياسي اسلام تر نامه لاندې ډلبندي کېږي.

تأمين د امن له رېښې څخه اخيستل شوی دی او کله د امنيت او اطمينان ورکولو په معنا او کله هم د برابرولو او د اړتياوو د رفع کولو په معنا چې د امنيت او اطمينان حس ورسره نغښتی دی، استعمالېږي. نن سبا دغه کلمه په فارسي کې هم په همدې معنا کارول کېږي او د ليکوال منظور هم همدغه معنا ده.

تضمين په دوو معناوو استعمالېږي: لومړی، د يوه شي استعمال د بل شي په ضمن (ترڅ) کې مثلاً په ادبياتو کې چې يو شاعر د بل شاعر يوه مصراع يا بيت د خپل شعر په ضمن کې راوړي؛ خو دا معنا زموږ له بحث سره تړاو نه لري. ***(زموږ په ادبياتو کې پخوا دغه دود موجود و چې يو شاعر دې د بل شاعر پر غزل مخمس وليکي او د مخمس د هر بند په پای کې د هماغه غزل يو بيت راوړي، دې کار ته په ادبياتو کې تضمين وايي. ژباړن)*** دويمه معنا، د يوه شي ضمانت کول او د هغه د ساتلو يا برابرولو ژمنه. ليکوال دا کلمه په همدې معنا استعمال کړې ده.

دنيا که آخرت؟

په دې ليکنه کې دا پوښتنه مطرح کول غواړو چې سياسي اسلام د مومنو مسلمانانو دنيايي اړتياوې او غوښتنې پوره کوي که هغوی ته د اخروي سعادت لاره هواروي او د هغوی معنوي ژغورنه تضمينوي؟ البته دلته د نورو ديني جماعتونو په اړه چې د سياسي اسلام تر چتر لاندې نه راځي، څه نه وايو، لکه صوفيان، ديني روښانفکران او د نويو فکرونو خاوندان، غيرجهادي سلفيان، تبليغيان او نور ځکه چې دوی يا خو اساساً سياست ته اهميت نه ورکوي او يا دا چې سياست د فرهنګي – اجتماعي مسايلو تابع ګڼي چې دا د ديني اصلاح او د ټولنې د معنوي پاکولو په لومړيتوبونو کې نه راځي(۱).

سياسي اسلام د مډرنې زمانې زېږنده او په شرقي – اسلامي ټولنو کې د ناکامه مډرنيزېشن له جانبي عوارضو څخه ده او عمدتاً د ښاريانو د ټيټو طبقو او ښاري ژوند ته د نه راجذب شويو کليوالو ايډيالوژي جوړوي. دغه ايډيالوژي په دې ملکونو کې پر موجودو پراخو او ژورو کړکېچنو حالاتو د دې طبقو د باخبرۍ انعکاس دی. د دوی باخبري نيمګړې پاتې ده او د اجتماعي، اقتصادي، سياسي، فرهنګي او ... تحولاتو په اړه له مډرنو پوهنو سره آشنا شوې نه ده. دوی ساده فکر کوي او ګومان کوي چې د دې هېوادونو د وروسته پاتې والي او د

(c) ketabton.com: The Digital Library

مسلمانانو د ماتې راز د دغو ملکونو په فاسدو نظامونو کې نغښتی دی چې د نامسلمانو او عمدتاً غربیانو په توطیو باندې واک ته رسېدلي دي(۲).

د دې نظریې پر اساس که چېرې صالح وګړي (صالح په خاص تعریف سره) راووځي او ځان د پردیو له منګولو وژغوري او په خپلو ملکونو کې شرعي احکام جاري کاندي؛ نو د اسلامي هېوادونو ټولې ستونزې به یوه یوه له منځه ځي. بیا به نه د نیستۍ او محرومیت اثر پاتې وي، نه به د صنعت او ټکنالوجۍ په ډګر کې کومه عمده ستونزه پاتې وي، نه به په سیاسي ډګر کې د کمزورۍ احساس وکړي، نه به په علمي برخه کې له کمبود سره مخ وي، نه به د اخلاقي بحرانونو رنځ وګالي، نه به د چاپېریال له بدلونونو اندېښنه ولري، او نه به نورې لانجې ورپه غاړه وي...

په دې توګه بې له دې چې بلې دنیا ته لاړ شي، موعود جنت به همدلته ورته برابر شي او د اسلامي حکومت هغه طلايي دوران چې تر خلفای راشدین وروسته له منځه تللی و (۳) او دا ځوارلس پېړۍ مسلمانانو د هغه د محرومیت رنځ ګاللی، هغه دوران به بېرته اعاده شي. البته دا حتمي نه ده چې دغه طلايي دوره دې ټولو ته طلايي وي؛ ځکه مسلمانان به بېرته هغه ځمکې لاندې کړي چې له لاسه يې ورکړې دي. پر دې سربېره، د دنیا په شرق و غرب کې به د اسلام د خپراوي او پراختیا زمینه برابره شي او هغو خلکو ته چې تر اوسه له اسلامه محروم پاتې وو، اسلام به ورته ورسول شي او که د دې رسالت د تر سره کولو لپاره اړتیا پېښه شي، نور هېوادونه به په زوره ونیول شي (۴).

سیاسي اسلام د دې دنیا د ښېګڼې لوېې وعدې کوي او ورسره هم مهاله د بلې دنیا د سعادت تضمین هم کوي او ژمنه کوي چې که چېرې خلک دې ایډیالوژۍ ته مخه کړي نو اخلاقي تعالي، معنوي ژغورنه، الهي قرب او هر څه چې په دې ډله کې راځي، تر لاسه به يې کړي. که داسې وشي نړۍ به د نوي انسان او نوي جهان د منځته راتلو شاهده اوسي چې په دې جهان کې به د جاهلیت اثر پاتې نه وي، هم د شلمې پېړۍ د جاهلیت(۵) او هم د نورو پېړیو د جاهلیتونو اثر.

دې کې شک نشته چې داسې خوږې وعدې د هر چا زړه خپلوي؛ خصوصاً د هغو ځوانانو چې د خپلې ایډیالي نړۍ هېڅ ځرک نه مومي او په بې صبرۍ سره د داسې بدلانه انتظار کوي چې د دوی محرومیتونه ختم کړي او د دوی د مطلوب نظام او مطلوبې ټولنې د منځته راتلو زمينه

د پښتو کتابونو پر لیکه نړۍ www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

برابره کړي. دغه ژمنې خصوصاً هغه مهال لا خوږې لګېږي چې د مخاطبانو ذهنونه یې د ملتونو د پرمختګ له رازه او د لویو اجتماعي تحولاتو له پوهې خالي وي.

کله چې دا خلک عاطفي وېناوې کوي او په دې وجه د خلکو شور او ولولې راپارول کېږي، د عقل او فکر لپاره میدان وړوکی کېږي، دلته د خلکو په زړونو کې امید، باور، جدیت، غوسه، کرکه او نور متناقض احساسي حالتونه سره ګډېږي او په دې حالت کې یوازینی چیغه چې د خلکو غوږونو ته لاره نه شي کولای، هغه د عقل او حکمت چیغه ده چې له پوهې او تجربې څخه راولاړېږي او د مسوولیت د احساس او دوراندیشۍ له مخې له ستونې څخه راووځي.

په داسې وضعیت کې، د داسې بحثونو تمه نه شو کولای چې په آرامه فضا کې له شورماشوره لرې ترسره شي او د خلکو ذهنونه لا زیاتو او ژورو فکرونو ته وهڅوي، بې له دې چې اهل علم په څه شي تورن کړي او د فکر خاوندانو ته د شک په سترګه وګوري.

همدا وجه ده چې سیاسي اسلام توانېدلی دی د مسلمانو ځوانانو د لویې برخې پام ځان ته واړوي بې له دې چې علمي بحث او مناقشې ته تیار اوسي. دوی دې ته نه دي تیار چې له نورو ډلو سره رغوونکې خبرې اترې وکړي چې د ګډو ستونزو چې یوازې په یوې خاصې ډلې پورې اړه نه لري، چاره وکړي. دا کار ځکه نه کوي چې د دې بحثونو شرط دا دی چې یوه خوا دې ځان د ټول حقیقت مالک ونه ګڼي او مقابل لوري ته دې هم اقلاً د احتمال په حد کې برخه ورکړي.

تر اوسه چا نه دي لیدلي چې د سیاسي اسلام پلویانو دې داسې خبرو اترو ته غاړه ایښې وي چې ګڼې ډلې راونغاړي او هدف یې حقیقت ته رسېدل او د هغو ټولنو د ګډو ناخوالو د حل راایستل وي چې دغه ټولې ډلې ورپورې تړلې دي.

که داسې مباحثو ته فرصت برابر شي چې په کې د تکفیر وسله له چا سره نه وي، فتواګانې په کې نه وي، له ډوګما څخه لرې خبرې اترې په کې وشي، او ټولې خواوې علمي استدلال او منطق ته غاړه کېږدي؛ نو د دغو بهیرونو له خوا پر رامنځته شویو ډېرو مفاهیمو، شعارونو، مقولو او مفکورو باندې به بیا کتنه وشي او دغه مفاهیم او مقولې به خپل ځای نورو مفاهیمو او مقولو ته پرېږدي، داسې مفاهیمو ته چې پر غښتلي منطق تکیه ولري.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د دوو منطقونو تفکيک

يو له هغو موردونو چې د دې مقالې د بحث موضوع ده او بايد چې په جديت سره وڅېړل شي، د دنيا او آخرت د منطق تفکيکول دي او دا چې سياسي اسلام کوم يو خپل لومړيتوب ګڼي او عملاً د هغه د تحقق توان لري.

د دين د لومړي لاس متنونو يعنې قران او سنت ته په مراجعې څرګندېږي چې د دې دوو منطقونو په منځ کې آخرت لومړۍ درجه اهميت لري. دنيا د آخرت په څنډه کې معرفي کېږي ځکه چې د دين د صريح منطق پر اساس، د دنيا لنډ او تېرېدونکی ژوند د آخرت د اوږده او بې پايه ژوندانه په نسبت تر لوبې او ساعت تېرۍ (لهو و لعب) زيات څه نه دی (۲). نو اخروي سعادت او ابدي ژغورنه بايد د مومن انسان د توجه محراق وي او په هېڅ وجه بايد دنيا او آخرت په يوه تله کې ونه تلي. د دنيا او آخرت تر منځ توپير هغومره دی لکه څومره چې د محدود او بې نهايت امر تر منځ يې تصور کولای شو.

اخروي ژغورنه چې هماغه ابدي ژغورنه ده، خپل خاص منطق لري چې محور يې زياتره له خدای سره د انسان رابطه، د خلقت مبدا او د خدای له مخلوقاتو سره د انسان تعامل دی. له خدای سره رابطه د عبادت له لارې تأمينېږي او دا په حقيقت کې د متناهي موجود او نامتناهي ذات تر منځ سېمبوليکه رابطه ده، نه دا چې خدای ته به کومه ګټه رسوي او يا دې د هغه کومه اړتيا پوره کوي. د خدای له مخلوقاتو سره او تر ټولو د مخه له انسانانو سره د انسان رابطه، د اخلاقي فضايلو پر اساس جوړېږي. د قران د ايتونو زياته برخه په همدغو دوو محورونو پورې اړه لري چې د ابدي ژغورنې اساسي لاره ورپورې غوټه ده. ان د ځينو مسلمانو پوهانو په نظر، د قران او سنت د ځينو دليلونو پر اساس، عبادت د اخلاقي فضايلو د تکميل مقدمه ده(۷).

په دې منځ کې، ځينې ديني ارشادات چې ورته احکام ويل کېږي، د حقوقي قوانينو له ډلې څخه دي او د معاملاتو په حوزې پورې اړه لري. د دې احکامو د اجرا کولو ضمانت په حکومتي نظام پورې اړه لري چې تطبيق يې کړي او خلک يې مراعاتولو ته ملزم کاندي. د ديني احکامو دغه ډله د دوو نورو محورونو په نسبت خورا محدود دي او د قران لږ شمېر ايتونه ورته ځانګړي شوي دي(۸). دغه احکام د هغو دوو نورو محورونو بر خلاف، د مکان او زمان رنګ لري او په همدې وجه تل د اجتهاد او فقهي بحثونو موضوع جوړوي. که د دې احکامو حقيقت او د هغوی اخري مقصد باندې ژور فکر وشي، وبه ليدل شي چې د هغوی اخري مقصد هم دا دی چې وګړي په اخلاقي ضوابطو منضبط کاندي او دغه عمل يې د هغه له نورو اعمالو سره

د پښتو کتابونو پر ليکه نړۍ www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

غاړه غړې کړي چې ابدي ژغورنه يې په برخه شي. د دې ادعا ثابتول کاملاً جلا تخصصي بحث غواړي چې بل ځای بايد مطرح شي(۹).

خو په دې کې هېڅ شک نشته چې د قران او سنت کُلي هدف دا دی چې د مومن وګړي ټوله اراده، اند پښنه او هڅې اخروي ژوند او ابدي ژغورنې ته معطوف کاندي. دنيوي ژوند او په هغه پورې اړوندې چارې که په دې بحث کې ځای مومي، يوازې په يوه اوږده متن کې د «ليند يو» په حد کې دي چې د اړتيا له مخې پرانيستل کېږي او بېرته بند يږي. خو اصلي اوږد متن د آخرت په اړه دی.

له داسې آخرت محوره متن څخه د دنيوي چارو (سياسي، اقتصادي، اجتماعي، حقوقي، صنعتي، علمي، هنري...) استنباط او استخراج هغه تېروتنه ده چې پخوا هم شوې ده؛ خو دا شی د ايډيالوژۍ په بڼه په لومړي ځل د سياسي اسلام په وسيله وړاندې شو او په معاصر اسلامي فکر کې د پراخې ګډوډۍ سبب شو(۱۰).

دغه پرېشاني له دې ځايه راولاړېږي چې دنيا او آخرت له يوه جنسه نه دي؛ خو سياسي اسلام دې حقيقت ته غاړه نه ږدي. دنيا او آخرت هر يو خپل خپل منطق لري چې کله کله د تصادف له مخې سره يوځای کېږي؛ خو هېڅکله کوم تلازم دا دوه يو په بل پورې نه شي تړلای. معنا دا چې دنيوي سعادت له اخروي سعادته بېل دی او ممکن کله کله وشو کولای چې دواړه سره يو ځای ولرو او کله يو يې او کله هم هېڅ يو يې. خو په دې منځ کې هېڅ ملازمه نشته او داسې نه ده چې که يو څوک دنيوي سعادت لري هغه دې حتماً اخروي سعادت ته ورسېږي او يا که چا ته دنيوي سعادت نه شو برابر نو اخروي هغه به يې هم په برخه نه شي. په دې اړه کولای شو ګڼ ايتونه او حديثونه و مومو چې په تکرار سره يې پر دې مفهوم ټينګار کړی دی.

دنيوي سعادت تر هر څه وړاندې په دې پورې تړلی دی چې د بني ادم د دې نړۍ اړتياوې پوره کاندي. د فقهې د اصولو کتابونو د ضرورتونو، اړتياوو او تحسينياتو په مبحث کې دغه موضوع څېړلې ده (۱۱) او عارفانو له هغې جملې څخه مولانا په مثنوي کې ورته اشاره کړې ده (۱۲) او په وروستيو کې ابراهام مازلو دغه اړتياوې د تيورۍ په بڼه وړاندې کړې دي(۱۳).

دنيوي چارې د عقل او منطق تابع دي او د انسان د عقل او اکتسابي پوهې په توانايۍ سره سمبالېږي. د اسلام له درانه پيغمبره په راپاتې يوه صحيح حديث کې راغلي چې دغه چارې د بني ادم د عقل او تجربې په قلمرو پورې اړه لري. سياسي اسلام له دې او دې ته ورته حديثونو او روايياتو سره داسې چلند کړی دی چې که د دوی مخالفانو يې له نورو حديثونو سره کړي وای، دوی به يې وار له واره په زندقه او الحاد تورنول(۱۴).

(c) ketabton.com: The Digital Library

تکويني سنتونه او تشريعي سنتونه

که له قراني اصطلاحاتو څخه استفاده وکړو، بايد ووايو چې دنيوي چارې د خداى پاک له تکويني سنتونو (۱۵) سره د آشنايۍ په مرسته سمبالېداى شي او هېڅوک پر دې باندې سترګې نه شي پټولاى چې له دغو سنتونو سره آشنايي د عقل او پوهې له چارو څخه ده او ان انسان کولاى شي چې بې له ايمان او ديني اعتقاد څخه هم دغه سنتونه کشف کاندي او له هغوى څخه په استفادې سره خپلو غوښتنو ته ورسېږي.

نن سبا که د سياسي اسلام له هر صاحب نظر څخه پوښتنه وشي چې څرنګه نامسلمان ملتونه او لاييک نظامونه توانېدلي دي چې په مختلفو برخو کې دنيوي کاميابۍ حاصلې کړي، څرګند ځواب به يې دا وي چې هغوى د خداى تکويني سنتونه کشف کړي او عمل يې ورباندې کړى دى. کولاى شو همدا مطلب د الجواهر طنطاوي په مشهور تفسير، د عبدالکريم زيدان په «السنن اللهيه» کتاب کې او هم په ډېرو نورو منابعو کې وګورو.

د دې معنا دا ده چې په دنيوي چارو کې پرمختګ خپل خاص منطق لري او دين اساساً دا مسأله له خپل قلمرو ايستلې ده او خپله بني ادمانو ته يې ورپرېښې ده. په عمل کې هم وينو چې نور ملتونه بې له ديني اعتقاد څخه توانېدلي دي چې په دې برخه کې څرګند پرمختګونه وکړي. په دې لحاظ د زراعت او صنعت او د سياست او مديريت ترمنځ هېڅ توپير نشته(۱۶)، دا ټول دنيوي چارې دي او ټول هماغه يو منطق لري، د مصالحو (ګټو) د جلب منطق او د مفاسدو (زيانونو) د دفع منطق. د فقهاوو په نظر همدا د شريعت د احکامو اصلي مقصد دى، دې ته به پام کوو چې دلته شريعت د دين پر وړاندې مطرح کېږي چې دا دقيقه او د تخصص پر بنا ډلبندي ده. دغه ډلبندي له هغه ځايه راولاړېږي چې د ټولو پيغمبرانو دين يو؛ خو شريعتونه يې بېل بېل وو او په هر وخت کې د شرايطو له غوښتنو سره سم، خاص شريعت راغلى و(۱۷).

د بني ادم عقل د دغو چارو په اړه چې د دې نړۍ په مصالحو او زيانونو پورې اړه لري، د عمل پراخ ډګر په مخ کې لري. په همدې وجه دغو چارو ته په فقه کې «امور معقوله المعنى» ويل شوي دي، يعنې هغه چارې چې په عقل د درک او پوهېدو وړ دي(۱۸). کله چې عقل ته ميدان خلاص شي بيا د عقلاني روشونو، عقلاني وسايلو، او عقلاني پوهو له استفادې څخه ډډه نه شو کولاى. د دې معنا د عقلانيت منطق ته غاړه ايښودل دي او دا منطق د ټولو ملتونو او فرهنګونو تر منځ مشترک دى او په هېڅ ځانګړي دين پورې اړه نه لري. د هر دين او مذهب پيروان په مساوي ډول حق لري چې استفاده ځنې وکړي او څومره چې له دې شي څخه استفاده

د پښتو کتابونو پر ليکه نړۍ www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

کوي، هماغومره به په دنیوي چارو کې کامیابېږي، په زراعت، صنعت، اقتصاد، سیاست، مدیریت، ټرافیکي نظام، ښاري نظافت، د چاپېریال د بحرانونو پر وړاندې په مقابله کې... او په ټولو دنیوي چارو کې.

سیاسي اسلام د دې پر ځای چې له دې حقیقت سره علمي چلند وکړي، هڅه یې کړې ده چې له خپلو عام پسندو شعارونو سره لکه «الاسلام هو الحل» یعنې اسلام زموږ د ټولو ستونزو حل دی(۱۹)، د خپلې سیاسي پروژې په ګټه د خلکو په راټولولو لاس پورې کړي. دغه شعار په ظاهره خو د اسلام قدر کوي خو په باطن کې په سیاسي لوبو کې اسلام د یوې وسیلې په توګه کاروي او اسلام د هغه د اعتبار په بیه په دنیوي لانجو کې ښکېلوي.

له دین څخه تمه

د سیاسي اسلام پلویان یا خو نه پوهېږي او یا نه غواړي ومني چې د دنیوي ستونزو حل بل منطق ته په غاړه ایښودلو کې دی، هغه منطق چې د دین په ژبه، د الهي تکویني سنتونو تعبیر ځنې کېږي او په غیر دیني ژبه کې عقلاني منطق بلل کېږي. یوه نظري ستونزه دا ده چې دغه بهیر په دې وجه چې د فکري بلوغ په لحاظ هغه ځای ته نه دی رسېدلی چې «له دین څخه تمه» مقولې ته په جدي سترګه وګوري او ورباندې فکر وکړي. دوی نه شي کولای د علمي تحلیل په میتود د دې تمې اندازه تعینه کړي، دا هغه کار دی چې په اکاډیمیکو مرکزونو کې یې کولای شو نه د لارو پر سر په مظاهرو یا په هغو عاطفي ویناوو چې عوام لمسوي.

دغه بهیر له نژدې یوه پېړۍ راهیسې خلکو ته وعدې ورکړې دي چې ستونزې به یې د دین په مرسته حل کاندې او مسلمانې پرګنې یې په ځان پسې رهې کړې دي؛ خو د دغو ټولنو د ستونزو د حل لپاره یې هېڅ منسجمه نظري طرحه نه ده وړاندې کړې او په ځینو ملکونو کې چې حکومت ته رسېدلی دی، هلته یې هم هېڅ کومه کامیابه عملي طرحه نه ده تطبیق کړې، په ځینو موردونو کې که کامیاب شوی هم دی، هغه په دې وجه چې د نامسلمانو ملتونو له تجربو یې استفاده کړې ده او د عقلانیت منطق ته یې غاړه ایښې ده.

حیرانونکې خو لا دا ده چې د ناکامۍ له دې اوږده تاریخه وروسته هم لا تر اوسه پورې داسې نښې نښانې نه لیدل کېږي چې دا بهیر دې ځان ته له سره وګوري او په ځان کې دې سمون راولي. دوی تل هماغه ډول ډنګوي چې له څو لسیزو راهیسې یې د خلکو غوږونه کاڼه کړي دي. لا هم خلکو ته په قاطعیت سره وعدې ورکول کېږي چې که چېرې د دې بهیر ملاتړ وکړي، ټولې ستونزې به یې حل شي. خو په عمل کې یې د دې ستونزو په حل کې هېڅ کومه کامیابي نه ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

ترلاسه کړې. ان د تیوري په کچه یې هم ځان له تناقضاتو نه دی پاک کړی او د دنیا او دین د توپیر منطق ته یې غاړه نه ده ایښې.

سیاسي اسلام لا لګیا دی ټینګار کوي چې د مسلمانو ټولنو د ټولو ستونزو د حل کونجي په لاس کې لري او ورسره هم مهاله د دوی اخروي سعادت هم تضمینوي، حال دا چې د دې خبرې اپوټه سمه راخېژي. یعنې څنګه چې د خلکو د دنیوي ژوند په تأمین کې پاتې راغلی دی، هماغسې د هغوی د اخروي سعادت په تضمین کې به هم ناکامه وي. ان که ورته ځیر شو وبه وینو چې دوی د خلکو په زړونو کې دنیوي وسوسې جوتې کړې دي او عملاً یې خلک هغه لوري ته سوق کړي دي چې معنوي، اخلاقي او اخروي مسایلو ته یې پروا مخ په تتېدو ده. دوی له خلکو څخه د معنوي تعالي فرصت اخیستی دی. په همدې وجه په اسلامي هېوادونو کې د وګړو د اخلاقي او معنوي وضعیت مطالعه دا رابښیي، څومره چې د دې ډلو او جماعتونو نفوذ زیاتېږي او ورسره د دین په سېمبولیکو مظاهرو التزام زیاتېږي، هماغومره په دې ټولنو کې اخلاق او معنویت کمزوری کېږي(۲۰).

له عبادتونو څخه د وسیلې په توګه استفاده

دا سمه ده چې د سیاسي اسلام ځینې ډلې تربیوي او روزنیز پروګرامونه هم لري او خپلو غړو ته د عبادت او اخلاقو توصیه کوي؛ خو د دوی په کار کې یوه اساسي ستونزه شته او هغه دا چې دوی له عبادت او اخلاقو څخه د وسیلې په توګه کار اخلي، دوی د دې لپاره چې خپل غړي د سیاسي پروګرامونو لپاره چمتو کړي، عبادت ته یې هڅوي. دا یوازې د غولولو په حد کې نه ده؛ بلکې دوی په همدې باور دي چې عبادت اساسي هدف نه دی؛ بلکې عبادتونه لکه هغه تمرینونه دي چې سرتېري یې په خپلو قطعاتو کې کوي چې خپلې اصلي وظیفې ته چمتو شي. د دوی په نظر اصلي وظیفه د حاکمو سیاسي رژیمونو راپرځول دي. دغه رژیمونه د دوی په نزد د طاغوت، جاهلیت، او جبر مظاهر دي چې باید هرومرو رانسکور کړای شي. څنګه چې دغه مبارزه سخته ده او ډېر لګښت غواړي نو د ډلې افراد باید کلک ایمان ولري چې په دې لاره کې تر پایه پورې لاړ شي او دا کار د دې ډلو د روزنیزو دیني پروګرامونو له لارې پوره کېدای شي. یعنې بالاخره عبادتونه د سیاسي پروژې د بشپړولو لپاره د وسیلې په توګه استعمالېږي. د دوی دغه کارونه د دې ډلې د اکثرو غړو او ان له ډلې بهر د نورو کتونکو لپاره د التباس سرخوږی جوړوي او له هغوی څخه لوری لودن ورک کوي. د دې تیوری دقیقه شرحه د ابوالاعلی مودودي په ځینو کتابونو کې لیدلای شو، له هغې جملې څخه «اسلامي عبادتونه»

د پښتو کتابونو پر لیکه نړۍ www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

کتاب یادولای شو چې له اذان او اوداسه څخه رانیولې تر لمانځه پورې د عبادت هره برخه له نظامي تمريناتو سره تشبیه کوي.

په هغه ټولنه کې چې د اخلاقي فضایلو پر ځای په کې سیاسي کینې، د ډلو تر منځ دعوې دنګلې، او دنیوي تقابل مخ په زیاتېدو وي او د ګوندي ترېګنیو اور په غړغړو وي، ملتونه او حکومتونه یو د بل له ګرېوانه نیولي وي، او د امتونو تر منځ دښمني ورځ تر بلې زیاته شي، هلته به د معنویت لپاره کوم ځای پاتې وي، د حقیقي دینداری لپاره به کوم فرصت موجود وي او بلې دنیا ته به د وګړو د باطني پاملرنې کومه زمینه پاتې وي!

سیاسي اسلام د سیاست د اړتیا له مخې، نه له نورو ډلو او جماعتونو سره حقیقي روغې جوړې (۲۱) ته رسېدای شي او نه له نورو حکومتونو او سیاسي نظامونو سره. دا په دې چې دی تل ځان تر نورو بر ګڼي او فکر کوي چې دی تر نورو زیات د خلکو د ملاتړ لایق دی. د سیاسي اسلام په خبرو اترو کې تل پر نورو ملي او سیکولرو ډلو او ان پر نورو مذهبي جماعتونو باندې د نیوکو راج غالب وي. د دې بهیر د تعلیماتو یوه برخه چې خپلو غړو ته یې ورکوي، همدا د افراطي ځانولۍ او بروالي احساس او د نورو معیوب ګڼل دي. دا خبره ممکن په سیاست کې غوره یا ان ضروري چاره وي؛ خو بې له شکه چې په منطق، اخلاق او حقیقي تدین کې ځای نه لري او له هغوی سره یې نه شو یو ځای کولای (۲۲).

همدا وجه ده چې په ټولنه کې د داسې اخلاقو له دوام سره نور نو د معنوي ژغورنې لپاره کومه تمه نه پاتې کېږي او دا ګومان به یوازې خیال وي چې په دې وضعیت سره به خلکو ته د ابدي او اخروي تضمین ژمنه ورکړو.

د اخروي ژغورنې شرطونه

د اسلام له نظره اخروي ژغورنه ځینې شرطونه لري چې تر ټولو مهم هغه یې د ځمکنیو وسوسو او د هغو د مستلزماتو کمول دي. تر هغې پورې چې له خدای او آخرته پرته نور هر څه د مومن د توجه په محراق کې ځای ولري، ژوند به یې د کامل ایمان رنګ وانه خلي او د ژوند اصلي کړنې به یې بلې نړۍ ته ځانګړې نه وي. یا دې ابدي نړۍ د توجه په مرکز کې ځای ولري او دنیا یې په حاشیه کې وي؛ او یا برعکس. دا هسې خبره ده چې څوک دې ادعا وکړي چې ګوندې کولای شو دواړه په یوه اندازه مهمه وګڼو. نه قران دغه ادعا تاییدوي او نه مډرن علوم (۲۳).

په دوو لارو کولای شو چې دنیوي وسوسې راکمې کړو او دنیوي چارې په داسې مدار کې واچوو چې مرکز یې آخرت وي: یوه د لویو وګړو یا د پخوانو خبره، خواصو لاره ده او بله هغه

(c) ketabton.com: The Digital Library

طريقه ده چې د متوسطو يا عامو وګړو په ښه ورځې. لومړۍ لاره د انفسي تغيير- يا د اوسنو په وينا- سبجکتيف بدلون دی. معنا دا چې د وګړي په باطن کې به داسې تحول راځي چې ماديات او دنيوي چارې به يې په نظر کې کم ارزښته او کم اهميته ښکاره شي او په نتيجه کې به يې دنيوي چارو ته لېوالتيا واقعاً کمه شي نه د تکلف او تصنع له مخې.
دويمه طريقه په آفاقي تغييراتو- يا د اوسنو په خبره – په آبجکتيف تغييراتو بنا ده. له دې تغييراتو سره به د ټولو يا اکثرو وګړو لومړنۍ اړتياوې پوره کېږي او د ښه ژوندانه امکانات به ورته برابرېږي چې نور دې څوک په وړو او ټيټو شيانو باندې په جنايت لاس پورې نه کړي او د جرم او جنايت انګېزه به راکمه شي. که دغه لاره په سمه توګه ونيول شي، کولای شي د ټولنې پراخه برخه او اکثره وګړي چې په متوسطه طبقه کې راځي، تر خپل چتر لاندې راولي.
لومړۍ طريقه سره له دې چې ارزښتمنه لاره ده او په تېره زمانه کې هم د مسلمانانو له خوا د تصوف په وسيله او هم د نورو اديانو د پيروانو له خوا د خپلو ديني ارشاداتو په وسيله تجربه شوې ده؛ خو تل د ټولنې په لږ شمېر خلکو پورې چې خواص نومول کېږي، محدوده پاتې شوې ده. دا لاره هېڅکله عامه شوې نه ده چې د ټولو لپاره د ژوندانه په ماډل بدل شي. دا چې ولې، بېله موضوع ده او بايد په بل ځای کې ورباندې بحث وشي. د ځينو په باور يو علت به يې دا وي چې پخواني خلک په دې ډاډه نه وو چې له خپلې خوښې سره سم د دنيا د بدلولو وس به ولري.
له هغې ورځې څخه چې انسانان پوه شول چې کولای شي خپل ژوند سمبال کړي، په طبيعت کې تصرف وکړي او په جمعي ارادې باندې د ټولو سرنوشت تعيين کړي، لومړۍ طريقې يعنې د انفسي تغييراتو طريقه چې ډېره خواري، قوي اراده او سخت رياضت غواړي، خپل ځای يې آفاقي تغييراتو ته ورکړ. لومړۍ طريقه نوره منسوخه شوه؛ خو د ځينو خواصو او استثنايي وګړو لپاره يې ادامه وکړه. د همدې تغيير په وجه په شرق و غرب کې ګڼ شمېر غورځنګونه رامنځته شول چې نړۍ هغسې جوړه کړي چې د دوی زړه يې غواړي. دا چې په دې لاره کې برياوې څومره وې، بېله خبره ده خو د انسانانو ترمنځ يو ډول اجماع راپيدا شوې ده چې پر مشکلاتو د غلبې لپاره او د مطلوب ژوندانه د جوړولو لپاره به د وګړو او ملتونو جمعي اراده کاروي (۲۴).

نن سبا د نوې نړۍ د شرايطو مطابق، د حقيرو وسوسو د کمولو لاره او د اخلاقي او معنوي تکامل لاره دا نه ده چې پر ضرورتونو سترګې پټې شي؛ بلکې دغه ضرورتونه بايد په رسميت وپېژندل شي. مثلاً د دې لپاره چې د انسانانو ترمنځ منازعه ختمه شي، بايد د مربوطو علومو

(c) ketabton.com: The Digital Library

له مخې د هغوی ریښې پیدا کړای شي او هغه اړتیاوې وپېژندل شي چې د دې لانجو سبب شوې دي او بیا دې ورته چاره ولټول شي. د ټولنو نورې ستونزې هم همداسې درواخله لکه اقتصادي فقر، اجتماعي نابرابري، سیاسي ګډوډي، فني او تخنیکي وروسته پاتې والی...
د بني آدم د اړتیاوو په رسمیت پېژندل او د هغوی چاره، د هغو لانجو د کمولو لاره ده چې د دې اړتیاوو د نه پوره کېدو په وجه رامنځته کېږي. د دې خبرې شرحه باید په جلا بحث کې مطرح شي او د دې مقالې له حوصلې وتلې ده (۲۵).
که دا ومنو چې باید دغه اړتیاوې په رسمیت وپېژنو او عاقلانه ځواب ورته ووایو، باید هغو تجربو او علومو ته مخه کړو چې منطقاً په کارېږي او عملاً یې نتیجه ورکړې ده. دا هماغه عقلانیت ته غاړه ایښودل دي چې مخکې مو ورباندې خبرې وکړې. که دا طریقه غوره نه کړو، د خلکو د اړتیاوو د پوره کولو بله لاره نه پاتېږي او د هغو وګړو لپاره چې له ګڼو ستونزو او اړتیاوو سره مخ دي، د علمي، ادبي، اخلاقي او معنوي غوړېدا لپاره فرصت نه برابرېږي. په دې صورت کې اخروي سعادت او ابدي ژغورنې ته هم تمه نه شو لرلای.

نارسا سیکولرایزېشن

سیاسي اسلام هم دنیوي پرمختګ له خنډ سره مخ کوي او هم اخروي سعادت. دا په دې چې له یوې خوا ورځ تر بلې دنیوي وسوسې ډېروي او د خلکو ذهنونه په سیاسي، اقتصادي، اجتماعي... ستونزو بوختوي او ورځ تر بلې خلک په دنیوي چارو کې لا زیات غرقوي (۲۶) چې دا په خپله د دین د غوښتنو مخالف کار دی؛ له بلې خوا خلکو ته غلط ادرس ورکوي، له هغوی څخه د مادي اړتیاوو د پوره کولو لاره ورک کوي، هغوی لا زیات په دنیوي ستونزو کې غرقوي او د معنوي تعالي فرصت ځنې اخلي.
البته موږ پوهېږو چې مادي سوکالي خامخا په اخلاقي تکامل او معنوي تعالي باندې نه ختمېږي. داسې نه ده چې یو دې خامخا بل په ځان پسې راولي. ان کېدای شي وګړی یا ټولنه له زیاتو مادي امکاناتو برخمن وي؛ خو لا هم له رذایلو څخه نه وي خلاص. خو په دې کې هم شک نشته چې د اړتیاوو کمېدل، بني ادم ته د دې فرصت ورکوي چې خپلې نورې اړتیاوې له هغې جملې څخه معنوي اړتیاوې پوره کاندي. موږ تر هغې پورې نه شو کولای له چا څخه د معنوي ژغورنې تمه ولرو، چې د هغه مادي اړتیاوې مو پوره کړې نه وي. البته استثنایي وګړي چې په متعارفو چوکاټونو کې نه ځایېږي، له دې قانونه بهر دي او طبعاً د عمومي حوزې په بحثونو کې پر استثنایي موردونو خبرې نه کېږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

نتيجه

نه غواړو له دې بحثه دا نتيجه واخلو چې د سياسي اسلام پلويان يا ټول متدينان د سياسي فعاليت او په عمومي قضاياوو کې د برخې اخيستلو حق نه لري؛ ځکه له مسلمو حقونو څخه له هغه جملې څخه له سياسي فعاليته د اتباعوو د محرومولو لپاره هيڅ دليل نشته. دوی د سياسي فعاليت حق لري خو په يوه شرط: چې دوی هم د نورو په شان سياسي فعاليت د يوه مدني حق په توګه استعمال کړي، نه دا چې خپلو کړنو ته ديني رنګ ورکړي او تر نورو زيات امتيازات واخلي. کله چې د ټولو اتباعو لپاره مدني حقونه ورکول کيږي، متدينان هم کولای شي د نورو اجتماعي ډلو په شان په سياسي فعاليتونو کې برخه واخلي او خپلې غوښتنې په قانوني لارو مطرح کاندې؛ خو بې له دې چې نور له خپلو حقونو محروم کاندې.

له دې بحثه مو غوښتل دا نتيجه راوباسو چې د سياسي اسلام د پلويانو ډلې ان که ښه نيت هم ولري، غلطه لاره يې نيولې او اسلامي ټولنې همدې غلطې لارې ته وربولي. دغه کړنه او طريقه بايد له غوغا څخه لرې په علمي لارو چارو تر مطالعې او انتقادي ارزونې لاندې ونيول شي چې **نور دې نه خو د خلکو دين تر دې زيات زيان ووينې او نه يې دنيا.**

کېدای شي د دې ډلو ځينې پلويان چې ځان ته د تقدس په سترګه ګوري او په همدې وجه هيڅ ډول نيوکه نه شي زغملای، ليکوال په مختلفو تورونو چې له مخکې نه يې تيار په جېب کې لري، تورن کړي، کېدای شي ليکوال سيکولر، لاييک، لېبرال... وبولي؛ خو دی نه لومړنی کس دی چې دا مسأله يې مطرح کړې ده او نه به يې اخرنی وي؛ نو په دې تورونو به سر نه ګرځوي. که څوک د حقيقت د موندلو وسوسه لري، ليکوال به يې داسې کتابونو ته راجع کړي چې د لويو پوهانو په ګوتو ليکل شوي دي او څوک پر هغوی داسې ټاپې نه شي لګولای. لومړی د مشهور عالم مولانا ابوالحسن ندوي «د سياسي اسلام تفسير» کتاب دی چې په فارسي هم ژباړل شوی دی، په همدې نامه بل کتاب د پروفيسور وحيدالدين خان دی چې په عربي ژبه يې کښلی دی، دغو دواړو پر دې بهير نقد کړی دی. البته په نورو اسلامي هېوادونو کې هم ځينو نورو اسلامي عالمانو دغه مسأله له مختلفو زاويو څېړلې او هڅه يې کړې ده چې اسلامي امت له هغو تېروتنو لرې وساتي چې سياسي اسلام يې مخې ته ايښې دي(۲۷).

مل ليکنې:

۱. دا زموږ د ټولنې يوه اړتيا ده چې ديني ګوندونه او جماعتونه د هغوی د فکري اساساتو پر اساس ډلبندي کړو چې خلک يې سم وپېژني او خپل نسبت ورسره وټاکي. ځينو غربي کارپوهانو لکه

(c) ketabton.com: The Digital Library

اليور روا ، برنارد لوييس، هرايراد کمجيان، ژېل کپل او نورو په دې اړه مطالعې کړې دي خو زموږ په بومي ادبياتو کې تر اوسه پورې دې چارې ته هومره پام نه دی شوی چې وشي کولای ابهامونه لرې کړي او د هرې ډلې فکري چوکاټ په ښه توګه مشخص کاندي.

۲. زموږ په تاريخ کې د مسلمانانو په تفکر کې د سياسي عنصر موجوديت او هغه ته د هر ښه او بد نسبت اوږده سابقه لري؛ ځکه پخوا حکومت يوازينی بنسټ و چې د ټولو وګړو برخليک يې په لاس کې و ؛ خو د نننۍ نړۍ له بدلونونو سره د حکومت په څنګ يا د هغه په مقابل کې نور بنسټونه هم راولاړ شوي دي. په دې توګه اوس د دولت او حکومت تعريف د پخوا په نسبت بدل شوی دی؛ خو دا توپير لا تر اوسه پورې د سياسي اسلام معرفت ته لاره نه ده کړې.

۳. نوستالجيا (nostalgia) يا تېر مهال ته ورتګ او د پخوانۍ طلايي دورې بيا اعاده کول، د سياسي اسلام د معرفت او احساس عمده برخه جوړوي. دوی د اسلام د تاريخ د دې دورې روښانه ټکي زيات ځلوي او له اوسنيو ناخوالو سره يې مقايسه کوي، په دې توګه د ځوانو مسلمانانو ژور او توپاني احساسات راپاروي.

۴. د پخوانو مفتوحه سيمو بيا لاندې کول، د سياسي اسلام له ارزوګانو څخه دي. سره له دې چې کله کله د پراګماټيک مصلحت له مخې په خپلو څرګندونو کې له دې خبرې ډډه کوي خو په ليکنو کې يې تل شته وي. دا بحث په خپله هم مهم بحث دی چې بايد په علمي خبرو اترو کې ورباندې بحث وشي.

۵. «د شلمې پېړۍ جاهليت» د اسلامي بنسټپالنې د نامتو ليکوال محمد قطب مشهور اثر دی. ورسره هم مهاله دا اصطلاح د معاصرې اسلامي بنسټپالنې په ادبياتو کې د دې بهير هغه ليدلوري ته هم اشاره کوي چې د نورو په اړه په تېره بيا د هغو حکومتونو په اړه يې لري چې هغوی د شريعت تطبيقول خپله دنده نه بولي. په همدې اصطلاح پورې تړلی ليدلوری د توندلارو جهادي او تکفيري ډلو سرچينه ده.

۶. حديد سوره، 20 ام ايت

۷. محمد غزالی، اسلامي اخلاق

۸. د احکامو د ايتونو د شمېر په اړه بېلابېل نظرونه شته، ځينې د هغوی شمېر 150 ايته ګڼي، دا نظريه په ځينو فقهي کتابونو کې راغلې ده. ځينې نور چې د احکامو د ايتونو مفهوم يې پراخ کړی دی، ګڼ شمېر غيراحکامي ايتونه يې هم ورپورې تړلي دي – داسې ايتونه چې احکام په ضمني توګه ځنې استنباط کېدای شي – د دې ايتونو شمېر يې 500 ته رسولی دی. ځينې نور څېړونکي (له هغې جملې څخه عبدالکريم زيدان په «الوجيز فی اصول الفقه» کې) چې دا موضوع يې په لا دقت سره څېړلې ده، د دې ايتونو شمېر تر 70 زيات نه ګڼي او دا د قران د ټولو ايتونو په مقايسه کې لږ دي. په دې

(c) ketabton.com: The Digital Library

اړه (اجتهاد ميان متن، واقعيت و مصلحت، صفحه 101) ته مراجعه وکړئ چې ما (ليکوال) ترجمه کړې دی.

۹. د احکامو پر مقاصدو باندې تمرکز له مهمو موضوعاتو څخه دی چې پخوانو په کافي اندازه نه دی څېړلی. له امام شاطبي څخه پرته، نور دا ټول معاصر پوهان وو چې تر امام محمد عبده وروسته يې دې موضوع ته په جدي سترګه کتلي دي او نن سبا په اسلامي تفکر کې دا له عمده ديني مباحثو څخه ده. «دين از ديدګاه شاطبي» کتاب ته چې د ډاکتر احمد ريسوني ليکنه ده، مراجعه وکړئ.

۱۰. دغې مفکورې چې کولای شو ټول علوم هغه که هر ډول علم وي، له قرانه استخراج کړو، په پخوانو کې ځينې پلويان درلودل. خو دوی غالباً يوازې دعوا کوله او په عمل کې چا دغه هڅه ونه کړه چې ځانګړې سيستماټيک علوم تدوين کاندې. سره له دې چې دې نظريې پخوا هم ګڼ شمېر منتقدان لرل؛ خو دا ځل سياسي اسلام د چپي ګوندونو په پيروی، خپله خاصه ايدیالوژي په ديني صبغه ارايه کړې ده. د عبدالکريم سروش «فربه تر از ايدیالوژی» کتاب ته مراجعه وکړئ.

۱۱. د مصالحو بحث چې اړتياوې، حاجتونه، او تحسينيات رانغاړي، د فقهي په اصولو کې له عمده مباحثو څخه دی او د بني ادم پر واقعي اړتياوو له خبرتيا کيسه کوي. البته د هر يوه د چت تعينول د مکاني، زماني او ان فردي متغيرونو تابع دي او تل به د اجتهاد يوه مسأله پاتې وي.

۱۲. مولوي وايي:

آدمی اول حريص نان بود — زانکه قوت و نان ستون جان بود
سوی کسب و سوی غصب و صد حيل — جان نهاد بر کف از حرص و امل
چون به نادر گشت مستغنی ز نان — عاشق نام است و مدح شاعران
تا که اصل و فصل او را بر نهند — در بيان فضل او منبر نهند
تا که کر و فر و زربخشی او — همچو عنبر بو دهد در گفتگو

(مولانا وايي چې انسان په لومړي سر کې د ډوډۍ او د نس غم اخيستی وي او د نس د مړولو لپاره هره روا او ناروا کوي، بيا چې د ډوډۍ له غمه بې غمه شي، د نوم او شهرت تږی شي او غواړي چې شاعران يې په شعرونو کې وستايي، د ده د شأن و شوکت صفتونه وکړي او په هر ځای کې د ده د سخاوت کيسې وي. يعنې تر هغې پورې چې مادي اړتيا يې نه وي رفع شوې، په معنوياتو پسې نه ګرځي. همدا مفهوم د خوشحال بابا په دې شعر کې هم نغښتی دی:

چې چا ته پېښ شي غم د خوړلو — يا غم د ښنلو، د اغوستلو
نور نور غمونه واړه تر شا کا — که د سندرو وي، که د بدلو ژباړن)

۱۳. د ابراهام مازلو نظريې نړېوال شهرت ګټلی او د اکثرو صاحب نظرانو له خوا منل شوې ده. د دغې نظريې پر بنا د بني ادم اړتياوې شپږ پوړونه لري، په دې ډول: - فيزيولوژيکي اړتياوې – امنيتي او د مصونيت اړتياوې – عاطفي اړتياوې – اجتماعي اړتياوې – د ځان (د استعدادونو) د

(c) ketabton.com: The Digital Library

غوړولو اړتياوې – له ځانه وتلو (فراروی) ته اړتيا يعنې هغه مرحله چې انسان د ځان د ګټو پر ځای د ټولنې ګټو ته فکر وکړي او يوازې د ځان غم ورسره نه وي.

[په ځينو منابعو کې د مازلو نظريه په پنځو پوړونو کې بيان شوې ده:

- فيزيولوژيکې اړتياوې يا هغه اړتياوې چې ژوند ورپورې تړلی دی (تنفس، خوراک، څښاک، جنسي عمل، خوب، ...)
- خونديتوب ته اړتيا (فيزيکي امنيت، له طبيعي خطرونو څخه خونديتوب، د کورنۍ، مال او سر خونديتوب..)
- عاطفي او اجتماعي اړتياوې (مينه، محبت، دوستي، ملګرتيا، کورنۍ،...)
- د ارزښت موندلو اړتيا (پر ځان حساب کول، پر نفس باندې اعتماد، د نورو درناوی او د نورو له خوا درناوی...)
- غوړېدو ته اړتيا يا لوړو انساني مقاصدو ته د رسېدو اړتيا (اخلاق، هنر، د خپلو استعدادونو غوړول او پراختيا ورکول، د ستونزو حل کول، د حقايقو منل او له تعصبه لرې کېدل) د مازلو د نظريې پر اساس څومره چې انسان له مادي اړتياوو څخه بې نيازه کېږي، هماغومره معنوياتو ته مخه کوي. ژباړن]

۱۴. دغه حديث چې د احاديثو په ګڼو کتابونو او له هغې جملې څخه په صحيح مسلم کې روايت شوی دی او د صحيحو حديثونو په شمار کې راځي، دا دی: أنتم أعلم بشئون دنياكم.

۱۵. د «الهي سنت» اصطلاح په قران کې ريښه لري او منظور يې هغه متعارف طبيعي قوانين دي چې د هغوی پر بنا د دنيا فيزيکي نظام روان دی. دا اصطلاح په قران کې څو ځايه راغلې ده لکه، "ولن تجد لسنة الله تبديلا و لن تجد لسنة الله تحويلا ".

۱۶. ممکن وويل شي چې له دغو موردونو ځينې يې محض علمي يا فني جنبه لري او ځينې نور يې په خاصو ديني- ارزښتي منظومو پورې تړاو لري، لکه چې سيد قطب په «معالم فى الطريق» کتاب کې مطرح کړې ده او ځينو نورو هم په دې مورد کې د هغه پيروي کړې ده؛ خو دا ډول ليدلوری د مناقشې وړ دی او کولای شو مختلفې نيوکې ورباندې وکړو، مثلاً: اخلاقي ارزښتونه او ورسره د شرعي احکامو مقاصد هم کولای شي د بني ادم له هر عمل سره تړاو ولري، ان که محض زراعت هم وي.ـ لکه څنګه چې په حديت کې ورته اشاره شوې ده.ـ خو هغه مهم ټکی چې له سيد قطب او نورو پټ پاتې دی، دا دی چې دغه تړاو ذاتي جنبه نه لري، يعنې زراعت ذاتاً ديني نه دی او دين ذاتاً زراعتي نه دی؛ خو هر يو کولای شي له بل سره تړاو ولري او په دې صورت کې دا توپيرول بې معنا کېږي ځکه چې طبي، انجينيري او زراعتي کارونه چې د دوی په باور محض علمي او فني کارونه دي، بيا هم بايد د شرعي او اخلاقي ضوابطو تابع اوسي؛ خو دغه تړاو هېڅکله د دې سبب نه شي کېدای چې اسلامي طب، ديني انجينيري يا مذهبي زراعت ولرو، يعنې د دې کارونو ماهيت نه بدلېږي ان که وصف يې بدل هم شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۷. محمد منظور نعماني او ځينو نورو ليکوالو د دين او شريعت تر منځ تو پير په واضحه توګه بيان کړی دی او لا هم په دې اړه د نويو ټکو د مطرح کولو ځای شته چې په نوې دين پېژندنه کې ورته پاملرنه کېږي.
۱۸. د معقولة المعنی و غير معقولة المعنی اصطلاحګانې د فقهاوو له خوا د فقهي په اصولو کې مطرح شوې دي. دا دقيقه او حکيمانه ډلبندي ده چې کولای شي د شرعي احکامو ترتيب او ځای ځايګی تر يوه حده څرګند کړي.
۱۹. د «الاسلام هو الحل» شعار غالباً د اسلامي سياسي ډلو لکه اخوان المسلمين د انتخاباتي شعار په توګه مطرح کېږي چې په دې لاره وشي کولای تر نورو ګوندونو مخکې شي. د دې نظريې پر علمي ستونزې سربېره – چې په دې مقاله کې مو ورته اشاره وکړه ـ دغه شعار خلکو ته دا پيغام ورکوي چې يوازې همدا ډله پر اسلام او د خلکو د ستونزو په حل کولو کې د اسلام پر توانايي باور لري او نور ګوندونه او نورې ډلې يا خو له لويه سره پر اسلام باور نه لري او يا اسلام د ځينو ستونزو په حل کې عاجز ګڼي، او په دواړو صورتونو کې د دوی په وړاندې د خلکو بدبيني راپاروي. حال دا چې نورې ډلې او ګوندونه هم غالباً له مسلمانانو جوړ وي او له ديني ارزښتونو سره کوم تضاد نه لري.
۲۰. يو له هغو پديدو څخه چې پوښتني راولاړوي او د ځينو شنونکو نظر يې ځان ته اړولای دی، د معکوس سير پديده ده. د دې پېړۍ له پيله تر ننه پورې د مذهب سېمبوليکو او ظاهري پديدو ته توجه ورځ تر بلې زياته شوې ده لکه حجاب، ږېره ... خو خلک له اخلاقي فضايلو لکه رښتيا، وفاداري، مروت، صداقت... څخه لرې شوي دي. دا د دين د سياسي کولو حتمي نتيجه ده ځکه څومره چې دوی د ظاهري دينداري اهتمام زياتوي، هماغومره يې باطن ته زيان رسوي.
۲۱. البته کله نا کله د سياسي اسلام ډلې د خپل پراګماتيستي منطق پر اساس له نورو ډلو سره په تکتيکي بڼه ظاهري روغه جوړه کوي، حال دا چې په خپل انحصارغوښتونکي منطق کې هېڅ بدلون نه راولي او د نورو د عيبونو لټول نه کموي. طبيعي ده چې دا ډول تکتيکونه په ټولنه کې د حقيقي تدين او د اخلاقو له ودې سره هېڅ مرسته نه کوي. دا کار ممکن په سياسي لحاظ د دې ګوندونو په ګټه وي او له هغوی سره په انتخاباتو کې د ډېرو رايو په ګټلو کې به مرسته وکړي او يا د نورو ډلو د همدردۍ په جذبولو سره به پر دوی د حکومتونو فشار راکم شي.
۲۲. په اخلاقي موازينو د وګړو، ګوندونو، حکومتونو، ملتونو، تمدنونو او دينونو د التزام اړتيا هغه عمده بحث دی چې د فکر او فلسفې د ځينو سرلارو ذهنونه يې مشغول کړي دي؛ ځکه کله چې دغه التزام ضعيف وي يا ګرد سره نه وي، د هر دين او هرې ايديالوژۍ د پيروانو له خوا فجيع اعمال تر سره کېږي. دا يوه عمومي قاعده ده او د هېڅ دين او مذهب پيروان حق نه لري چې ځان له اخلاقي موازينو څخه معاف وګڼي.

د پښتو کتابونو پر ليکه نړۍ www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

۲۳. قران مجید ویلي دي: "ماجعل الله لرجل من قلبین فی جوفه" او مفسران وایي چې انسان نه شي کولای په یوه وخت کې دوو شیانو ته په عین اندازه اهتمام وکړي. دا مفهوم په مدرنه اروا پوهنه کې تر بحث لاندې نیول شوی او پراخ شوی دی.

۲۴. له نوې نړۍ سره آشنایي او له پخوانۍ دنیا سره د هغې د توپیرونو پېژندل، زموږ د ټولنو له عمده اړتیاوو څخه دي؛ ځکه چې د دې ټولنو ځینې ستونزې له دې ځایه راولاړېږي چې دوی په عملي لحاظ خو په اوسنۍ زمانه کې ژوند کوي؛ خو په نظري لحاظ لا هم په تېره زمانه کې اوسېږي. دوی پر اوسنۍ نړۍ د پوهېدو لپاره پرونی منطق کاروي او هېڅکله نه شي کولای له دغه تاریخي بېلښته واوړي. دا کار د دې ټولنو د وګړو په سلوک او معرفت کې ژور تناقضونه رامنځته کړي دي.

۲۵. د اخلاقو د علم پوهانو پر دې موضوع په تفصیل سره بحث کړی دی چې اخلاقي فضایل په کومو شرایطو کې وده کولای شي. که څه هم چې په دې باره کې د صاحب نظرانو تر منځ د نظر کامل اتفاق نشته؛ خو اکثر یې په دې باور دي چې د وګړو د لومړنیو اړتیاوو له پوره کولو پرته، د اخلاقي مکارمو د ودې تمه بې ځایه ده.

۲۶. د سیکولریزم او د هغه پر ډولونو باندې زیات بحثونه شوي دي. ځینې صاحب نظران لکه ډاکتر عبدالوهاب مسیري، په دې باور دي چې د وګړو او ټولنو سیکولر کېدل په دې معنا دي چې د هغوی دنیوي وسوسې پر معنوي وسوسو یې غلبه وکړي او د انسانانو مادي اړتیاوې د هغوی د معرفت په مرکز کې واقع شي. په دې خاطر ځینې نور شنونکي دې نتیجې ته رسېدلي دي چې اسلامي بنسټپالنه د خلکو د دنیوي وسوسو په راپارولو سره عملاً هغوی د سیکولر کېدو خوا ته بیایي او هغه څه چې دوی یې له منځه وړل غواړي، په ناپوهۍ کې د هغې له پراختیا سره مرسته کوي.

۲۷. په اسلامي هېوادونو کې ګڼ شمېر لیکوال د اسلام د سیاسي کولو پر زیانونو خبر وو او هر یوه یې د دې مسألې له عواقبو څخه د خپلې خبرتیا په اندازه، خبرداری ورکړی دی. نامتو مصري لیکوال، مرحوم محمد غزالي د ژوند په وروستیو کلونو کې په کراتو په دې اړه لیکنې کړې دي. انجینیر مهدي بازرګان د «آخرت او خدای د انبیا د بعثت موخه» کتاب په لیکلو سره ـ چې د ده د ژوند د وروستیو کلونو د فکرونو محصول دی ـ همدغه مفهوم په یو ډول مطرح کوي. ډاکتر سروش تر نورو زیات او په لا وضاحت او لا زیات استدلال سره هڅه کړې ده چې په خپلو مختلفو لیکنو کې دا موضوع د خلکو غوږونو ته ورسوي. د هغو مسلمانو لیکوالو د احصایې راټولول چې د دین سیاسي کول یې نقد کړی دی، د دې لیکنې له حوصلې وتلي دي او باید جلا ولیکل شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

مډرن اسلام،

امکان که امتناع؟

مډرن اسلام یعنې د اسلام هغه تفسیر چې په نظر او عمل کې، د نوې نړۍ له اساسي مقولو سره اړخ ولګوي. دا هغه مقولې دي چې د نننې تمدن په پیدا ایښت او وده کې یې اساسي نقش لرلی دی او د هر یوه تصور له بله پرته امکان نه لري.

ځینې مسلمانان په تېره بیا بنسټپالې چې نه سنتي پاتې دي او نه مډرن شوي دي، له دې تفسیر سره په جګړه کې دي او په دې برخه کې هره هڅه ورته د اسلام له زیانه ډک تحریف ښکاري چې باید مخه یې ونیول شي.

خو بله ډله یې ضروري احتیاج ګڼي او تصور کوي چې نه یوازې اسلام ته بلکې هېڅ دین او سنتي آیین ته د دې امکان نشته چې په راتلونکې مډرنه نړۍ کې وپایي. دا کار یوازې هله کولای شي چې دغه تجربه تېره کړي او ځان د اوسنیو انسانانو له نظر سره موافق کړي او څومره چې غواړي د دوی پر کړنو اثر وکړي، هماغومره باید له هغوی سره تطابق ولري.

خو اکثره خلک په دې کشمکش کې حیران پاتې دي او نه پوهېږي چې دقیقاً حق له دې ډلې سره دی که له هغې سره؟ ځکه چې له یوې خوا په دغو ټولنو کې د عمومي تفکر سویه دومره نه ده لوړه شوې چې له دوو ډلو او اوبو ورها خوا نورې مسألې په آسانۍ سره وڅېړي او له بلې خوا تر اوسه پورې دلته د خبرو اترو فرهنګ او د مفکورو د بې درېغه او ښکاره څرګندولو - بې له دې چې د خشونت وېره ورسره وي - رواج شوی نه دی. په داسې حال کې چې د دې کشمش له پیله نژدې یوه پېړۍ یا زیاته موده تېرېږي.

هغه بهیر چې اسلام د بنسټپالنې په میتود مطالعه کوي او هماغسې یې درک کوي، مخکې تر دې چې په موضوع کې تعمق وکړي او اپیستیمولوژیک برخورد ورسره وکړي، هڅه کوي چې اسلام له نورو سره-له غرب سره-د مقابلې په میتود مطالعه کاندي. طبیعي ده چې د مقابلې او دښمنۍ منطق مو په بې طرفه توګه د مسألې څېړلو ته نه پرېږدي او تر هر څه د مخه د

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګټې او تاوان خبره يې رابرسېره کېږي او دا چې ايا کولای شو دغه مسأله داسې تعبير کړو چې د بل ګټه يا خير هم په کې وي. که د داسې تعبير د رااېستلو لپاره لاره خلاصه وي، نورو تعبيرونو او تحليلونو ته اړتيا نه پيدا کېږي.

په همدې وجه همدا چې د ديني تفکر د نوي کولو او د مډرن اسلام مفکوره مطرح شوه، بې له تأمل څخه دا غوغا پورته شوه چې ګوندې دا يوه غربي او په خاصه توګه امريکايي مفکوره ده. نو په دې حالت کې له هغې سره مخالفت او دښمني که د عقل په لحاظ د بحث وړ وي؛ خو تعبداً دغه مخالفت ديني وجيبه ګڼل کېږي چې بايد بې پوښتنې ورته ملا وتړل شي.

هغه ژبه چې اغلب نوپالي يې د خپلو مفکورو د بيان لپاره غوره کړې ده، تر اوسه پورې زموږ په عمومي مجامعو کې ځای نه لري او د اکثرو مخالفانو لپاره ناآشنا ژبه ده. هم په دې وجه چې د دوی ترمنځ د زده کړو د سابقې توپير شته او هم د دوی د پوهې او تفکر په کچه کې توپير وينو. کله چې دا خبره د بنسټپالو له شورماشور سره ګډېږي او نوپالي د بنسټپالو له خوا محاصره کېږي، په دې وخت کې د اکثرو وګړو حيراني چې په دې منځ کې بلاتکليف پاتې دي، لا زياتېږي.

ليکوال غواړي په دې ليکنه کې تر يوه ځايه د دې مسألې ابهام راکم کړي او په دې اړه ځينې ټکي مطرح کاندي چې د مسألې د لا روښانه درک لپاره لاره هواره کړي.

د دين تجديد که د وخت ځواب

پوښتنه دا ده چې سره له دې چې د حديث په معتبرو کتابونو کې د دين د تجديد په اړه روايت هم شته؛ نو ولې په تېرو پر له پسې پېړيو کې دا مسأله د مسلمانانو د فکري سرلارو او مشرانو پام نه دی جلب کړی؟ ولې د نورو روايتونو برخلاف چې د ډېرو ديني ارشاداتو او احکامو د استخراج او استنباط مبنا ګرځېدلي دي، د دين د تجديد په اړه روايتونه د مسلمانانو په تېر تاريخ کې د هېڅ ډلې توجه نه ده جلب کړې او دا احکام د خاصو توصيو د استنباط مبنا نه دي واقع شوي؟ د دې مرفوع حديث راوي ابوداوود دی چې له شپږو مشهورو صحيحو څخه يوه يې د ده ده. حديث داسې دی: ***إِنَّ اللهَ يَبْعَثُ إِلى هذهِ الأُمَّةِ عَلى رَأْسِ كُلِّ مائَةِ سَنَةٍ مَنْ يُجَدِّدُ لَها دينَها*** ؛ يعنې بې شکه خدای د هرو سلو کلونو په سر کې يو څوک د دې امت خوا ته رالېږي چې دين يې ورته نوی کړي.

دا حديث په لومړي ځل هغه مهال د نورو روايتونو له لاندې څخه راوايستل شو چې مډرنه نړۍ له خپلو وسايلو، ميتودونو او مختلفو شيانو سره راغله او ځان يې پر ختيځو

(c) ketabton.com: The Digital Library

هېوادونو ومانه او له ځانه سره يې ډېر تازه مفاهيم، مقولې، شعارونه او ادعاګانې راوړې. د همدې تقابل پر مهال د دين د تجديد بحث، له ګڼو او احياناً متضادو تفسيرونو سره راميدان ته شو او ځينې نبغ په نبغه په همدې روايت پسې لاړل او هغه يې د خپلو څرګندونو مبنا وګرځاوه.

دې خبرې ته توجه هغومره جدي وګڼل شوه چې ان تجدد دښمنو بنسټپالو هم په خپلو خبرو کې ورته ځای ورکړ او هڅه يې وکړه چې له تجديد څخه خپل خاص تعريف رامنځته کړي چې له کاروانه شاته پاتې نه شي او په عين وخت کې د نورو د تعريفونو مشروعيت نفي کړي. د ابوالاعلی مودودي "***موجز تاريخ تجديد الدين و إحيائه***" کتاب د دې هڅو نمونه ده. له دې څرګندېږي چې د نوي عصر حضور دومره د خلکو پر ټټرونو فشار راوړی او له ساه ايستلو يې اچولي وو چې موافقان او مخالفان يې دواړه لحاظ وکړي. **د تجديد موضوع ته پام کول، د نوي عصر د په رسميت پېژندلو معنا ښندله او دا چې د هغه له حضوره څوک انکار نه شي کولای او هر څوک بايد له هغه سره خپل نسبت تعين کړي.**

د سنتپالو او بنسټپالو په نظر د دين تجديد تېر ته د ورګرځېدلو معنا درلوده، يعنې د دين هغه تفسير ته ورګرځېدل چې په بل عصر کې ترسره شوی و. دوی ګومان کاوه چې د مسلمانانو د ماتې او له برمه د اسلام د لوېدو وجه هغه اضافات دي چې د تاريخ په اوږدو کې په دين کې ورزيات شوي دي او که چېرې دغه اضافات ايسته شي، د اسلام حقيقت به د يوه ځلېدونکي او صيقل شوي جوهر په توګه راڅرګند شي او په خپلې ځلا باندې به د ټولو سترګې وبرېښوي. د دوی په باور د بل هر دين د برم د ختمولو لپاره به همدا کافي وي او اسلام به له تجديدِ حيويّت سره د تېر په څېر د خپلو پيروانو په ژوندانه کې د پراخو کاميابيو او پرمختګ د الهام منبع وګرځي.

د دين د پاکولو هغه بهير چې محمد بن عبدالوهاب، له نوي عصر سره تر مخامخ کېدو د مخه او په بشپړ قبيله يي بستر کې پيل کړی و، د اکثرو يا ټولو سني بنسټپالو بهيرونو پلار ومنل شو چې دغه نور بهيرونه د هغه له تجربې او ميراث څخه ګټه واخلي او له دين څخه تر مناقشې لاندې اضافات لرې کړي او دين له بدعت او خرافاتو څخه پاک کاندي. ځينې بنسټپالې ډلې د مسلمانو سنتي مجامعو د حساسيت په وجه، غوره ګڼي چې خپل وهابيتوب پټ وساتي؛ خو په خپلو خبرو کې د هغه له محتوا څخه استفاده کوي؛ ځکه دوی ګومان کوي د مسلمانانو د ستونزو ريښه په اضافاتو او بدعتونو کې نغښې ده چې د تاريخي تحولاتو په بهير کې يې دين ته لاره کړې ده. په همدې وجه له دې بدعتونو څخه د دين پاکول، هغه رسالت

د پښتو کتابونو پر لیکه نړۍ www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

دی چې له ترسره کولو سره يې د نورو تحولاتو پر مخ لاره خلاصېږي. د تحولاتو مطلب پر نورو باندې د اسلام غلبه - دلته پر غربي تمدن غلبه – ده او تر هغې وروسته به د نړۍ د رهبرۍ مقام اسلام ته ورسېږي(*أستاذية العالم*).

دغه بهيرونه هر څه ساده ګڼي او پر لويو تاريخي تحولاتو باندې د سياسي، اجتماعي، اقتصادي، فرهنګي، جيوپوليټيکي او سايکولوژيکي عواملو اثر له پامه غورځوي او ټولې ستونزې په خرافاتو او بدعتونو پورې غوټه کوي. په همدې وجه د دوی ټول ټينګار په همدې باندې دی چې ببرته به لومړني اسلام ته چې له ټولو بدعتونو پاک و، وروګرځي. دوی ګومان کوي چې له فرقو څخه د اضافاتو په پاکولو او د اورتوډوکسي اسلام په احيا کولو سره به د اسلامي ملکونو ټولې ستونزې ختمې شي. دوی دغه کار د دين تجديد نوموي چې د دوی په باور د نړۍ د دې برخې؛ بلکې د ټولې نړۍ د لانجو د حل کيلي ده.

په حقيقت کې دغه بهيرونه دا مني چې دين تجديد ته اړتيا لري؛ ځکه چې د دين د تجديد خبره په هغه څرګند روايت کې شوې ده او له هغې څخه انکار نه شي کولای؛ **خو دوی هېروي چې د دين تجديد د دين د زړولو معنا نه لري؛ بلکې د دين د نوي کولو معنا ښندي.** دوی له دې ټکي يومخ غافل پاتې دي.

د دين تجديد يعنې څه؟

اوس دلته پوښتنه دا ده چې څرنګه او د کومو معيارونو له مخې وپوهېږو چې څه ډول هڅې د دين د تجديد لپاره دي او کومې يې د زړولو لپاره؟ د دې پوښتنې د ځوابولو لپاره غوره ګڼم چې د مصطفی ملکيان له نسبتاً مشهورې نظريې ګټه واخلم. دی په خپله نظريه کې د اسلام (او بل هر دين) په اړه خبرې په درېو سطحو کې د مطرح کولو ګڼي. لومړۍ سطح د لومړي لاس منابع دي چې په اسلام کې کتاب او سنت دی چې د اسلام 1 تعبير ځنې راوځي. دويمه سطح کې هغه انګېرنې او فهمونه دي چې د دين د تاريخ په اوږدو کې رامنځته کېږي. درېيمه سطح د متديني ټولنې د هرې برخې له اجتماعي شرايطو سره سم او د فرهنګ په چوکاټ کې د دې انګېرنو عملي تطبيقول رانغاړي. يعنې کله چې مثلاً ويل کېږي، په دې اړه د اسلام نظر داسې دی؛ کله دا معنا ښندي چې په کتاب او سنت کې يې په اړه داسې خبرې شته، کله يې معنا دا وي چې مسلمان مجتهدان او عالمان داسې نظر لري او کله هم په دې معنا چې د مسلمانانو په عملي سنت کې داسې شی شته. له دې تفکيک سره کولای شو په لا روښانه توګه دا پوښتنه وڅېړو چې «د دين له تجديد څخه منظور څه دی؟».

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ټولو بهیرونو اتفاق دا دی چې د دین نوی کول، د کتاب او سنت د تجدیدولو معنا نه لري. کتاب او سنت د تدوین له وخته تر اوسه پورې په لیکلې بڼه له مسلمانانو سره شته او د ټولو بهیرونو په نزد یې اعتبار یو شان دی. کتاب او سنت زړښت نه مني نو نوي کولو ته اړتیا هم نه لري. نو د بحث موضوع دوو نورو سطحو ته انتقالیږي: یوه د تفسیرونو او هغو انګېرنو چې د کتاب او سنت په اړه رامنځته شوې دي او وروسته بیا د فرقو او مذهبونو په ایدیالوژۍ بدلې شوې دي او بله د عملي تطبیقولو او د فرهنګي تکون سطح.

حقیقت دا دی چې د اسلام دویمه سطحه د لومړۍ سطحې هم عمره ده. یعنې انګېرنې او فهمونه د قران او سنت پر اساس رامنځته شوې دي او داسې وخت نه پېژنو چې کتاب او سنت وو خو له هغوی څخه د متدینو د فهم او تفسیر خبره نه وه مطرح. اساساً داسې کار امکان نه لري. خو دا هم سمه ده چې دغه فهم او تفسیرونه په لومړي پړاو کې خام او ساده وو، تدوین شوي نه وو؛ خو د وخت په تېرېدو سره د تفسیرونو د تراکم په وجه او پر هغوی باندې د نورو عواملو د تاثیر په وجه په مدونه بڼه اوښتي دي. تر دې کار وروسته د اسلام دویمه سطح د مستقلې موضوع په توګه مطرح کېږي او د ناظرانو او شنونکو مخې ته راځي. د اسلام درېیمه سطح هم په دویمې سطحې پسې رامنځته شوې او څومره چې له فرهنګ سره ګډېږي هماغومره لا غوړېږي او لا زیات څانګور کېږي.

سره له دې په عقلي – تیوریکي لحاظ دغه درې سطحې مستقلې او سره بېلې دي او د اهمیت اندازې یې سره متفاوتې دي؛ خو په عملي لحاظ سره نژدې او ټینګه رابطه لري او متقابل تعامل یې په منځ کې شته. یعنې د نظریې په کچه کولای شو هره یوه جلا جلا تر بحث لاندې ونیسو؛ خو کله چې د متدینو عملي ژوند ته رسېږو، دا درې واړه سره څنګ په څنګ کې وینو. ځکه خو دین ته باید د پدیده پوهنې (phenomenologic) له لیدلوري وکتل شي. یعنې داسې لیدلوری چې په یوه لیکلې متن کې پروت انتزاعي دین، د متدینو له قول او فعل څخه جلا نه مطرح کوي. له دې لیدلوري څخه دین هماغه دین دی چې راته ښکارېږي او په عمل کې ځان رانښیي، تر دې هاخوا چې هرڅه دي، هغه د دین فرع ده. نن سبا دغه لیدلوری جدي پلویان لري.

له بحثه به نه لرې کېږو، د دین له تجدید نه مطلب څه دی؟ تر اوسه هېچا دا ادعا نه ده کړې چې د دین د لومړۍ سطحې یعنې د کتاب او سنت د نوي کولو سودا به لري؛ ځکه دا بې معنا خبره ده. پاتې شوه د دوو نورو سطحو خبره، د تفسیر او تطبیق سطحې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د تطبیق سطح د تفسیر له سطحې رازېږي او له هغې څخه نه بېلېږي. یعنې تاسې چې له دین څخه هر مفهوم واخلئ، عملي دینداري به مو هماغسې وي. له مناسبو نظري اساساتو پرته د عملي تدین هېڅ ډول نه شو اټکل کولای. په دې لحاظ د تطبیق سطح پخپله د تفسیر د سطحې فرع ده او کله چې د دین د تجدید خبره کېږي، د تطبیق سطح د تفسیر د سطحې حاصل او اخري نتیجې په توګه مطرح کېږي. نو د دین تجدید عمدتاً د دین د فهم، تفسیر او تفکر تجدید رانغاړي. په همدې وجه علامه اقبال چې په کمبریج پوهنتون کې یې خپل دیني اصلاحپاله مبحثونه وړاندې کول، د احیای فکر نوم یې ورته ورکړی و. مطلب دا چې د دین د تجدید په برخه کې هره هڅه اصلاً د دین د فهم تجدید دی او د دیني فکر نوی کول، په دویمه درجه کې د تدین د روحیې او د دیني لارښوونو د عملي التزام نوي کول دي.

بنسټپالي وایي چې د دیني تفکر تجدید دا دی چې موږ د پخوانو (سلف)، یعنې د لومړیو پېړیو فهم او انګېرنې ته د اصل په سترګه وګورو او خپل فهم د هغې تابع کړو او خپل دیني تفکر د هغوی دیني تفکر ته ورته کړو. دوی دا دلیل وړاندې کوي چې پخوانو د وحې د نزول زمان ته او نبوي دوران ته د نژدې والي له امله د دین د سم درک کولو ښه او زیات توفیق موندلی دی. د دوی په باور څومره چې دغه زماني واټن ډېرېږي هماغومره دغه توفیق نویو نسلونو ته کم شوی دی. دا تر ټولو مهم عقلاني استدلال دی چې دوی یې د خپلې ادعا د اثبات لپاره وړاندې کوي.

دغه استدلال چې ظاهراً منطقي او موجه ښکارېږي، په اسانۍ سره د خلکو له خوا منل کېږي او اکثره وګړي د دې استدلال ژورو ته فکر نه کوي او هغه منطقي ستونزې چې په کې دي، د دوی له نظره پټې پاتېږي. همدا ده چې د دې مهال د اسلامي تفکر زیاته برخه له باطل دور سره مخ ده او چې څومره هڅه کوي چې د پخوانو فهم ته ورنژدې او له هغوی سره یو شان شي، نه کامیابېږي. دوی نه هغه فهم ته رسېږي چې یادوي یې او نه هغې کامیابۍ ته چې د دوی په باور پخوانو د خپل فهم په وجه ورته رسېدلي وو؛ نو بېرته هماغه ځای ته راګرځي چې شروع یې ځنې کړې وه.

آیا د پخوانو فهم ته لاره کول امکان لري؟

دلته دوې پوښتنې دي چې که ورته ژور فکر وکړو، د دې عام شوي باور پر ستونزو باندې پوهېدلای شو: یوه دا چې څرنګه ثابتولای شو چې د پخوانو (اسلافو) فهم او درک دقیقاً دغه شی و چې موږ یې انګېرو. دویمه، که دا ومنو چې د هغوی فهم دغسې و، ایا د هغوی د پوهې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ظاهري تقليد به مو هغې لارې او طريقې ته ورسوي چې دوی کارولې. داسې خو به نه کېږي چې د هغې طريقې او لارې په روح پوه نه شو او له هغې څخه د تاريخي ماهيت په ايسته کولو او په کاملاً متفاوت ماهيت يې د کارولو په وجه، هغه لاره مسخه کړو. يعنې داسې کار چې په ظاهره کې خو به د پخوانو د کارونو تبعيت وي خو په حقيقت کې له هغوی څخه انحراف او له هغوی سره خيانت وي.

د لومړۍ پوښتنې معنا دا ده چې څرنګه ثابته کړو چې د اسلام يو خاص تفسير هماغه د پخوانو (اسلافو) تفسير دی؟ نن سبا چې هرمنوتيکي (تفسيري) مباحثو پوره وده کړې ده، تر پخوا په اسانۍ سره پوهېدای شو چې له دين څخه د پخوانو د فهم په نامه چې کوم څه وړاندې کېږي، د هرې ډلې د سليقې، تخصص، لېوالتيا، او دريځونو نتيجه ده. هره ډله له خاصو فلټرونو او وسايلو سره د تېر په لټه کې راووځي او که يې غوښتي وي که نه، له تېر څخه د خپل خاص روايت د جوړولو کار اخلي. نتيجه دا کېږي چې يو نه بلکې ګڼ روايتونه مو مخې ته راځي چې هر يو يې د خاصې سليقې او طريقې محصول دی. صوفيان د تېر په اړه ځانته روايت لري، سلفيان يې ځان ته - شيعه خپل روايت لري، سنې خپل – فقيه ځان ته روايت جوړ کړي، متکلم ځان ته او ... يعنې داسې روايت نشته چې د مناقشې لاره بنده کړي، چې ټولې ډلې ورباندې اتفاق وکړي چې هو، د پخوانو فهم او تفسير همدغه شی و.

کولای شو زړو متنونو او منابعو ته په مراجعې سره دا وښييو چې ان د پخوانو تر منځ هم په ډېرو موردونو کې د نظر اختلاف و، هم په فروع کې هم په اصولو کې. د وخت په تېرېدو سره چې مختلفې ډلې او فرقې راوزېږېدې، هرې يوې د ځان د مشروع ګڼلو لپاره، ځان ته شجره او نسب نامه جوړه کړه چې په يوه ډول سره ځان په پخوانو پورې وتړي. هرې ډلې هڅه کړې ده د دې کار لپاره خاصه ايډيالوژي رامنځته کړې دي. تر هغې وروسته بيا د پخوانو په اړه دا تصور مطرح شو چې ګوندې په لومړنيو نسلونو کې واحد او د ټولو موافق ميتود شته و او د هغوی تر منځ د نظر اختلاف او مختلف ليدلوري نه وو موجود.

څرنګه چې د دې مسألې شرح ډېر تفصيل او مستند بحث غواړي او په دې ليکنه کې نه ځايېږي نو بل ځای ته به يې پرېږدم. دلته به همدومره ووايم چې نن که څوک وايي چې موږ د دين هماغه د پخوانو تفسير او فهم ته ورګرځو نو بايد پوه شي د دې هيلې پوره کېدل هغسې اسانه نه دي لکه په ويلو کې چې ښکاري، دا کار داسې ستونزې لري چې د کولو امکان يې ضعيف دی او خلک به په اسانۍ سره ځنې تېر شي. ځکه خلک هغه څه ته رسېږي چې ګومان کوي

(c) ketabton.com: The Digital Library

پخوانو به دغسې فکر کاوه او دا نه وي ورمعلوم چې د ده فهم د هغوی له فهم سره څومره ورته دی. په همدې خاطر نور بهیرونه هغه څه ته نه ورګرځي.

د دې مدعا خورا ساده مثال د سلفیت شعار دی. سلفیان چې ځان د حقیقي سلف (پخوانو) پیرو بولي، دا ځان ته مزیت ګڼي چې ګوندې خاص په دوی پورې اړه لري او نور ترې محروم دي. حال دا چې متصوفان او بلکې ټولې غیر سلفي ډلې، د سلفیانو انګېرنه او لاره مردوده ګڼي او د هغوی فهم سطحي، نیمګړی، مصنوعي او بې اساسه ګڼي.

د پخوانو طريقه، شکل که محتوا؟

دويمه پوښتنه دا ده چې فرضاً د هڅو په نتيجه کې وتوانېدو ثابته کړو چې له دين څخه د پخوانو فهم او تفسير دغسې و، اوس نو څه پوه شو چې د هماغه تفسير هو به هو تطبيق په يوه بله زمانه کې او په بل فرهنګي چاپېريال کې به صواب وي؟ په دې باندې پوهېږو چې د هغوی فهم د هماغه چاپېريال له شرايطو او واقعيتونو سره سمون لري؛ بلکې له هماغه شرايطو سره د دين د ښنلولو محصول او معلول دی؛ نو ايا په نورو شرايطو کې او د نورو واقعيتونو په موجوديت کې د هاغه تفسير تطبيقول، د دين او واقعيت تر منځ به عدم تطابق پيدا نه کړي؟

يعنې که موږ داسې ګڼو چې پخوانی په دين ښه پوهېدل او وتوانېدل چې دغه سمه پوهه په خپل فردي او اجتماعي ژوند کې هم عملي کړي او د دوی کاميابي له دې وګڼو چې دوی له يوې خوا د دين په اصلي روح او لوړو مقاصدو ښه پوهېدلي وو او له بلې خوا يې د خپلې زمانې شرايط او واقعيتونه ښه پېژندلي وو؛ نو که موږ هم هماغه پوهه چې له هماغه پخوانو شرايطو سره يې اړخ لګاوه، په خپلو اوسنيو شرايطو کې تطبيق کړو، ايا په دې کار به د پخوانو روش ته ورنژدې شو که په دې کار چې خپله زمانه سمه وپېژنو او بيا دين له اوسنيو واقعيتونو سره ونښلوو؟ يعنې د پخوانو روش ته ورګرځېدل، د هغوی د روش شکل او ظاهر ته ورګرځېدل دي که د هاغه روش محتوا ته؟

ممکن وويل شي چې دې ته ضرورت نشته چې مسأله دومره پېچلې کړو؛ ځکه د دين روح او د شريعت مقاصد، څرګند او تل پاتې دي او د زمانې له بدلونونو سره نه بدلېږي. پاتې شوه د زمانې د شرايطو او واقعيتونو مسأله چې بدلېږي به خو؛ خو موږ مجبور نه يو چې شريعت د شرايطو تابع کړو، برعکس بايد شرايط د شريعت تابع وګرځوو.

ځينې دا هم وايي چې په انسان، ټولنه او ژوند کې هم مهم بدلون نه رامنځته کېږي؛ بلکې واړه بدلونونه مومي چې د هغوی پر ذات او جوهر باندې اغېز نه کوي. د دوی په باور انسان تل

(c) ketabton.com: The Digital Library

همداسې و، همدا يې ضرورتونه وو، همدا يې هيلې، غوښتنې، ورتياوې او همدا يې زيان منونکي ځايونه وو... ټولنه هم له همدې انسانانو رغېدلې ده؛ نو په دوى کې بدلون او تحول هېڅکله هغومره زيات نه وي چې ګومان وکړو ننني انسان له پروني انسان او ننۍ ټولنه له پرونۍ ټولنې متفاوته دي. که بدلون په کې راغلی هم وي، سطحي به وي. دا يو له هغو مهمو استدلالونو دی چې بنسټپال يې کاروي او محمد قطب خپل يو کتاب همدې مبحث ته ځانګړی کړی دی. د کتاب نوم يې دی *التطور والثبات فی حیاة البشریة* " چې په فارسي کې د «اسلام و تحولات زندگی» په نامه ترجمه شوی دی.

د مقاصدو تشخيص اجتهادي کار دی

د دې استدلال د لومړۍ برخې په اړه به وو ايو چې د دين روح او د شريعت مقاصد هغسې چې ادعا او تصور يې کېږي، ځرګند او روښانه نه دي. يعنې دا متفق عليه مسايل نه دي چې ټول پرې اجماع ولري او د بحث او مناقشې ځای دې په کې نه وي. ځکه د فقهې د اصولو پوهان په دې باندې پوهېږي او بلکې اجماع وربانديې لري چې د شريعت مقاصد له اجتهادي امورو څخه دي. هر مجتهد او عالم چې په دې باره کې بحث کړی دی، د خپل اجتهاد او انګېرنې پر اساس يې کړی دی. په همدې وجه يوازې د ضرورتونو مبحث چې د شريعت د مقاصدو د لوی مبحث لومړۍ برخه ده، له پيله تر ننه پورې له پنځو تر پنځه ويشتو ضرورتونو تر منځ په نوسان کې دی. بهتره ده په دې باره کې د دې فن د يوه لوی متخصص، جمال الدين عطيه کتاب «*تفعیل مقاصد الشریعة*» ته مراجعه وشي.

څرنګه چې د شريعت د مقاصدو رابرسېره کول، په ټولو تېرو پېړيو کې اجتهادي مسأله وه او هر مجتهد د خپلې زمانې له پوهې سره مطابق دا مسأله څېړلې ده، هماغسې به په راتلونکې کې هم دا مسأله د عالمانو د اجتهاد په قلمرو کې پاتې کېږي او د موضوع طبيعت به بدل نه شي. نو دغه ادعا چې ګوندې د شريعت مقاصد ښکاره او بې ابهامه دي، سمه نه ده او بايد په دې اسانۍ سره يې له څنګه تېر نه شو. ځينې سنتي يا بنسټپال ځواکونه هڅه کوي موضوع همداسې اسانه مطرح کړي، لکه څنګه چې يوسف قرضاوي ليکلي دي چې په يوه کنفرانس کې چا ځنې پوښتنه کړې وه چې ته له کوم اسلامه خبرې کوې، د جعفر نميري له اسلامه، د ضياألحق يا د خميني او يا د سعودي له اسلامه... قرضاوي وايي: «ما په ځواب کې وويل چې اسلام يو دی او هغه هم هماغه اسلام دی چې له کتاب او د اسلام د پيغمبر له سنته يې استنباطوو.»

(c) ketabton.com: The Digital Library

ممکن هغه چا چې دا پوښتنه يې کړې وه، خپله خبره يې په علمي بڼه نه وي توضيح کړې او يا به يې توضيح کړې وي خو دا چې د حاضرينو په طبع برابره نه وه، په نيمګړې توګه رانقل شوې ده. که هرڅه وي، که څوک ادعا وکړي چې يوازې يو اسلام شته او هغه ناب محمدي اسلام دی، بې جنجاله ښکاره ده چې نن تر يوه «محمدي اسلام» زيات «محمدي اسلامونه» لرو. په ايران کې جوړ شوی ناب محمدي اسلام، په سعودي کې برابر شوی ناب محمدي اسلام، د سودان ناب محمدي اسلام، د طالبانو ناب محمدي اسلام او ګڼ نور ناب محمدي اسلامونه چې لا تراوسه يې نړيوال بازار ته د عرضه کېدو بخت نه دی موندلی.

دا سې ښکاري چې که غواړو جدي واوسو بهتره ده چې د مفاهيمو او مقولو له ساده کولو او د هغوی د عام پسنده طرحو له مطرح کولو تېر شو او علمي منطق ته غاړه کېږدو.

ننني انسان هماغه پروني انسان دی؟

د دې استدلال دويمه برخه چې د ننني او پروني انسان تر منځ توپير تر پوښتنې لاندې راولي، هم اوږده مناقشه غواړي. ځکه بايد د انسان پېژندنې اساسات له سره وګورو. که د مولوی په شان مو دا باور وي چې د بني ادم اصلي ګوهر د هغه فکر او معرفت دی (ای برادر تو همين انديشه ای)، نه د هغه غريزې او بيولوژيکي ځانګړنې؛ نو شک نشته چې د ننني انسان معرفت او پوهه د پروني انسان د پوهې غوندې نه ده او ورسره يې فکر هم په ډېرو موردونو کې د پرونيو بني ادمانو د فکرونو په نسبت بدل شوی دی.

انسان د خپل معرفت او ادراک پر اساس کولای شي له نورو انسانانو، ټولنې او کايناتو سره خپل نسبت تعريف او تعيين کړي. دغه معرفت په چټکۍ سره مخ په تحول او بدلېدو دی. څرنګه امکان لري هغه انسان چې ځمکه د غوايي د ښکرو پر سر ولاړه بولي او ټول طبيعت له څلورو عناصرو رغېدلی ګڼي او ټوله ځمکه د کوه قاف په محاصره کې انګېري او د طبيعت ډېر تحولات سپين يا تور دېو ته راجع کوي.له هغه انسان سره يو شان وګڼو يا حتی يې له هغه سره ورته وبولو چې د ژوند په پېچليو مسايلو پوهېدلی دی، د ځمکې په طبيعت کې يې تر سلو زيات عناعصر پېژندلي، له ميلياردونو کهکشانونو خبرې کوي او د نړيوال کلي لپاره د جهانشمولو ارزښتونو په لټه کې دی.

ګومان کوم دا مسأله هغومره واضحه ده چې د دې ستر توپير پر موجوديت باندې هر ډول ټينګار بېځايه هڅه او د «اثبات مسلمات» له جملې څخه دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د دې مقالې مرکزي ټکی دا دی چې د نن انسان په ډېرو شیانو کې له پروني انسانه متفاوت دی. ځکه دی ځان د هغو فیزیولوژیکو او بیولوژیکو خصوصیاتو پر اساس چې له نورو حیواناتو سره مشترک خصوصیات دي، نه پېژني؛ بلکې ځان د خپل اجتماعي او فرهنګي ځانګړنو پر اساس تعریفوي. دا هماغه شی دی چې د دینونو په بیان کې د بني ادم د اصلي ممیزې تعبیر ځنې شوی دی. که چېرې د اجتماعي موجود په توګه د انسان ځانګړنې په پام کې ونیسو، د انسان په پېژندلو او د انسانانو د هرې دورې او هر نسل په پېژندلو کې د هغه د معرفت، ارزښتونو، سلوک او فرهنګي عناصرو نقش اهمیت پیدا کوي.

نننی انسان په خپلو ذهني او فیزیکي وړتیاوو تر پخوا زیات پوهېدلی دی. پروني انسان ځان د طبیعت، تاریخ، قسمت، خدایانو او ناپېژندلو ځواکونو مقهور ګاڼه؛ خو نننی انسان په طبیعت کې لوی تصرفونه کړي دي، دا چې په دې کار کې یې ګټه کړې ده که تاوان، بېله خبره ده خو نن دی په خپلو وړتیاوو باندې زیات باور پیدا کړی دی.

نن څومره چې انسان ځان توانمند احساسوي، هماغومره ځان ته په زیات ارزښت قایل دی او په هماغه اندازه انسان محوره نظرونو ته تونګ (لېوال) دی. څرنګه چې دی خپلې توانمندۍ د ځان د انسانولۍ په وجه ګڼي نه د نورو عواملو په وجه؛ نو دی هر بل امر لکه عقیده، نژاد، جنسیت، رنګ، ژبه، ملي هویت، ګوندي هویت، طبقاتي هویت، صنفي هویت او نور فرعي مسایل ګڼي او انسانیت اصلي. دغه فرع به هېڅکله د اصل ځای ونه نیسي.

کله چې د بني ادم د انسانیت اصل په محور کې واقع کېږي، د هغو حقونو خبره مطرح کېږي چې ریښه یې په انسانیت کې ده. هر څه چې د انسان محورولۍ د اصل خلاف او له هغه تعصبه زېږېدلي وي چې ځینې انسانان له خپلو حقونو محروموي، باید ورسره مبارزه وشي. د بشر حقونه، د ښځو حقونه، د ماشومانو حقونه، د اصنافو حقونه، د مادي او معنوي مالکیت حق او ډېر نور مبحثونه د نننۍ بني ادمانو په لید کې د بدلون زېږنده دي.

دا انسان دی چې مدني بنسټونه یې رامنځته کړي او داسې قوانین یې وضع کړي چې د ده او د ده د همنوعانو مدني حقوق خوندي کړي. دا چې کله کله ځینې سیاستوال د بشر د حقونو له موضوع څخه سیاسي ګټه پورته کوي او په خپلو سیاسي سیالیو کې ورنه د وسلې په توګه کار اخلي، دا کار په هېڅ وجه اصل قضیه نه نفي کوي هماغسې چې له دین، علم او فرهنګ څخه د وسیلې په توګه استفاده، نه شي کولای د دې ارزښتونو اصل بې ارزښته وښیي.

انسان په خپل ذاتي کرامت پوه شوی دی او اوس هغه دین قبلوي، هغه قوانین خوښوي، هغه فرهنګ غوره کوي او هغې لارې او طریقې ته په ښه سترګه ګوري چې د دې کرامت حفاظت

د پښتو کتابونو پر لیکه نړۍ www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

وکړي. دا هغه کرامت دی چې د انسان د ژوند په خونديي کولو، د هغه د اروا په روغ ساتلو، هغه ته د ډوډۍ په برابرولو او د هغه د ډېرو غوښتنو په پوره کولو کې عيني تجسم مومي. دغه انسان نور يوازې په دې اکتفا نه کوي چې يوازې د نسل د بقا امکان ورته برابر وي؛ بلکې دی د خپل ژوند ارتقا ته، د خپلو استعدادونو غوړولو ته او خپلو لوړو خيالونو ته په هم اهميت قايل دی. په همدې وجه دغه انسان دولت مکلف کړی دی چې ورته کار ايجاد کړي، د زده کړو زمينه ورته برابره کړي، صحت ته يې اهميت ورکړي، او لسګونه نورې غوښتنې چې د بدوي انسانانو په ژوند کې د درک او تحقق وړ نه وې.

که چېرې دين، فرهنګ، قانون يا بل شی دغه غوښتنې له پامه وغورځوي او يا له انسان څخه دا حقونه واخلي، نننی انسان هغه نه شي زغملای. خو پرونی انسان داسې نه و. هغه ځان په دې مکلف ګاڼه چې خدايانو ته قرباني وکړي، حاکمانو ته باج ورکړي، طبيعت ته په ګونډو شي، خپلې هيلې په جنياتو او ارواحو پورې وتړي؛ خو له چا څخه خپل حق ونه غواړي.

دا سمه ده چې د اسلام دين د بشر د تاريخ په داسې وخت کې ظهور وکړ او خپور شو چې انسان د فرهنګي ودې په لحاظ په خرافاتو کې راګير و او ګڼ قومونه د اسلام په مرسته له خرافاتو وژغورل شول؛ خو هغه مهال چې د دين سنتي تفسيرونه تدوين کېدل، انسان محوره ليدلوری لا نه و رامنځته شوی، مدني ټولنه لا نه وه رغېدلې، مدني انسان لا صحنې ته نه و راغلی، او د بشر حقونه (په اوسني مفهوم) لا د بحث موضوع نه وه.

که ليکوال وغواړي د نني او پروني انسان تر منځ ټول غټ او واړه توپيرونه وشمېري، بايد مستقل بحث ورته پيل کړي.

له دې لنډې يادونې مې مطلب دا دی چې که پخوانې د دين په سم پوهېدلو او د هغې پر اساس د خپلو ستونزو په حل کولو کې بريالي شوي وو، علت يې دا و چې له دين څخه د هغوی فهم د هغوی له نورو پوهنو او معرفت سره اړخ لګاوه او په حقيقت کې دوی دغه دوه شيان سره پخلا کړي وو. نن هم که موږ وغواړو هماغه کاميابي حاصله کړو، بله لاره نه لرو، بايد نني انسان او نننۍ نړۍ سمه وپېژنو، د دې عصر غوښتنې درک کړو، د نني انسان معرفت او پوهه د اعتبار وړ وګڼو او بيا د دين داسې تفسير وړاندې کړو چې له دې پوهې او معرفت سره موافق اوسي.

نوي معارف د نني انسان د فکر او پوهې ګوهر دی او د دې عصر د انسان معرفت پر همدې معارف ولاړ دی. که څوک وغواړي چې دين له نننۍ نړۍ سره موافق کړي او د نني

(c) ketabton.com: The Digital Library

انسان په نظر يې مقبول کړي، بايد چې په دې معارف پوه اوسي او په دې هم وپوهېږي چې څرنګه د غه معارف د انسان په پېژندلو، د ټولنې په تحليل کې او د دين په تفسير کې وکاروي.

څرنګه چې د دين سنتي تفسيرونه د سنت د دورې د پوهنو او معارف پيداوار دي، هماغسې که نن د دين کوم تفسير وړاندې کېږي، خامخا بايد په نننيو معارف او وسنيو پوهنو تکيه وکوي. دا کټ مټ هماغه کار دی چې پخوانو کړی و يعنې د خپل عصر پوهنو ته اعتبار ورکول او د خپلې زمانې د معرفت خيال ساتل.

په دې حساب، که ورته ځير شو، د دين نوی کول بله معنا نه لري غير له دې چې همدغه لاره خپله کړو، نه دا چې هغې زمانې ته ورستانه شو چې تېره ده او هغې پوهې ته وروګرځو چې تاريخ يې تېر شوی او منسوخ شوی دی. سره له دې چې تېر ته ورستنېدل ناممکن دي او له دې درکه هېڅ اندېښنه نشته؛ خو که دا کار ممکن هم وي، نه شو کولای د دين تجديد يې وبولو. موږ نه شو کولای نننې نسلونه چې ګڼې ستونزې يې په مخ کې دي او تمه لري چې د دې ستونزو يوه برخه د دين په مرسته حل کړي، تېرو وختونو او تېرو کسانو ته راجع کړو چې ګواکې دا د دين تجديد دی. ليکوال لا تر اوسه نه پوهېږي چې څرنګه او ولې به داسې هڅه د دين تجديد ونوموو، حال دا چې د دين تجديد پخپله د نوي کولو معنا لري.

البته دا هرڅه په دې صورت کې کېږي چې دا فرض مسلم وګڼو چې پخوانيو پر خطا لاره نه وو تللي او د هغوی کارنامه په نظري او عملي لحاظ پر معيار برابره وه. که داسې ونه ګڼو، بله پوښتنه رامنځته کېږي چې نه غواړم ورباندې بحث وکړم، يوازې اشاره به ورته وکړم: څنګه دا ثابته کړو چې د پخوانو درک په هره برخه کې سم و او هغوی تر ځان د راوروسته نسلونو په شان په ځينو موردونو کې تېروتلي نه وو. دا پوښتنه هله مطرح کولای شو چې د پخوانو عصمت نفي کړو. که دا ومنو چې هغوی په ځينو جزئي موردونو کې تېروتلي وو، نو بيا نه شو کولای د هغوی درک، په ټوله کې د دين بې عيبه او کامل درک وګڼو.

اهل سنت د اسلام له پيغمبر (ص) پرته نور هېڅوک معصوم نه ګڼي؛ خو د دوو لومړيو نسلونو يعنې د صحابه وو او تابعينو د نسلونو درک مهم انګېري، په تېره بيا صحابه ورته يو مخ «عدول» يعنې د اعتماد وړ بريښي. شيعه ګان بيا يوازې د اهل بيت درک او تفسير ځکه حجت ګڼي چې د هغوی پر عصمت باندې عقيده لري؛ بلکې د هغو خبرې د خدای او رسول له ويناوو سره په يوه درجه کې راولي.

د پښتو کتابونو پر ليکه نړۍ www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

یوه ستونزه دا ده چې دواړه ډلې ننګوي او هغه دا چې دوی په همدې خاص مورد کې د خپلې اعتقادي موضع د دفاع لپاره هېڅ قاطع دلیل نه لري. قاطع دلیل خو یا باید نقلي (له کتاب او سنت څخه) معتبره دلیل وي او د دوی پر مدعا به قطعي دلالت کوي نه د ظن او ګومان پر اساس، یا دې دغه دلیل معتبر عقلي دلیل وي چې نقلي دلیلونو ته اړتیا ونه لري او خپل مخاطبان، هم موافقان او هم مخالفان قانع کاندي. دواړه ډلې نه شي کولای خپل باورونه د عقلاني استدلال په لاره اثبات کړي، ځکه خو د روایتونو لمنې ته پناه وړي. خو ستونزه دا ده چې د هرې ډلې د منل شویو اصولو او اساساتو پر بنا، له دې روایتونو څخه تر ګومان پورته څه نه بودېږي او نه شي کولای قطعي او یقیني خبره وکړي.

او په پای کې:

له دې بحثه دا نتیجه اخیستل غواړم چې که وغواړو په مډرنه نړۍ کې د دین لپاره نقش ومنو او انسانان د هغه د لارښونو په مرسته د خپلو روحي یا سلوکي ستونزو پر یوې برخې غلبه وکړي او د خپل معنوي تعالي لپاره له دین څخه ګټه واخلي، لاره یې دا نه ده چې د قدیمې زمانې د ژواک نمونه او د پخوانیو پېړیو معرفت او پوهه د دین د درک اساس وټاکو او یا تمه ولرو چې د پخوانو عالمانو د اثارو په چاپولو یا له سره تولید سره به دې غوښتنې ته ورسېږو. اساسي چاره خو دا ده چې د نني انسان د معرفت او وړتیاوو کچې ته ځان ورسوو. د مډرن عصر انسان په ننۍ صحنه کې اصلي لوبغاړی دی، له مډرنې زمانې نه مخکې تېر شوي خلک نور په تاریخ کې له لوبېدو پاتې شوي دي او یوازې د تاریخ په عکس العمل کې ځان تعریفولای شي او ځان ته انفعالي نقش غوره کولای شي.

دا په پټو سترګو په پردیو پسې د تګ معنا نه لري- دا هغه تور دی چې وار له مخې تیار شوی دی – بلکې دا د لوبې میدان ته د ورننوتو او له نورو لوبغاړو سره د سیال کېدو لاره ده. دا هغه هیله ده چې په اساسي نوي کېدو سره پوره کېدای شي. د دین تجدید د دین د درک د نوي کولو معنا لري او دا هغه ګام دی چې په دې لاره کې به خامخا پورته کېږي. دا مهمه نه ده چې دې هڅې ته څه نوم ورکول کېږي: اجتهاد، د دین تجدید، دیني احیا، دیني سمونه، دیني نوپالنه، دیني نوفکري یا دیني مډرنیزېشن، سره له دې چې د اصطلاح پېژندنې په لحاظ دغه نومونه سره توپیر هم لري.

(c) ketabton.com: The Digital Library

څه چې اهمیت لري د دې بهیر محتوا او دروني واقعیت دی چې باید له مسوولانه درک سره مل وي. دغه بهیر ته بویه چې له یوې خوا د ننني نړۍ او اوسنۍ زمانې د واقعیتونو له درک سره او له بلې خوا د دین له ارزښتونو سره اړخ ولګوي او هېڅ یوه سره لوبې ونه کړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

اخلاقي ديانت، غيراخلاقي ديانت

ديانت يعنې ديندارې، يعنې د دين په اصولو عقيده او د دين په ارشاداتو باندې عمل. خو ديانت مطلق امر نه دی چې له هر قيد او وصف څخه دې خلاص وي؛ بر عکس ګڼ قيدونه يې قيدولای شي لکه: فقهي ديانت، عرفاني ديانت، سياسي ديانت، علمي (معرفتي) ديانت. دغسې نور صفتونه ورپورې نښلولای شو چې له هغوی څخه ځينې يې له ځينو سره په يوه ډله کې راځي او ځينې نور يې د نورو ضد دي.

يو مهم قيد او وصف چې د ديانت له کلمې سره د مطرح کېدلو او د تأمل وړ دی، اخلاقيتوب يا نااخلاقيتوب يې دی. يعنې د ځينو ديندارانو ديانت داسې دی چې اخلاقي ديانت ورته ويلای شو، برعکس د ځينو نورو ديندارې غيراخلاقي ديانت بللای شو. په دې ليکنه کې د دې دواړو ديانتونو توپيرونه يادوو.

اخلاقي ديانت هغه دی چې د اخلاقي مکارمو او فضايلو پر اساس بنا کېږي. په دې ډول ديانت کې انسان دغه فضايل د خپلې دينداری معيار او محک ګڼي او په خپل ژوند کې د نېکو اخلاقو د پالنې همت کوي. سره له دې چې اخلاقي ارزښتونو ته پام کول، د دين د عبادي واجباتو له التزام سره په ټکر کې نه دي او ديني مناسک نه بې ارزښته کوي؛ خو په اخلاقي ديانت باورمن کسان پوهېږي چې که دغه کارونه د هغوی د اخلاقي شخصيت په وده کې مرسته ونه کړي، بې ګټې دي. دا وګړي عبادتونه داسې تمرينونه ګڼي چې له بلې دنيا سره د پيمان د تجديد په وسيله، د هغوی د اخلاقو له دوامدارې ودې او ښه کېدو سره مرسته کوي (محمد غزالي: اسلامي اخلاق، سريزه). که دوی احساس کړي چې عبادتونه دغه نتيجه نه ده لرلې، د خپلو عبادتونو په ګټه او اغېزې باندې شک کوي او پوهېږي چې عبادتونه يې يوازې د دينداری کاذبه ننداره وه او بس. دا خلک ديني مناسکو او تعبدي چارو ته له پابندی سره هم مهاله پر خپلو اخلاقي فضايلو او له رذايلو په اجتناب باندې تمرکز کوي او د همداسې ديانت له لارې اخلاقي انسان ځنې جوړېږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په مقابل کې يې، غير اخلاقي ديانت هغه دی چې پر ديني مناسکو او سېمبوليکو چارو تمرکز لري او همدا د ديندارۍ معيار ګڼي. دا وګړي ځومره چې زيات عبادتونه کړي، هماغومره ځانونه له نېکو اخلاقو بې نيازه ګڼي (فقهي ديانت). د دې ديانت پالونکي د فضايلو او رذايلو ترمنځ پوله چنداني نه پېژني او حتی فضايل يوازې د يو څو سېمبوليکو مذهبي عملونو د ترسره کولو سطحې ته راټيټوي. د دې ډلې کسان خپلې اخلاقي نيمګړتياوې په عبادت جبيره کوي او ان د يو څو تعبدي عملونو په ترسره کولو چې د دوی د ديانت اصلي معيارونه دي، خاص غرور پيدا کوي او بې له دې چې خپلو اخلاقي نيمګړتياوو ته يې پام وي، نورو ته په سپکه سترګه ګوري او ځان ته په درنه (ابن الجوزي: تلبيس ابليس).

بدمرغي هله يو په دوه کېږي چې غيراخلاقي ديانت له سياست سره او واک ته د رسېدو له هڅو سره غوټه شي. دليل يې ښکاره دی: سياست په سختۍ سره له اخلاقي فضايلو سره جوړېږي. غيراخلاقي ديانت له سياست سره چې له اخلاقو تښتي، په يوه ډول سره همرنګي لري. (سياست مو ديانت دی او ديانت مو سياست!!)

په دې ديانت کې د جمعې لمونځ، اعتکاف، د روژې پروګرامونه، حج، ډله ييز نفلونه، د قران او حديث درسونه، او دې ته ورته نورې چارې د سياسي هدفونو لپاره په وسايلو بدلېږي. سياسي هدفونه يې د خلکو د اعتماد جلبول او په ټولنه کې ځای موندل دي چې د هغوی خورا زياتې مرستې راجلب کاندي او په خپلو مدرسو، مرکزونو، او بنسټونو يې ولګوي او دا هغه ځايونه دي چې د دوی د قدرت مرکز ګڼل کېږي، دوی له همدې ځايونو څخه د خپلو رقيبانو او حريفانو پر ضد کار اخلي او حاکمان او مخالف ګوندونه وربانديې ډاروي او په غير مستقيم ډول هغه کسان ګواښوي چې نور فکرونه لري، دوی ته په انتقادي نظر ګوري او د دوی له تاييده ډډه کوي.

هغه وخت چې د اخلاقو پروا له دې ديانت څخه کډه کوي، هم د دې دينداراانو خصوصي/ کورنی ژوند او هم يې ګوندي/عمومي ژوند خپل اخلاقي رنګ بايلي. دوی په خپلو ورځنيو روابطو کې نورو ته د وسايلو په سترګه ګوري او همداسې ورسره معامله کوي. دوی نورو وګړو ته فقط په دې لحاظ ارزښت ورکوي چې څومره د دوی پروژو ته ګټور تمامېدای شي او هغه وګړي چې د دوی هدفونو او پروګرامونو ته ګټه نه شي رسولای، هېڅ ارزښت ورته نه لري. حال دا چې **د اخلاقو يو معيار دا دی چې انسان به هدف ګڼو نه وسيله**. سياسي اسلام په دې يوه پېړۍ کې دغه مفهوم نه دی درک کړی او په خپلو ادبياتو کې يې د انسان د مقام او د هغه د

(c) ketabton.com: The Digital Library

انساني کرامت د تثبيت په اړه هېڅ داسې مهمه خبره نه ده کړې چې د وسيلې په توګه د انسان د استعمال مخه ونيسي.

په شي باندې د انسان د بدلېدو په اړه، له علامه اقبال لاهوري او ځينو نورو ديني نوفکرانو پرته، نورو ټولو نظريه جوړونکو چې عمدتاً په سياسي اسلام پورې اړه لري، که څه يې ويلي دي، هغه يې د کارل مارکس او نورو له خوا پر پانګوالۍ نظام د نقد په عکس العمل کې ويلي دي. (***کارل مارکس د پانګوالي نظام په نقد کې ويلي وو چې په دې ټولنو کې انسان هم د ماشين او د توليد د نورو وسايلو په شان استعمالېږي او د ارزښت په لحاظ په شي بدلېږي ژباړن***) دوی دغه مفاهيم له چيپې بهيرونو راپور کړي وو خو د دې پر ځای چې په انسان پالو مفاهيمو کې ځنې کار واخلي، د غرب په نقد کولو کې يې د وسيلې په توګه استعمال کړي دي، بې له دې چې د دې ټولنو له سلګونو ستونزو څخه يوه هم حل کاندي.

د اخلاقو او ديانت تر منځ بېلتون او د سياست په بازار کې د دين وسيله کېدل، زموږ لپاره وژونکې پايلې درلودلې دي. په وروستيو سلو کلونو کې (له هغه وخته چې په ختيزو ملکونو کې نوی عصر پيل شوی تر ننه پورې) د اخلاقي وضعيت څېړنه ښيي چې دينداري او اخلاق په دوو مخالفو لوريو سره واقع شوي دي. د منطق د عالمانو په تعبير سره د دې دوو مقولو تر منځ عکسي رابطه قايمه شوې ده، نه طردي رابطه. حال دا چې بايد د دې بهير اپوټه واقع شوې وای. يعنې څومره چې دينداري زياتېده له هماغومره بايد ټولنه لا اخلاقي شوې وای او موږ لا زيات د اخلاقي فضايلو په تحقق کې کامياب شوي وای؛ خو څه چې پېښ شول د دې خبرې اپوټه دي.

تاريخي نښې او قرينې راښيي چې زموږ په ټولنو کې په تېرو پېړيو کې اخلاقي فضايلو ته التزام لازيات و او د رښتيا ويلو، صداقت، يورنګۍ، ايثار، لويانو ته احترام، کشرانو باندې رحم، د اهل علم درناوی، صله رحم، د والدينو د حقونو مراعاتول، د حلالې روزۍ ګټل، تواضع او خاکساري، له خوارانو سره همدردي او نورې مقولې زموږ په ټولنو کې زياتې وې. نه وايم چې ايديال او بې عيبه وضعيت به و؛ بلکې موږ د تاريخ له ډېرو لرو وختونو څخه اخلاقي نيمګړتياوې لرلې دي او د صحابه وو له عصره پرته چې د هغې په اړه هم مناقشې او بحثونه ډېر دي، بل وخت داسې ايديال شرايط نه دي تېر شوي. د اسلام د تاريخ او په تېره بيا د جګړو او لښکرکشيو – که په هر نامه شوي دي – او د هغوی د عواقبو اخلاقي څېړنه، له هغو موردونو څخه دي چې لږو کسانو په علمي توګه ورباندې کار کړی دی. زموږ تاريخ په دې

(c) ketabton.com: The Digital Library

لحاظ هغه تاپو ته ورته دی چې چا نه دی کشف کړی او موږ یې په اړه هېڅ دقیق خبر نه لرو او زموږ تاریخ لیکونکو هم په دې برخه کې هڅه نه ده کړې.

خو هرڅه چې وي، که وروستي سل کلونه له پخوانیو پېړیو سره مقایسه شي، جوته څرګندېږي چې په پخوانو دورو کې اخلاقي وضعیت تر نن بهتره و. حال دا چې د اسلامي بنسټپالو په باور، د اسلام د تاریخ ځو پخوانۍ پېړۍ د اسلام د انحطاط دورې بلل کېږي او دغه تېره پېړۍ چې د بنسټپالنې ځپې په کې راووتې، د دین د تجدید او د دیانت د بېرازۍ او د اسلامي امت د مجدد ژوند پېړۍ ګڼل کېږي. ممکن دغه تصور تر یوه حده او په ځینو ملحوظاتو سم وي، خصوصاً د ملي دولتونو او د مډرنو بنسټونو لکه پوهنتونونو، مډرنو یا مډرن وزمو قضایي نظامونو د تاسیس په لحاظ، چې البته دا بیا بنسټپالو ته چنداني اهمیت نه لري. خو په اخلاقي لحاظ موږ په هېڅ وجه د بهترۍ شاهدان نه یو او د مذهبي بنسټپالنې هېڅ صاحب نظر ادعا نه شي کولای چې په دې برخه کې دې پرمختګ شوی وي؛ مګر دا چې اخلاقي فضایل هغو سیمبولیکو اعمالو ته منسوب کړي چې د عادت له مخې همدغسې کوي، دوی په اسلامي ټولنو کې د معنوي ودې مهمترینه نښه په ښځو کې د حجابونو او په نارینه وو کې د ږیرو زیاتېدل یادوي چې د دیني جماعتونو او غورځنګونو په هڅو عام شوي دي.

دا سمه ده چې په دې سلو کلونو کې فقهي دینداري مخ پر زیاتېدو ده یعنې جوماتونه زیات شوي، د لمونځ کوونکو شمېر، تراویح ګانې، ډله ییز اعتکافونه، د قران ختمونه او د دیني مدرسو تاسیس او داسې نور پروګرامونه خورا زیات شوي دي؛ خو دا هر څه خپل ځای لري او د اخلاقو موضوع خپل ځای.

زموږ ټولنې د اخلاقو په لحاظ نه یوازې دا چې تر پخوا ښې شوې نه دي؛ بلکې راپرځېدلې هم دي. په هره ټولنه کې چې د دیني روحیې د ودې مظهر ګڼل کېږي او ادعا کوي چې د دیانت د روحیې په احیا کولو کې یې کامیاب ګامونه پورته کړي دي، لکه ایران، پاکستان، سعودي، مصر او ... اخلاقي وضعیت ښه نه؛ بلکې لا زیات خراب شوی دی (دا خو لا ښه ده چې په افغانستان کې څوک دغه ادعا نه شي کولای).

جنسي موضوعاتو ته د اخلاقو د مفهوم راټیټول یوه له هغو فاحشو خطاګانو څخه ده چې زموږ فرهنګ ته یې لاره کړې او کله هم چې د اخلاقو د فساد او صلاح خبره کېږي، ذهنونه راساً همدې موضوع ته متوجه کېږي، حال دا چې د اخلاقو لمن څنګه چې پورته یاده شوه، ډېره

(c) ketabton.com: The Digital Library

پراخه ده. خو که همدا مورد د ټولنې د اخلاقو نښه وګڼو او پر اخلاقو د التزام د محک په توګه يې ومنو، بيا به هم وګورو چې دغه ټولنې په هېڅ وجه تر پخوا ښې شوې نه دي او رسمي او نارسمي احصايې په دې هېوادونو کې د سيکس د بې ضابطې او پراخه عامېدو خبره کوي. دا په داسې حال کې ده چې په دې برخه کې ممکنه قيود وضع شوي دي او د حکومت، قضايي او اجرايي دستګاه د نظارت په وسيله يې تر يوه حده کنټرولولای هم شو. نورې اخلاقي چارې چې په همدې اندازه اهميت لري د حکومت له لوري نه شي کنټرولېدای او د مهارولو هېڅ لاره يې نشته، ان داسې لاره نشته چې معلومه کړو څومره کسان پرې اخته دي، دغه موردونه دا دي: غولول، دروغ، دوه مخيتوب، چاپلوسي او غوړه مالي، تېر ايستل، بدګوماني، تهمت، غيبت او ....

نتيجه دا شوې ده چې د لمونځ کوونکو شمېر ورځ تر بلې زياتېږي خو رښتيا ويل کمېږي، ترحم کډه کوي، د ټولنې پر وړاندې د مسووليت احساس له منځه ځي، عامه شتمنۍ او مالونه په بډو وهل کېږي او د دې رذايلو زياته برخه د هغو کسانو له خوا ترسره کېږي چې هم په ظاهره کې دينداره دي او هم د دين د ترويج او له ديني ارزښتونو د دفاع ادعا کوي. هغه بې حد و حصره پانګې چې د جهاد په دوران کې د ګڼو حزبي او نظامي ډلو له خوا په افغانستان کې دننه او له هېواده دباندې لوټ شوې او د جنګي لارډانو په نامه نوې طبقه يې رامنځته کړه، د دې خبرې يوه نمونه ده. خو کاشکې بدمرغي په همدې ځای کې ختمېدلای. لابدتره يې دا چې دا کار د اختلاس او فساد په فرهنګ بدل شو، يعنې په دې حزبونو پورې د اړوند کسانو له دايرې ووت او کرار کرار په ټولو وګړو کې عام شو، داسې چې که پخوا به چا دغه کارونه کول، له خپل کاره به شرمېدل او هڅه به يې کوله چې له نورو يې پټ کړي؛ خو اوس دغه چارې په معمولو چارو بدلې شوې دي، د ټولنې ارزښتونه ډېر راپرځېدلي دي، ان تر دې چې اوس څوک دا کارونه بد نه ګڼي او نور مجبور نه دي چې خپله غلا او اختلاس له چا پټ کاندي؛ بلکې په وياړ سره له دې لارې راګټلې شتمنۍ او جايدادونه نورو ته ښيي او دا د خپل لياقت او پوهې نښه ګڼي.

بده لا دا چې بدمرغي په دې ځای کې لا نه خلاصېږي. دوی له خپلو رقيبانو سره په چلند کې اخلاقي پولې له پامه غورځوي، د هغوی د بدنامولو لپاره پر هغوی تور پورې کوي، دروغ وايي، افترا او جعلي کيسې جوړوي او تر ټولو بده دا چې د نورو انسانانو ژوند ته خطر جوړوي او بې عزتي ته يې ملا تړي. په تېرو درېو لسيزو کې د مذهبي فتواګانو يا حزبي

(c) ketabton.com: The Digital Library

فرمانونو پر اساس د ګڼو بني ادمانو وينې توپېږي شوي دي او زموږ د هېواد لپاره يې وېرونکی او له درده ډک تاريخ جوړ کړی دی.

ممکن وويل شي چې په خاصو کړکېچنو شرايطو کې د دې عملونو بابېدل نه شي کولای د دې ليکنې ادعا تاييده کړي او دا خو د هغو کسانو په کمزورې ديني روحيې باندې دلالت کوي چې دا کارونه يې کړي دي. ليکوال دې خبرې ته دوه ځوابونه لري: لومړی، د دې خبرې ضعيف منطق ته وګورئ. هرکله چې د ځينو ديندارو وګړو ناوړه کارونه دې حد ته رسېږي، خاص فرد يا افراد د دې کارونو مسوول ګڼل کېږي چې دغه معيوب او ناروغه ديانتونه له نيوکې وژغوري. ليکوال د دې منطق کمزوري په بله مقاله (دين او ننګونې د پديده پوهنې له نظره) کې ښودلې ده.

دويم، دغه توجيه به هله د قبلېدو وه چې دغه عملونه د ديندارو په يوه خاص نسل يا په ځانګړي ملک پورې محدود پاتې وای. له بده مرغه ليدل کېږي چې د سياسي اسلام بهيرونه په مختلفو سيمو کې د خپلو سياسي اجتماعي شرايطو سره سم لږ يا ډېر په دې لانجو اخته دي. څومره چې دا بهيرونه په سياست او قدرت کې لازيات ښکېلېږي او څومره چې زياتې پيسې ورته برابرېږي، هماغومره د دې ستونزو اندازه زياتېږي.

که وغواړو د دې خبرې د تاييد لپاره شواهد او عملي نمونې وړاندې کړو، بايد د ټولو هغو اسلامي ملکونو ګزارشونه او احصايې راوړو چې سياسي اسلام په کې نفوذ کړی دی. دا بيا ځانته مستقل بحث غواړي او په دې مقاله کې نه ځايېږي. البته دا کار به پخپله خورا مهم وي او ډېر څه به رازده کړي.

ښايي څوک ووايي چې دا کار خو يوازې ديندا‌ره خلک نه کوي، د نورو بهيرونو پلويان يې هم کوي. دا سمه ده او ليکوال نه غواړي نورې ډلې په دې لحاظ مبرا وګڼي؛ خو دا به يادوي چې لومړی خو د يوه غلط کار نه شي کولای د بل ناسم کار توجيه کاندي. دويم، دلته بحث پر دې باندې دی چې داسې عملونه له پاکې او ريښتنې دينداری سره سمون خوري که نه؟ اساساً دا ډېر غلط منطق دی چې کله د چا د انحرافونو او غلطو کارونو له مخې پرده لرې کېږي، وار له واره خپل ايديالوژيک يا مذهبي مخالفان يادوي چې هغوی خو هم داسې کوي. مثلاً ځينې د خپلو کارونو د توجيه لپاره د غربي نړۍ او نورو هېوادونو نيمګړتياوې يادوي. د دې دوو موضوع ګانو تر منځ هېڅ مستقيمه رابطه نشته. فرض کړو چې غربيان او نور به د نيوکې وړ ډېر کارونه ولري، ايا دا سمه ده چې موږ هم په همدې پلمه هر رقم جنايت وکړو او بې غمه وګرځو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا چې ولې د ديانت يو ډول له داسې اخلاقي زوال سره جوړېدای شي، لا زيات فکر ته اړتيا لري او بايد په لا دقيقه توګه وڅېړل شي. د ليکوال په نظر يو دليل به يې دا وي چې زموږ په سنتي او دوديز فرهنګ کې اخلاق د فقهې په نسبت کم اهميته ښودل شوی دی. له ډېر پخوا څخه فقهي ديانت چې ظاهربينه ديانت دی، له اخلاقو لرې شوی او له داسې حساب کتاب سره اغږل شوی دی چې دغه ديانت يې د دوکاندارانو او سوداګرو کارونو ته ورته کړی دی. مثلاً: د نفلونو د رکعتونو، تسبيحاتو، اورادو او اذکارو په شمېر باندې ټينګار، د نفلي حجونو زياتوالی، ډېرې نفلي روژې او ... مرحوم محمد غزالي وايي کله چې د مصر د اوقافو په وزارت کې د مسجدونو د چارو مسوول وم، ټولو هغو جوماتونو ته مې چې د جمعې لمونځونه په کې کېدل، مکتوبونه واستول چې نور دې خلکو ته داسې روايتونه ونه ويل شي چې د خاص شمېر نفلونو ټينګار په کې شوی دی؛ ځکه دغه روايتونه که سم او موثق سند هم ولري، د بېل مورد او بېل مناسبت په اړه ويل شوي دي چې اکثره يې د ننني لوستونکو او اورېدونکو لپاره د درک وړ نه دي. دا روايتونه د خلکو په ذهنونو کې هماغه خاصې شمېرې برجسته کوي او خلک داسې انګېري چې که په هماغه خاص شمېر کې يې دغه عملونه ترسره کړل نو ديندارې به يې مکمله شي. بيا نو د دوی په ژوند کې نورې خبرې خپل رنګ بايلي په خاصه توګه اخلاق (مثلاً ځينې سوداګر چې د خلکو د اړتيا وړ مواد احتکار کوي او بيا يې په ډېره لوړه بيه پر خلکو پلوري او د عمومي آزار سبب کېږي، خپل دغه کارونه د قران شريف په ډېرو ختمونو او په نفلي حجونو جبېره کوي).

په فقه کې د شرعي حيلو (چلوټو) شايع کېدل، د فقهې د دنيوي کېدو او له اخلاقي معيارونو د هغې د لرې کېدو يوه نمونه ده (ابن القيم: اغاثه اللهفان من مصايد الشيطان) د ځينو معاصرو سيکولرو حقوقي نظامونو په څېر چې د حقوقپوه په تېره بيا د مدافع وکيل ټول فکر د قضيې دنيوي اړخ ته وي او اخلاقي بعدونه يې له پامه غورځوي.

يو بل عامل چې د اخلاقو اهميت يې کم کړی دی، د اخلاقي فلسفې بې رونقه پاتې کېدل او له هغې سره زموږ د علمي فرهنګي محيطونو نابلدي ده. ګوندې د خلکو له ذهنونو دا خبره وتلې ده چې په هر ځای کې د اخلاقي موازينو مراعاتول يو حتمي ضرورت دی. يو له هغو مباحثو څخه چې د اخلاقو په فلسفه کې په جديت سره مطرح کېږي او په علمي او فرهنګي ټولنو کې يې طرح کول مهم دي، دا دی چې له دين او له هرې بلې مقولې سره د اخلاقو رابطه څرنګه ده او دا چې کوم يو مقدم دی. ښايي دا به ايمانويل کانت و چې په لومړي ځل يې دغه

(c) ketabton.com: The Digital Library

موضوع په دقيقه توګه مطرح کړه چې ايا اخلاق خپل مشروعيت له دين څخه اخلي، که دين خپل مشروعيت له اخلاقو څخه؟ د دې پوښتنې مطرح کول خورا زيات اهميت لري.

دلته دوه اساسي نظريې شته: يوه يې دين پر اخلاقو مقدم ګڼي يعنې زموږ افعال په خپل ذات کې ښه يا بد نه دي او يوازې هله نېک يا بد ګڼل کېږي چې له شرع څخه ورته دليل ولرو (اشعري ليدلوری).

خو په دويمه نظريه کې اخلاق پر دين مقدم دي او دين خپل مشروعيت له خپل اخلاقيتوب څخه اخلي. د دين اعتبار په دې کې وي چې اخلاقي پيغام ولري او موږ يې ځکه منو چې لارښوونې يې د اخلاقو مطابق دي. دا ظريف او مهم ټکی دی.

د لومړۍ نظريې پر اساس، مثلاً که دين پر وهلو، ټکولو، تړلو، وژلو او داسې نورو چارو امر وکړي، دا کارونه ښه ګڼل کېږي او که دا کارونه نهي کړي، بد ګڼل کېږي او همداسې هره بله چاره درواخله. خو د دې روش ستونزه په دې کې ده چې د هرې ورې او جزئي چارې په اړه په دين کې صريح نص نه شو موندلای چې پر ټولو شرايطو باندې يوځېل صدق وکړي، مثلاً د انتحار قضيه په هغه بڼه چې نن سبا دود شوې دی او هغه جنګونه چې په ځينو اسلامی هېوادونو کې روان دي، يا هغه روابط چې د ننني نړۍ د هېوادونو تر منځ برقراره کېږي او ګڼې نورې مسألې. د دې نظريې مطابق په دې ډول موردونو کې به د نصوصو لمن ونيسو او هغه نصوص به داسې تاويل کړو چې پر دې شرايطو د تطبيق وړ وي او وروسته بيا د دې چارو اخلاقي حکم معلوموو. څرنګه چې ليدل کېږي يو عمل ځکه مختلف حکمونه مومي چې له ديني نصوصو څخه مختلف تفسيرونه رااېستل کېدای شي. مثلاً انتحار د ځينو په نظر ښه کار دی خو ځينې يې بد ګڼي. يا مثلاً په افغانستان کې انتحار ښه دی او په پاکستان کې بد (د ډېرو پاکستاني ملايانو په نظر) يا مثلاً په افغانستان کې د منکراتو د ختمولو لپاره وسله وال جهاد واجب دی او په مصر کې حرام (د ډېرو مصري اسلامپالو په نظر) او په افغانستان کې د مبتذلو سريالونو پر وړاندې چوپه خوله پاتې کېدل حرام دي او په سوريه او عربي اماراتو او نورو اسلامي هېوادونو کې جايز (د دغو هېوادونو د ګڼو ملايانو په باور).

د دويمې نظريې پر اساس موږ د اسلام پر حقانيت ځکه باور لرو چې اخلاقي پيغام لري. مثلاً وايي: إن الله يأمر بالعدل و الإحسان و إيتاء ذی القربی و ينهی عن الفحشاء و المنکر و البغی.. (سورۀ نحل، آيۀ 90). کله چې وينو چې يو دين داسې اخلاقي پيغام لري، باور کوو چې دا دين د انسانانو په ګټه دی او د مهربانه خدای له لوري موږ ته رااستول شوی دی. کله چې دغه

(c) ketabton.com: The Digital Library

دین غواړي خلک یې د پیغمبر رښتینولي ومني، د هغه نېک اخلاق یادوي او وایي: و إنک لعلی خلق عظیم. (سورۀ قلم، آیۀ 4) یعنې ته لوی او مهم اخلاق لرې. او کله چې پیغمبر غواړي خپلو مخاطبانو ته د خپل رسالت هدف بیان کړي وایي: إنما بعثت لأتمم مکارم الأخلاق. (بیهقی: السنن الکبری و البخاری فی الأدب المفرد) یعنې زما په بعثت کې بل هېڅ مقصد نه و، غیر له دې چې ښه اخلاق تکمیل کړم.

دلته اخلاقي توب د دین د مقبولیت او اعتبار پشتوانه ګڼل کېږي او هر عمل چې اخلاقي و، هغه دیني عمل بلل کېږي او هر کار چې غیراخلاقي و، غیردیني عمل ګڼل کېږي.

که دیانت ته په همدې نظر وکتل شي او اخلاقي توب یې اساسي شرط وګڼل شي، اکثره دینداران به د خپلې دینداری لپاره روښانه محک پیدا کړي او له غیر اخلاقي دیانت څخه به لرې کېږي؛ ځکه پوهېږي چې غیراخلاقي دیانت له بدبینۍ سره توپیر نه لري. ان اکثره بدبینه خلک چې د اخلاقو غم ورسره دی تر هغو دیندارانو چې له اخلاق څخه تښتي او له اخلاقو سره جنګېږي، د دین رښتیني منطق ته لا نژدې دي.

که د قران مجید ایتونه او د اسلام د پیغمبر (ص) روایتونه وڅېړو، د شک ځای به پاتې نه شي چې په قران کې اخلاق خاص ځای لري، په تېره بیا که د قران د نزول تاریخي –اجتماعي شرایط په پام کې ونیسو، وبه وینو چې په هر ارشاد کې یې د اخلاقو رنګ غالب دی. قران په هر ځای کې د اخلاقو سپارښتنه کوي، که هغه د کورنیو روابطو او د ښځې او مېړه تر منځ د اړیکو مسأله وي، که د والدینو او اولادونو ترمنځ، که په ټولنه کې د مختلفو اجتماعي طبقاتو تر منځ د پیوندونو خبره وي. ان د مسلمانانو او د نورو ادیانو او نورو فرهنګونو د پیروانو ترمنځ د اړیکو په مورد کې اخلاق مهم ګڼل شوی دی. حتی د جنګ او تودې مبارزې په شرایطو کې چې غیرعادي حالت دی او هاغه مهال به چا په کې د اخلاقي موازینو پروا نه کوله، هم پر اخلاقو ټینګار شوی دی.

د لیکوال په باور لوستونکو ته د قران تر ټولو مهم پیغام، اخلاق دي. البته په قران کې راغلي مصادیق ممکن د خاصو تاریخي شرایطو رنګ خپل کړی وي او د هماغه وخت د خلکو له ذهن او ژبې سره ډېر اړخ ولګوي؛ خو په قران کې راغلي اخلاقي موازین د اخلاقو له نړېوالو موازینو سره چې د لویو دینونو او فرهنګونو تر منځ مشترک دي، تطبیقبدای شي.

دا یوه اساسي اړتیا ده چې د دین په نامه کېدونکي بحثونه، هغه که د عامو مسجدونو له منبره کېږي او که د بنسټپالو په محفلونو کې، په اخلاقي لحاظ تر نقد لاندې ونیول شي، دینداره خلک د قران اخلاقي اړخونو ته وروګرځول شي او د اخلاقي مکارمو د احیا کولو پر

(c) ketabton.com: The Digital Library

ضرورت ټینګار وشي. په دې توګه به هر څوک چې د دینداری دعوا کوي، پوه به شي چې غیراخلاقي دینداري نه یوازې دا چې د انسان له اروايي روغتیا سره مرسته نه کوي؛ بلکې د ډاکتر سروش په وینا: له بده به یې لا بتره کړي.

اخلاقي بحران زموږ د ټولنو د بحرانونو په سر کې دی (یوسف قرضاوي: د اسلام ویښتیا او د هویت بحران) او له دې بحرانه ژغورنه یوازې په اخلاقي رنسانس باندې ممکنه ده. په دې برخه کې باید په یو څو روایتونو بسنه ونه کړو او زړه ورته ښه نه کړو چې همدې سره به ښه اخلاق بیا راستانه شي او بد کارونه به خپله کډه بار کړي.

د اخلاقي فضایلو احیا او د اخلاقي ټولنې منځته راوړل، پر قوي ارادې او پراخې هڅې سربېره پوهه او بصیرت هم غواړي. په دې کار کې به هم له خپل درانه عرفاني میراثه مرسته وغواړو او هم د معاصرې اخلاقي فلسفې له ژورو بحثونو. هم به د دین د ننه ورته وګورو او هم د باندې؛ ځکه چې اخلاق اساساً انساني چاره ده او د اخلاقي مکارمو ډېره برخه د بني ادم په فطرت او په خټه کې نغښې ده او د انسان عقل یې تاییدوي. اسلامي اخلاق د انساني اخلاقو یوه برخه ده نه ټول یې (ابوالاعلی مودودي: د اسلامي خوځښتونو لپاره اخلاقي اساسات).

د بني ادمانو ژوندانه ته د اخلاقو راستنول یوه لویه اندېښنه ده چې د دینونو، فرهنګونو او تمدنونو له پولو اوړي او د نړۍ په شرق و غرب کې یې د عقل ګڼ شمېر خاوندان هلو ځلو ته هڅولي دي (مصطفی ملکیان: مهرماندګار). په داسې شرایطو کې باید اجازه ورنه کړو چې دیانت له اخلاقو لرې شي او د خشونت او خشم منبع او د قتل او جنایت توجیه کوونکی شي.

د پښتو کتابونو پر لیکه نړۍ www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ديموکراسي (ولسواکي) اسلامي فريضه ده

ممکن ځيني لوستونکي دې عنوان ته حيران شي خصوصاً په دې چې دا سې صريح او قاطع حکم شوی دی. حيران به ځکه شي چې د دين (دلته منظور اسلام دی) او ديموکراسي تر منځ د رابطې په اړه خبرې ډېرې شوې دي او ګوندې مناقشې او بحثونه به يې دا سې ژر ختم نه شي.

وجه يې دا ده چې د ټولو ديني مسايلو په باره کې واحده او متفقه پوهه نشته. ورسره هم مهاله د ديموکراسي په تعريف باندې هم اتفاق او د نظر وحدت نه ليدل کېږي. هر کله چې د دين او ديموکراسي تر منځ د رابطې خبره کېږي، هرڅوک دا مسأله د خپل ديني درک او د ديموکراسۍ په اړه د خپلې انګېرنې پر اساس تحليلوي. څرنګه چې نه له دين څخه د درکونو لړۍ ختمېدا لري او نه د ديموکراسۍ واحده نمونه شته؛ نو د دغو دواړو تر منځ د رابطې پر سر اختلاف او د نظرونو ګڼوالی به هم پای نه لري. البته دغه امکان شته چې د سياسي تجربو د تکامل په وجه او د دې ډګر د صاحب نظرانو تر منځ د نظرونو د تبادلې په سبب، کرار کرار د ديموکراسي په اړه د نظر يووالی رامنځته شي يا اقلاً د هغې پر کلياتو او حد اقلونو باندې به نظري توافق پيدا شي. خو دغه د نظر اتفاق به د ديني درک په اړه پيدا نه شي او دليل يې هم دا دی چې دين د سياست په شان ساده نه دی، دين خاصې ستونزې او پېچلتياوې لري چې بايد په بل ځای کې ورباندې بحث وشي.

دويم دليل يې دا دی چې په دې اړه نظري بحثونه عمدتاً د سياسي شخړو او د قدرت پر سر د کشمکشونو تر سيورې لاندې شوي دي. په دې مباحثو کې د فکر او معرفت عامل د قدرت د عامل په چوپړ کې راغلي دي او خپله علمي بڼه يې له لاسه ورکړې ده او ايديالوژيک رنګ يې پر اپيستيمولوژيک رنګ غالب شوی دی. تر هغې پورې چې علمي بحثونه په نګه خالصه علمي فضا کې نه وي مطرح شوي، دا ناممکنه ده چې څوک دې اختلافونه ختم کړي او د نظر اتفاق ته دې ورسېږي. که دغه بحثونه له سياسي تقابل او د قدرت پر سر له منازعې څخه لرې او د علمي خبرو اترو لپاره په مناسبه ارامه فضا کې، ترسره شي، بيا دا تمه لرلای شو چې د نظر اختلافونه به راکم شي او يا لږ تر لږه له دې او سني شدت او حدت څخه به پاتې شي.

درېيم دليل يې دا دی چې د دې بحثونو عمده برخه په سطحي او تيت و پرک ډول ليکل شوې دي، قضيې ته تخصصي کتنه نه ده شوې او هغه ژور تحليل او شننه يې نه دي لرلي چې د

(c) ketabton.com: The Digital Library

اکاډیمیکو چارو لپاره په کار وي. طبیعي ده چې د داسې مباحثو له بابېدو سره به د اختلافونو د کمېدو پر ځای د زیاتېدو شاهدان به یې او سو. اغلب هغه کسان چې د دین او دیموکراسي پر رابطه یې جدي بحث کړی دی، یا یې تخصص په دین او سیاست دواړو کې پوره نه و یا یې په یوه کې. حال دا چې پر یوې موضوع جدي بحث رانه غواړي چې په کې ژور معرفت ولرو. دلته که څوک د دین او سیاست پر رابطه باندې نظر ورکوي باید چې هم پر دیني منابعو، فقهي قواعدو او د کلام پر اساساتو پوره تسلط ولري او هم د سیاست له مدرنو مقولو، د سیاست د علم له نظري مباحثو او د معاصر وخت له سیاسي فلسفې سره پوره بلدتیا ولري. اوسنۍ مقاله دغه دعوا نه لري چې د دین او دیموکراسي تر منځ د رابطې په اړه به وروستۍ خبره وکړي او د یوه معاصر لیکوال په تعبیر، د دې بحث دوسیه به ختمه شوې اعلان کاندي. د دې قلم خاوند پوهېږي چې دا کار که ناممکن نه وي – چې احتمالاً دی – نو بې له شکه ساده او اسانه خو بیخي نه دی. دا مقاله غواړي پر دې موضوع د نورو بحثونو په ادامه، موضوع له یوې بلې زاویې چې غالباً لږ ورته پام شوی دی، مطرح کړي.

پخوا به بحثونه تر ډېره له دغو درېو محورونو یوه ته تمایل درلود: افراط، تفریط، منځنۍ حل لاره. معنا دا چې ځینو مسلمانو صاحب نظرانو دیموکراسي (ولسواکي) یوه پردۍ او په نامسلمانانو پورې اړونده مقوله او هغه له اسلامي تعلیماتو سره په ټکر کې ګڼلې ده او مخالفت یې ورسره کړی دی. د دوی پر وړاندې ځینو نورو په اسلام کې د شورا پر مسألې تکیه کړې او د راشدینو خلیفو کارونه یې یاد کړي او په دې ډول یې اسلام د دیموکراسۍ بنسټ ایښودونکی معرفي کړی دی او ان اسلامي دیموکراسي یې تر غربي دیموکراسي غني او وړاندې ګڼلې ده. درېیمې ډلې له اسلام سره د دیموکراسي موافق او مخالف اړخونه سره بېل کړي دي او هڅه یې کړې ده چې منځنۍ لاره ولټوي.

موږ به دلته یادې مختلفې نظریې او لیدلوري نه یادوو؛ ځکه له یوې خوا یې لمن اوږده ده او د مقالې له حوصلې وتلې ده او له بلې خوا د دې مقالې هدف دا دی چې موضوع ته له بېل او متفاوت لیدلوري وګوري.

په کلاسیکو متونو کې د مدرنو مفاهیمو لټون

(c) ketabton.com: The Digital Library

لیکوال په دې باور دی چې دیموکراسي په هغه معنا چې نن سبا په سیاسي علومو کې مطرح کېږي او په ننني نړۍ په تېره بیا په دیموکراتیکو هېوادونو کې استعمالېږي، بیخي نوی مفهوم دی چې په نوې نړۍ پورې اړه لري او په تاریخي لحاظ زوکړه یې د رنسانس تر دورې هاخوا ته نه اوړي. دغه دیموکراسي ان له هغه دیموکراسي څخه جوهري توپیر لري چې په لرغوني یونان کې مطرح وه او د هغې دورې د فیلسوفانو په لیکنو کې یاده شوې ده. نو زه دا نه منم چې ګوندې اسلام د دیموکراسي موسسس دی، نه یوازې دا بلکې دا به هم ووایم چې په ننني معنا باندې د دولت مفهوم هم د بشر په پخواني فرهنګ کې مطرح نه و او دا د معاصرې زمانې شی دی. د دین او سیاست تر منځ د رابطې په باره کې هره نظري هڅه چې دغه حقیقت له پامه وغورځوي، نتیجې ته به ونه رسېږي. که څوک هڅه کوي چې د معاصرو مقولو لپاره پخوانۍ نسخې ومومي، یا خو د انسانانو په ژوند کې پر راغلو لویو او عجیبو تحولاتو سترګې پټوي او یا به له دې تغییراتو او بدلونونو ناخبره وي. په هر صورت، دغسې هڅې له ژورو تیوریکي کمزوریو څورېږي او نه شي کولای په علمي مجامعو کې ځای ومومي.

خو د دې اصل د قبلولو معنا دا نه ده چې د ځینو ننیو او پرونیو فکري قضیو تر منځ د مشابهتونو د موندلو لپاره به هېڅ ډول مطالعه نه کوو. خصوصاً که دا ټکی په پام کې ونیسو چې هر فرهنګ او تمدن خپله سابقه لري، که د نویو پدیدو سابقه په پام کې ونیسو او پر ګټورو او معقولو اړخونو یې تمرکز وکړو او ورته مناسبه فرهنګي زمینه (context) ولټوو، دا کار نه یوازې دا چې زیان نه لري بلکې ضروري هم دي ځکه که داسې وشي، نوې مقولې به پردۍ ونه لګي او د ټولنو له دروني شرایطو سره د دې مقولو تطبیق به اسانه شي. له نویو مفاهیمو سره د تعامل په برخه کې شرقي هېوادونه ښې تجربې او د زده کړې ډېرې خبرې لري.

دا مقاله غواړي دغه مفهوم په ډاګه کړي چې دیموکراسي یا ولسواکي سره له دې چې معاصره او په نوې نړۍ پورې تړلې پدیده ده؛ خو که ښه پرې وپوهېږو د اسلام له هدفونو او مقصدونو سره تضاد نه لري. بلکې دا یوه ګټوره لاره ده چې د انسان د جمعي ژوندانه لپاره به د اسلام هیلې په کې ورزېږي.

د توحید محراقي موضوع

ټول مسلمانان پر دې باندې اتفاق لري چې د اسلام په ارشاداتو کې تر توحید مهم شی نشته. په اسلامي مفاهیمو کې تر ټولو مهم مفهوم د وحدانیت دی. توحید په عامیانه او ساده معنا د ډېرینو بوتانو او د انسان په لاس د جوړو شویو مجسمو له پرستش څخه ډډه کول دي؛

(c) ketabton.com: The Digital Library

خو توحید چې دومره مهم شوی دی، د خپلې ژورې معنا په خاطر شوی دی چې دوه نور مفهومونه رانغاړي: یو یې په ماورا الطبیعه حوزې پورې اړوند مفهوم دی او بل یې د انسانانو په ټولنیزو روابطو پورې تړلی مفهوم. په ماورا الطبیعه حوزه کې د توحید مفهوم دا دی چې ټول اعمال او ټول فاعلیتونه یوه ذات او یوې حکیمانه ارادې ته راجع کېږي او هېڅ بل قدرت او بل ځواک د هستۍ په مدیریت کې مداخله نه شي کولای. البته د اکثرو اسلامي فرقو او مذهبونو په نظر دا د نورو عواملو د خنثاتوب یا شنډوالي معنا نه لري؛ بلکې د هغوی فعالیت او فاعلیت د واحد خدای د ارادې په دایره کې او د هغه ذات د قوانینو او سنتونو په چوکاټ کې دننه تعریفېږي، نه د هغه په څنګ کې چې وشي کولای له دې قوانینو سره په تعارض او تقابل کې واقع شي. د دې موضوع فلسفي توضیح خاصې ستونزې لري او د مسلمانانو په فلسفي او کلامي ژوند کې د اساسي موضوع په توګه پاتې شوې ده.

د اسلام له نظره دا د شرک عقیده ده چې ګوندې په کایناتو کې ځینې نور قدرتونه شته چې کولای شي د خدای د ارادې خلاف او په مستقل ډول عمل وکړي او وشي کولای خپلې غوښتنې پر خدای ومني او یا د خدای اراده باطله کړي. دا عقیده له توحید سره د جمع کېدو نه ده. خو دا چې د خدای تر ارادې لاندې نور قدرتونه یا عوامل مطرح شي، د اسلامي فرقو تر منځ یې په تفصیلاتو کې اختلاف شته. د دې اختلاف په یوه سر کې د سلفي- اورتودوکسي مفکورې والا واقع دي چې هر ډول نور ماورا الطبیعي عوامل نفي کوي او په بل سر کې یې ځینې متصوفان، فیلسوفان او شیعه مسلمانان دي چې په دې اړه له لومړۍ ډلې سره د نظر اختلاف لري. د لومړۍ ډلې په نظر د بل هر موجود مهم ګڼل، د خدای د فاعلیت او نقش د کمرنګه کولو معنا لري او په یو ډول سره په شرک کې حسابېږي حال دا چې دا خبره د نورو له نظره له توحید سره تضاد نه لري. په هره توګه دغه دعوې پر داسې مسایلو باندې دي چې کاملاً په میتافیزیک پورې اړه لري او نه شو کولای په علمي لارو چارو یې ختمې کړو. د دې مطلب تفصیل به بل ځای وګورو.

د انساني روابطو په حوزه کې د توحید معنا دا ده چې اجازه ورنه کړو چې په انسانانو کې دې څوک داسې لوړ مقام خپل کاندي چې نور خپل مریيان او د قران مجید په تعبیر خپل بنده ګان یې کړي. په اسلام کې د توحید دغه مفهوم هم هماغومره اهمیت لري چې لومړی مفهوم یې لري.

www.ketabton.com د پښتو کتابونو پر لیکه نړۍ

(c) ketabton.com: The Digital Library

د دې مفهوم پر اساس کله چې ځینې انسانان تر متعارف او معمول مقام داسې پورته مقام ته ورسېږي چې وشي کولای خپله اراده پر نورو تحمیل کړي او هغوی خپل خدمت ته وګوماري او په قراني تعبیر سره ځینې انسانان د ځینو نورو په ولکه کې راشي، دا د ځینو انسانانو له خوا د ربوبیت له ګټلو سره یو شی دی چې دا بیا له توحید سره اړخ نه لګوي او حتی په عملي لحاظ دا ډول شرک لا خطرناک دی او د انسانانو پر ژوند باندې یې اغېزې تر هغه بل ډول شرک لا مضرې دي. دا په دې چې په لومړي ډول شرک کې انسانان په ځینو سېمبولیکو چارو باندې اکتفا کوي او په عمل کې یو ډول ازادي لري او برخلیک یې بل څوک نه ورټاکي او د ژوند په مهمو چارو کې یې بل څوک مداخله نه کوي. خو په دویم ډول شرک کې د ګڼ شمېر انسانانو برخلیک د ځینو نورو د هوسونو او غوښتنو ښکار کېږي، هغه هم داسې غوښتنې چې ختمېدا یې نشته او څومره چې د هغوی د واک او اختیار لمن پراخېږي، هماغومره یې د نورو په چارو کې مداخلې زیاتېږي او بیا خپلو همنوعانو ته څو ځله زیات مزاحمتونه کوي. په دې حالت کې نور چې څومره خواري وکړي چې ځان د دوی له ازاره لرې وساتي، امکان به یې نه وي؛ ځکه په دې وضعیت کې په منظم ډول خورا لوی سیستم رامنځته کېږي چې نوم یې قدرت دی او دا پر نورو باندې میدان تنګوي او نور خپل حال ته نه پرېږدي.

د قدرت ضروري غوښتنې

د قدرت داستان د بشر په تاریخ کې له پېچومو او کړلېچونو ډک داستان دی. له هماغه وخته چې انسانانو ډله ییز ژوند پیل کړی دی، د دوی تر منځ ځینې مناسبتونه او روابط رامنځته شوي دي چې د قدرت په نامه پدیده یې زېږولې ده. قدرت له هماغې شېبې چې راپیدا کېږي، د یوه مستقل عامل په توګه عمل پیلوي او سره له دې چې ظاهراً چلول یې د داسې کسانو په لاس کې وي چې قدرتمند او واکمن بلل کېږي؛ خو په عمل کې دا قدرت دی چې پر نورو واک چلوي او که واکمنان د هغه له منطقه سرغړونه وکړي، وار له واره به طرد شي او خپل ځای به له لاسه ورکړي ان که د قدرت د هرم په سر کې هم وي. قدرت په خپل ذات کې یوه وحشي او سرکشه پدیده ده چې بل منطق نه شي زغملای، نه د اخلاقو منطق، نه د علم او د دین منطق... قدرت ځان ته خاص منطق لري او هېڅ بل منطق ته غاړه نه ږدي. د قدرت منطق د بل هر منطق په نظر بې منطقي ښکاري او قدرت یوه بې منطقه پدیده پېژندل کېږي... خو قدرت خپل منطق ته په اصالت قایل دی او هېڅ بل منطق په رسمیت نه پېژني.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د قدرت هڅه یوازې دا نه وي چې د نورو برخلیک په خپل لاس کې ونیسي؛ بلکې هڅه کوي د هغوی ذهنیت هم تر خپل اغېز لاندې راولي او د هغوی باورونه هم د خپلې غوښتنې او خپلو مصالحو پر اساس بدل کاندي چې خلک نه یوازې په ظاهره کې ورته تسلیم شي بلکې په باطن کې هم ورته ګونډه ووهي. په همدې وجه قدرت هڅه کوي علم او هنر او ان دیني مفاهیم خپل خدمت ته وګوماري او د هغوی په وسیله ځان په یوه داسې مستحکمه کلا کې خوندې کړي چې څو محافظتي قشرونه ولري او له هېڅ لوري ورته ګواښ پېښ نه شي. هره شېبه چې قدرت احساس کړي چې بل سیال ځواک یې رامیدان ته شوی دی او کولای شي ده ته خطر جوړ کړي، دا د لېونیانو په شان غبرګون ښیي او په دې وخت کې یې حقیقي څېره راڅرګندېږي. هغه پرېماني وینې چې په تاریخ کې بهول شوې دي او هغه وحشتناک جنایتونه چې ترسره شوي دي، موږ ته د قدرت په اړه ګڼ شمېر غمجن داستانونه بیانوي.

البته په تاریخ کې ځینې استثناګانې شته چې ځینې انسانان واک ته رسېدلي او بیا یې هڅه کړې ده چې د قدرت منطق ته تسلیم نه شي او د اخلاقي وجدان، ایماني او خالصو دیني ژمنو پر اساس چلند وکړي؛ خو دوی ځکه ډېره موده پر واک نه دي پاتې شوي چې چال چلند یې د قدرت له منطق سره اړخ نه دی لګولی. دغه وګړي یا وژل شوي او یا یې ماتې کړې ده او یا زهر ورکړل شوي دي، دا په دې چې د قدرت د عمومي او تل پاتې قاعدې خلاف یې عمل کړی دی. څه چې د خلفای راشدین او عمر بن عبدالعزیز په اړه اورو همدې ټکي ته اشاره کوي.

زموږ په فکري تاریخ کې چا د قدرت پر مقولې په علمي او فلسفي توګه بحث نه دی کړی، په دې باره کې تحلیلونه خورا سطحي پاتې دي ان تر دې چې قاعده د استثنا پر ځای واقع شوې او استثنا ته د قاعدې په سترګه کتل شوي دي.

دا یوه لویه تېروتنه ده چې زموږ دیني – سیاسي تفکر په پېړیو پېړیو ورباندې اخته و. ډېرو خلکو فکر کاوه چې که خلکو ته دیني او ایماني روزنه ورکړل شي، کولای شو دغه ستونزه حل کاندو او که چېرې صالح انسان واک ته ورسېږي نو بیا به وشو کولای له دې توپاني او جبار ځواک څخه د اخلاقي هدفونو د پوره کولو لپاره کار واخلو. په همدې وجه یې هر وخت خلکو ته د صالحانو د حکومت زیری ورکړی دی او څوک چې له دې لارې سره بلد وو، ځانونه یې صالحان معرفي کړي دي او توانېدلي دي چې د خلکو پر برخلیک واکمن شي؛ خو په اخر کې هماغه فجایع بیا تکرار شوې دي.

د پښتو کتابونو پر لیکه نړۍ www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

په دې تفکر کې دې دوامدار او لوی واقعیت ته پام نه دی شوی چې موږ په خپل یو زر او څلور سوه کلن تاریخ کې خورا کم داسې کلونه موندلای شو چې په هغو کې دې اخلاق پر قدرت حکم چلولی وي او انسان دې توانېدلی وي چې پر خپل ایمان او وجدان باندې په تکیې سره د قدرت له معمولو مقتضیاتو څخه ډډه کړې وي او د حکومتولۍ متفاوته بڼه یې ښکاره کړې وي. د حکومتولۍ داسې بڼه هېڅکله د اصلي حکومتولۍ د سرمشق بڼه نه ده غوره کړې، یوازې له ځانه یې ځینې خوږې خاطرې پرې ایښې چې په ویناوو کې نقل کېږي او د ویناوالو په درد لګېږي، خو دې استثنایي حکومتونو زموږ په تاریخ کې د واکمنۍ پر چلند هېڅ اثر نه دی کړی. البته د داسې ایدیالو حکومتونو موجودیت هله منلای شو چې د دې استثنایي دورې په اړه ټول مثبت حکایتونه بې له شکه ومنو؛ خو که مخالف روایتونه او متضاد تعبیرونه یې هم په پام کې ونیسو؛ د دغو استثنایي دورو ځلا به هم تته شي. د مسلمانانو په تاریخ کې پر دې دورو باندې هم بحثونه او مناقشې وې او شته؛ خو له بده مرغه دغه مناقشې د ایدیالوژۍ په ولکې کې وې او ایدیالوژۍ پخپله د قدرت وسیلې او اوزار دي؛ نو موږ په دې مورد کې هېڅ داسې څېړنې نه دي لیدلې چې علمي امانت دې په کې مراعات شوی وي او حقیقتونه دې د ایدیالوژیو قرباني شوي نه وي.

کله چې د قدرت ماهیت په پام کې نه نیول کېږي او د هغه له خونړي تاریخ څخه لازم عبرت نه اخیستل کېږي نو دا خوږ تصور په اسانۍ سره منل کېږي چې که وګړي اصلاح شي، د قدرت د نظام ستونزه به پخپله حل شي او بیا به داسې نظام ولرو چې د قدرت او ځواک په اوج کې به هم کولای شي او هڅه به کوي چې کاملاً پاک او اخلاقي عمل وکړي.

د دې خلکو په باور ټوله ستونزه د انسانانو په فردي وضعیت کې ده او نور غټ او واړه عاملونه یې لکه فرهنګ، قانون، محیطي شرایط او نور له پامه غورځول کېږي او یا ورته لږ اهمیت ورکول کېږي.

د دې نظر خاوندان په دې فکر نه کوي چې له یوې خوا د وګړو باطني ښېګڼه یو پټ شی دی او د هغې د ارزولو لپاره کومه روښانه او بې ابهامه وسیله نشته، له بلې خوا ان که وګړی پخپله په لومړي سر کې صالح هم واوسي، څوک یې ضمانت کولای شي چې هغه به دغسې پاتې شي او کله چې شرایط نور وي او دی په واک کې وي، بدلېږي به نه. که فرضاً دغسې تغییر په کې راغی بیا به څه کوو؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

جالبه خو دا ده چې تاريخ مو له داسې مثالونو ډک دی چې ډېرو له ښو، منلو بې عيبو شعارونو څخه قدرت ته راغلي دي؛ خو چې څنګه يې واک خپل کړی، سرې يو مخ بدل شوی او هماغه د پخوانو لاره يې خپله کړې ده، هماغه پخواني چې دوی يې پر ضد راپاڅېدلي دي او د هغوی د راپرځولو لپاره يې وينې بهولې او ورانۍ يې کړې دي.

خو د نړۍ په هاغه بله څنډه کې، په غربي نړۍ کې، تر ترخو تجربو او خونړيو تباه کوونکو جګړو وروسته، ځينو فيلسوفانو او مفکرانو دې مسألې ته پام کړی دی چې اساسي ستونزه په قدرت کې ده نو بايد قدرت په جدي توګه مطالعه کړو او په جزياتو يې ځان خبر کړو، غوښتنې يې په پام کې ونيسو او مستقيمې او نا مستقيمې تابع ګانې يې وڅېړو.

پس له ډېرو کلونو او تر اوږدو بحثونو وروسته يوه عمده او اساسي نتيجه تر لاسه شوه: «قدرت فاسد کوونکی دی» او که مهار يې نه کړو د مفسادو د مخنيوي هېڅ لاره يې نشته. دغه نتيجه د ازادي غوښتنې په عصر کې په داسې شعار بدله شوه چې په هغو هېوادونو کې يې د خلکو تر منځ د نظر اتفاق رامنځته کړ، ټولو وويل چې اجازه به نه ورکوو چې قدرت د يوه شخص، يوې کورنۍ، يوې ډلې، يوه ګوند او خاصې طبقې په انحصار کې راشي... او بايد په يوه خاصه نقطه کې د قدرت د تراکم مخه ونيسو.

زموږ د سياسي تفکر په تاريخ کې دا عيب و چې د قدرت ماهيت او طبيعت په علمي توګه نه دي پېژندل شوي، دې ضرورت ته پام نه دی شوی چې قدرت او لارې يې بايد مهار شي او خلک تل دې ته په تمه پاتې شوي دي چې حاکمان او د واک خاوندان به له دننه بدلېږي، خدای ته به مخ اړوي، له خدای او اخرته به وېرېږي او بيا به پر خلکو زړه سوځوي او پر سمه لاره به روانېږي. د (نصيحة الملوک) له کتابونو رانيولې تر سياستنامو او نورو پورې ګڼ کتابونه د دې مدعا شاهدان دي. ګواکې دوی نه پوهېدل چې حاکمان هم د نورو غوندې انساني غريزې لري او دغه غريزې په دوی کې دومره ژورې ريښې لري چې له ځينو استثنايي موردونو پرته نور نو د هغوی د بدلېدو تمه بې ځايه او له عقله لرې ده.

د قدرت څو اړخيز مفهوم

هېره دې نه وي چې سره له دې چې سياسي سلطه د قدرت تر ټولو جوت اړخ دی؛ خو په نوې نړۍ کې د قدرت مفهوم سلطې ته نه رالنډېږي. قدرت پراخ مفهوم لري چې سياسي قدرت يې له ګڼو ډولونو څخه يو دی او اقتصادي يې بل. خو که د قدرت ژور مفهوم ته پام وکړو، قدرت يعنې پر انسانانو د اغېز ښېندلو توان او هغوی خپل منظور کار ته محبورول. په دې

(c) ketabton.com: The Digital Library

صورت کې بیا قدرت د ژوندي موجود په بدن کې د وینې په څېر د بني ادمانو په ټولنیز ژوند کې روان دی.

دا سمه ده چې سیاسي واک د قدرت ښکاره او بربنډه تجلي ده، خو داسې به نه ګڼو چې ګوندې معرفت، اطلاعات او هنر او نورې لارې به قدرت ته نه رسېږي؛ بلکې که د نني ژوند پېچلتیاوو ته ځیر شو، کله کله به ووینو چې ځینې له نورو لارو په لا پراخ او ژور ډول د قدرت خاوندان کېږي او خپل قدرت تحمیلوي.

نو له یوې خوا له داسې پدیدې سره مخ یو چې ګڼ پېچلي او یو په بل کې ننوتلي اړخونه لري چې مطالعه او پېژندل یې سختوي او له بلې خوا داسې لارې مو مخې ته رډي چې کولای شو له یوې لارې یې د نورو لارو لپاره د خنډ کار واخلو.

دا ټکی د غربي نړۍ په مشهورو کشفونو کې حسابولی شو. تر دې مخکې د قدرت په اړه یو ساده نظر موجود و او له قدرت سره علمي او میتودیک چلند یې سختاوه. خو نن سبا د قدرت رغوونکي عناصر او په عمومي حوزه کې یې مختلف تجلیات پېژندل شوي، قدرت ته د رسېدو لارې چارې او د قدرت د تحکیم او پراختیا لارې مطالعه شوې دي او دغسې نورې موضوعګانې؛ نو انسان ته د قدرت د مهارولو لارې هم هوارې شوې دي.

د دیموکراسي (ولسواکي) په پوهېدلو کې تېروتنه

هغه څه چې نن سبا ولسواکي نومول کېږي او پر سر یې زیات بحثونه روان دي، پخپله بل څه نه دی، یوازې د قدرت د مهارولو سیستم دی. هغه تخنیک دی چې وحشي او سرکشه قدرت په اهلي او اېل شوي قدرت بدلوي. له دې پرته نور نو د دیموکراسي په باره کې چې هر څه ویل کېږي، د موضوع حاشیې دي نه اصل یې. دا چې ځینې ګومان کوي دیموکراسي (ولسواکي) له اسلام سره نه جوړېږي، د هغوی بې خبري ښیي. دا کسان فکر کوي چې دیموکراسي یعنې شرابخوري، همجنس بازي، الحاد او نور؛ په همدې وجه له هغې سره جنګ اعلانوي او له دیني ارزښتونو سره یې په ټکر کې ویني؛ خو دا شیان اصلاً له دیموکراسي سره تړاو نه لري او یا د هغې په عرضي تبعاتو کې حسابېږي، نه یې په ذاتیاتو کې.

ځینې نور بیا د دیموکراسي د راپیدا کېدو تاریخي بهیر او د هغې فرهنګي بستر او فلسفي اتکا ته ګوري او ګومان کوي چې په دیني ټولنه کې ولسواکي نه شو جوړولای. دوی فکر کوي تر هغې پورې چې یوه ټولنه خاص دیني ارزښتونو ته ملزم وي، نه شي کولای

(c) ketabton.com: The Digital Library

ديموکراتيکه شي او د ديموکرات کېدو لپاره به د دين قيد او بند له منځه باسو ... او څرنګه چې دا کار امکان نه لري نو دين او ديموکراسي هېڅ سره نه جوړېږي.

دا سمه ده چې ننني ديموکراسي د نورو د تجربو محصول دی، په بل فرهنګي بستر کې رامنځته شوې، فلسفي تکيه يې بېله ده، د بشرپالنې (هومانيزم) او لېبراليزم (ازاد فکري) تمايل په کې جوت دی؛ خو معنا يې دا نه ده چې ولسواکي خاص د همدغو ټولنو لپاره ده او که ټولنه هغسې نه وي، ديموکراسی ته نه شي رسېدلی.

دا هم سمه ده چې د دين ځينې تعبيرونه چې د منځنيو پېړيو تېز رنګ لري او له علمي ليد سره مل نه دي، په عمومي حوزه کې له ديموکراسي سره نه جوړېږي. خو کولای شو د ديني متنونو او د دين په تفسير او تشريح کې له نويو علومو په کار اخيستلو سره دا تعبيرونه تر نقد لاندې راولو او مسلمانې ټولنې وپوهوو چې ولسواکي له دين سره په ټکر کې نه ده.

دا موضوع به هله لا اسانه شي چې د دين اساسي مفاهيم لکه توحيد ، خدای پېژندنه او انسان پېژندنه وڅېړل شي او ځينې پخوانۍ انګېرنې چې د انسانانو د نابرابرۍ او د مريېتوب د دورې محصول دي، تر جدي علمي نقد لاندې ونيول شي.

څنګه چې ورته اشاره وشوه، د توحيد له مهمو برخو څخه او د دين له اساسي ارشاداتو څخه يو يې دا دی چې انسان به د بل له بنده ګۍ او مريېتوبه وژغورو او دا کار تر هغې پورې ناممکن دی چې قدرت مو نه وي مهار کړی او هغه مو قانون ته نه وي تابع کړی. قدرت تر هغې پورې چې مهار شوی نه وي، اجازه نه ورکوي چې بې واکه او يا کمواکه انسانان په ازادۍ سره عمل وکړي، په ازادۍ سره خپله لاره غوره کړي، خپل دين په ازادۍ سره انتخاب کړي ... او له نورو سره په ګډه خپل ډله ييز برخليک وټاکي. ان په ډېرو موردونو کې به اجازه نه لري چې ازاد فکر وکړي او هغه پوښتنې چې د دوی په فکر کې ګرځي له نورو سره مطرح کړي. دوی به د ارزښتونو په دايره کې د اهل قدرت نظرياتو ته تابع وي او د ښه او بد تر منځ پوله به هماغه وګڼي چې د قدرت خاوندان يې تعينوي.

انسان په دې وضعيت کې نه شي کولای له خپل انساني ګوهر څخه ګټه واخلي او خپل انساني کرامت احساس کړي. د الهي پيغمبرانو له مهمترينو هدفونو څخه يو يې دا و چې انسانان به ازادوي، هم به بيروني ازادي ورکوي هم دروني. دروني ازادي يې دا چې دوی به د معنوي تعالي له لارو سره بلدوي او بيا به دوی کولای شي تقوا او خلاصون ته ورسېږي. بيروني ازادي يې په جمعي او ټولنيز ژوند کې له نورو سره د برابرۍ په وسيله ورکوله چې ټول

(c) ketabton.com: The Digital Library

به سره يو شان وي، جعلي تقدس به له منځه ځي، ځوک به د بل انسان لپاره نه ټيټيږي، هر ډول تبعيض به ختم وي او له هر ډول بروليږ سره به مخالفت کيږي.

دا ټول او تر دې لا زيات شيان هله ممکنېداى شي چې قدرت مهار او اېل شي او د منلي او سنجول شوي چوکاټ په دننه کې عمل کوي. خو قدرت حريص دى او مړېدا يې نشته او په خاصه محدوده کې نه ايساريږي. قدرت ځيږ او ظالم دى، له مخالفانو سره په توندۍ سره چلند کوي او که لازم وي وينې هم بهوي. قدرت مکرجن دى او که له خطر سره مخ شي، خپل رنګ بدلوي او مظلومانه څېره خپلوي. قدرت منبرونه خپل خدمت ته ګوماري چې ورته دعاګانې وکړي او کارونه يې تصديق کاندي. قدرت شعر او ادب استخداموي چې مدحې ورته وليکي او ښېګڼې يې تر بدګڼو زياتې وښيي. قدرت هنر خپل چوپړ ته رانيسي چې په وګړو کې د هغه نفوذ زيات کړي او په فرهنګ کې يې ستنې ټينګې کړي. قدرت په عين وخت کې جذاب او وسوسه پارونکى دى او لږ شمېر کسان کولاى شي ځان د هغه له لومې وساتي. قدرت خپلو غوښتنو ته د رسېدو يوه وسيله هم نه پرېږدي. قدرت کله کله سخت ځيږ او کرکجن ښکاري او وېره او ترهه خپروي؛ خو کله بيا ښکلى شي او زړونه يوسي. قدرت په خپل سلوک کې د وګړو تر منځ توپير نه کوي، هر څوک چې يې حجلې ته ورشي، اطاعت ته يې مجبوروي... له سني عباسيانو رانبولې تر شيعه فاطميانو پورې، د هتلر له نازيانو رانبولې د ستالين تر کمونيستانو پورې ټول مجبور وو چې يو ډول چلند وکړي، که د دوى تر منځ کوم توپير و، هغه به په جزياتو کې و.

غير له دې چې د دې مفهوم لپاره ګڼ شمېر، بې پايه تاريخي شواهد لرو، د قران مجيد په ګڼ شمېر ايتونو کې په صراحت سره ياد شوى دى. فرعون چې له حضرت موسى سره يې د مقابلې حکايتونه په تکرار سره راغلي دي او پر بني اسراييلو باندې د هغه د ظلم خبره شوې ده، د هغه مکرونه، چلوټې، ګواښونه، دسيسې او توطيې يادې شوې دي، د قدرت او مستبدانه سياسي واکمنۍ هېنداره ده. ځينې نور چې په قران کې په "الملأ الذين استکبروا " ياد شوي او په کراتو رټل شوي دي، هغه وګړي دي چې پر خپل زور، قدرت يا خپل مال باندې يې ځان لوى ګڼلى او پر نورو واکمن شوي او د نورو په اعمالو کې يې نفوذ کړى دى... که وغواړو دا مسأله د قران له نظره وڅېړو، بايد جلا مقاله ورباندې وليکو. دلته به همدومره اشاره وکړو چې هغه څه چې د قدرت او د هغه د رنګارنګو جلوو په اړه ووېل شول، داسې

(c) ketabton.com: The Digital Library

تحلیل نه دی چې چا له ځانه جوړ کړی وي؛ بلکې قراني اساس هم لري او هم فلسفي تفکر ورته رسېدلی دی.

قدرت تل هم بد نه وي

بله مهمه خبره دا ده چې له دې ټولو سره سره له قدرته تېښته هم نشته... څرنګه چې نیچه، فوکو او نورو ښودلي دي، قدرت مثبت اړخونه هم لري. دا قدرت دی چې انسان ورسره د پرمختګ لاره نیولی شي. د قدرت په وسیله خپلې ډېرې ښې هیلې پوره کولای شو، په قدرت سره طبیعت تسخیرولای شو. قدرت مو د سمندرونو تل ته رسوي او د اسمانونو هسکو ته... دا به هم نه هېروو چې د انسان ټولې مدني لاسته راوړنې څه نا څه د قدرت پوروړې دي.

نو د قدرت له عیبونو او افتونو څخه د خلاصون لاره دا نه ده چې ځنې لرې شو او یا یې له منځه یوسو، دا نه ممکن دي او نه مطلوب. زموږ په تاریخ کې له دنیا څخه د تېښتې لارې شته چې هر وخت یې خلکو ته له ټولو دنیوي مظاهرو د لاس په سر کېدو ویلي دي، په تېره بیا له قدرت او سیاسي سلطې څخه؛ خو په عمل کې نه دي کامیابې شوې یوازې یې دومره کړي دي چې د ملتونو په جمعي لاشعور کې یې اختلال او دروني تناقض راپیدا کړي دي ځکه دا شی د انسان له غریزي غوښتنو سره په ټکر کې دی او د انسان په اړه اساسي واقعیتونه له پامه غورځوي.

که وغواړو هم د قدرت له ګټورو خواوو ګټه واخلو او هم یې له منفي اړخونو څخه ځان وساتو، یوازې یوه لاره لرو او هغه د قدرت مهارول دي. که قدرت مهار شي تر کنټرول لاندې به وي او سرغړونه به نه کوي. انسان باید پر قدرت سپور شي، نه قدرت پر انسان. ټوله خبره همدا ده چې قدرت باید عقلانیت ته تابع شي. قدرت باید اخلاقي معیارونو ته نژدې شي، قدرت باید دیني ارزښتونو ته غاړه کېږدي... بالاخره قدرت باید انساني څېره خپله کړي. او دا کار ممکن نه دی؛ مګر دا چې قدرت اېل کړو او قانون ته یې تابع کړو.

ولسواکي دا لاره هواروي او بلکې پخپله دې غوښتنې ته د رسېدو لاره ده؛ خو څرنګه؟

د دیموکراسۍ په لوري ګامونه

لومړی ګام د فرهنګي اساساتو اصلاح ده. فرهنګي اصلاحات پراخ او څو اړخیز کار دی چې ډېر وخت غواړي. د فرهنګي اصلاحاتو یوه نتیجه د قدرت له مخه د پردې لرې کول دي. که

(c) ketabton.com: The Digital Library

قدرت وپېژندل شي او د هغه چلونه بربنډ شي، دوکې به يې خورا کمې شي. د انسان نا پوهي د قدرت سرغړونو او له قانونه تېښتې ته لاره هواروي. څومره چې جهل زياتېږي، هماغومره د قدرت خپل سرى زياتېږي او څومره چې پوهه زياتېږي هماغومره پر قدرت غلبه زياتېږي. دا خورا اسانه او د پوهېدو وړ فورمول دى. د تاريخ ټول استبدادونه او خپل سرى د انسانانو د جهل او ناپوهۍ او يا د ناسمو معلوماتو د ورکولو په وجه رامنځته شوي دي. همدا د جهل تياره ده چې کولاى شو په کې خپله څېره مقدسه وښيو او اوسپنيز نظامونه ساز کړو او په اسانۍ سره د زرګونو او ميليونونو انسانانو د وينو د تويولو فتوا ورکړو، هغه که مذهبي فتوا وي که حزبي ... دا د خلکو د بې خبرۍ او ناپوهۍ برکت دى چې قدرت ته بې دريغه توان وربخښي.

د فرهنګي اصلاحاتو په نتيجه کې به قدرت نور نه شي کولاى ځان مقدس وښيي، د هغه رازونه رسوا کېږي او چل ول يې بربنډېږي، مصنوعي برم يې ختمېږي او هيبت يې خاورې کېږي، د هغه په مقابله کې د انسان جرأت زياتېږي او انسان خپله ازادي محسوسوي، کار ځنې اخلي او په قدر يې پوهېږي. بيا چا ته اجازه نه ورکوي چې دا غمى ځنې واخلي.

په همدې وجه سره له دې چې ليکوال د فرهنګي اصلاحاتو او سياسي اصلاحاتو له ديالکتيکي رابطې ناخبره نه دى؛ خو فرهنګي اصلاحات پر سياسي سمونې مقدم ګڼي. هر ډول سياسي اصلاحات چې فرهنګي ملاتړ ورسره نه وي، د پايېدو چانس يې نه وي. تاريخ په دې اړه زياتې نمونې په ياد لري.

د قدرت د مهارولو په لاره کې دويم ګام د درې ګونو قواو د تفکيک هماغه مشهوره مسأله ده چې ورسره د يوه بنسټ په لاس کې د قدرت د راټولېدو مخه نيولاى شو. دا د ولسواکۍ تر ټولو مهم اړخ دى، ان تر دې چې بې له دې به د ديموکراسي په نامه هېڅ شى نه وي.

وريسې ګامونه هم بايد پورته شي چې ولسواکي سمه پر پښو ودرېږي او بې روحه تش په نامه ديموکراسي – لکه څنګه چې په ځينو شرقي هېوادونو کې يې وينو – پاتې نه شي؛ بلکې په يوه واقعي او ګټور نظام بدله شي. په دې کارونو کې يو هم د مدني ټولنو پياوړي کول دي، هغه داسې چې د مختلفو مدني ټولنو په فعاليت سره به له يوې خوا د دولت د اوږو بار سپک شي چې د خپلو مسوولیتونو د ښه تر سره کولو لپاره وزګار شي او له بلې خوا لا زيات خلک په جمعي فعاليتونو کې برخه واخلي چې دا بيا دوې نورې ګټې لري: يوه دا چې په جمعي فعاليتونو کې برخه اخيستل، خلک په خپلو قابليتونو او توانايۍ باورمن کوي او ورسره

(c) ketabton.com: The Digital Library

زيات استعدادونه فعالېږي، په نتيجه کې اجتماعي ښېرازي رامنځته کېږي. بله دا چې خلک خپلو مستقيمو لاس ته راوړنو ته خوشحاله کېږي او د هغوی په ساتنه کې لا زياته برخه اخلي، يعنې د زورواکو نظامونو بر خلاف په دې حالت کې خلک سيل بين نه پاتې کېږي. د دې ټولو نتيجه د دولت د نقش تتبدل دي، دولت به د نورو بنسټونو تر څنګ يو بنسټ پاتې شي او نور به تر پښو لاندې کولای نه شي.

که د دولت نقش محدود شي او د نورو بنسټونو هغه زيات، د قدرت سخت زړی به نرم شي او د انسانانو تر منځ هغه زړه ستونزه چې د دوی ازادي او انساني کرامت به يې ځنې اخيستل، له منځه لاړه شي. البته ممکن د هرې ټولنې له وضعيت سره سم د دولت نقش به يو څه متفاوته وي، مثلاً په دې لحاظ چې يو ملت د اجتماعي تکامل په کوم پړاو کې دی، فرهنګي پراختيا او اقتصادي وضعيت يې څرنګه دی ... په ځينو ټولنو کې به د دولت نقش حد اکثر، په ځينو کې حد اقل او په يوه نيمه کې به منځنی وي. دا د هرې ټولنې د تيوري جوړونکو کار دی چې د مسألې جزيات په ډاګه کړي. غواړو دلته همدا خبره روښانه کړو چې د مدني بنسټونو تقويه، کولای شي د قدرت په منظومه کې توازن او انډول رامنځته کړي او د قدرت د ورانيو مخه ونيسي.

د سياسي ګوندونو تر منځ قانوني، ازادې او رښې سيالۍ د ولسواکۍ د پياوړي کولو په لاره کې بل ګام دی. دا به د قدرت سوله ييز لېږد، بې له دې چې څوک په خشونت او زور لاس پورې کړي، اسانه کړي. د داسې ګوندونو موجوديت چې وشي کولای په خپلو کې سالمه سيالي وکړي، د خپلې ټولنې له اوضاع سره سم مختلفې طرحې جوړې کړي او له خپلو طرحو څخه په استدلال دفاع وکړي، حتمي چاره ده.

ازادې رسنۍ او مطبوعات د ديموکراسۍ بله ستن ګڼل کېږي؛ ځکه که خلک د اجرايي قوې او نورو بنسټونو له کارونو خبر وي، د دوی اعمال به ښه وڅاري او هغه ستونزه چې د خلکو د ناخبرۍ په وجه په مستبدو نظامونو کې پيدا کېږي، له ازادو رسنيو سره به حل شي. ازادې رسنۍ د نظام له خوا د واقعيتونو د پټولو مخه نيسي او ټولنه پر هغه څه خبروي چې ورباندې تېرېږي، په دې توګه د خلکو سياسي شعور زياتېږي، مختلفو نظرونو او طرحو ته د راوتلو فرصت ورکول کېږي، د ځواکونو تر منځ د تفاهم زمينه برابرېږي او په ګډه ژوندانه کې د لا زياتو همکاريو لاره هوارېږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ممکن په دې کې ځينې نور شرطونه لکه د اقليتونو د حقونو خونديتوب او د اپوزيسيون نقش او نور هم ورزيات کړای شو. څوک چې له سياسي علومو سره آشنا دي، پوهيږي چې ياد موردونه د ديموکراسي د پلي کېدو له مهمترينو شرطونو څخه دي چې معمولاً د خلکو د حاکميت تعبير ځنې کيږي، که څه هم چې دغه تعبير ممکن يو څه ساده ګڼل شوی وي.

خو دا چې ديموکراسي د اخلاقي سر اېله توب او بې بندوبارۍ د رواجولو په معنا تعبيريږي او ځينې فکر کوي چې که چيرې يوه ټولنه په ديموکراتيکه طريقه اداره شي نو خامخا به دغه شيان ورسره وي، وجه يې دا ده چې دغه خلک په سياسي علومو نه پوهيږي او هم په ټولنپېژندنې او نورو اړوندو علومو پوره خبر نه دي. ځکه په لړې مطالعې سره به پوه شو چې ياد اخلاقي مسايل اساساً فرهنګي چارې دي او د وګړو په فرهنګ او تمدن پورې اړه لري. د مختلفو هېوادونو تجربو ښودلې دي چې د اخلاقي مسايلو په وړاندې د دوی دريځ د دوی په فرهنګي وضعيت پورې تړلی دی، نه په دې پورې چې ديموکراتيک دي که نه دي. يعنې که يوه ټولنه پياوړې ديني او مذهبي روحيه درلودلی وي، کله چې ديموکراسي ورته راغلې ده د شديد سيکولر نظام له لرلو سره سره يې بيا هم ديني او اخلاقي وضعيت چندانې نه دی بدل شوی او وګړو يې خپلو ديني چارو ته خپله پابندي ساتلې ده. د کمالي ترکيې تجربه د دې مسألې څرګند مثال دی. برعکس په ځينو ظاهراً ديني نظامونو کې د وګړو د فرهنګي ضعف په وجه اخلاقي کمزورۍ زياتې شوې دي او که دغه نظامونه واقعيتونه له خلکو پټ نه کړي، وبه وينو چې په دې ټولنو کې اخلاقي ګډوډۍ تر نورو زياتې دي ان تر دې چې اجتماعي نقادان او روښانفکران يې د دې ټولنو د اخلاقي سقوط نمونه ګڼي.

که د دولت نقش کمزوری شي او نور بنسټونه د مذهبي او فرهنګي هغو په ګډون، د ازادو فعاليتونو چانس ولري، کولای شي خلک ديني او اخلاقي ارزښتونو ته وهڅوي او دا به تر هغې څو واره بهتره وي چې د کېبل او متروکو په زور خلک دينداري ته راوبولو؛ ځکه تحميلي او جبري وضعيت تل د خلکو د عکس العمل سبب کيږي د نظام له خوا د ټاکل شويو ارزښتونو پر وړاندې د دوی کرکه راپاروي. خو هغه څه چې بې له زور او اکراه، په باطني لېوالتيا او په قناعت سره ومنل شي، رښتوني به وي او تر ډېره به وپايي.

ديموکراسي په دې لحاظ هم د دين او اخلاقي ارزښتونو په ګټه ده چې ټولو ته دا فرصت ورکوي چې په ازاده او قانوني سيالۍ کې خپله متاع بازار ته راوړي او خلکو ته هم د انتخاب چانس ورکوي. دينداران په دې کې هېڅ شک نه لري چې د الهي سنت پر اساس حق به

(c) ketabton.com: The Digital Library

کاميابېږي او ريښه به غځوي او باطل به کډه باروي: "فأما الزبد فيذهب جفاء و أما ماينفع الناس فيمکث فی الأرض" په همدې وجه هغه دينداران چې د حکومت کولو شوقيان نه دي او يوازې غواړي معنويت او د دين عالي ارزښتونه خوندي وي، له دې تقابل څخه هېڅ وېره نه لري؛ بلکې غبرګه ورته پرانيزي او ان که ځينې خلک داسې لاره غوره کړي چې ظاهراً له ديني ارزښتونو سره اړخ نه لګوي، دا هم داسې پديده ګڼي چې د فجور او تقوی او دين او بې دينۍ د مقابلې په اړه له الهي سنتونو سره اړخ لګوي؛ ځکه قران مجيد په دې باره کې واضح او څرګند ايتونه لري.

که ولسواکي بل هېڅ کمال ونه لري او يوازې د انسانانو په ټولنيز ژوند کې قدرت مهار کړي او قدرت د قانون په وسيله اېل کړي، همدا به د انسانانو لپاره بهترين خدمت وي او ورسره د توحيد د مفهوم د يوې برخې د تحقق لپاره به بهترينه لاره وي. په همدې وجه ليکوال غواړي يو ځل بيا تکرار کړي چې د مشهورې فقهي قاعدې له مخې "ما لا يتم الواجب إلا به فهو واجب" (هغه څه چې له هغه پرته واجب نه تکميلېږي، پخپله هم واجب دی) ولسواکي يوه شرعي اړتيا او اسلامي فريضه ده او هغه کسان چې په اسلامی ټولنو کې د ديموکراسي د تحقق لپاره صادقانه هڅه کوي، په حقيقت کې د اسلام د يوه اساسي مقصد لپاره يې ملا تړلې ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دین او د پدیده پوهنې ننګونې

نوي عصر رنګارنګې برياوې درلودلې دي. نوي علوم او ګڼ میتودونه چې د تحقیق او تحلیل لپاره د انسانانو په واک کې ورکول شوي، د دې برياوو یوه برخه ده چې انسان ته د درک او پېژندلو فرصت په لاس ورکوي. اوس کولای شو یوې پدیدې ته له څو لیدلوریو وګورو او په نتیجه کې به یې د پدیدو له ګڼو څنډو څخه یوه نوې څنډه ووینو چې ښايي پخوا به مو نه وه لیدلې. د نويو علومو په برکت د انسانانو لید له ساده حالت څخه مرکب حالت ته لوړ شوی دی.

مثلاً که پخوا به چا غوښتل د فقر ساده او څرګنده مسأله مطالعه کړي، ښايي هغه به یې د ټولنې په اقتصادي وضعیت پورې تړلې مسأله ګڼلې او له همدې زاويې به یې ورته کتلي وای. خو نن کولای شو فقر هم له دې زاويې او هم له ګڼو نورو لیدلوریو وڅېړو، د ټولنپوهنې، اروا‌پوهنې، وګړپوهنې، د ژواک د چاپېريال او ممکن له ځينو نورو لیدلوریو. دا چې دغه میتودونه سره توپیر لري نو دا تمه کولای شو چې متفاوتو نتیجو ته به ورسېږو؛ نو فقر ته زموږ کتنه به له ساده لید څخه مرکب لید ته بدله شي.

ګڼې نورې موضوع ګانې لکه سیاست، ټولنه، فرهنګ، دین، علم، اخلاق او نورې هم همداسې درواخله. دغې هرې موضوع ته له څو زاويو کتلای شو او له هر میتود سره نوې نتیجې تر لاسه کولای شو.

البته دا جوته خبره ده چې ټول میتودونه د هرې موضوع لپاره نه شو کارولای او د هرې موضوع د څېړلو لپاره د میتودونو یوه برخه استعمالولای شو، نه غونډ میتودونه. دا مطلب د میتودپوهنې په مبحث کې په تفصیل سره یادېږي. خو نن سبا دې کې شک نشته چې اکثره موضوع ګانې په څو میتودونو مطالعه کولای شو.

یو له هغو علومو څخه چې نن سبا د ډېرو موضوع ګانو په مطالعه کې کارول کېږي، پدیده پوهنه ده. دا علم چې اصلاً یوه فلسفي طریقه ده، د پراخ استعمال په وجه کله کله د یوه غورځنګ په توګه پېژندل کېږي، نه یوازې د یوه نګه څېړنیز میتود په توګه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پديده پوهنه څه غواړي؟

په دې ميتود کې هڅه کېږي چې د شيانو د حقيقت د پېژندلو لپاره د هغوی د ښکاره کېدو بڼې ته وکتل وشي. دا ميتود ذهن له هغو وار له مخکې قضاوتونو څخه ساتي چې د سنت، فرهنګ يا بل هر عامل په وسيله ورباندې تپل شوي دي؛ نو ذهن به شيان په هماغه بڼه وپېژني چې ورته ښکاره کېږي. ځکه دا ګومان کېږي چې فرهنګ، دين، علم او ان انګېرنې کولای شي د سړي په ذهن باندې د ډېرو شيانو په اړه ځانګړي مفهومونه وتپي او دغه تپل شوي مفهومونه د شيانو د حقيقت د پېژندلو خنډ وګرځي. د سارتر او مرلوپونتې په تعبير – چې دوی بيا د هوسرل او د هغه له شاګردانو متاثر وو – درک او شناخت بايد داسې وي چې ژوند تر هغو وار له مخې قضاوتونو ورهاخوا ثبت کاندي چې د تجربه پالنې او اروا پوهنې له خوا مطرح شوي دي.

يعنې د دې ميتود مطابق، پخوانيو انتزاعي مفاهيمو ته لومړيتوب نه ورکول کېږي چې پديدې د هغو مصنوعي مفاهيمو پر اساس تفسير او تاويل شي؛ بلکې لومړيتوب پخپله پديدو ته ورکول کېږي، پديدې څرنګه چې ليدل کېږي او درک کېږي، هماغسې پېژندل کېږي او د هغې پر اساس مفاهيم د تابع په توګه رامنځته کېږي. يعنې پديده اصل او مفهوم يې فرع ده، نه دا چې مفهوم دې اصل وي او پديده د هغه فرع.

دا مطلب د کمونيزم د يوه مثال په ذريعه ښه ترا ښکاره ولای شو. کمونيزم په لومړي سر کې ځينې تيوري ګانې وې چې د اشتراکي مکتب د پلويانو او عمدتاً د کارل مارکس او انګلز په اثارو کې مطرح شوې؛ خو د روسيې تر 1917 انقلاب وروسته، عملاً داسې يو بهير راپيدا شو چې د سوسياليستي نظام د جوړولو او د کمونيستي ټولنې په لوري د تګ ادعا يې کوله. څو موده وروسته په چين او د لاتيني امريکا په ځينو هېوادونو او ځينو اسيايي او افريقايي سيمو کې هم ورته غورځنګونه وزېږېدل او ورته حکومتونه يې جوړ کړل.

که د دغو بهيرونو تر منځ له ورو توپيرونو چې د بومي تفاوتونو په وجه شته وو، تېر شو، دا ټول د کمونستي نظامونو تر نامه لاندې ډلبندي کېږي.

اوس که وغواړو کمونيزم وپېژنو، له کومه به يې پيلوو؟

يوه لاره دا ده چې د مارکس او انګلز اثارو ته مراجعه وکړو او وروسته د لينين، ستالين، مائو، تيتو، انور خوجه، کاسترو او نورو کړنې وڅېړو. بيا وګورو چې د مارکس او انګلز د نظرياتو او د دغو کسانو د اعمالو تر منځ توپيرونه شته، د دې لپاره چې له تناقضه ځان خلاص

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړو، وايو به چې د مارکس اصلي نظريې خو ښې دي، انساني دي – او هغه د چا خبره – کمونيزم په خپل ذات کې عيب نه لري، هر عيب چې دی د دغو کمونيستانو په کمونيستي کې دی. دا نو هماغه لاره ده چې د هر مذهب او هر مکتب پلويان يې غوره کوي او دا سنتي او متعارفه لاره ده.

دويمه لاره دا ده چې د پديده پوهنې له ميتودونو استفاده وکړو او ووايو چې تاسې له دوو چارو سره مخ ياست، په يوه خوا کې مو بې ژواکه نظريې دي چې په څو کتابونو کې ځای شوې دي او د تېرو انسانانو په ژوند کې بيخي نه وې، او په بله خوا کې مو يو غټ، درونډ او ځانګور بهير دی چې تاريخ يې بدل کړی او د خلکو د ژوندانه په ټولو مهمو اړخونو کې مجسمې دي او د ميليونونو وګړو پر ژوند يې اغېز ښندلی دی او د ملتونو برخليک يې بل ور کړی دی.

د هغو نظريو او دې اعمالو ترمنځ نسبت يو سست او لړزانده نسبت دی او که وغواړو له دغو دوو شيانو څخه يو يې د کمونيزم د پېژندلو لپاره د اساس په توګه ومنو، هغه حقيقت چې خلکو ته يې ځان ښکاره کړی دی، د کمونيزم د پېژندلو لپاره ټينګه مبنا جوړوي. او هغه د مارکس او انګلز مفکورې او تيورې ګانې سره له دې چې له دې حقيقت سره يو کمزوری تړاو لري؛ خو څکه د کمونيزم د پېژندلو اساس نه شي کېدای چې د عملي کمونيزم په لارښوونه کې يې لويه ونډه نه درلوده.

دلته پديده پوهان په کتابونو کې بندي شويو تيوري ګانو ته چې د ليکوال له تخيل او توهم سره يو شان دي، چنداني اهميت نه ورکوي. دوی د دې تيوري اعتبار د هغه څه له مخې ټاکي چې په همدې نامه تطبيق شوي دي. دلته د پديدې واقعيت ځان په کتونکو او شنونکو منې او هغه ليکلې او تدوين شوې تيوري ګانې د همدې واقعيت پر اساس تاويلېږي.

په کلاسيک ميتود کې په يو څو توکه کتابونو کې ليکلې رسالې او مانيفيست ته اعتبار ورکول کېده او نور نو د دې بهير د مدعييانو له خوا چې هر څه شوي وو، هغه ټول د هماغو رسالو پر اساس تاويلېدل. که د دې لارې لارويانو ميليونونه وګړي وژلي، که يې په ټوله دنيا کې زندانونه جوړ کړي، که يې د ملتونو چارچاپېره اوسپنيز ديوالونه درولي دي، که يې له خلکو څخه هر ډول ازادي اخيستې ده، دا ټول له نګه او ناب کمونيزم څخه انحراف ګڼې او وايې چې د مجرمانو او ورانکارانو کړنې به د دې شريفو او مهربانو تيوري ګانو سره په يوه تله کې نه تلو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پديده پوه وايي: ستا تاويل غلط دی؛ ځکه دا دومره وينې، شکنجې، دا له انساني حقونو دومره محروميتونه، دا د ملتونو او قومونو له برخليک سره لوبې او دا ټولې نورې ناروا وې نه شو کولای په دې دوو جملو ختمې کړو او تاريخ په بله بڼه وليکو. څه چې عملاً په تاريخ کې پېښ شول، دوه شيان وو: يو، څو ټوکه کتاب چې ليکل شوي دي، بل ميليونونه انسانان چې قتل شوي او زرګونه مصيبتونه چې پر نورو بني ادمانو راغلي دي. که دا دواړه د تاريخي واقعيتونو په لحاظ سره وتلو، هېڅ منطق يې سره هم وزنه نه ګڼي او د هغه څو ټوکه کتاب پله به درنه نه شي چې بيا د کمونيزم د حقيقت په پېژندلو کې کتابونه اصل وګڼل شي.

په لومړي ميتود کې هڅه کېږي چې د ايديالوژيکي، مذهبي، فرهنګي، سياسي او نورو بهيرونو تاريخ پاک او خالص وکښل شي، هماغسې چې د کتابونو په منځ کې کښل شوي دي او هر څه چې د همدې خالص تعريف خلاف وي، هغه به تاويل شي. دا حقيقت له ياده ووځي چې د بني ادمانو تر منځ کړنې هماغه دي چې پېښې شوې دي او په دې منځ کې خلوص ته اړتيا نشته. اصلاً د بني ادمانو به نړۍ کې خالص حقيقت نه شو موندلای. څه چې زموږ په نړۍ کې پېښېږي، د ښو او بدو، ترخو او خوږو، ښکلاوو او بدرنګيو ... ګډوله ده. د هېڅ شي د خالص تاريخ د ليکلو امکان نشته او په دې لاره کې هره هڅه به بل ناخالص کار وزېږوي چې تزوير، تقلب، درغلۍ، مبالغه، ځان غولول او تېر ايستل به په کې وي.

په دويم يعنې د پديده پوهنې په ميتود کې، د کمونيزم په نامه حقيقت له هماغه ځايه پيلېږي چې کمونيستې ګوند يا ډله رامنځته کېږي او په همدې نامه يو حکومت او نظام جوړېږي چې تاريخ جوړوي. په کتابونو کې راغلې تيوري ګانې د دې تاريخ يوه وړه او ناڅېزه برخه ده چې د نورو واقعيتونو تر څنګ محدود ځای لري. **نو پديده پوه د کمونيزم د پېژندلو لپاره نه راساً د دغې وړې محدودې (تيورۍ) لمن نيسي او نه هغه د اساس په توګه مني چې نور ټول واقعيتونه د هغې په وړاندې بې اعتباره وګڼل شي.**

څه چې وويل شول، يوازې د کمونيزم په اړه نه؛ بلکې د هر فکري، فرهنګي، سياسي او مذهبي بهير په اړه سم راځېژي. په همدې ميتود کولای شو هره موضوع وڅېړو او د هغې بل تعريف او بل تصوير وړاندې کړو، داسې تصوير چې ممکن د هغې د پلويانو په طبع ونه لګېږي.

وروسته تر هغې چې د انسانانو د ټولنيز او مدني ژوند مختلفې موضوع ګانې د پديده پوهنې په ميتود مطالعه شوې، دين هم له دې قاعدې مستثنا پاتې نه شو او متخصصانو په همدې ميتود مطالعه کړ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دین د پدیده پوهنې په تله کې

په دې لیدلوري کې دین هغه څه نه دی چې په کتابونو او مقدسو متنونو کې یې په اړه لیکلي دي؛ بلکې دین هماغه دی چې د متدینو په تاریخ کې یې ځان ښکاره کړی دی، د دوی له حکومته رانیولې تر عبادتونو پورې، تر پوهې او هنره پورې، تر جګړې او سولې پورې، له زغمه یې تر تعصبه پورې، له ښو یې تر بدو پورې...

د دې نظریې پر اساس د دین د پېژندلو لپاره به له لومړي سره کتابونه ونه ګورو او دین به په انتزاعي عالم کې له واقع څخه لرې نه تحلیلوو او دا به نه کوو چې د دې کتابونو له مخې ځینې مفاهیم راوباسو او هماغه اصل وګڼو او بیا څه چې په پېړیو پېړیو کې د دین په نامه او د متدینو له خوا ترسره شوي دي، یو مخ پاک کړو.

په دې نظریه کې، له مقدسو متنونو څخه راخیستل شوي کتابونه او نظري مفاهیم، د دین د واقعیت یوه برخه ده، غونډه یې نه دی. د دې لپاره چې د دین په نامه پدیده ښه وپېژندل شي، باید د هغه کُلیت په پام کې ونیول شي چې دا کُلیت هم په کتابونو کې د دین په اړه راغلي نظریات رانغاړي او هم هغه تاریخ چې متدینو یې په خپلو اعمالو لیکلی دی.

کله چې د دین – د هر دین - تاریخ ته وررسېږو، مختلفې بڼې به یې وګورو. له یوې خوا به دغه شیان وینو: هغه مناسک چې انسان له بیروني نړۍ سره نښلوي او له متعالي عوالمو سره یې مخ کوي او احیاناً له ځینو متدینو سره مرسته کوي چې لوړې عرفاني تجربې وکړي، او همدارنګه ځینې د خیر او بشرپالنې کارونه چې د دین د ارشاداتو له مخې ترسره شوي دي او کونډو، یتیمانو او بې وزلو ځنې ګټه اخیستې ده، او د خپلې خوښې ځینې کارونه چې له نورو سره د همدردۍ او د اجتماعي همکاریو لپاره په اخروي انګېزو باندې ترسره شوي او داسې نور کارونه چې په ښېګڼه او ګټورتوب کې یې هېڅوک شک نه لري.

له بلې خوا به ووینو چې: د دین په نامه جګړې شوې دي او یا ممکن د دین په نامه نه وي خو د دین پیروانو به کړې وي، د هر دین د مذهبونو او فرقو تر منځ اختلافونه چې د کرکې، بد ویلو، تهمتونو، او تربګنیو سبب شوي دي، داسې کړنې چې د خاصې مذهبي فرقې ځرک به په کې نه وي؛ خو ترسره کړې به وي داسې کسانو چې یقیناً دینداره وګڼي وو خو د تدین د متعارفو معیارونو له مخې یې په کارونو کې جنجالونه وي. دغه د وروستي ډول کړنې ذاتاً په دین پورې نه تړل کېږي؛ خو دلته دینداړانو د نورو انسانانو په شان داسې کارونه کړي دي چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ناروا او ناولي دي لکه دروغ ويل، د خلکو ازارول، د چا د حق تلفول ... يعني سره له دې چې دغه کارونه ديني منشأ نه لري خو د هغوی په ژوند کې د هغوی له ديني باورونو سره د يو ځای کېدلو وو.

نو په عملي لحاظ، د دين لپاره داسې خالص تاريخ چې د پديده پوهنې له نظره د متدينو د تدين او کړنو سره يو شان وي، نشته. په دې ليدلوري کې دين لکه موزاييک له مختلفو رنګونو او شکلونو رغېدلی دی چې هم روښانه او ښکلي رنګونه په کې شته او هم تياره او بدرنګه...

کله چې د داسې رنګارنګ او متنوع او ان متناقض تاريخ په اړه قضاوت کېږي، داسې نه کېږي چې يوازې د دين هماغه روښانه برخه او د متدينو هماغه ښې او روښانې کړنې راواخلي؛ بلکې تياره او بدرنګې برخې يې هم د قضاوت په تله کې تلل کېږي. هلته به له متدينو پوښتنه کېږي چې مګر داسې نه وو ويل شوي چې دين به د انسانانو لپاره سر تر پايه رحمت او سوکالي وي او خير او برکت به راوړي؟ نو ولې د دين په تاريخ کې دومره جنګونه، جګړې، تعصب، خشونت، ورانۍ، وژنې او قتلونه تر سترګو کېږي؟ ولې د دين په نامه لښکرې راوتلې دي، خزانې يې ډکې کړې دي، وينزې او مرييان يې د انسان پلورلو بازارانو ته وروستلي دي، ولې کڼ کورونه وران شوي او ګڼې کورنۍ د غم په تغر کېنول شوې دي؟ ولې د عمر بن عبدالعزيز او صلاح الدين ايوبي په خوا کې يزيد او حجاج هم پيدا شوي چې يوه د پيغمبر له زويه سر غوڅ کړی او بل يې د خدای خونې ته د تېرو وار برابر کړی دی، دا چې له نورو سره يې څه کړي دي، له هغې به تېرېږو...

په کلاسيک ميتود کې د دې ټولو پوښتنو لپاره هماغه يو وار له مخې تيار شوی ځواب شته او هغه دا چې: دين پخپله هېڅ عيب نه لري، څومره عيبونه چې دي هغه د متدينو په اعمالو کې دي.

خو دغه ځواب يوازې يو شمېر متدينان قانع کولای شي، هغه هم هماغه متدينان چې دا پوښتنې د هغوی د خپل دين په اړه مطرح شوې دي. هغوی دا ځواب يوازې د خپل دين په اړه سم ګڼي او کله چې د بل دين پيروان هم همدا ځواب ورکړي، دوی يې په هېڅ وجه نه مني. يعنې که مثلاً د کاتوليکې کليسا پيروانو ته ووايې چې ولې د دين په نامه د عقايدو د پلټنې هغومره محکمې جوړې وې او انسانانو ته هغومره عذاب او شکنجې ورکړل شوې او د کليسا مشرانو هغسې تور خونړی تاريخ راپرېښی دی او ولې د دوی دين خپلو پيروانو ته د داسې اعمالو

(c) ketabton.com: The Digital Library

الهام ورکړی دی؟ هغوی به د دې کارونو لپاره بله هېڅ توجيه ونه لري، يوازې به هماغه ځواب درکوي.

طبعاً دا ځواب به هغه مسلمانان قانع نه کړي چې له صليبي جګړو خبر دي او تر اوسه پورې هغه جنګونه د غربي ټولنې له مسيحي مذهبه ګڼي. دوی به ونه مني چې مسيحيت پخپله عيب نه لري، خو مره عيبونه چې دي د منځنيو پېړيو د متعصبو ميسحيانو په عملونو کې دي چې د غه جګړې يې په مخه کړې وې.

د تاريخي روايتونو د اعتبار اندازه

ښايي بل ځواب دا وي چې د تاريخ ليکونکو له خوا کښل شوي شيان به د دين د تاريخ سم او واقعي تصوير نه وي؛ ځکه لومړی خو هر مورخ د خپلې سليقې، خپل دين او خپل ذوق سره سم او د خپل فرقه يي دريځ سره موافق واقعات ليکلي دي؛ نو ډېر حقيقتونه ناويلي پاتې دي او ډېر شمېر دروغونه غټ شوي دي –دويم دا چې يو مورخ هغومره نه دی چې د يوه دين مکمل تصوير وکاږي ځکه دين بې ساری عظمت او برم لري؛ نو د مورخانو روايتونه تر هغه ځايه د منلو دي چې د دين له عظمت او پرتم سره اړخ لګوي او همدا چې خپله لاره کږوي او داسې خبرې کوي چې دين له پوښتنې سره مخ کوي، بيا نو نه شو کولای ورته ارزښت ورکړو او روايتونه يې معتبر وګڼو، د مورخانو د روايتونو دغه برخه د حاکمو نظامونو د توطيو يا پخپله د مورخانو د بدو نيتونو زېږنده ده چې د دين په ځلانده څېره کې داغ ګڼل کېږي.

مفتي محمد شفيع په «مقام صحابه» کتاب کې همدغسې استدلال کړی دی، هغه وايي چې تاريخ او مورخ هغومره نه دي چې د صحابه وو د مقام او د هغوی د کارنامو په اړه څه ووايي. همدغه استدلال د ائمه اهل بيت په اړه هم شوی دی. يوسف قرضاوي هم په «تاريخنا المفتری عليه» کتاب کې هڅه کوي د همداسې استدلال پر اساس د هغو کسانو مقابلې ته ورودانګي چې د مسلمانانو په تاريخي کړنو کې يې د نيوکې وړ موردونه موندلي دي. تر هغه د مخه محمد عماره هم د اسلام د تاريخ د بيا له سره ليکلو خبره کړې وه چې د مسلمانانو له تاريخه داغونه پاک شي. عمادالدين خليل او ځينې نور ليکوال چې په تاريخي مسايلو کې تخصص لري، هم غواړي تر يوه حده همدغه ميتود وکاروي.

دا ميتود يوه ستونزه لري چې د ابوالاعلی مودودي ورته پام شوی او په «خلافت او ملوکيت» کتاب کې يې ورته اشاره کړې ده. ستونزه دا ده چې که تاريخي روايتونه بې اعتباره شي نو هغه برخې به يې هم بې اعتبارې شي چې د دين ښېګڼې يې بيان کړې دي؛ ځکه دا خبرې

(c) ketabton.com: The Digital Library

هم له هماغو منابعو تر لاسه شوې دي. په علمي موضوعاتو کې نه شو کولای د یو بام او دوه هوا لاره ونیسو؛ ځکه دا کار له علمي اخلاقو سره نه جوړېږي او د دین له اخلاقي موازینو سره چې قران مجید مطرح کړي دي، هم په ټکر کې راځي. قران مجید ویلي دي: "ویل للمطففین الذین إذا اکتالوا علی الناس یستوفوق و إذا کالوهم أو وزنوهم یخسرون" یعنې افسوس پرهغو کسانو چې له نورو څخه پیمانه پوره اخلي خو پخپله یې کمه تلي.

د قران ځینې مفسران وايي چې له یوه حقیقت سره دوه ګونی چلند له هغې کړنې سره یو شان دی چې په دې ایت کې غندل شوې ده.

خو پدیده یوه د مسألې په تاریخي ثقه توب پورې نه وي، هغه له اوسنۍ زمانې څخه دومره زیات شواهد او مثالونه په واک کې لري چې تاریخ ته د مراجعې اړتیا نه پاتېږي. هغه به درته ووايي چې ښه نو د تاریخ روایت به ناسم وګڼو، د دیندارانو له اوسنیو کړنو سره به څه وکړې؟ که ورته وګورو په ننني نړۍ کې د مختلفو مذهبونو د متدینانو کړنې هغه څه ته ورته دي چې په تاریخ کې راغلي دي. داسې به وګڼو چې په تېر کې هېڅ یزید او حجاج نه وو او دا نومونه د مغرضانو تخیل زېږولي دي، داسې به وګڼو چې تېر تاریخ له عمر بن عبدالعزیز غوندې کسانو څخه ډک دی؛ خو د هغو جګړو په اړه به څه ووایې چې پر کابل یې د توغندیو باران جوړ کړی و او کابل یې کنډواله کړ؟ د هغو وېروونکو قتلونو به څه ووایې چې په الجزایر کې یې دوه لکه کسان ووژل؟ او په دې منځ کې سلګونه ښځې او ماشومان هم وو. هغه تهمتونه او توطیې به څرنګه تفسیر کړې چې په سودان، عراق، ایران، پاکستان او ډېرو نورو ملکونو کې د یوه بل پر ضد شوې دي؟ د طالبانو او القاعده اعمال به څرنګه توجیه کړې چې لا اوس هم لسګونه بې ګناه انسانان وژني او ان د جوماتونو په منځ کې خلک قتلوي؟

که له یوې خوا خیریه او ښه کارونه وینو چې د دیني ارشاداتو او د اعتقاد زېږنده دي، له بلې خوا وژنې، ځانمرګي، د ترهې خلقول، د انسانانو په منځ کې د کرکې د تخم شیندل او داسې نور مضر کارونه وینو چې د متدینو له خوا په دوامداره توګه تر سره کېږي او په ډېرو موردونو کې له دیني انګېزو سره مله دي. هغه دینداره چې له دې اعمالو سره مخالف دی، هماغومره د دینداری ادعا کوي څومره چې د دې اعمالو مرتکبین یې کوي او په دې لحاظ دوی هېڅ توپیر سره نه لري. موږ د چا باطن نه شو ارزولای او څه چې موږ ورسره کار لرو، هغه د انسانانو ویناوې او کړنې دي. په دې لحاظ د دې دواړو ډلو دینداري عین اعتبار لري او که توپیر په کې وي نو د دوی د کړنو او د دیندارۍ په ډول کې دی؛ نه دا چې د یوې ډلې کار دیني

(c) ketabton.com: The Digital Library

وګڼو او د بلې غیر دیني؛ بلکې د ټولو کړنې د دین په نامه او له دیني توجیه سره ترسره کېږي؛ خو د هرې ډلې د کړنو رنګ او بڼه بېله ده.

د پدیده پوهانو په نظر، دین او تدین د دې ماجرا کُلیت دی او انتخابي چلند ورسره نه شي کېدای. که سلا پر دې وشي چې هر څوک دې په خپله خوښه د یوې پدیدې یو جز راواخلي او د هماغه پدیدې کُل یې وګڼي؛ نو دا به د دیندارانو د خولې خوند هم ورخراب کړي؛ ځکه بیا خو خلک کولای شي د دیانت د پدیدې ټول مثبت اړخونه له پامه وغورځوي او یوازې هغه منفي اجزا یې وځلوي. که دا کار د دیندارانو په نظر د حقیقت تحریفول دي؛ نو هغه بل روش چې په کې یوازې د دین مثبت ټکي ځلول کېږي، هم هماغسې وګڼه.

لیکوال په دې کې نه دی چې د پدیده پوهنې د میتود یا یې د نتیجو د سموالي دفاع وکړي؛ بلکې غواړي متدینه ټولنه پر غور ووهي چې نن سبا د دین په مخ کې ګڼې نظري او عملي ننګونې شته او که دوی غواړي دین یې له دې ننګونو څخه صحیح سلامت راووځي او د سبا لپاره په نړۍ کې ځان ته ځای پیدا کړي، نو باید دغو ننګونو ته په کمه سترګه ونه ګوري. البته په دې دې هم وپوهېږي چې دا ډول بحثونه له دین سره د دښمنۍ یا د توطیې په خاطر نه کېږي؛ بلکې دغسې بحثونه په نورو ډګرونو کې ازمویل شوي دي او دین هم ځنې لرې نه شي پاتېدای.

که دغه حقیقت ښه درک شي، څرګنده به شي چې له تورې او توپک سره د دې ننګونو مقابله نه شو کولای، له تکفیر او تفسیق سره یې له منګولو نه شو خلاصېدای؛ بلکې یوازې د دیني تفکر په اصلاح کولو او له هغه څخه د زړو ګردونو په څنډلو سره، کولای شو خپل ځواب ووایو او دیانت د منلو وړ پدیده معرفي کړو.

د دین په اړه د پدیده پوهنې د مطالعاتو په پام کې نیول مو دغو نتیجو ته رسوي:

1- د نظر او عمل تر منځ د کرښې راایستل که په ځینو موردونو کې ممکن دي، په ځینو کې ناممکن دي. لږ تر لږه دا کار د کتونکو او شنونکو د یوې برخې لپاره د قناعت وړ نه دی او هغوی د هرې نظریې اعتبار د هغې د عملي نتیجو له مخې سنجوي. په دې حساب، د متدینو د دینداری ښه او بلکې د هغوی ټول اعمال په یو ډول سره په دین پورې تړل کېږي. که دوی د خپل دین په مقابل کې مسوولیت احساسوي او باور لري چې دین ورباندې دین لري؛ نو باید چې دا دین ادا کړي. دوی باید خپل اخلاق ښه کړي او له ناوړو کارونو ډډه وکړي ... دا یوه دوامداره هڅه ده چې دینداره خلک یې باید ترسره

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړي او مخکې له دې چې د نورو په وړاندې ودرېږي، باید خپل نفس تزکیه کړي.. دا هغه څه دي چې په ځینو روایتونو کې د «جهاد اکبر» تعبیر ځنې شوی دی. البته یاده دې وي چې د نفس تزکیه باید تکتیکي چاره نه وي چې وګړي له نورو سره د جنګ لپاره چمتو کړي. د بنسټپالو په لاربښوونو کې د نفس تزکیه په همدې ډول استعمالېږي.

2- هماغسې چې تاریخي تجربو له پیله تر ننه پورې ښودلې ده، که دوی تر سختو او پر له پسې هڅو وروسته ولیدل چې بې عیبه فاضلې مدینې ته رسېدل ناممکن دي، او دا یې هم ولیدل چې په اجتماعي چارو کې د دیندارو کړنې له نورو چندانې توپیر نه لري نو بیا دې افراطي قضاوتونه پرېږدي، نور دې خلک په تور او سپین ونه ویشي او باید دا ومني چې د دیندارو هر څه بې عیبه نه دي او د نورو هرڅه عیبجنه نه دي. انصاف رانه غواړي چې که د دیندارو د وګړو یا ټولنو په ژوند کې ښېګڼې وینو باید د هغوی پر کمیو او عیبونو هم سترګې پټې نه کړو. همدارنګه که د نورو په ژوند کې عیبونه رامعلومېږي، باید ښېګڼې یې هم یادې کړو او د افراط او تفریط لاره ونه نیسو. دا روش هم شرعاً لازمي دی ځکه په قران مجید کې ورباندې ټینګار شوی دی او هم اخلاقاً ښه کار دی. دا داسې کار دی چې په نوره نړۍ کې د یوه اخلاقي اصل په توګه منل شوی دی.

3- که دیندارانویني چې د دوی ځینې کړنې د دې سبب کېږي چې ځینې خلک د دوی شعارونو ته اهمیت ورنه کړي او د دوی د اعمالو په وجه، دین ته شا کړي، ښه به دا وي چې د هغوی د ګرمولو پر ځای، هغه کسان ملامته کړي چې د دې خلکو د بې اعتقادۍ او ناباورۍ سبب شوي دي. دوی باید د نورو د بې دینۍ مسوول همدغه بد عمله دینداران وګڼي او نور معذور. دوی باید له نورو کرکه ونه کړي؛ بلکې هغوی ته باید د بد عملو دیندارو د قربانیانو په سترګه وګوري. د ابن القیم په وینا: دا هغه قطاع الطریقان دي چې د نورو پر مخ یې خدای ته د رسېدو لاره تړلې او هغوی یې نورو لارو ته سوق کړي دي.

4- راتلونکې نړۍ به په چټکۍ سره بدلېږي او تغییر او تحول به په کې راځي، هلته به د هغه دین بازار ګرم وي چې د دښمنۍ او تربګنۍ تخم ونه کري، چې د انسانانو تر منځ د جنګ او دښمنۍ اور ته لمن ونه وهي؛ بلکې خپل پیروان ښو اخلاقو ته وروبولي، د انساني ټولنې په خیر تمام شي، انسانانو، ژوندیو موجوداتو او طبیعت ته لږ زیان واړوي. هر دین چې په دې چارو کې ناکامه شو، جبراً به خپل ځای سیالو دینونو ته پرېږدي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

5- دې پړاو ته رسېدل تر هغې پورې ممکن نه دي چې ديندارانو د ځانغوښتنې لمن خوشې کړې نه وي او د عارفانو خبره: له خودبينۍ او ځانولۍ تېر شوي نه وي او د ځان او خپل دين اخلاقي نقد ته يې غاړه نه وي ايښې. دا کار هله کېږي چې دوی خپلې نيمګړتياوې ومني او چاره يې ولټوي. که دا سې وشي د دوی ديانت به تبليغاتو او مبالغه يي ستاينو ته اړتيا ونه لري؛ بلکې پخپله به روښانه وځلېږي او د هر چا سترګې به پخپله ورواوړي. ښه يې ويلي دي: مشک آن است که خود بويد ، نه آن که عطار ګويد.

(رحمان بابا په دې اړه فرمايي:

هر بلبل به دې ثنا کا که ته ګل شې/ په خپل ځان خپله ثنا څه په کار نه ده. ژباړن)

او په پای کې:

مډرن علوم او هغه مطالعې چې د نويو علومو پر اساس ترسره کېږي، له يوې خوا دين له مهمو او انکار نه منونکو ننګونو سره مخ کوي او له بلې خوا له متدينو سره مرسته کوي چې د ننني نړۍ له غوښتنو سره سم خپل دين سمبال کړي او د دومره تحولونو له څنګه چې د انسان ټول ژوند رانغاړي، بې توپيره او په کبر او غرور تېر نه شي. له دې علومو سره اشنايي کولای شي د ځينو ديندارانو غرور راکم کړي او د هغوی په کړنو کې مطلوب بدلون رامنځته کړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کلام ته ورستنېدل، فلسفې ته ورستنېدل

د کلام علم د اسلامي تمدن په تاریخ کې یو له عمده او پخوانیو علومو څخه دی چې له پیله تر ننه پورې له مختلفو دریځونو سره مخ شوی دی.

څوک یې مخالف او څوک ورسره موافق وو. مخالفان یې غالباً اهل حدیث او ځینې فقیهان وو. د دوی د مخالفت وجه یا انګېزه غالباً له دیني متنونو څخه د دوی په انګېرنې پورې اړه درلوده او کله ناکله یې د مخالفت دلیل ناپوهي وه. کله به یې استدلال کاوه چې د سلف په عصر کې چې د مسلمانانو په دیني تاریخ کې غوره دوره وه، دا علم ګرد سره نه و یا لږ تر لږه په مدونه بڼه نه و. خو دغه استدلال چنداني غښتلی نه ښکارېده؛ ځکه په هغه زمانه کې خو له فقهې او تفسیره رانیولې تر نحو او بلاغته پورې ډېر نور علوم هم نه وو، یا لږ تر لږه تدوین شوي نه وو. که وویل شي چې دا نور علوم خو د مسلمانانو په منځ کې په نامدونه بڼه په بحثونو او خبرو اترو کې وو، نو دا خبره د کلام د علم په اړه هم سمه ده.

دوی به کله ویل چې په دې علم کې د پردیو علمونو او فکرونو لاره کړې ده او دیني خلوص یې نه دی پاتې. د دې استدلال په اړه هم ویلای شو چې علم پوله نه پېژني او د حکمت خبره که له هرې منبعې وشي، مسلمان باید تر نورو مخکې ځان ورورسوي او ګټه ځنې واخلي، دا په دې چې: "الحکمة ضالة المومن أنی وجدها فهو أحق الناس بها" (علم د مومن انسان ورکه ده چې هر چېرته یې مومي، دی یې تر نورو ډېر حقداره دی)

کله به هم دا ویل کېدل چې که مومنان د کلام په مبحثونو ناخبره وي، عقیده به یې لا سمه وي او که داسې موضوعات د مسلمانانو په فکر کې داخل شي، نه یوازې دا چې ګټه یې نشته بلکې تاوانونه هم لري. په ځواب کې یې ویل شوي دي چې ان هغه مهال چې د کلام علم هم نه و، د مسلمانانو تر منځ فکري اختلافونه وو. دا اختلاف د حکمیت له بحثه رانیولې د قضا او قدر تر مسایلو ... پورې و. نو په علمي او معقول میتود سره د مسلمانانو د اعتقادي اساساتو

(c) ketabton.com: The Digital Library

توضیح او تبیین یوازې په همدې علم باندې کېدای شي او بې له هغه ان د عوامو اعتقاد هم سستېږي او د شک پارونکو د شکونو په وړاندې به تاب رانه وړي.

دا استدلالونه چې هر څه وو او چې تر شا یې د هر چا ملاتړ و؛ خو په عمل کې یې ونه شو کولای د کلام د علم د ودې مخه ونیسي. اسلامي تمدن د نورو علومو تر څنګ د دې علم ودې ته هم زمینه برابره کړه. کرار کرار د مسلمانانو تر منځ د کلام د علم تالیفات لاس په لاس شول او په علمي ډلو کې ورته د بحث لاره خلاصه شوه او په دې برخه کې تکړه او نامتو متخصصان راڅرګند شول. غزالي چې په دې وخت کې پیاوړی مفکر و، په «حجت اسلام» باندې مشهور شو. فخر رازي ته په دې برخه کې د خپلو کارونو په خاطر د «امام المتکلمین» لقب ورکړل شو. پر دوی سربېره نورو هم دې علم ته مخه کړه او ځینې اثار یې ولیکل. معنا دا چې د کلام علم د محدثانو او ځینو فقیهانو له کلکو مخالفتونو سره سره په اسلامي تمدن کې خپل ځای پیدا کړ.

خو د اسلامي تمدن د ځلا او ښېرازۍ په پای او د هغه د راپرځېدو له پیل سره چې د متاخرانو دوران هم نومول کېږي او غالباً د ابن خلدون له زمانې څخه راپه دې خوا تر ننه پورې رانغاړي، د هغه تمدن ټول علوم مړاوي شول او د خزان بادونو د دې بڼ پاڼې ګلونه ورژول. په دې منځ کې د کلام علم هم خوندي پاتې نه شو؛ بلکې شغله یې تر نورو علومو لا زیاته تته شوه. ممکن دلیل به یې دا وي چې کلام د تکړه او وتلیو پوهانو لپاره د درک وړ و، نه د عوامو لپاره. ځینې نور علوم لکه فقه ان که مړژواندي هم وو، خو تر یوه حده یې خپل ژوند ته ادامه ورکړه او دلیل یې دا و چې عوامو ورته اړتیا درلوده، هغه که حاکمان وو که د هغوی عام رعیت. دا چې په دې دوره کې ځینې د فقهې تالیفات او له هر ډول ابداع څخه لرې کم عمقه تفسیرونه ولیکل شول، وجه یې تر ډېره بریده همدا وه.

په اسلامي ملکونو کې د نوي عصر له پیلېدو سره چې کولای شو په احتیاط سره یې د ختیزو ملکونو رنسانس وبولو (ځکه چې لا یې عواقب نه دي څرګند)، د ځینو علومو بخت بیدار شو او د ځینو سمونپالو او نوښتګرو پاملرنه یې ځان ته راواړوله؛ خو د کلام علم په دې ډله کې نه و. یوازې محمد عبده په دې اړه وړکۍ رساله وکښله او اقبال لاهوري ورباندې ځینې بحثونه وکړل.

په دې دوره کې د قران مجید تفسیر له سره ولیکل شو، د حدیث علم ته توجه وشوه او له ضعیفو او له ځانه جوړو شویو روایتونو څخه پاک شو، فقهي متونه تدوین شول، ګڼ شمېر

(c) ketabton.com: The Digital Library

کلاسیک متنونه او تراث له سره چاپ شول، د پخوانو علمي میراث احیا شو. په دې موردونو کې زیات اهتمام وشو او د پام وړ کارونه ورته وشول. خو کلامي مباحث لا هماغسې تت پاتې شول او چا ورته خپل توان، وخت او پیسې ونه لګولې.

د کلام له علم سره د بې مهرۍ علتونه

دلیلونه یې زیات وو. یو دلیل یې دا چې د دغه علم د مسلمانانو په تاریخ کې تر سخت برید لاندې راغلی و. سره له دې چې دغه برید په لومړنیو دورو کې نه و توانېدلی چې د ځینو عالمانو مخه ونیسي؛ خو په راوروسته وختونو کې دغه بدبینۍ چې د اسلامي ټولنې د اروا په تل کې ورکښېنته شوې وې، دې علم ته د خلکو د تمایل مخه ډب کړه. بل دلیل یې دا و چې دغه پیل شوی خوځښت او بیداري، د اسلامي ټولنو د دروني تکامل او پوخوالي په وجه نه و؛ بلکې په دې خاورو کې د استعمار د موجودیت په وجه و. ځکه خو ټولې هڅې یا زیاته برخه یې ازادي غوښتنې او د استعمار ضد مبارزو ته وقف شوې وې او هر څه چې په دې لاره کې په درد لګېدل، هماغه ته به توجه کېدله. طبیعي ده چې په داسې معرکه کې د کلام علم ببړنی ضرورت نه و؛ ځکه خو دې علم ته پام کول موجه نه ښکارېده. همدارنګه په دې وخت کې له دینه بهر علوم په تېره بیا انساني علوم چې تل یې د کلام د علم په وده کې موثر نقش درلودلی دی، یا خو نه وو او یا کمزوري وو، دا خبره هم د کلام علم ته د نه تمایل دلیل ګڼلای شو. که د استعمار په دوران او تر هغه وروسته پر وتلیو شرقي خلکو او رهبرانو د سیاست غلبه او قدرت ته د رسېدو تفکر هم له نورو عواملو سره یو ځای کړو؛ نو څرګنده به شي چې ولې د کلام علم دوی ته کافي جاذبه نه درلوده. په تېره بیا دا چې د دوی اکثره کسانو په فلسفي او انساني علومو کې ژوره پوهه نه درلوده. پر دوی په سیاسي او نظامي ډګرونو کې د معمولي کړنو روحیه غالبه وه. دوی تر لویو تمدني پروژو، بېړنۍ مبارزاتي ستراتیژۍ غوره ګڼلې. دوی هڅه کوله چې په کم وخت کې زیات وګړي له ځان سره کړي او د دې کار لپاره په کار وه چې ډېرې مقبولې او فکري مسایل اسانه کړي او عامو خلکو ته د پوهېدو وړ شعارونه برابر کاندي چې ولولې یې راوپاروي او د مبارزې میدان ته یې راوځکوي. دغه روش خپلې ښېګڼې او خپل عیبونه لرل.

له دې سریزې غواړو دا نتیجه واخلو چې د کلام د علم د کنګل پاتېدو دلیلونه او عوامل په خپله په نوي دوران او د غورځنګونو په دوران کې دي او نن چې مو هغه تجربې تر شا پرېښې دي، غیر له دې چې په دې اړه بیا کتنه وکړو او له سره ورباندې فکر وکړو، بله چاره نه لرو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کلام علم باید زموږ په فکري منظومه کې خپل ځای بیامومي. که وغواړو چې له اوسني وضعیته تېر شو او د لا ښه راتلونکي په لوري ګام کېږدو ، له دې چارې نه شو تېرېدای. له اوسني وضعیته اوښتل، لومړی له فکري او ذهني اوښتون سره پیلېږي. موږ باید له فوسیلي او تړلیو ذهنیتونو تېر شو او د نړۍ، تاریخ، انسان، پوهې، هنر، سیاست او ګڼو نورو مقولو په اړه نویو فکرونو ته لاره خلاصه کړو.

پخوا وختونو کې د کلام علم په داسې شرایطو کې وغوړېد چې عالمانو له هماغه نړۍ څخه مناسب درک درلود. دغه درک د هماغه زمانې پر رایجو علومو د دوی د پوهېدو محصول و. د هاغه مهال د کلام علم په حقیقت کې د هاغه وخت له واقعیتونو سره د هماغه عصر د علم او فکر د تعامل نتیجه وه چې د وخت له عیني او ذهني شرایطو سره یې اړخ لګاوه. په همدې وجه د کلام علم کولای شول له دیني اساساتو څخه په دفاع کې او همدارنګه د دین پوهنې په تحلیلونو کې هماغه نقش ولري چې د وخت نورو علومو لاره. د هاغه وخت کلام له نورو علومو بېل نه و ؛ بلکې له نورو علومو څخه یې ګټه اخیستله او په عین وخت کې یې پر نورو علومو اغېز ښنده. په همدې وجه که د هاغه وخت د وګړو ټولې فکري ستونزې یې نه شوای حل کولای، یوه برخه خو به یې حل کوله.

خو د کلام پرونی علم د نننیو وګړو درد نه شي دوا کولای؛ ځکه نننی انسان لوی بدلونونه تر شا پرېښي دي او د ژوند په ټولو ډګرونو کې یې ژور او پراخ تغییرات تجربه کړي دي. نننی انسان که له پخوانیو سره ځینې ورته والي لري، مهم توپیرونه هم ځنې لري. د اوسني انسان علم بدل شوی دی او په همدې دلیل لید یې هم بدل دی او د دې دواړو نتیجه دا ده چې سلوک او کړنې یې هم بل ور شوي دي.

نننی انسان په ډېرو موردونو کې بل ور فکر کوي، په ډېرو برخو کې تر پخوا زیاته وړتیا لري، په ګڼو موردونو کې یې نور سلوک او نورې کړنې خپلې کړې دي، په زیاتو مسایلو کې نورې اندېښنې او وسوسې لري، په ډېرو برخو کې یې په نورو امیدونو او هیلو پورې زړه تړلی دی.

د دې توپیرونو پېژندل او د راپېښ شویو بدلونونو په کچې ځان پوهول، د مسألې د درک کیلي ګڼل کېږي.

څوک چې معلومات یې په هغو تیت و پرک خبرونو خلاصه کېږي چې د رسنیو له لارې یې اوري او پوهه یې د نننۍ نړۍ له محدودې نه وي پراخ او ژور او فلسفي تحلیل نه لري، نه شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

پوهېدای چې په څه رنګه نړۍ کې اوسېږي او له څه ډول انسان سره يې سر و کار دی. د درېمې نړۍ د انسان د ستونزې جوهر همدا دی چې ننني انسان او ننني نړۍ نه پېژني.

د نني انسان او نننۍ نړۍ د پېژندلو لپاره بايد پراخ معلومات ولرو. دغه معلومات بايد هم د وروستيو څو پېړيو تحولات راونغاړي او هم هغه علوم چې په معاصر تمدن کې غوړېدلي دي. همدغه علوم د اوسني تمدن د ماغزو حيثيت لري او ننني انسان د همدې علومو په مټ پر نړۍ حکومت چلوي. له دې علومو پرته نه شو کولای د دې دور انسان او دغه زمانه سمه وپېژنو؛ ځکه دغه علوم له اوسنيو واقعيتونو سره په تړاو کې او د همدې عصر د غوښتنو پر اساس راڅرګند شوي دي او له معاصر ژوندانه سره نه شلېدونکي اړيکې لري. نننۍ اروا پوهنه، ټولنپوهنه، وګړپوهنه، هستي پوهنه او ګڼ نور علوم چې ټول د نننۍ فلسفې يا د ننيو فلسفو پوروړي دي، هغه وسايل دي چې له موږ سره مرسته کوي چې ننني انسان او نننۍ نړۍ وپېژنو او د دوی تر منځ شته مناسبات هم په فردي کچه هم په ټولنيزه کچه وپېژنو.

موږ او نننۍ نړۍ

يو له هغو علتونو څخه چې ولې موږ شرقي وګړي ونه توانېدو چې له اوسني جهان سره لاره يوسو او په معاصره نړۍ کې ځان ته مناسب ځای وګورو او له نورو سره خپل روابط سم کړو، همدا دی چې موږ له دې علومو ناخبره وو.

موږ د منځنيو پېړيو له ذهنيت سره د نننۍ نړۍ هرکلي ته ورغلي يو او هڅه مو کړې ده په هماغه اساس يې تحليل او تجزيه کړو. دغه ذهنيت د نورو واقعيتونو په بستر کې د نورو علومو په واسطه رامنځته شوی و؛ خو اوس د هغو واقعيتونو اثار هم لا نه دي پاتې. همدا وجه وه چې دا ډول ذهنيت په دې وخت کې په درد نه لګېده او ان د دې پر ځای چې د انسان او نړۍ په پېژندلو کې راسره مرسته وکړي، لا يې سربداله کولو او لا يې ګډوډولو.

په پخواني ذهنيت کې د کليوال او ښاري ژوند تر منځ پوله نه وه کښل شوې. د دولت او ملت تر منځ د رابطې تعريف خام او غيرعلمي و. د ټولنيزو بنسټونو په نامه څه شی نه وو. ځانګړې صنفي او طبقاتي حقونه چا په رسميت نه پېژندل او د ځينو صاحب نظرانو په باور طبقې لا زېږېدلې نه وې. هنر، اقتصاد، سياست او ډېرو نورو مقولو لا پوخ علمي تعريف نه درلود.

د هاغه ذهنيت له مخې د انسانانو اړتياوې د هماغه مهال د ژوند له واقعيتونو سره سمون درلود او د اوسني ژوند له اړتياوو څخه يې واټن جوت و. بده به نه وي چې يو مثال يې

(c) ketabton.com: The Digital Library

یاد کړو: که فقهي کتابونو ته مراجعه وکړو ، د انسان اساسي اړتیاوې (حاجات اصلیه) په دریو شیانو رالنډېږي: کور ، خر ، نوکر. څوک چې دغه درې ولري د فقیرانو له ډلې راووځي او د ښه ژوندانه څښتنان بلل کېږي او داسې ګڼل کېږي چې ټولې اړتیاوې یې پوره دي. خو په نننۍ نړۍ کې د انسان اساسي اړتیاوې دا نه دي. نن سبا تعلیم، درملنه، کار روزګار، د ژواک سالم چاپېریال، او ډېر نور شیان په اساسي اړتیاوو کې حسابېږي. پر دې سربېره ډېر نور شیان دي چې د ژوند لازمي اړتیاوې ګڼل کېږي لکه رادیو ، تلویزیون، ورځپاڼه، کمپیوټر، انټرنټ او نور شیان چې ورځ تر بلې یې شمېر زیاتېږي.

پرونی ذهنیت د نني ژوند په تحلیل او د نني انسان په پېژندلو کې خورا ناتوانه دی. دغه ذهنیت ان په دې هم ناتوانه دی چې خپله ناتواني وپېژني، دا نه شي درک کولای چې د نوې نړۍ او وسني انسان په پېژندلو کې عاجز دی. دا ذهنیت نه شي پوهېدلای چې د لومړۍ او دریيمې نړۍ ترمنځ واټن ولې دی او د دې مسألې په تحلیل کې ټولې قضیې یوه یا دوو کلیشه یي عواملو ته راجع کوي مثلاً دا هرڅه له استعماره او د استعمار د تفرقه اچونې له سببه ګڼي.

دې ذهنیت ته د دغو ټولنو د دروني ستونزو د حل لاره هم نه ده ورمعلومه چې په هغې باندې د مختلفو ادیانو او مذهبونو د پیروانو تر منځ د سوله ییز ژوند زمینه برابره کړي او د بېلابېل قومونه او قشرونه سره پخلا کړي. که د ستونزو او مشکلاتو د فشار په وجه کله دې ته اړ کېږي؛ نو د دې ستونزو په اړه د تاریخي لید او علمي تحلیل د نه لرلو په وجه د دې پرځای چې له واقعیتونو سره د مخامخ کېدو مېړانه ولري او اساسي حل لاره راوباسي، هڅه کوي عوام پسندو او تیارو شعارونو ته مخه کړي او د مسألې له اساسي حل څخه وتښتي. د اسلامي مذهبونو په تېره بیا د سني او شیعه تر منځ د نږدېکت مسأله یې یوه جوته بېلګه ده. په دې اړه په تېرو څه له پاسه پنځوسو کلونو کې هېڅ کار نه دی شوی، ایله یو څو نمایشي کنفرانسونه جوړ شوي او یو څو بې معنا شعارونه ورکړل شوي دي. د دوارو خواوو یوه هم دې ته حاضره نه شوه چې ځان نقد کړي او مقابل لوری د خپلو دریځونو په خاطر معذور وګڼي. هر کنفرانس چې پای ته رسېدلی، هر څوک بېرته په خپله زړه لاره تللي دي. هېچا هم پوښتنه ونه کړه چې د دې بې معنا لوبو حاصل څه دی؟ له دې بې اساسه او بې مصداقه وینااوو سره به څوک وغولوو؟ په همدې وجه د سني او شیعه ستونزه په خپل قوت پاتې ده او هېڅ توپیر یې نه دی کړی. همدا چې د عراق په شان د دې اسلامي ټولنو شرایط ګډوډ شي، وبه وینو چې څومره وینې د دې

(c) ketabton.com: The Digital Library

اختلافونو په سبب تويېږي. د عراق د پېښو يو درس دا و چې څومره بې بنسټه کورونه مو جوړ کړي دي... داسې کورونه چې تاداو يې په سست او بې کاره عقلانيت اېښودل شوی دی.

موږ چې اسلامي مذهبونه سره نه شو پخلا کولای، څرنګه به له نورو اديانو او فرهنګونو سره د ګډ ژوندانه خبرې وکړو او د تمدنونو د خبرواترو خبره وکړو. دا شعارونه هغه شخوند ته ورته دي چې تر خولې مو غټ دی او په مرۍ کې به مو ښخ شي.

حال دا چې نننی بشر تر بل هر وخت له نورو سره ګډ سوله ييز ژوند، تفاهم او همکارۍ ته اړتيا لري او که له نورو سره په ګډه هڅه او همکاري ونه کړو، د ټولو ګانده به خرابه وي. خو ستونزه دا ده چې د منځنيو پېړيو ذهنيت د نړۍ د راتلونکې په اړه هېڅ تصور نه شي کولای. د زرګونو علمي موندنو او د څېړنو د نتيجو په مقابل کې، د دې ډول عقلانيت لپاره همدا بس دی چې د يوه پخواني کتاب په حاشيه کې يو کمزوری روايت پيدا کړي چې موعود منجي به يې راشي او ټوله دنيا به ګل و ګلزاره کړي. بيا نو نه ورته د ژوند چاپېريال اهميت لري، نه په نړيوال اقتصاد او په اټومي بټيو چورت خرابوي، نه د ټولنيزو جنجالونو په کيسه کې وي، نه د وګړو زياتېدل ورته مهم ښکاري، نه د طبيعي منابعو کمېدل ورته د فکر کولو وړ برېښي، او نه دې ته ورته لسګونه او سلګونه نورې قضيې چې همدا اوس يې د نړۍ ځينو پوهانو ته اندېښنې وراچولې دي. د دې عقلانيت په حساب د نورو مصيبت، مصيبت نه ګڼل کېږي؛ ځکه په جلا دين او مذهب پورې اړه لري. د انسان جمعي برخليک ورته بې معنا ښکاري؛ ځکه د دوی په باور د انسانانو عمده برخه د ضلالت خوا ته ورروانه ده او له اهل ضلالت سره ګډ برخليک نه شو لرلای. دوی فکر کوي چې د نړۍ له ګوټ ګوټ څخه د تحقيقي مرکزونو تحليلونه مفتې کيسې دي چې يوازې د ساعت تيرۍ لپاره په درد لګېږي؛ د دوی په ګومان دا څېړنې اغلباً د توطيو پر اساس رواني دي چې د امپرياليستي او پانګوالو ځواکونو له خوا طرح شوې دي چې ناپوهو ولسونو ته فکري خوراک برابر کړي.

حقيقت خو دا دی چې دا ډول طرز فکر او عقلانيت او دا ډول ذهنيت په اوسنۍ نړۍ کې ريښه نه لري او له اوسنيو علومو سره يې پيوند خورا سست دی.

د دې لپاره چې شرقي ملکونه له اوسنيو کړکېچونو راووځي او ځان نننۍ نړۍ ته ورسوي، بايد لومړی له دې ډول عقلانيته تېر شي او له دا ډول ذهنيته وژغورل شي. له دې فکري او ذهني وضعيت څخه خلاصون خورا ستونزمن کار دی؛ ځکه ځانګړي مديران او مهندسان غواړي. داسې مديران چې تر اوسه يې په قدر څوک نه پوهېږي او څوک يې په نقش

(c) ketabton.com: The Digital Library

باندې باور نه لري. دا هغه متفکران دي چې د نويو الهياتو او نوي کلام بنسټ به کېږدي. دغه الهيات به د ډېرو مفاهيمو بيا پېژندلو ته ملا وتړي، انسان، ټولنه، طبيعت، کاينات، تاريخ، ښځه، ماشوم، قانون، علم، بين الملل روابط، تمدن، دين، دنيا ، اکثريت، اقليت، حقوق، په اوسنۍ نړۍ کې ژوند ... او نور مفاهيم به له سره تعريفوي.

دا اسې رسالت فلسفې ته ورستنېدل لازمي کوي؛ ځکه کلام له فلسفې پرته نه غوړېږي. سره له دې چې کلام پر نورو علومو هم تکيه کوي؛ خو زياته تکيه يې پر فلسفه باندې وي.

بايد زموږ په علمي او فکري مجامعو کې فلسفي بحثونه پيل شي. ډېر مفاهيم بايد له سره وڅېړل شي. د تابوګانو[1] او بوتانو يوه لړۍ بايد ماته شي، د کرښو يوه لړۍ چې هسې په ناحقه سرې کرښې معرفي شوې دي، بايد نا ليدلې وګڼل شي. بايد فکر ته لاره خلاصه شي چې حرکت وکړي. د انسانانو د دې خدای ورکړي ځواک مخه بايد ونه نيول شي. کاذبې پوهې بايد ختمې شي. بايد ټولو ته د پوښتنې جرئت ورکړل شي. بايد خلک له ناپوهۍ وځورېږي او وشرمېږي او د پوهېدو لپاره يو په دوه هڅه وکړي.

د فلسفې په غوړېدو سره ذهنيتونه بدلېږي او د همدې پوهو په موجوديت کې به داسې کلام او الهيات رامنځته کېږي چې د دې دورې له شرايطو او غوښتنو سره به اړخ لګوي.

1. تابو (Taboo, Tapu) د پولي نيزي کلچر يوه اصطلاح ده چې د فرانسوي ژبې له لارې انګليسي او نورو ژبو ته راغلې ده او معنا يې مقدس او ممنوع ده. په دې کلچر کې تابو يا خورا مقدس او يا ډېر ملعون شي ته اطلاقېږي. همدا چې په يوه شي د تابو نوم کېښودل شو ، بيا ټول مجبور وي چې په پټو سترګو يې ومني، احترام او ان پرستش يې وکړي او د هغه په اړه نظر ورکول او خپله رايه څرګندول ممنوع وي. که څوک تابو ته بې احترامي وکړي، ټولنه به يې ورټې او په کرکه به ورته وګوري. داسې شيان په هر فرهنګ کې شته، مثلاً زموږ په ټولنه کې جنسي مسايل تابو ګڼل کېږي چې څوک يې په اړه خبرې نه شي کولای او ان اکثره وګړي که جنسي ستونزه ولري، ډاکتر ته حال نه وايي. مذهب زموږ په ټولنه کې بله تابو ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د انتحار فرهنګ که د فرهنګ انتحار

انسان فرهنګي موجود دی. دا یو له هغو ځو تعریفونو څخه دی چې د انسان په باره کې وضع شوي دي او دې تعریف ته دلیلونه هم شته.

که داسې وي نو فرهنګ د بني ادم د تفکر او ذهن په جوړولو کې، د هغه په سلوک کې او د هغه د ژوندانه د لوري په ټاکلو کې مهم نقش لري. د انسانانو د پېژندلو لپاره او د دې لپاره چې د هغوی د کړنو ریښې ومومو، کولای شو هغه فرهنګ مطالعه کړو چې دوی په کې روزل شوي دي. ټولنه هم پر همدې لاره مطالعه کولای شو او د هغې د ودې او پرمختګ یا د راپرځېدو دلیلونه او عاملونه پېژندلای شو. ښایي همدا خبره به وه چې فروید ویلي دي: بني ادم دومره د خپل مور و پلار اولاد نه دی، څومره چې د هغه فرهنګ اولاد دی چې دی په کې لوی شوی دی.

نن سبا هېڅوک د فرهنګ له اهمیته منکر نه دي، غیر له هغو کسانو چې نه پوهېږي فرهنګ څه دی. فرهنګ د انسانانو له اجتماعي ودې او تکامل سره ګام په ګام د یوه ژوندي موجود په څېر وده کوي او تکامل ته رسېږي او د ټولنې له خوالو او ناخوالو سره یوځای لوړې ژورې تجربه کوي.

په دې تحولاتو کې کله نا کله ځینې پدیدې د یوه فرهنګ په منځ کې راپیدا کېږي چې له فردي او استثنایي سلوک څخه ورهاخوا وي او په عامه یا نسبتاً عامه پدیده بدلېږي. کله چې دغه پدیدې د وګړو لپاره داسې دروني ښه غوره کړي چې په اسانۍ سره یې عملي کړای شي، دغه پدیدې د هماغه دور د فرهنګ په یوې برخې بدلېږي. کله کله ویل کېږي چې د پلانکي کار فرهنګ رامنځته شوی دی، مثلاً د مطالعې فرهنګ، د مېلمه پالنې فرهنګ ... دغه فرهنګي پدیدې که مثبتې او ګټورې وي، د هماغه فرهنګ د ودې او غوړېدا نښه ګڼل کېږي؛ خو که منفي او مضرې وي، د دې فرهنګ د ناکامۍ او ناروغۍ نښه.

یوه له هغو پدیدو څخه چې د مسلمانانو په فرهنګ کې یې مخینه نه درلوده؛ خو نن سبا مخ په خورېدو ده او دغسې روانه ده چې په ځینو اسلامي ملکونو کې په یوې فرهنګي پدیدې

(c) ketabton.com: The Digital Library

بدله شي، انتحار دی. په لومړي سر کې یعنې دوه لسیزې وړاندې دا نادره چاره وه او خلکو به ورته د عجیب او پردي شي په سترګه کتل؛ خو اوس تر دوو لسیزو وروسته په داسې پدیدې بدله شوې ده چې د مسلمانانو د ټولنې ځینې برخې ورته د تمجید په سترګه ګوري او هغه کسان چې دغه کار کوي، ورته اتلان ښکاریږي. که د دوی له جسدونو څخه ځه راپاتې وي، دوی ورسره د متبرک څېز په شان چلند کوي. ځینې نور که دا کار ستایي نه، غندي یې هم نه او ځینې هڅه کوي ځانوژونکي معذور وګڼي او د هغوی کړنې ته عذرونه وتراشي. دوی هڅه کوي ځانوژونکي ته برائت ورکړي او له انتحار څخه د رامنځته شویو زیانونو مسوولیت د نورو غاړې ته وروا چوي او داسې وښیي چې نورو عواملو دغه وګړي ځانوژنې ته اړ کړي دي.

لیکوال نه غواړي دلته فقهي بحث ته ورننوځي او د دې عمل شرعي حکم چې علمي او اصولي مطالعې ته سخته اړتیا لري، وارزوي. البته لیکوال دې ته حیران دی چې دا دومره دیني عالمان ولې داسې کوي چې په ډېرو معمولي مسایلو یې دیني غیرت راپاریږي او چیغې وهي چې هلئ دین په خطر کې دی؛ خو کله چې د انسان وینه تویول کېږي، ښځې کونډې کېږي، ماشومان یتیمانېږي، او کورنۍ تباه کېږي، دوی هېڅ غږ نه کوي. دوی نه یوازې دا چې پر منبرونو دا عمل نه غندي؛ بلکې په نسبتاً علمي او اکاډیمیکو محیطونو کې هم په دې اړه بحث نه کوي او ځان ته زحمت نه ورکوي چې د دې عمل شرعي حکم مشخص کړي. ګوندې د انسان وینه هغومره ارزښت نه لري چې څوک ورباندې علمي او فقهي بحث وکړي.

لیکوال نه غواړي دې بحث ته ورننوځي؛ خو غواړي دا پدیده له بل لید لوري، د فرهنګي دلالتونو له لید لوري، لنډه وڅېړي. د مسألې مفصله توضیح به هغو کسانو ته ورپرېږدي چې په ټولنپېژندنه کې تخصص لري چې هغوی په خپلو تخصصي روشونو دا کار وکړي. البته دا پدیده د انسانانو له وینې او ژوند سره تړلې ده؛ نو باید له مختلفو اړخونو لکه اروا پېژندنه، فقه او نورو اړخونو وڅېړل شي.

د هغه لید لوري پر اساس چې د لیکوال منظور دی، کله چې یو فرهنګ دې کار ته غاړه ږدي، د خپلې ناتوانۍ اوج ښیي ... خپله ناامیدي، مزمنه ناکامي او سرناخلاصي نندارې ته وړاندې کوي ... له دې لیدلوري انتحار د فرهنګ د ځانوژنې معنا ښندي، نه یوازې د یوه یا څو تنو بني ادمانو ... خو څنګه؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

د دې خبرې د توضيح لپاره ناچاره يو چې لږ شا ته لاړ شو او د موضوع ريښه له نوې نړۍ سره د مخامخ کېدو له پيله، له نظره تېره کړو او وګورو چې زموږ په فرهنګ کې کوم نور شيان ازمويل شوي او څرنګه خبره انتحار ته رسېدلې ده.

د مسلمانانو په تاريخ کې يوه دوره ده چې د دوی تمدني – جمعي شعور بې سده شوی او کوما حالت ته تللی دی. دا چې دا حالت کله پيل شو، صاحب نظران ورباندې يوه خوله نه دي؛ خو له اتمې هجرې پېړۍ را په دې خوا، دا بهير پيل شوی او په لسمه او يولسمه پېړۍ کې خپل اوج ته رسېدلی دی. په دې حالت کې دغه شعور يو مخ ختم شوی و چې موږ څوک يو، د نورو امتونو په منځ کې زموږ نقش څه دی، ايا دا هماغه مقام دی چې بايد يې ولرو که نه. دې وخت کې د مسلمانانو په جمعي شعور کې نه د ځان جامع تعريف شته او نه د نورو واضح تصوير. څوک چې د اسلامي عالم په شرق کې اوسېدل د هغوی په اړه په څه نه وو خبر چې په غرب کې اوسېدل او جنوبيوال يې له شمالي والو نه وو خبر. دوی نه د نورو ملتونو په منځ کې د ځان لپاره کوم نقش يا رسالت ته قايل و او نه په دې پوهېدل چې له خپلې شا و خوا نړۍ سره څه پيوند لري؛ دا ځکه چې له خپل شا و خوا بيخي ناخبره وو. د دې مهمې چارې تاريخي او مستنده څېړنه به بل وخت ته پرېږدو.

په دې پېر کې د نړۍ يوه بله برخه د انسان د تمدن خورا مهم او بې مخينې پړاو پيل کړی و. د دې تمدن له تبعاتو څخه يو يې دا و چې پښې يې د نړۍ شرق و غرب ته خلاصې شي او لاسونه يې د عالم او ادم ژوند ته وروغځېږي. څو پورې چې مسلمانانو سترګې پرانيستې او راويښ شول، اوبه له ورخه تېرې وې او د تمدن کاروان خورا وړاندې تللی و او دوی ډېر شا ته پاتې وو.

دغه نوي موقعيت له پخواني موقعيت څخه دومره لوی توپير درلود لکه د غالب او مغلوب، هغه هم نه يوازې د دوو ډلو يا دوو ملتونو تر منځ د غالب او مغلوب حالت؛ بلکې د دوو تمدنونو او دوو فرهنګو تر منځ و. په نورو جنګونو او شخړو کې د دوو هم دينو ملتونو يا دوو هم مذهبو هېوادونو تر منځ قضيه دغومره جدي نه وه، کېدای شوای څو موده وروسته دوی بېرته سره پخلا شي او تفاهم ته سره ورسېږي، لکه څنګه چې د مسلمانانو تر منځ په جګړو کې يا د اروپايانو په جنګونو کې په کراتو دا کار شوی و؛ خو دا ځل قضيه خورا ژوره وه.

دا ځل ان د غالب او مغلوب تر منځ ګډه ژبه نه وه پاتې چې خبرو ته لاره يوسي. مشترکه ژبه له مشترک ذهنيت او ليدلوري راپيدا کېږي چې په دې وخت کې دا شيان نه وو. ګوندې هره

د پښتو کتابونو پر ليکه نړۍ www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

خوا د ببلې نړۍ يا ببلې سيارې خلک وو. غالبه خوا د دې لپاره چې مغلوب لورى ښه وپېژني، يو ګام وړاندې شو او يوه لړۍ مطالعې يې وکړې چې وروسته د ختيځپېژندنې په نامه يادې شوې. خو دغو مطالعو يو وار له مخې قضاوت درلود، دوى مغلوب لوري ته د شي په سترګه کتل (شى انګېرنه). په دې سترګه يې نه ورته کتل چې بايد ورسره د خبرو اترو لاره پرانيزي. مغلوبې خوا خو ان د دې کار توان هم نه درلود. دا ناتواني د يوه فرهنګ د جمعي ذهن د ناتوانۍ جلوه وه چې په دې وخت کې سخت بېچاره او خوار ښکارېده.

په نوي وضعيت او يو مخ متفاوتو موقعيتونو کې، هر لورى د بل په اړه داسې تعريف ته ورسېد چې تر ډېره بريده له هماغه موقعيت څخه يې سرچينه اخيستې وه. دغه تعريفونه که سم و که ناسم؛ خو د هر لوري د جمعي شعور تل ته ورورسېدل او د دوى د راوروسته پېژندنې په سرچينې بدل شول. يوه لوري دا بل بې تمدنه، له تفکر څخه عاجز، او له هغو حقونو څخه محروم باله چې رسېدلي او باشعوره ملتونه يې لرل. دې لوري ويل چې له دې بل سره به هله راشه درشه وکړي چې بالغ شي او پر خپلو پښو ودرېږي او د يوه سيال په توګه راڅرګند شي... دا هغه څه وو چې په نژدې وختونو کې به نه کېدل.

بل لوري خپل مقابل لورى بې ايمانه او له انساني تعهد او فضايلو څخه لرې ګاڼه. هغه يې بې رحمه يرغلګر استعماري ځواک ليدلى و چې خپلو طمعو ته د رسېدو په لاره کې يې د هر څه د ختمولو نيت درلود، که دغه څه دين وي که فرهنګ، که اخلاق او يا پر دې شيانو باورمن خلک.

په دغو تعريفونو کې چې هر لوري د مقابل لوري په اړه درلود، يوازينى شى چې نه په کې ځايېده، د يو بل د درک کولو او پېژندلو لپاره د زمينې برابرول وو. دا چې د دې وضعيت عواقب دواړو خواوو ته او ټولو ته څه وو، بل وخت او بل ځاى ته به يې پرېږدو. خو د مسلمانانو لپاره، د هغه فرهنګ لپاره چې په دې وخت کې مقهور شوى و او د هغه تمدن لپاره چې له صحنې وتلى و، بد وضعيت و. دا وضعيت کړکېچن او دردونکى و. دا امت سر تر پايه په کړکېچ کې ډوب و، دا ملت به له ځانه پوښتنه کوله چې ولې نور پر مخ لاړل او موږ شاته پاتې شوو؟ د شکېب ارسلان يو کتاب چې همدا يې عنوان دى، د يوه تمدن د ټوليز وضعيت هنداره وه. د «څه بايد وکړو؟» پوښتنه هم په هغې بلې پوښتنې پسې د مسلمانانو په جمعي شعور کې په محراقي پوښتنه بدله شوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه خو د لومړۍ پوښتنې ځرګند او واحد ځواب له چا سره و، نه د دويمې. هر چا به د خپل درک پر اساس يو ځواب ورکاوه او ډېر کسان به د هماغه ځواب پر اساس روانېدل، جماعتونه جوړ شول او ګوندونه رامنځته شول، هڅې پيل شوې او شخړې رامنځته شوې، ډېر قابليتونه ولګول شول چې کړکېچ ختم شي...

د دې بهير پيل د نولسمې پېړۍ له نيمايي ځخه ګڼلای شو. هغه مهال د نويو پاڅونونو سروالانو د استعمار پر ضد د مبارزې بېرغ اوچت کړ او د مډرنو ملي دولتونو د تاسيس خبره يې وکړه. دوی له خپل درک سره سم، د خپلو ټولنو نوسازۍ ته ملا وتړله.

دغو هڅو د شلمې پېړۍ تر لومړۍ نيمايي پورې دوام وکړ او له ټولو لوړو ژورو سره يې وشول کولای خپل هدف ته چې د خپلواکۍ ګټل او د نويو دولتونو تاسيس وو، ورسېږي. خو هغه اصلي ستونزه چې وروسته پاتې والی و او د ډېرو وګړو ژوند يې ورتريخ کړی و، هماغسې پاتې شوه. د استعمار تګ هم د دې ستونزې له حل سره مرسته ونه کړه، نه د دې ټولنو په دروني وضعيت کې عمده تغيير راغی، نه يې په بيروني مقام کې. کړکېچ پسې وغځېد او هغه پوښتنې لا خپل ځوابونه نه وو موندلي.

د نويو حرکتونو د سروالو له خوا هغه حل لارې چې د دې ټولنو د دروني ګډوډيو او محروميتونو لپاره وړاندې شوې وې، ناکامې شوې او دغه ناکامۍ د خلکو په منځ کې غوسه، کينه، بدبيني او ناچاري پيدا کړه، بيا نو تر هغې وروسته داسې ادبيات رواج شول چې د جګړه مارۍ، دښمنۍ او بربادۍ خبرې يې کولې او دا ادبيات د ځوانانو خورا زيات خوښ شول. دا د لومړۍ دورې د ادبياتو مخالف لوری و. په لومړۍ دوره کې ادبياتو تر ډېره بريده، ځان ته د ورستنېدلو او د استقلال د اهميت خبرې کولې او ورسره يې سيال تمدن ځاره او د هغه له ښېګڼو ځخه يې د استفادې تجويز کاوه. دا شيان د محمد عبده، خيرالدين تونسي، اقبال لاهوري او نورو په ليکنو کې ځرګند وو. خو په دويم پړاو کې د بل تمدن په وړاندې د تقابل او مقابلې خبرې وشوې، د جهاد نوی تعريف وړاندې شو چې د بريد او حملې معنا يې ښندله. خپلو هدفونو او غوښتنو ته د رسېدو لپاره د چپي فاشيستي سازمانونو تقليد وشو.

په دې دوره کې د ابوالاعلی مودودي، سيد قطب او د ورته فکر نورو کسانو کتابونو ښه بازار پيدا کړ. د دې پېړۍ د منځ لسيزو مسلط ادبيات هماغه وو چې ويل يې نړۍ د شلمې پېړۍ د جاهليت تر ولکې لاندې ده او بايد تر هغې پورې مبارزه وشي چې د دې جاهليت ټغر

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټول شوی نه وي. دا ډول رسالې او کتابونه خورا زیات لاس په لاس ګرځېدل او په سیمه ییزو ژبو ژباړل کېدل او د ځوانانو فکري خوراک یې براباراوه.

په دې ادبیاتو کې د اسلامي ټولنو ستونزو ته چا د فرهنګ له نظره نه کتل. هر څه په تنګه ایدیالوژیکه تله تلل کېدل چې په هغې کې له ټکر او اصطکاک پرته بل څه نه وو. په دې دوره کې هغو کسانو ته چې متفاوت ادبیات یې مطرح کول او په تېره بیا هغوی ته چې د فرهنګ پر اهمیت او د فرهنګ پر بیارغاونې او پیاوړي کولو یې ټینګار کاوه، د چا پام نه وراوښت. مهمترینه نمونه یې د مالک بن نبي لیکنې دي چې د هغه مهال د نورو لیکنو په پرتله یې ژور نظر درلود.

د پخلاینې ادبیات چې اساس یې تفاهم و او په دواړو کورنیو او بهرنیو ډګرونو کې یې لومړیتوب پوهې او معلوماتو ته ورکاوه، د خو لسیزو په مخه تت او ناباوره پاتې وو. نتیجه یې دا شوه چې د فرهنګ د ودې او د ټولنې د پوهاوي او خبرتیا لپاره اساسي هڅې ونه شوې او اسلامي ټولنو ته تجویز شوې نسخې هماغسې یوه په بلې پسې له ماتې سره مخ کېدې. بده لا دا چې که به چا خلک د فرهنګونو او تمدنونو متقابل درک او پوهاوي ته وربلل، تر ډېرې مودې پورې به په خیانت، د پردیو په پیروۍ او داسې نورو تورونو تورنېدل، سره له دې چې د دوی نیتونه به پاک وو.

د ساړه جنګ دوران صنعتي هېوادونو ته ښه فرصت په لاس ورکړ چې د دویمې نړېوالې جګړې ورانۍ تر شا پرېږدي او ځان د راتلونکو دورو لپاره پیاوړی کړي. خو په دې دوره کې اسلامي ملکونو خاصه بریا نه درلوده. محرومیتونه او ناخوالې هماغسې لا پاتې وې او له نوې نړۍ سره د دوی واټن مخ په زیاتېدو و.

کله چې سوړ جنګ ختم شو او یو مهم کمپ یې رانسکور شو، له کنډوالو څخه یې نوی نړېوال نظم سر راپورته کړ؛ خو بیا هم اسلامي هېوادونو ته په کې مشخص ځای نه و ټاکل شوی. په لومړي سر کې فکر کېده چې د کمونیزم په نړېدو به اسلامي بهیرونه ګټه وکړي او په دې رامنځته شوې تشه کې به د خلافت او نړېوال اسلامي دولت د جوړېدو لپاره لاره هواره شي. همدا و چې ځینې مذهبي ځواکونه له وخته مخکې ولولو واخیستل او خپلو مخاطبانو ته یې د تیاره دوران د ختمېدو او د سپېدې د جوتېدو خبر ورکړ. هغه مهال د لنډې مودې لپاره د بشارت او زیرې د ادبیاتو بازار تود شو؛ خو ژر ښکاره شول چې دا تصور له واقعیته لرې دی او هماغه زاړه نظامونه له یو عالم عیبونو سره د دې ملتونو پر برخلیک واکمن دي او په اسانۍ

(c) ketabton.com: The Digital Library

سره به ميدان خوشې نه کړي. دا ځل نو رواني ماته لا ژوره شوه، د پخوانو نسخو بله برخه هم بېکاره راوختنه او د ځينو اسلامي بهيرونو له نظره منسوخه شوه. د اسلامپالو نوی نسل لا توندو لارو ته لېوال شو او له پخوانيو ادبياتو يې هماغه برخې راواخيستې چې د توندۍ او تېزۍ په درد لګېدلې.

په دې نوې لاره کې چې دغو ډلو ځينو مسلمانو ځوانانو ته ورښودله، په خورا شديدو خشونتونو او ان په انتحار لاس پورې کول، د مبارزې له وياړه ډک روش معرفي شو. دغه ډلې چې له سيمه ييزو کمزورو قدرتونو سره په مقابله کې ناکامې شوې وې، د نړۍ له لويو نظامي قدرتونو سره لاس او ګرېوان شول او دا پخپله يو ډول انتحار و چې د دې ډلو د خوارۍ نښه وه. د نړېوال تجارتي مرکز چول او ورپسې د غبرګو برجونو نړول د دې لارې د تجلي اوج ګڼل کېږي.

دغه ډلې د خپلو ټولنو د داخلي ستونزو د ريښو په موندلو کې پاتې راغلې وې، دوی نه شول کولای د خپلو ټولنو د لرغوني او معاصر تاريخ تاريخي بهير تحليل کاندي او ذهن يې د ننيو ټولنو د پېچلو جوړښتونو په تجزيه او تحليل کې هېڅ کار نه کاوه. کله چې يې ونه شول کولای د مختلفو معلولونو او علتونو تر منځ معقوله رابطه پيدا کړي، خورا اسان تحليل ورته همدا ښکاره شو چې د توطيې تيوري ته پناه يوسي، ځان قرباني وګڼي او د ډېر مظلوميت احساس وکړي او د نورو پر وړاندې هر څه کول جايز وګڼي، بې له دې چې په اخلاقي توب يا غير اخلاقي توب پسې يې سر وګرځوي.

فرهنګ د ملتونو د عقل او جمعي شعور مظهر دی. د فرهنګ يوه اصلي وظيفه دا ده چې وګړو ته پر ناکاميو د غلبې لپاره شعور او پوهه ورکړي او د ناخوالو د له منځه وړلو معقولې او ګټورې لارې وروښيي. کله چې د يوه فرهنګ پر وګړو باندې ستونزې راځي، هغوی د خپل جمعي عقل په مرسته د مقابلې غوره لاره مومي چې په لږ مصرف ډېره نتيجه واخلي. البته کله کله به داسې ونه شي.

خو کله چې د يوه فرهنګ بچيان د خپلو ستونزو د واقعي ريښو په پېژندلو کې پاتې راشي او له ځانوژنې پرته د مقابلې بله هېڅ لاره پيدا نه کړي، دا نو د هغه فرهنګ د ناکامۍ او خوارۍ اوج ښيي. په تېره بيا چې د ځانوژنې د ګټې او نتيجې هېڅ ضمانت هم ورسره نه وي. په حقيقت کې دغه فرهنګ د خپلو ځينو بچيانو له انتحار سره، پخپله انتحار ته غاړه ايښې ده.

انتحار د نااميدۍ او د ټولو هغو لارو د بندېدو نښه ده چې ژوند ته رسېږي. دا تر ژوند او بقا د مرګ او نيستۍ غوره ګڼل دي. ځانوژنه د دې نښه ده چې پر ستونزو د غلبې له زرګونو

(c) ketabton.com: The Digital Library

لارو يوه يې هم د سړي ذهن ته نه ورځي او يوازينۍ لاره چې ورته پاتې کېږي دا ده چې ژوند ته شا کړي او لته ورکړي. دا هغه حل لاره ده چې د ازمويلو او خطا په ميتود سره يې هم د سموالي يا ناسموالي پته نه شو لګولای.

هغه فرهنګ چې خپلو بچيانو ته د ژوند معنا او د ژوندي پاتې کېدو لاره نه ده ښيیلې او د هغې پر ځای يې ورته مرګ او نيستېدل تجويز کړی وي، ناروغ فرهنګ دی. دا فرهنګ چې د ژوند له پېچلو او سختو واقعيتونو سره مخامخېږي، له ډېرې خوارۍ او ناتوانۍ د نابودۍ لاره له ستونزو د تېښتې د لارې په بڼه غوره کوي.

نه وايم چې د ختيزو ملکونو فرهنګ سر تر پايه په دې کنده کې غورځېدلی دی. که داسې وای نو د دې غميزې لمن به تر دې زياته پراخه وه، له نيکه مرغه داسې نه ده او د عقلانيت او شعور ځينې بخرې په کې شته چې په کورنيو لانجو کې له غيرعقلاني کړنو سره مقابله کوي. خو سره له دې هم انکار نه شو کولای چې د دې فرهنګ ځينو برخو سخت زيانونه ليدلي دي او له تعقله پاتې دي او ځينو غير عقلاني ميتودونو ته يې غاړه ايښې ده چې تر ټولو عمده او خطرناک يې ځانوژنه ده.

دا چې په ننني نړۍ کې هدف ته د رسېدو لپاره ګڼې لارې شته؛ خو بيا هم ځانمرګي بريدونه کېږي او بيا ځوک يې شهادت طلبانه عمليات بولي او ستايي يې، ځينې ورته چوپه خوله پاتې کېږي او ځينې نور ځنې ډارېږي او نيوکه پرې نه کوي، دا ټول که سره يو ځای کړو، زموږ په فرهنګ کې د داسې خلل نښه جوړوي چې اند ښننه او فکر ورته په کار دي.

دا ښيي چې د فکر او فرهنګ متوليان له دې عاجزه دي چې خپلو خلکو ته خپلو غوښتنو ته د رسېدو نورې بهترې او ګټورې لارې چارې وروښيي او هغوی پر خپلو قابليتونو باورمن کړي، ژوند ته، پاتې کېدو ته او پايېدو ته يې اميد غښتلی کړي.

په دې وضعيت کې زموږ فرهنګ داسې خوار موجود ته ورته دی چې د نړۍ د سترو او خورا چټکو بدلونونو په وړاندې هېڅ غبرګون نه ښيي، ايله د مرګي حاله بني ادم په ځبر لاس و پښې خوځوي خو نور يې هېڅ نه دي زده.

تر دې د لا اند ښننې خبره دا ده چې د فکر او فرهنګ خلک هڅه نه کوي چې د دې پديدې فرهنګي لاملونه مطالعه کړي او د خپلو ټولنو وضعيت چې له مرګونو او نيستۍ سره مخ دي، نقد او تحليل کړي او په دې مورد کې د ټولنپوهنې، اروا پوهنې او انسانپوهنې معاصر علوم وکاروي چې د فرهنګ له تنه دغه بيماري را وباسي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا چې ټول یا اکثره خلک د دې پدیدې له څنګه ښوی تېرېږي او بیا چې انتحاري عملیات وشي، ایله همدومره وواییي چې په دې کې د سیاست لاس دی او د نیوکې ګوته ګاونډیو ملکونو ته ونیسي او بس، دا پخپله زموږ د جمعي تفکر ناتواني ښیي چې له دومره جدي او مهمې ستونزې سره داسې بې پروا چلند کوو.

که په پرمخ تللو ټولنو کې داسې څه پېښ شي، بس پر سبا به یې توانمند څېړنیز مرکزونه جوړ وي. متفکرې ککرۍ به ورباندې لګیا شي او د ستونزې ان هغه لاندیني قشرونه هم د څېړنې او تحقیق تر ذره بین لاندې ګوري، پر موضوع به مهم کنفرانسونه جوړوي چې خپلې موندنې له عامو وګړو سره شریکې کړي. دوی په دې ډول پر ستونزې د لاسبري لپاره خپل رسالت ترسره کوي او له داسې ستونزو سره د مقابلې د مناسبو لارو د موندلو په برخه کې له خپل فرهنګ سره مرسته کوي.

زموږ په شا و خوا کې سره له دې چې ډېرې وینې بهول شوې دي، لا هم هغه بحثونه چې په عمومي رسنیو کې یا د جوماتونو په منبرونو کې او یا هم په نمایشي کنفرانسونو کې جوړېږي، له دې ستونزو سره چنداني رابطه نه لري او لوستونکي پوهېږي چې دا بحثونه د څه رقم مسایلو په اړه وي.

داسې بریښي چې نور نو باید د ستونزو په پېژندلو او حل کې د خپل فرهنګ ناتواني په رسمیت وپېژنو او په دې برخه کې د فرهنګ د پیاوړي کولو لپاره خپله دنده ترسره کړو او په بدن کې یې نوې ساه ورپو کړو. دا د هغو کسانو مسوولیت دی چې د فکر او پوهې په ډګر کې کار کوي او له څېړنیزو او روزنیزو مرکزونو سره یې کار دی او رسنۍ هم د همدوی په واک کې دي. قلموال باید خپل تاریخي رسالت ته متې راونغاړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د قدرت او معرفت ديالکتيک

کرښې ايستل او تابو جوړول

د قدرت او معرفت رابطه له سره لا ډېره څېړنه غواړي. په دې برخه کې هڅې شوې دي خو کافي نه دي. ځينو غربي مفکرانو په دې اړه جدي بحث کړی دی؛ خو زموږ په وطن کې لا دې مسألې ته کمه توجه شوې ده. د ليکوال د معلوماتو له مخې محمد عابد جابري تر ټولو مشهور او مهم کس دی چې په خپلو ځينو ليکنو کې يې په دې اړه جدي کار کړی دی. د دې مبحث تکامل ته د رسېدو لپاره زموږ په فکري حوزه کې لا اوږد واټن په مخ کې دی. ځکه دې هدف ته هله رسېدای شو چې له دې نظره خپل ټول فرهنګي ميراث ته - له پخوا تر ننه پورې - په ژوره توګه وګورو او ويې ارزوو، بې له دې چې دې ته وګورو چې د غه فرهنګي ميراث په کوم مشرب او کوم مذهب پورې اړه لري.

د قدرت او معرفت په رابطه کې بايد د دوی دوه اړخيز او متقابل تاثيرات چې يو پر بل يې لري، مطالعه شي. له دې سره به وګورو چې معرفت تر کومه ځايه پورې د قدرت د خاوندانو تر اغېزې لاندې پاتې شوی او د هغوی ښکاره او پټې غوښتنې څومره پر معرفت اثر کړی دی. همدارنګه دا چې قدرت څومره د معرفت او پوهې په رابطه کې ځان رغولی دی او ځان يې د معرفت له غوښتنو سره سم سمبال کړی دی.

دا تصور خام او غير علمي دی چې ګواکې دا دواړه يو مخ مستقل پاتې شوي او بې له دې چې يو له بل سره اړيکي ولري، خپلواک عمل يې کړی دی او د دواړو ترمنځ پولادي ديوال تېر شوی و. دا خبره که د علم او معرفت د تقديس په مقصد او که په بل نيت شوې وي، چندانې ارزښت نه لري. د انسان علم او معرفت چې هرڅه وي، د انسان پيداوار دي او د هغه د ژوند د واقعيتونو په ترڅ کې رامنځته کېږي، غوړېږي او حاصل ورکوي. انسان که وغواړي که نه، د

(c) ketabton.com: The Digital Library

ژوند واقعيتونه يې تل په يو نه يو ډول له قدرت سره ايجابي يا سلبي پيوند ساتي. د دې موضوع مفصله شرحه به په بل ځای کې وګورو چې له خپلې موضوع لرې نه شو.

په دې مقدمه کې غواړم پر دې مسألې ټينګار وکړم چې د معرفت ځينې مقولې له قدرت سره د ديالکتيکي رابطې پر اساس رامنځته کېږي او که دا خبره ومنو، ګڼو نتيجو ته رسېږو او له هغې جملې څخه دې نتيجې ته چې قدرت د ځينو معرفتي مقولو شا و خوا ته کرښې راباسي او له هغو څخه «غروق» جوړوي چې څوک ورننږدې نه شي او د هغوی په اړه خپل فکر ونه جنګوي. دغه مقولې سره له دې چې معرفتي مقولې ښکارېږي او په دې لحاظ بايد تل نظري بحث ته تياري وي؛ خو په عمل کې داسې نه ده او که څوک ورننږدې شي، لکه ممنوعه ساحې ته چې ورننږدې شوی وي، مخه يې نيول کېږي. تر دې چې د وګړو تر منځ اجماع پيدا کېږي چې څوک دې په هغه اړه بحث نه کوي او يوازې د هغه کاذب تفکر اجازه به لري چې وار له مخې په قالبونو کې جوړ شوی دی. دغه کاذب تفکر په ظاهره کې تفکر ته ورته وي؛ خو په باطن کې تفکر ځپي او ټکوي يې.

په ټول تاريخ کې دغسې تابوګانې جوړې شوې دي، البته په هر مورد کې په متفاوت هدف او متفاوت ميتود سره. خو اکثره وګړي ان هغوی چې په تکړه خلکو کې حسابېږي هم له دې خبرې ناخبره پاتېږي. په همدې وجه ځينې مقولې، شعارونه، تعريفونه، اصطلاحات او مفاهيم د فکر له لاسرسي بهر پاتې کېږي. دا موضوع هله لا اهميت پيدا کوي چې وګورو ځينې همدغسې شعارونه، اصطلاحات او مفاهيم د تفکر بېخ بنا جوړوي او د ټولنې لويو فکرونو ته لوری ورکوي او په دې لحاظ د دوی پر ژوند اغېز ښندي او کله کله د دوی پر لويو تاريخي انتخابونو اثر غورځوي.

دلته د ژمن او متعهد څېړونکي دنده دا ده چې له نا حقو جوړو شويو پولو واوړي، تابوګانې ماتې کړي او د دې پولو په ايستلو کې د قدرت له نقشه د پردې په پورته کولو سره، خلکو ته جرئت ورکړي چې پر دې مسايلو فکر وکړي او ځان د هغو تابوګانو له شره خلاص کړي چې د دوی فکرونه يې شنډ کړي دي. هغه څېړونکي ته چې دې کار ته ملا وتړي، د روښانفکر لقب ورکول کېږي. اساساً څه چې روښانفکران له نورو تعليم يافته وګړو بېلوي، همدغه نقش يې دی.

هغه پوهه چې د وګړو رنځونه کم نه کړي، پر ناخوالو د غلبې لاره ورته ونه ښيي، له خرافاتو يې ونه ژغوري، تفکر يې غښتلی نه کړي او پر ژوند يې اغېز ونه کړي، مړه او بې اثره

(c) ketabton.com: The Digital Library

پوهه ده. داسې پوهه که د ساده علمي مسايلو په تحقيق کې په درد هم ولګېږي، د روښانفکري له تعريف سره بيخي نه جوړېږي.

ژمن روښانفکر او متفکر دا خپله وظيفه ګڼي چې د نورو بر خلاف په هغه لومه کې ونه لوېږي چې قدرت ورته غوړولې ده. دی بايد هغه پوله ونه مني چې قدرت ورباندې د ده تفکر ايساروي. دی بايد د پوهې او نقادانه تفکر وسله په لاس واخلي او هغو ځايونو ته ورشي چې لږو کسانو يې د ورتلو جرئت کړی وي. دی د دې مفاهيمو تاريخچه معلوموي او ګوري چې په کومو فرهنګي او تاريخي شرايطو کې راپيدا شوي دي، هغه عوامل راپېژني چې د دې مفاهيمو په جوړېدو کې يې مستقيم يا نامستقيم نقش لرلای دی، د دې مفاهيمو اصلي بڼه او هغې بڼې سره پرتله کوي چې د تاريخي تحولاتو په نتيجه کې يې خپلې کړې دي، روښانفکر په هر پړاو کې سياسي، اجتماعي او معرفتي کړنې راسپړي.

د دې لارې غوره کول، کولای شي د ټولنې تفکر ته وزر ورکړي او د الوتلو جوګه يې کړي چې د قدرت او حکومتونو په لاس له جوړ شوي قفس ازاد شي. هغه ټولنې چې پرېکړه يې کړې ده چې خپل برخليک به پخپله په شعوري او ازاده توګه ليکي، تر هر څه وړاندې يې همدغه (د تابوګانو د ماتولو) توان پيدا کړی دی. ښايي د "تغيير ما بالانفس" مفهوم چې په قران مجيد کې د انسانانو په ژوندانه کې د بدلون مقدمه ګڼل شوې ده، همدا تحول وي يعنې د نه فکر کولو او د تفکر د جرئت نه لرلو له پړاوه، د فکر کولو او په مېړانه فکر کولو پړاو ته تحول او ځان له مصنوعي پولو او چوکاټونو ازادول.

له پخوا څخه تر ننه پورې د معرفتي مقولو په شاوخوا کې د قدرت له خوا د کړښو ايستلو او له هغوی څخه د تابوګانو د جوړولو ګڼ مثالونه لرو چې وروسته به يې څو نمونې يادې کړو؛ خو تر هغې د مخه لازمه ده ياده کړو چې دلته له قدرت څخه منظور لزوماً حکومت او سياسي مسلط نظام نه دی؛ ځکه قدرت هېڅکله په دې پولو نه ايسارېږي، قدرت ټولې ډلې او شبکې چې د انسانانو پر ژوند اغېز ښندلای شي، رانغاړي. دغه ډلې او شبکې د سلطې له دستګاه سره رابطه جوړوي، يا د مخالفت يا د ملګرتيا يا د مشارکت او يا د نورو.

کله کله قدرت د هغې سلطې معنا لري چې د يوه جماعت، فرقې، ګوند او يا اجتماعي جوړښت په دننه کې اعمالېږي، سره له دې چې له حکومتي دستګاه سره مستقيم سر و کار ونه لري او حساب کتاب يې له حکومته بېل وي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د قدرت دغه مفهوم چې له علمي تعريف سره يې ډېر اړخ لګوي، موږ ته لا واقع بينانه درک راکوي چې په مرسته يې کولای شو د اجتماعي ژوند پېچلتيا وپېژنو او د هر عنصر او مقولې د اغېز ښندلو څو بعديزوالی رامعلوم کړو.

قدرت کولای شي پرګڼې سره تنظيم کړي، حتمي نه ده چې دا کار دې د حکومت د راپرځولو او يا تقويې لپاره وشي؛ بلکې دا کار د ځينو سنتونو د منسوخولو لپاره يا له شته وضعيته د دفاع لپاره، يا د يوه ميراثي بهير د دوام او غځولو لپاره او يا له ايديالوژيکو بهيرونو سره د مقابلې لپاره کېږي.

په دې حساب داسې جماعت او ډله نه شو موندلای چې د قدرت مناسبات دې په کې نه وي رامنځته شوي او وګړي يې له دې عنصر سره سر و کار نه وي لرلای. مذهبي ډلې، د صوفيانو جماعتونه، تبليغيان، سلفيان او ورته بهيرونه چې په ظاهره کې له قدرته (قدرت په عامه او ساده معنا) تښتي، هر يو په خپل وار سره د قدرت له جوړښتونو سره په پټه لاس او ګرېوان دي او عملاً د خپلو سازمانونو په منځ کې قدرت کاروي. د نورو سياسي ګوندونو او د سياسي اسلام د ډلو حال خو جوت دی چې پخپله په ښکاره د قدرت پر سر دعوا او شخړه کوي.

کله چې د قدرت او معرفت تر منځ له دیالکتيکې رابطې غږېږو منظور مو دا وي چې هر ځواکمن جوړښت (حکومتونه، جماعتونه، ګوندونه، اجتماعي ډلې او ان د خپلو نيکونو د دودونو په ساتلو کې پرګڼې) پر معرفت باندې خپله اغېزه غورځولې ده او د همدې اغېزو تر سيوري لاندې ځينې معرفتي مفاهيم رامنځته شوي او د ملتونو او امتونو په فکري منظومه کې يې ځای نيولی دی.
د نفوذ د همدې اعمال په وجه ځينې مفاهيم او مقولې د دې منظومې په مرکز کې واقع شوې دي او ځينې نورې يې څنډې ته پورې وهل شوې دي. د ځينو مفاهيمو ښکلې او روښانه تصويرونه وړاندې شوي او د ځينو نورو تت او بې خونده چې د چا زړه ورباندې او به ونه څښي.

د دې اصل په درک کولو سره ليدلای شو چې زموږ ژوند د څرنګه مفاهيمو او انګېرنو تر اغېز لاندې دی او موږ ممکن ان لويې پرېکړې د همدې انګېرنو تر اثر لاندې وکړو.

پر معرفت باندې د قدرت د نفوذ ځينې نمونې

د دغې ادعا د توضيح لپاره چې ډېره انتزاعي برېښي، په لرغوني او نوي تاريخ کې ګڼې نمونې موندلای شو او که وغواړو ټولې نمونې يې سره راټولې کړو، بايد پراخه څېړنه وکړو چې غونډې نمونې په کې ځای شي. دلته ناچاره يو چې له پخوانيو او نويو بېلګو څخه يو څو

د پښتو کتابونو پر لیکه نړۍ www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

داني يې له تاريخي ترتيب او تسلسله پرته، غوره کړو چې يوازې د قدرت او معرفت تر منځ رابطه وښييو.

د مسلمانانو په زاړه تاريخ کې د معرفت پر حوزې د قدرت د نفوذ يوه نمونه د امام جائر موضوع ده. د امويانو په دوره کې د اسلامي نړۍ په خو ځايونو کې وسله وال پاڅونونه وشول او د دې احتمال پيدا شو چې دا ډول پاڅونونه به عام شي؛ نو له امام څخه د اطاعت موضوع راپورته شوه ان که هغه جائر يعنې ظالم هم وي. دغه مفهوم د ديني روايتونو په مرسته داسې مطرح شو چې هېڅوک ځان ته له حاکم نظام څخه د سرغړولو اجازه ورنه کړي.

هغه دين چې اساساً د عدالت د تأمينولو او د هر ډول ظلم د ختمولو لپاره راغلی و او غوښتل يې داسې نظم رامنځته کړي چې د بې عدالتۍ او نابرابرۍ اثر په کې نه وي پاتې، په دې وخت کې پخپله خپلو پيروانو ته ورزده کول چې ظالمو حاکمانو ته دې سر ټيټ کړي. د دين عالمانو دې چارې ته د اعتقادي مسلماتو رنګ ورکړ، ان تر دې چې د ځينو فقيهانو له خولې دا خبره هم وشوه چې له نورو څخه د اهل سنت توپير په همدې کې دی چې اهل سنت به هر ډول حاکميت ته غاړه ږدي بې له دې چې ظلم او عدل ته يې وګوري.

کله چې يوه موضوع د فکري مسلماتو په توګه مطرح شوه، نو ر نو د مناقشې لپاره ځای نه پاتې کېږي او د فکر کړکۍ هغې خوا ته نه خلاصېږي، چا ته اجازه نه ورکول کېږي چې د هغې په اړه بحث وکړي؛ ځکه په مسلماتو باندې سترګې پټول د اجماع د خرق سبب کېږي.

د اجماع موضوع هم په همدې نمونو کې ګڼلای شو. اجماع د اسلام د پيغمبر (ص) او او د خلفای راشدين په زمانه کې شرعي اصل نه و او چا د اجماع په اړه څه نه ويل، ګواکې اصلاً په دې معنا چا نه پېژندله. له معاذ بن جبل څخه يو مشهور روايت وايي چې هر کله چې په کتاب او سنت کې يو شی ونه مومم، په خپل فکر مې اجتهاد کوم. ده بل اساسي اصل ته اشاره ونه کړه او دا خبره د اسلام پيغمبر تاييده کړه.

خو په راوروسته پېړيو کې اجماع هم د کتاب او سنت په څېر اعتبار خپل کړ چې تر قياس، استحسان، عقل، مصلحت مرسله او نورو شرعي احکامو يې پورته مقام ترلاسه کړ. لا مهمه دا چې د اجماع پر تعريف او مباني او مصاديقو باندې هېڅ اجماع نشته؛ ځکه خو دا چاره د مخالفانو او د بل وړ فکرونو د خاوندانو د ځپلو لپاره د يوې وسلې په توګه استعمال شوه، خصوصاً په حاکمو نظامونو پورې د اړوندو کسانو له خوا.

(c) ketabton.com: The Digital Library

جالبه دا ده چې د امام ابن حزم په شان لوی مجتهد ، سره له دې چې په تفکر کې لوی مقام لري، يو کتاب ليکلی دی چې د اجماع موضوعات راوپيژني؛ خو بل لوی عالم ابن تيميه پر دې کتاب تعليقونه کښلي او ښيبلي يې دي چې د هغو موردونو عمده برخه چې په اړه يې د اجماع د موجوديت خبره شوې ده، اجماع ورباندې نشته. نو هغه وينا چې له امام احمد بن حنبل رانقل شوې چې وايي د اجماع ادعا بې بنسټه ادعا ده، سمه راخېژي.

قدرت او د ايدیالوژيو جوړول

معتزله او د هغې په اړه غالب نظر د دې نمونو بله بېلګه ده: کله چې عباسيان واک ته ورسېدل، له ځو سياسي رقيبانو سره مخ وو. دوی يوه موده له هر يوه سره تکتيکي روغه جوړه وکړه؛ خو وروسته لکه څنګه چې د قدرت غوښتنه ده، هر يو يې په مناسب وخت کې له صحنې وشاړه.

په لومړي سر کې يې چې د اموي حکومت د راپرځولو په خاطر هڅه کوله، له يوې خوا يې د پيغمبر د اهل بيت د تلف شويو حقونو د اعادې ادعا کوله چې د اهل بيت پلويان خپل کړي، له بلې خوا شعوبيه او نورو ناعربو قومونو ته يې چې تر ظلم لاندې وو، ځان ورنژدې کړ چې د امويانو پر ضد يې له ځواک څخه ګټه واخلي.

په دې پړاو کې چې کامياب شول، لومړی يې خپل سياسي شريکان چې عمدتاً خراساني شعوبيان او ترک وو، له منځه يوړل او د ابومسلم خراساني په وژلو او وروسته د برمکي کورنۍ له ختمولو سره يې حکومت له دې خلکو تصفيه کړ. بيا يې خپل بل رقيب يعنې علويان پسې واخيستل او په سياسي او اجتماعي ډګر کې يې ميدان ورباندې تنګ کړ چې پخپله بې غمه حکومت وکړي.

په دې وخت کې يې چې خپل درې سره رقيبان مات کړي وو او په ټولنه کې يې هغه خلک له لاسه ورکړي وو چې د دې ډلو پلويان وو، دې ته يې اړتيا درلوده چې د خپل حکومت د مشروعيت او ټينګښت لپاره مناسبه ايدیالوژي جوړه کړي. د دې کار لپاره يې لومړی پرانيستي تمدني لاره خپله کړه، د ترجمې نهضت يې رامنځته کړ او د يونان، روم او فارس د تمدنونو مختلف علوم يې ترجمه کړل چې د دې مشروعيت لپاره لاره هواره کړي.

تر ټولو مناسب فکري مذهب چې کولای يې شو دې منظور ته مناسبه زمينه برابره کړي، معتزله وه. حکومت وغوښتل دا بهير په يوه ايدیالوژيک چوکاټ بدل کړي چې د نظام د مشروعيت ستن وګرځي. په همدې هدف يې ځينې محکمې لکه د عقايدو د تفتيش او پلټنې

(c) ketabton.com: The Digital Library

محکمې جوړې کړې چې هر هغه څوک راپیدا کړي او ویې ځپي چې له دې ډول طرز فکر سره مخالف وي او د ټولنې ټول تکړه وګړي په یوه ایډیالوژیک قالب کې واچوي. خو څه موده وروسته ولیدل شول چې دا بهیر دا کار نه شي کولای، خصوصاً هله چې د امام احمد حنبل او ځینو نورو عالمانو د نیولو او شکنجه کولو پر سر، خلکو غبرګون وښود او دا چې معتزله تر ډېره بریده د نخبه ګانو په طبع برابر فکري بهیر و او په عامو وګړو او پرګنو کې یې ریښه نه درلوده؛ نو حکومت دا ایډیالوژي له پامه وغورځوله.

خو ها خوا ته حکومت لیدل چې له بل پیاوړي رقیب سره مخ دی چې په ځینو سیمو کې مخ په پراخېدو و او کرار کرار یې وشول کولای د عباسیانو د قلمرو په ځینو برخو کې حکومتونه جوړ کړي او د عباسیانو له واکمنې یې راوباسي. دا رقیب ځینې شیعه جوړښتونه وو چې پر خپلې ځانګړې ایډیالوژۍ باندې په اتکا سره یې د نظام پر ضد فعالیت کاوه او جدي ګواښ یې ورته جوړ کړی و. په دې بهیر کې اسماعیلي شیعه ګان چې د افریقا په شمال او مصر کې یې فاطمي خلافت رامنځته کړی و او اثناعشري شیعه ګان چې د ایران په ځینو برخو کې یې د آل بویه او دیلمیان حکومتونه جوړ کړي وو، دواړه شامل وو.

دلته عباسیانو او د هغوی ملګرو سیمه ییزو حکومتونو مناسبې ایډیالوژۍ ته اړتیا لرله چې د رقیبو قدرتونو پر وړاندې د دوی د مشروعیت اساس وګرځي. دوی د اهل سنت ډول وډنګاوه او له دې سنګره یې د نورو د مشروعیت پر وړاندې ورودانګل. تر دې وروسته د شیعه تر څنګ معتزله هم د اهل سنت فکري دښمن معرفي شو او دواړه په مذهبي ادبیاتو کې تر بې دربغو بریدونو لاندې ونیول شول او دا حقیقت له یاده ووت چې تر صدر اسلام وروسته د بدلونونو په نتیجه کې ټول رامنځته شوي مذهبي بهیرونه د وګړو د اجتهاد او انګېرنو محصول وو چې د ګڼو معرفتي او نامعرفتي عواملو پر اساس رامنځته شوي وو او په دې لحاظ د دوی تر منځ هېڅ ذاتي توپیر نشته. دا قضیه دومره مخته لاړه چې په راوروسته پېړیو کې او ان تر ننه پورې، د اهل سنت په منځ کې د معتزله خبره نه شي کېدای او څوک یې له فکري میراثونو ګټه نه شي اخیستی یا لږ تر لږه څوک یې بې طرفه مطالعه نه شي کولای، حال دا چې د معتزله ډېر عالمان د امام ابو حنیفه او امام شافعي په فقهي مذهبونو کې وو.

په نوي عصر کې چې د اسلامي ټولنو د فکر سرلارو ځانونه له مهمو فکري ننګونو سره مخامخ ولیدل، پته ورته ولګېده چې یوازې د یوه فکري مذهب میراث د دې وضعیت پوښتنو ته ځواب نه شي ویلای او باید له نورو فکري سرچینو څخه هم استفاده وشي چې په دې جمله

(c) ketabton.com: The Digital Library

کې معتزله فکري بهير هم شامل دی، په تېره بيا په دې چې دغه بهير د عقلاني فکري مباحثو په لحاظ تر ټولو رسېدلی بهير و. خو په عمل کې يې د دې چارې لپاره لاره ونه مونده؛ ځکه کېدای شو، دوی معتزله بهير ته د تمايل په تور تورن شي او ټولې هڅې يې پيکه شي. دا وضعيت تر ننه پورې لا روان دی او د معتزله فکري ميراث يو له هماغو تابوګانو څخه دی چې څوک يې د ورنژدې کېدو جرئت نه لري. دا د معرفت په حوزه کې د قدرت د مداخلې او د فکري قضيو د رامنځته کولو له نتيجو څخه ده.

د مذهب بدلول

په راوروسته پېړيو کې هم دې ته ورته کارونه تکرار شوي دي. اهل سنت په څلورو فقهي مذهبونو وېشل او مشروعيت همدې څلورو ته انحصارول، د قدرت او فکري بهير تر منځ د رابطې بله نمونه ده. د دې څلور ګونو مذهبونو د سروالو لويو مجتهدانو په وخت کې فقهي مذهبونه تر دې خورا ډېر وو، د ځينو صاحب نظرانو په باور شمېر يې ان پنځو سوو ته رسېده. په لومړي سر کې دا ټول ساده فکري تمايلونه وو چې مسلمانانو ته له هر يوه سره د تعامل ازادي وه او د هېڅ يوه مذهب پيروي چا ته الزامي نه ګڼل کېده.

تر دريېمې هجري پېړۍ وروسته ځينې فقهي مکتبونه په مختلفو دليلونو هېر شول او ځينې نور يې چې په حکومت کې يې پلويان لرل، د خپل فقهي مذهب د نظرياتو په بابولو بوخت شول. دا ځل هم فقهي تمايل چې اصلاً د فکري سليقې بڼه لري او هېڅ دعوا او دنګله نه غواړي، حساسيت پاروونکی ايدیالوژيک رنګ يې خپل کړ او په مسلمان امت کې يې لا تفرقه او ډلې ټپلې پيدا کړې.

په پنځمه پېړۍ کې اختلافونه خپل اوج ته ورسېدل او سره له دې چې څلور واړه مذهبونه په حقه ګڼل شوي وو؛ خو عملاً هېچا ته د دې حق نه و چې له يوه مذهبه دې بل ته واوړي او خپل مذهب بدل کاندي. له يوه حق مذهب څخه بل حق مذهب ته وراوښتل باطل کار ګڼل کېده او د هر مذهب پيروانو باور درلود چې له يوه مذهبه بل ته تلل، د مجازاتو او په درو وهلو مستوجب دي. نور چا حق نه درلود چې خپل مذهب پخپله وټاکي، هغه که خوښ و که خپه، مجبور و په هماغه مذهب کې پاتې شي چې پلار نيکه يې غوره کړی و.

خبره تر دې پورې سخته شوه چې که يو مسلمان عالم به دې حد ته ورسېد چې پخپله اجتهاد وکړي او يقين به يې و چې په يوه مسأله کې د پخوانو فقيهانو نظر ناسم دی؛ خو د دې حق يې نه درلود چې خپل نظر څرګند کړي او له څلور ګونو مذهبونو سره مخالفت وکړي. کله

www.ketabton.com د پښتو کتابونو پر ليکه نړۍ

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې ابن تیمیه په یوې فقهي قضیې کې د څلور ګونو رسمي مذهبونو له نظره عدول وکړ، محاکمې ته ورکش کړای شو او یوه موده زندان ته ولوېد او څه موده تبعید ته مجبور شو. په همدې وجه ډېرو هغو عالمانو چې د اجتهاد توان یې درلود، د خپلو اجتهادونو د څرګندولو جرئت یې نه درلود او داسې یې ښییل چې ګواکې په یوه رسمي مذهب عمل کوي.

د څلور ګونو رسمي مذهبونو موضوع یوه بله تابو ده چې د قدرت د خاوندانو په لاس جوړه شوې او په پېړیو پېړیو یې د ازاد تفکر او اجتهاد په لاره کې جدي خنډ جوړ کړی دی. البته نن سبا د مسألې شدت یو څه کم شوی او په ځینو اسلامي ملکونو کې څوک پسې سر نه ګرځوي خو پخوا داسې نه وو.

د متاخرینو د عصر په وروستیو کې بلې موضوع هم د ډېرو مسلمانانو ذهنونه مشغول کړل او تر ډېرې مودې پورې د سرخوږۍ لامل و، دا د وهابیت پر مسألې دعوا وه.

وهابیت د حنبلي مذهب پر اساس یو دیني غورځنګ دی چې د ابن تیمیه او ابن القیم نظریاتو ته یې تمایل درلود او د عربستان په ټاپووزمه کې راڅرګند شو. دا غورځنګ له هماغه پیله د هماغه وخت له قدرتونو سره ښکېل شو. وهابیت هم د ټاپووزمې له حاکمانو سره په لانجه کې و چې له عثمانیانو سره یې ښه رابطه درلوده او هم د عراق او مصر له حاکمانو سره. په همدې وجه له هماغه پیله د وهابیت پر ضد، ضد او نقیضې شایعې خپرې شوې او د قدرت خاوندانو د خلکو په ذهنونو کې د هغه وېرونکی انځور جوړ کړی و. د وهابیت په اړه د خلکو په منځ کې دغه انګېرنه او دا نظر سبب شو چې وروسته مختلفې ډلې له وهابیت څخه د ځان په ګټه او د نورو پر ضد کار واخلي. کله چې د هند په براعظمګي کې مسلمانانو د سید احمد بن عرفان تر مشرۍ لاندې د انګرېزانو پر ضد غورځنګ پیل کړ، د دې خوځښت پر ضد له هماغو بدبینیو موثره استفاده وشوه چې د وهابیت پر ضد موجودې وې. پر دوی باندې تور پورې شو چې غواړي وهابي مذهب رواج کړي. دې تور سره دوی ته سخته ضربه ورکړل شوه.

وروسته تر دې چې په ایران کې اسلامي انقلاب وشو او د اسلامي جمهوري حاکمانو د ټولو مسلمانانو د رهبرۍ او مشرۍ دعوا وکړه، د سعودي عربستان حاکم نظام هم هڅه وکړه په یو ډول سره د اسلامي هېوادونو مشري خپله کړي نو د دواړو تر منځ سخته سیالي او دښمني پیدا شوه. په دې وخت کې هم د وهابیت مسأله د سعودي د مخالفانو لپاره په یوه وسله بدله شوه چې د ځان په ګټه یې وکاروله، هماغسې چې سعودي نظام د خپل نفوذ د پراخولو لپاره ورڅخه استفاده وکړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په وهابيت تورنول سوکه سوکه د ډېرو مذهبي، سياسي او اجتماعي فعالانو د ټکولو په ميتود بدل شو او ډېرو په دې لاره ضربې وخوړې.

د شوروي د سره پوځ پر وړاندې د جهاد او مقاومت په کلونو کې له دې وسلې د افغانستان د جهادي ډلو تر منځ په سياسي مقابله کې هم پرېمانه استفاده وشوه. په کور د ننه ډېرو وسله والو جهادي ډلو او له هېواده بهر سياسي ډلو يوه بله د وهابيت د ايدیالوژۍ په خپرولو تورنوله او له دې لارې يې هڅه کوله د خپلو رقيبانو مشروعيت ختم کړي.

نتيجه دا شوه چې د وهابيت موضوع په يوه تابو بدله شي چې هېڅکله څوک ورباندې علمي بحث ونه کړي او تل په سياسي تربګنيو کې ځنې استفاده وشي. هر وخت د دې قضيې په مطرح کولو سره د ټولنې ذهنيت ګډوډېږي او د مختلفو ډلو او قشرونو تر منځ بدنيتۍ او بدبينۍ پراخېږي. دا د بل وړ فکر کوونکو د ځپلو لپاره لاره هواره کړه او ان هغه کسان چې له وهابيت سره شديداً مخالف وو خو نوي فکرونه يې په سر کې لرل، وهابيت ته په تمايل تورن شول او په اجتماعي لحاظ ورته سرخوږی جوړ شو.

که قدرت په دې قضيه کې نه وای دخيل، کېدای شو د وهابيت مسأله د ګڼو نورو موضوعاتو په څېر سمه تشريح شي او په اړه يې سم معلومات رامنځته شي چې په ناحقه ډېر کسان ورباندې تورن نه شي او د دښمنۍ او اختلاف دومره پراخ ميدان ته لاره هواره نه شي.

په نوي عصر کې هم د قدرت او معرفت ترمنځ ديالکتيکي رابطه وغځېده. ډېرو مفاهيمو او ګڼو فکري مقولو ځکه زموږ فرهنګي منظومې ته لاره وکړه چې د قدرت – قدرت په عامه معنا - له بهيرونو سره يې رابطه وه. دا ځل هم ځينې مفاهيم د ټولنو او جماعتونو د بحثونو په محراق کې واقع شول او ځينې نور يې څنډې ته پورې ووهل شول او يا په ممنوعه محدوده کې راايسار شول او په اړه يې بحث او خبرې کول منع شول.

د دين او سياست د رابطې جنجالي رابطه له همداسې موردونو څخه ده. کله چې عثماني حکومت يعنې د مسلمانانو د قدرت سېمبول راوپرځېد او خلافت لغو شو، ډېرو ديندارو ته دا سودا پيدا شوه چې ګواکې دوی او د دوی دين بې ملاتړي شول او نور داسې ځواکمن څوک نشته چې د دوی او د دوی د ارزوګانو دفاع وکړي. دا پېښه په سېمبوليک لحاظ د اسلامي ټولنې ځينو برخو ته د خپګان خبره وه، په تېره بيا هغو کسانو ته چې لا د دولت – ملت له مډرنو مفاهيمو سره اشنا شوي نه وو او د امت او امامت په اړه يې هماغه پخوانی کلاسيک تصور درلود.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په دې وخت کې ځینو دیني جماعتونو هڅه وکړه د دین پر اساس غورځنګونه رامنځته او دیني حکومت جوړ کړي. دغو جماعتونو چې د دیني حکومت په اړه یې په ذهن کې هېڅ روښانه تصور نه درلود ، خپل هدف یې د اسلامي خلافت اعاده کول وباله. دوه مشهوره غورځنګونه اخوان المسلمین او حزب التحریر خورا مشهورې ډلې دي چې په همدې نیت رامنځته شوې دي. په نورو سیمو کې هم ورته جماعتونه جوړ شول چې د ټولو ګډه ځانګړنه د سیاسي قدرت د نیولو لپاره دیني فعالیتونه وو.

کله چې د سیاسي حزبونو رقیبو ډلو ولیدل چې په سیاسي مبارزو کې د دین له نامه څخه استفاده، دیني جماعتونو ته ډېره ګټه کړې ده، هڅه یې وکړه داسې پوښتنې مطرح کړي چې په هغوی سره خلکو ته وروښیي چې مذهبي جماعتونه د خپل سیاسي نظام لپاره مدونه تیوري نه لري او هغوی هم د نورو ګوندونو په شان دي او باید په دې مبارزو کې له دین څخه د وسلې په توګه کار وانه خلي. دغو پوښتنو له مذهبي جماعتونو څخه د دوی برتري اخیستله، دوی یې له خپلو رقیبانو سره همسویه او برابر ښییل؛ نو دا پوښتنې د سیاسي اسلام په ډېرو ډلو باندې بدې ولګېدې او بیا د دین او سیاست د رابطې بحث په عام پسنده بڼه رامیدان ته شو.

په دې بحثونو کې ټینګار پر دې باندې کېده چې د دین له کامل والي څخه داسې تفسیر راوباسي چې سیاست د دین نه بېلېدونکې برخه معرفي شي او چې هر څوک دا ادعا ونه مني، په دیانت کې به یې شک کېږي. دې کار په مخالفه جبهه کې وېره پیدا کړه او ډېرو له دې وېرې چې په بې دینۍ به تورن شي، شا ته شول او هغه پوښتنې یې پرېښودې چې په لومړي سر کې یې مطرح کړې وې. هغه کسان چې په لومړي سر کې به یې د سیاسي اسلام پر جماعتونو بریدونه کول او ویل به یې چې دغه ډلې له دین څخه د سیاست په بازار کې وسیله جوړه کړې ده، په دې وخت کې دفاعي حالت غوره کړ او ډارېدل چې څوک یې تکفیر نه کړي. په دې برخه کې به همدا بس وي چې د علي عبدالرازق خواشینونکې برخلیک ته اشاره وکړو چې څرنګه انزوا ته وروځکول شو او محمد عماره بیا د یوه متفکر ټکول او تحریم په څومره فخر رانقل کړی دی.

د دې چارې دوام سبب شو چې د دین او سیاست د بېلوالي بحث په یوه فکري تابو بدله شي چې نور هېڅوک یې مطرح کولو ته زړه ښه نه کړي. شیخ یوسف قرضاوي په «فقه سیاسي» کتاب کې ښکاره وایي چې باید د دین او سیاست دوسیه ختمه اعلان شي او نور دې په دې اړه بحث ونه شي؛ ځکه د مخالفې نظریې د مطرح کولو لپاره ځای نه دی پاتې. حال دا چې که په علمي لحاظ بحث وشي، تر اوسه په دې اړه تخصصي بحثونه لږ شوي دي. په دې اړه تخصصي

(c) ketabton.com: The Digital Library

بحث رانه غواړي چې له دوو ليدلوريو ورته وګورو، يو د سياسي علومو له ليد لوري چې د سياست ماهيت سم تعريف شي، بل د دين پېژندنې له ليدلوري –د دين په اړه هم د دين له نظره او هم له دينه د باندې له نظره –چې ولېدل شي ايا دين ماهيتاً له سياست سره تړاو لري که نه.

په هر صورت، دا موضوع له دې کشمکشونو جلا هم د دې وړ وه چې علمي ارزونه يې وشي چې هر څوک وکولای شي د تکفير له وېرې پرته، خپل ګټور تحليلونه او خپل نظر څرګند کړي او ټولنه د مختلفو فکري ليدلوريو په مطرح کېدو سره د فکر ښېرازۍ ته ورسېږي.

څه مو چې دلته ياد کړل، د فکر په حوزه کې د قدرت د تابو جوړولو د نقش څو تيت و پرک مثالونه وو. که څوک وغواړي د دې بحث له اوږدې او پراخې جغرافيې سره اشنا شي، بله چاره يې نشته بې له دې چې په اسلامي تمدن کې د معرفت تاريخي بهير او اثر غورځونکي عوامل يې په هر اړخيزه توګه وګوري.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ابوزید یاد

د یوه اشنا کیسه

لومړی ځل چې د نصر حامد ابوزید له نامه سره اشنا شوم، هغه وخت و چې په مصر کې د هغه او مخالفانو تر منځ جنجالي دعوا روانه وه. له کویت څخه خپرېدونکې «المجتمع» مجلې په خپلو ځینو ګڼو کې د دې دعوې نتیجې خپرولې. په اخر کې پوه شوم چې هغه د خپلو نظریو په وجه تکفیر شوی دی. سره له دې چې زه هاغه مهال د بنسټپالنې له جبهې سره نژدې وم او د ابوزید په محکومیت باندې خوشحاله شوم؛ خو په دې حیران شوم چې هغه څرنګه د داسې نظام له لوري تکفیر شوی دی چې د اسلامي بنسټپالو په نظر نا اسلامي او مردود نظام ګڼل کېده. ما نه شو کولای چې دا تناقض حل کړم. کلونه وروسته پوه شوم چې نه دا رژیم د نورو هغو رژیمونو په پرتله چې اسلامي بلل کېږي، چنداني غیراسلامي و او نه یې اسلام پاله مخالفان په هغو ایدیالو معیارونو برابر وو چې موږ هاغه مهال په پام کې لرل. دا د ۱۹۹۵ او ۱۹۹۲ کلونو خبره ده.

څو کاله وروسته، په ۲۰۰۲ کې چې ما غوښتل د تهران د کتاب نړیوال نندارتون ته سر ورجوت کړم، په دې لټه کې شوم چې په دیني نوفکرۍ پورې مربوطې موضوع ګانې لا ډېرې وڅېړم. په هغه وخت کې نوي مبحثونه راته په زړه پورې شوي وو او غوښتل مې چې پوه شم چې ولې ځینې غواړي د دین نوی تفسیر وړاندې کړي او دا کار په کومو وسایلو باندې کوي. ما تر هغه مهاله د عبدالکریم سروش کتابونه لوستي وو او د کیان له مقالو سره بلد شوی وم. دا چې ولې مې پام په خاصه توګه ابوزید ته واوښت، دلیل یې د کتاب د نندارتون په ترڅ کې زما له کتابخوان او پلټونکي ملګري ښاغلي سفید روان سره بحث و. ما ولیدل چې هغه ابوزید ته عجب رقم لېوال شوی دی. ګومان کوم دا تر هغه وخته یو څه مخکې و چې د کیان خپرونه دې له ابوزید سره د مرکې په سبب بنده شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

تر هغه دمه مې فکر يو څه نرم شوی و او نور له داسې مفکرانو سره د مخالفت روحيه چنداني راکې پاتې نه وه. هلته مې د ابوزيد د «معنای متن» د کتاب تر څنګ چې تازه خپور شوی و، د سعيد عدالت نژاد يو کتاب هم ترلاسه کړ چې د ابوزيد د افکارو په اړه مقالې په کې وې. دا کتاب مې نظر لا جامع کړ او د ابوزيد د اثارو، د هغه د مفکورو او د هغه پر وړاندې د نيوکو په اړه يې زما معلومات زيات کړل.

دوه کاله وروسته چې د «نقد ګفتمان ديني» کتاب ترجمه او خپور شو، زه د قراني علومو د تخصص د دورې محصل وم. د يوه درس په ترخ کې د استاد په غوښتنه مجبور شوم چې د «معنای متن» کتاب نقد کړم. لا هم د ابوزيد او د هغه د همفکرانو په اړه د مخالفت کمزوري رګونه راکې ژوندي وو، په همدې وجه مې دغه کتاب چې پخوا مې لوستی و، يو ځل بيا په لا دقت او وسواس سره وارزاوه چې د انحراف هر تار چې په کې ومومم، رابرسېره يې کړم چې هم د بنسټپاله– سنتي ديني فکر د ارزښتونو په دفاع کې خپله توره وښيېم او هم استاد خوشحاله کړم.

کتاب مې په ځير ولوست او يادښتونه مې واخيستل. کله چې د ترتيب او ليکنې په اړه مې تحقيق پيل کړ، داسې څه مې پيدا نه کړل چې د مدعا په درد مې ولګېږي، د ابوزيد د تکفير لپاره مې هېڅ سند نه و موندلای. کتاب مې بيا وپلټه؛ خو بيا مې هم ګوتو ته څه رانه غلل. دا مې هم نه شول کولای چې د هغه خبرې تاويل کړم او د هغه د ويناوو په لوازمو پورې ونښلم او داسې خبرې هغه ته منسوبې کړم چې ده نه دي ويلي. دا کار له علمي روحيې سره نه جوړېده او د استاد خوشحالول هم دومره راته نه وو مهم چې د ځان د غولولو په بيه يې خوشحاله کړم.

عملاً هغه تحقيق چې ما بايد ليکلی وای، عقيم او خوار پاتې و؛ ځکه دا تحقيق مې نه د ابوزيد د ستاينې او تمجيد په موخه پيل کړی و نه په ناپيېلې روحيه؛ بلکې نيت مې دا و چې بې رحمانه نقد ته به يې ورودانګم چې هم ځان راضي کړم، هم استاد. حيران وم څه وکړم چې د ويلو لپاره خبره ولرم. ناچاره شوم، «نقد ګفتمان ديني» کتاب مې سره له دې چې د بحث له موضوع سره يې نېغه رابطه نه وه، راواخلم او بيا يې ولولم او په کې يو څو شيان پيدا کړم چې د ابوزيد د نسبتاً علمي نقد لپاره يو څه جوړ کړم؛ خو هلته مې هم داسې څه ونه موندل چې د مسلمانو متکلمانو د علمي قواعدو په پام کې نيولو سره، هغه ورباندې تکفير شي. جالبه دا وه چې څه موده وروسته د خراسان د قلموال له يوه ليکوال ښاغلي مصطفی اربابي سره چې د

(c) ketabton.com: The Digital Library

بنسټپالنې فکرونه يې تر ما غښتلي وو، په دې اړه خبرې وکړې، ومې ليدل چې هغه هم «نقد ګفتمان ديني» کتاب لوستلی و او ويل يې چې د دغه سرې ځينې نيوکې سمې دي او موږ بايد د هغه له ټولو ويناوو سره د تعصب له مخې چلند ونه کړو. په دې وخت کې زما نظر د ابوزيد په اړه يو مخ بدل شوی و، په تېره بيا چې د هغه بل کتاب «نظريه مجاز در نزد معتزله» مې هم له نظره تېر کړی و. البته هاغه مهال مې دغه بدلون چې د هغه تحقيق نتيجه وه، په ليکنه کې مې نه شو راوړلای؛ ځکه له دې سره به مې استاد خپه کېده او دې کار زما پر نمرو اغېز ښندلای شو.

دا هم د شرقي نړۍ له مصيبتونو څخه دی چې زموږ په پوهنتونونو او د لوړو زده کړو په محيطونو کې د نظر هغومره پراخوالی نشته چې که د تحقيق نتيجه مو له وار له مخکې فرضونو سره سمه نه وي، بيا هم وشو کولای دغه نتيجه په اسانۍ سره خپره کړو. حال دا چې د علمي تحقيقاتو اصل دا دی چې څېړونکی دې هڅه وکړي له وار له مخکې فرضونو څخه ځان وژغوري او ذهن له مخکينيو دريځونو خالي کړي، بيا دې په څېړنه پيل وکړي. که دا کار پوره ممکن نه وي، هغه دې لږ تر لږه په رواني لحاظ دې ته چمتو کړي چې که د څېړنې په ترڅ کې داسې نتيجو ته ورسېږي چې له وار له مخکې فرضونو سره په ټکر کې وي، نو بايد ويې مني.

په ۲۰۰۸ کې چې مصر ته لاړم، د مصر د فلسفي ټولنې عمومي منشي ډاکتر حسن حنفي د دې ټولنې کلنې کنفرانس ته چې د سکندريه په مشهور کتابتون کې جوړېده، وروبللم. د کنفرانس په لومړۍ ورځ يوه ويناوال پر حاضرينو زېری وکړ چې ډاکتر ابوزيد هم مصر ته راغلی او د کنفرانس په نورو غونډو کې به راسره وي. دا خبر راته په زړه پورې و چې له دې فرصته په استفادې سره له ابوزيد سره اشنا شم. په دويمه ورځ کې يوه ګړۍ ورسره کېناستم...

د بحث موضوع مو ختيځ رنسانس و او دا چې د ديني تفکر د اصلاح نقش او په دې برخه کې د پوهانو د کار اهميت څومره دی. د خبرو په ترڅ کې مې هغه دروغ تحقيق ته هم اشاره وکړه چې يو وخت کې مې کړی و او بيا په ايران، افغانستان او نورو اسلامي هېوادونو کې د ديني نوفکرانو خبره ياده شوه. هغه ښاغلی مجتهد شبستري ياد کړ او ويې ويل چې هغه له سنتي منابعو سره ښه اشنايي او پر هرمنوتيک بحثونو تسلط لري. ابوزيد وويل چې که له سنت (دود) سره ژوره بلدتيا ونه لرو، اصلاح کولای يې نه شو. دا خبره يې هم وکړه چې له شبستري سره اشنا دی او اروپا ته د هغه په يوه سفر کې دی هوايي ډګر ته مخې ورغلی و.

ده راته وويل چې دی فکر کوي په دې مبحثونو کې شبستري تر ډاکتر سروش زيات تسلط لري ځکه ښاغلی سروش په سنتي علومو کې تخصص نه لري. خو ما وويل چې سروش

(c) ketabton.com: The Digital Library

پر ډېرو خلکو څرګند اغېز ښندلی دی، ان تر یوه نسله پر زیاتو وګړو. دا مې هم وویل چې سروش په خپلو بحثونو کې معتبرو منابعو لکه د امام فخر رازي تفسیر کبیر، د علامه طباطبایي المیزان او د شاه ولي الله دهلوي حجة الله البالغة ته اشاره کوي، له بحثونو یې څرګندېږي چې دی که په دې برخه کې تخصص نه لري نو ښه بلد خو ورسره دی.

ما پوښتنه وکړه چې ولې د اسلامي نړۍ وتلي متفکران په تېره بیا هغوی چې د دیني اصلاح په لاره کې هڅه کوي، په خپلو کې نړېوال پیوند سره نه جوړوي چې هم مشخص مرکز ولري او هم مشخص تریبیون او له دې لارې د افکارو د تبادلې ښه زمینه برابره شي. که دا کار وشي، بیا به د فردي کارونو پر ځای د جمعي خوځښتونو شاهدان واوسو چې په لا محسوس ډول زموږ د خلکو پر فکر او فرهنګ اغېز وغورځوي.

هغه وویل: دا چې د دې شخصیتونو هر یو خورا بوخت او په نړۍ کې خواره واره دي نو د داسې طرحې تطبیقول، ډېرې پیسې غواړي چې د حکومتونو له جدي ملاتړ او همکارۍ پرته امکان نه لري او حکومتونه ورته لېوالتیا نه ښیي.

ما وویل چې دغه کشمکشونه چې زموږ په نړۍ کې روان دي، د توندلاریتوب د خپرېدو خطر ځنې احساسېږي او د تمدنونو تر منځ واټن ورځ تر بلې زیاتېږي؛ نو هغه حکومتونه چې عاقلانه فکر کوي، ممکن د داسې خوځښت هرکلی وکړي او ورته د یوه ضرورت په سترګه وګوري؛ ځکه دا فکري بهیر کولای شي د تمدنونو تر منځ کړکېچ کم کړي او د خشونت او افراطپالنې پر ځای اعتدال او ارامي راولي.

ده وویل زما نظر دا دی چې حکومتونه خپلو هغو ګټو ته لومړیتوب ورکوي چې ژر حاصل ورکوي او زموږ په خبر له لیکوالو یې هم تمه دا ده چې د دوی د غوښتنو لپاره تریبیونونه شو او دا هغه څه دي چې موږ ورته غاړه نه ږدو. سیاستوال رانه تمه لري چې د منبري دعوتګرو په نقش کې عمل وکړو نه د نظریه جوړونکو پوهانو په نقش کې. ده زیاته کړه چې د ځینو نورو ستونزو تر څنګ چې زموږ په سیمو کې روانې دي او زموږ له ملي ګټو سره تړاو لري، دا عامل هم د فکر د خاوندانو او سیاستوالو تر منځ د همکارۍ او تفاهم په لاره کې خنډ جوړوي.

ما یې خبره تایید کړه؛ خو ومې ویل چې که مسألې ته د فقهې له عینکو وګورو او د مصالحو او مفاسدو د ارزولو په اړه قواعد په پام کې ونیسو، ممکن د اتمې هجري پېړۍ له فقیه ابن عبدالسلام سره همغږي شو چې وایي زموږ په دنیا کې خالصه چاره نشته، هر

(c) ketabton.com: The Digital Library

مصلحت له ځان سره مفسده هم لري هماغسې چې هره مفسده یو مصلحت هم لري او موږ ناچاره یو چې ټول وارزوو او هغه څه غوره وګڼو چې مصلحت په کې زیات او مفسده په کې کمه وي. بیا مو سلا پر دې وشوه چې بل وخت به پر دې موضوع لا زیات بحث وکړو او عملي لارې چارې ورته وګورو.

څه موده وروسته د مصر فلسفي ټولنې ابوزید ته بلنه ورکړه چې په قاهره کې د دې ټولنې په مقر کې وینا وکړي. وینا یې په لومړۍ اسلامي پېړۍ کې د ځینو مسلمانو او مسیحي متکلمانو تر منځ پر فکري راکړې ورکړې وه. په مجلس کې د قاهرې د پوهنتون یو استاد چې له ابوزید سره ښه نه و، هم ناست و. د ابوزید تر وینا وروسته چې د سوال او ځواب وار راورسېد، هغه ابوزید ته وویل: «نن دې په دې بحث کې ناخبره ګیر شوم، ما ویل ښایي بله داسې جنجالي موضوع به مطرح کړې؛ خو داسې ونه شول.» ابوزید وویل څېړونکی باید د موضوعاتو خوا ته له وار له مخکې فرضونو او قضاوتونو سره لاړ نه شي. واقعي څېړونکی پخپله هم نه شي کولای وار له مخکې پیشبیني وکړي چې د څېړنې نتیجې به یې چېرته ورسېږي... وروسته په ارامه فضا کې خبرې اترې وغځېدې. څه چې هلته یې زما پام ځان ته واړاوه، له یو بل سره د پوهانو چلند و. ډاکتر حسن حنفي د ابوزید تر خبرو وروسته وربانديې ظریف نقد وکړ او ځینو ټکو ته یې اشاره وکړه، په دې وخت کې یې پر شونډو مالګینه موسکا خوره وه او د خبرو له طرزه یې ښکارېده چې ابوزید ته احترام او لېوالتیا لري. ابوزید هغو نیوکو ته په سړه سینه غوږ ونیو، بې له دې چې څه غبرګون وښیي. ومې لیدل چې د نظر اختلاف د زړونو د لرېوالي سبب نه دی شوی. ما دغه شی د انسانانو په ژوند کې د علم تر ټولو مبارکه مېوه وګڼله.

تر هغې وروسته موږ له یو بل سره د لیکونو رابطه لرله. یو ځل مې ورته ولیکل چې دلته په پوهنتونونو کې د تعامل اخلاق ښه نه دي. زیات شمېر استادان پر دې سربېره چې په څېړنیزو موضوعاتو کې د نوښت او د نویو موضوعاتو د مطرح کولو اجازه نه ورکوي، له محصلانو سره بد وضعیت کوي او د هغوی انساني کرامت تر پښو لاندې کوي.

هغه راته ولیکل: «دا خواشینونکې او د شرم خبره ده ... خو خپله اراده به سستېدو ته نه پرېږدو؛ ځکه څه چې رښتیا وي، په اخر کې به یې رښتینوالی راڅرګند شي. ښکاره ده چې د ډېرو استادانو چلند له تکبر سره مل دی چې دا له حقیقي استاد سره نه ښایي... خو ته به خپلې څېړنې او مطالعې په علمي روحیه کوې او په کار پسې به پاتې کېږې. لیکنې وکړه، خپرې یې کړه، خدای به درسره مرسته وکړي او د حقیقت د پلټنې روحیه به درکې غښتلې کړي».

(c) ketabton.com: The Digital Library

په ټولنه کې له ابوزید سره مخالفت او موافقت روان وو. یو ځل د سوریې د یوه محصل د دکتورا د دفاع مجلس ته د قاهرې پوهنتون ته وربلل شوی وم. د تېزس موضوع یې د قران مجید د نویو تعبیرونو نقد و. لیکوال د دریو اشخاصو نظرونه د خپل کار محور ګرځولی و: محمد ارګون، نصر حامد ابوزید او محمد شحرور. زه منتظر وم چې وګورم دغه نقد په کوم میتود او میکانیزم ترسره شوی دی. هغه چې د خپل کار لنډکی ګزارش وړاندې کړ چې هماغه د دغو دریو تنو د نظرونو نقد او ردول وو، ومې لیدل چې استاد او محصل دواړو مخکې له مخکې سره توافق درلود چې څه به وايي او څه به لیکي. د مجلس فضا د محصل په ستاینو ډکه وه چې پر دغو دریو کسانو یې حمله کړې وه. یوه استاد چې له خبرو یې احساسات ورېدل، وویل د دغو بهیرونو نقد کول دین ته تر ټولو لوی خدمت دی چې په دې شرایطو کې یې کولای شو او تر ټولو ارزښتناکه جهاد دی. د غونډې فضا سخته عاطفي او له احساساتو ډکه وه. هلته هېڅوک نه و چې د مقابل لوري استازولي وکړي یا وشي کولای یا وغواړي د هغوی دفاع وکړي.

په ۲۰۰۹ کې چې ابوزید په یوه کنفرانس کې د ګډون لپاره کویت ته وبلل شو، ناڅاپه د دې هېواد په هوايي ډګر کې یې مخه ونیول شوه او دې ملک ته یې د ورننوتو مخنیوی وشو. دې موضوع د عربي نړۍ د ډېرو روښانفکرانو غوسه راوپاروله. ځینو عربي او بهرنیو رسنیو دا موضوع راواخیسته. د بي بي سي عربې څانګې په یوه ګردي مېز کې د دې کار موافقان او مخالفان سره کېنول چې دلیلونه یې روښانه شي. د هغوی له خبرو سرې داسې پوهېده چې بنسټپالو ډلو د کویت پر دولت فشار راوړی چې د ابوزید ویزه لغوه کړي او دې هېواد ته یې د ننوتو مخه ونیسي. خو هغه د ویډیو کنفرانس له لارې خپله وینا واوروله او خپلې خبرې یې د هغو وګړو غوږونو ته ورسولې چې هورې ورته منتظر وو، د بنسټپالو هڅې ناکامې شوې.

دغه دعوې د ابوزید تر وفات وروسته هم دوام وکړ. د هغه د وفات په ورځ کې په جریدو او خصوصي او نیمه خصوصي محفلونو کې مختلف دریځونه او غبرګونونه څرګند شول. ځینو د هغه په وفات خوشحالي وکړه او د هغو ورځو په څېر چې دی ژوندی و، د هغه افکار یې نقد کړل. ځینو نورو په ویرجن ډول هغه وستایه او د داسې شخصیت له لاسه ورکول یې نه جبرانېدونکې ضایعه وبلله.

چا چې د هغه ښه نه ویل، درګرده یې هماغه خبرې تکرارولې چې هر وخت پر دیني نوفکرانو د حملې پر وخت ویل کېږي. دوی به له دینه د انحراف، د اسلام په دښمنانو پورې

(c) ketabton.com: The Digital Library

تړاو، د پردیو د فرهنګ متابعت او داسې نور تورونه پورې کول. هغوی چې د دوی په مقابل کې دفاع کوله، دې تورونو ته ځوابونه وویل. د ابوزید یو دوست چې پخپله یې هم په الازهر کې درس ویلی و او بیا د نورو زده کړو لپاره هالند ته تللی و، په الاهرام ورځپاڼه کې ولیکل: «د تحصیل پر مهال په فارغو وختونو کې په کراتو د ابوزید کور ته ورغلی او ساعتونه مو سره خبرې کړې دي. د هغو خبرو برخلاف چې د ده په اړه ویل کېږي، دی له صادقانه دینداری، سره ښه جوړ و، څه چې دی ځنې ځورېده، کاذبه او نمایشي دینداري وه چې نن سبا په اسلامي نړۍ کې ډېره ده. ابوزید په خپل کمپیوټر کې د هالند په افق د اذان وختونه تنظیم کړي وو چې د هر لمانځه پر مهال د اذان غږ واوري. یو ځل چې د ده په کور کې وو، همدا چې له کمپیوټره یې د اذان غږ اوچت شو، ده وویل په خدای قسم چې په مصر کې د خپلې سیمې د جومات په اذان پسې خپه شوی یم.»

ځینو نورو په تحقیق کې د ابوزید پر برلاسي او د ده پر ارزښتناکو قلمي کارونو ټینګار کاوه او د داسې ملکونو پر حال یې خواشیني وښوده چې د خپلو پوهانو په قدر نه پوهېږي. مشهور مصري لیکوال جابر عصفور ولیکل چې د دې کسانو په قدر هغه کسان پوهېدای شي چې د علمي کار په ارزښت پوه شوي وي. په هغو ځایونو کې چې د پوهې او فکر ارزښت نه وي معلوم شوی، د داسې کسانو مقام هم په ښه توګه نه ټاکل کېږي. یوه بل ولیکل چې ابوزید سره له دې چې په خپل هېواد کې د علمي کار له ادامې سره شدیده علاقه درلوده؛ خو له دې فرصته محروم و او د ځینو ستونزو په وجه مجبور و په تبعید او پردیس کې ژوند وکړي او بخت یې یوازې همدومره و چې تر مرګ وروسته یې جسد په خپله خاوره کې ښخ شي.

یو له هغو موردونو څخه چې د ابوزید د مړینې پر مهال یې زما پام ځان ته واړاوه دا و چې دغې حادثې چنداني پراخ انعکاس نه درلود او یوازې قلموال او د پوهې خاوندان د ده پر مرګ خبر شول او اهمیت یې ورته ورکړ او همدوی وو چې د ابوزید جنازې ته راغلي وو. هغه مهال د یوه عرب لیکوال خبره رایاده شوه چې کلونه وړاندې یې چېرته لیکلې وه چې په دې ټولنو کې که یو فلمي ستوری یوه ښار ته ورشي یا د یوه فوټبالیست حیوان ناروغ شي یا کومه ممثله له مېړه سره لانجه وکړي، ټول پرې خبرېږي او اکثره وګړي وربانديې خبرې کوي او د ټولنې ذهن او اروا ورسره ښکېل کېږي؛ خو که یو زبردست او کم ساری عالم او لیکوال د دوی له منځه لاړ شي، د وګړو په منځ کې هېڅ انعکاس نه مومي، دا پېښه د اکثرو لپاره دومره بې اهمیته وي چې ګواکې هېڅ هم نه دي پېښ شوي او هېڅوک فکر نه کوي چې څومره نوره موده باید تېره

(c) ketabton.com: The Digital Library

شي چې یو بل ځوک له دومره پوهې سره راپیدا شي او د فکر او فرهنګ پر ودانۍ یوه نوې خښته کېږدي او د فرهنګ برم ته پایښت او دوام وروبخښي.

ابوزید د بل هر عالم په څېر د مسلمانانو د فکر او دیني میراث په اړه او هم په نورو برخو کې ځینې نظریې لرلې. هغه هېڅکله خپل افکار له تېروتنو پاک نه ګڼل او نه د هغه همفکره وګړو داسې تصور درلود. په دې لحاظ دا کومه خبره نه ده چې د هغه افکار دې نقد شي او د هغه د بحثونو ارزښت وارزول شي؛ ځکه دا پخپله د فکر له زېږېدو او ودې سره مرسته کوي او د علم او فرهنګ برم زیاتوي؛ خو دا د منلو وړ نه دي چې ځوک دې د نقد پر ځای کنځل، د تحلیل پر ځای تکفیر او د بحث او خبرو اترو پر ځای اوتې بوتې ووایي. دا هغه څه دي چې لا تر اوسه هم شرقي ملکونه ځنې نه دي خلاص.

د ابوزید د مړینې پر ورځ، بي بي سي راډیو راسره مرکه وکړه او پوښتنه یې وکړه چې په اسلامي ټولنه کې د ابوزید مقام څرنګه و؟ ومې ویل زما په نظر د هغه او د نړۍ د دې برخې د نورو پوهانو کیسه د لاهوري اقبال په دې شعر کې رالنډېږي چې وایي:

چو رخت خویش بر بستم از این خاک	همه گویند با ما آشنـــــا بود
و لیکـــن کس ندانست این مســـافر	چه گفت و با که گفت و از کجا بود

ژباړه:

له دې دنیا چې لاړ شم، واړه وایــي	چې دی مې یار و، دی مې اشنـــا و
خو یو هم پوی نه شو چې دې مسافر	څه یې وې، چا ته یې وې، دی د چا و

(c) ketabton.com: The Digital Library

تر ساړه جنګ وروسته

زموږ په سیمه کې مذهبي بنسټپالنه

د پانګوالۍ او سوسیالیستۍ بلاکونو ترمنځ نه پخلاکېدونکې دښمني د ساړه جنګ له مهمو ځانګړنو څخه وه. په دې دښمنۍ کې د حریف د ماتولو لپاره د هرې وسیلې او اوزارو استعمال روا ګڼل کېده. د نړۍ په هغه برخه کې چې د قدرت له دغو دوو بلاکونو څخه لرې پرته وه او له یوه سره یې هم ښکاره اړیکي نه لرل، مختلفو ډلو هلې ځلې کولې چې خپلې ټولنې ته بل رنګه او تر یوه حده بهتره برخلیک وټاکي. دغو ډلو یا غوښتلي یا ناغوښتلي دا روا ګڼله چې د دغو بلاکونو یوه سره علاقه وښيي او یا ورسره په تړون کې ورګډ شي، حتی که دا کار په تکتیکي حد کې هم وي. ځینې مذهبي ډلې چې د سیاست سودا ورلوېدلې وه او غوښتل یې د خپل هېواد په سیاسي بدلونونو کې نقش ولري، په همدې ډلو کې راتلې. سره له دې چې دوی د ایدیالوژۍ له مخې د نوي تمدن له هر څه سره مخالفې وې؛ خو بیا یې هم بده نه ګڼله چې د پانګوالۍ بلاک غیرمستقیم ملاتړ له ځانه سره ولري.

غربي نړۍ چې په سر کې یې متحده ایالتونه وو په دې خبره پوهېدله او د سوسیالیزم د کمزوري کولو لپاره یې په دې کې ستونزه نه لیدله چې د دغو مذهبي ډلو تر شا ودرېږي او تقویه یې کړي. دا کار یې ځکه کاوه چې له سوسیالیستي بلاک سره د مبارزې پېټی په یوازې سر پورته نه کړي، په تېره بیا د انساني تلفاتو پېټی چې په غربي نړۍ کې د درېیمې نړۍ برخلاف خورا دروند پېټی ګڼل کېږي؛ ځکه هلته د انسان ژوند ته اهمیت ورکول کېږي.

همدا خبره وه چې په افغانستان کې د متحدو ایالتونو او بنسټپالو مذهبي ډلو تر منځ اړیکي ټینګ شول. د دې ماجرا پیل هاغه مهال وشو چې د پاکستان سیکولروزمه ولسمشر ذوالفقار علي بوټو له متحده ایالتونو سره د تړون پر اساس، په دې لټه کې شو چې په افغانستان کې خپل نفوذ پراخ او د محمد داوود حکومت کمزوری کړي. محمد داوود چې د

(c) ketabton.com: The Digital Library

افغاني کمونيستو ډلو په همکارۍ واک ته رسېدلی او د شوروي اتحاد تایید سره و او په عین وخت کې یې جګ رېبل، د پاکستان اندېښنه یې راپارولې وه. دا د متحدو ایالتونو له عمومي سیاست سره اړخ لګاوه چې له مخې یې باید په سیمه کې د شوروي اتحاد ملګري کمزوري شوي وای. بوټو پوهېده چې له بنسټپالو مذهبي ډلو سره اړیکي ټینګول، په افغانستان کې د پاکستان ستراتیژیکو هدفونو ته لاره هواروي او دا کار به د متحدو ایالتونو تایید هم له ځانه سره ولري. ده د دې ارتباط د تأمینولو لپاره د پاکستان له بنسټپالو مذهبي ډلو څخه په تېره بیا له جماعت اسلامي چې ظاهراً د اسلام آباد په اپوزیسیون کې شامل و، ګټه واخيسته.

په افغانستان کې د کودتا له لارې د کمونیستي رژیم واکمنېدل او بیا چې کمونسیتانو په خشونت او تاوتریخوالي لاس پورې کړ او لږ وروسته د شورویانو د سره پوځ یرغل، پاکستان ته طلایي چانس په لاس ورکړ چې هم د کابل د دولت په مخالفانو کې خپل نفوذ تقویه کړي او هم غربي نړۍ او خصوصاً متحده ایالتونو ته ځان مهم ښکاره کړي او په دې لاره پاکستان ته د لویو مرستو بهیر ورمات شي.

متحده ایالتونه پوه شول چې شورویانو ته ښه لومه جوړه شوې ده؛ نو پر دې یې غور وکړ چې څنګه د شوروي پر ضد د جګړې اور ته لمن ووهي. لږ وروسته د غرب د ټرونوالو په تېره بیا د عربي هېوادونو پاملرنه هم دې قضیې ته واوښته او د عربو د مالي مرستو سېلاب د پاکستان خوا ته راوبهېده. د دې مرستو یوه برخه افغان مجاهدینو ته رسېده او بله برخه یې پر بنسټپالو مذهبي تعلیماتو باندې لګېدله.

په دې وخت کې افغان ځوانانو ته د دیني مدرسو تعداد په بې ساري ډول زیات شو، ځای ځای کې نیم دودیز- نیم عصري تعلیمي مرکزونه هم جوړ شول، د مجاهدینو د مختلفو ګوندونو او هغو موسسو له خوا چې ظاهراً د دوی مرستې ته راغلې وې، په لوړ تیراژ داسې خپرونې چاپېدلې او وړیا ویشل کېدې چې محتویات یې د بنسټپالنې وو. ایدیالوژيکې رسالې او کتابونه هم پرېمانه چاپېدل او ویشل کېدل. عربو او پاکستاني بنسټپالو ډلو خپلې تجربې له افغان ځوانانو سره په منظمه توګه شریکولې. د مجاهدینو د مرستې په نامه ګڼې خیریه موسسې جوړې شوې چې د بنسټپالو سیاسي – مذهبي فعالیتونه یې تر پوښښ لاندې راوستل. هلته هم القاعده ته او هم د پاکستان استخباراتي سازمان ته د جنګیالیو د پوره کولو لپاره کافي کسان پیدا شول چې وروسته د طالبانو لښکر ځنې جوړ شو، هماغسې چې تر دې مخکې سپاه صحابه، لشکر طیبه او کشمیري جنګیالي ورنه راټوکېدلي وو. په هغه پروګرام

(c) ketabton.com: The Digital Library

کې چې د متحده ایالتونو په اشاره جوړ شوی و، لومړی د مصر ولسمشر انور سادات رامخته شو او د افغانستان له مجاهدینو سره یې مرستې وکړې. سعودي عربستان، کویټ او خلیجي ملکونه هم ورسره یوځای شول. دې ملکونو پر خپلو مرستو سربېره، نورو بشرپالو مرستو او خیریه موسسو ته هم زمینه برابره کړه چې د دولتونو تر څنګ په دې چاره کې برخه واخلي. دغو ملکونو غوښتل چې له دې کار سره یو خو خپل مصرفونه کم کړي او یو څه لګښت د نورو په غاړه واچوي، له بلې خوا یې غوښتل خلک هم په دې بهیر کې شریک کړي او داسې وښيي چې د اسلام او اسلامي امت په مقابل کې خپله دیني وجیبه ادا کوي. بل منظور یې دا و چې د مذهبي ځواکونو انرژي له کوره د باندې ولګوي چې په کور د ننه ورته سرخوږی جوړ نه کړي، حقیقت دا دی چې دوی یو ډول له ځانه مزاحمت لرې کاوه.

په پاکستان کې د مجاهدینو او افغان مهاجرانو لپاره جوړ شویو سازمانونو او موسسو له قوي مذهبي روحیې سره فعالیت کاوه او دوه هدفونه یې لرل. له یوې خوا یې د افغاني ټولنې له یوې برخې سره بشرپاله او خیریه مرستې کولې او له بلې خوا یې د خلکو په منځ کې بنسټپالنه رواجوله چې په افغاني ټولنه کې د دودیز او سنتي اسلام ځای ونیسي.

په هغو شرایطو کې بشرپالې مرستې زموږ د ټولو وګړو لپاره خو نه، مګر د هغو وګړو لپاره چې په جنګونو کې یې زیان لیدلی او پاکستان ته مهاجر شوي وو، ګټورې وې او د هغوی ځینې ښېګڼې. ستونزې یې ورحل کولې او هغوی ته یې دا موقع په لاس ورکوله چې خپل اولادونه د پاکستان مدرسو، کورسونو او پوهنتونونو ته ولېږي. د ټولنې دغه برخه چې عمدتاً کلیوال وګړي وو، په دې وخت کې دویم نسل پاله چې دا نسل د کلیوال فرهنګ او دودیزو یا نیمه عصري زده کړو په ګډولې سمبال و. د افغانستان د مذهبي بنسټپالو دویم نسل په همدې دوره کې وروزل شو. دوی د متحدو ایالتونو او شوروي اتحاد تر منځ د ساړه جنګ مستقیم محصول وو.

د دې تر څنګ، پر دغو مرستو تکیې، زموږ په خلکو کې د مفت خورۍ، توقع، تمه او خارجي مرستو ته د سترګو نیولو فرهنګ باب کړ. له دې سره د هغو بهیرونو لپاره چې زموږ په ملک کې یې د نفوذ نیت درلود، لاره تر پخوا هم زیاته هواره شوه. تر دې مهمه دا وه چې په همدې دوره کې د فساد او اختلاس تخم وکرل شو؛ ځکه د سیاسي رهبرانو، نظامي قوماندانانو او تنظیمي چارواکو لاسونو ته بې شمېرې اوبو راوړې پیسې ورتلې او چا ورسره حساب کتاب نه کاوه. دا پدیده چې په لومړي سر کې یو عارضي وضعیت ګڼل کېده، د وخت په

(c) ketabton.com: The Digital Library

تېرېدو سره د ټولنې د واقعیت په یوه لویه برخه بدله شوه. د وروستیو کلونو مالي فساد په حقیقت کې د هماغه بهیر ادامه ده چې اوس په لا لویه کچه ترسره کېږي. جنایي – مافیایي اقتصاد چې د مشروع دولتي اقتصاد تر څنګ یې نور واړه دولتونه جوړ کړي دي او د موثر دولت د جوړېدو د لارې خنډ کېږي، د بنسټپالو د تمویل عمده برخه وه چې پیل یې په هماغه کلونو کې شوی و.

په هره توګه، له دې جانبي عوارضو ورهاخوا د بنسټپالنې ودې له هماغه پیله تصاعدي بڼه لرله. سره له دې چې هاغه مهال د دیموکراتیکې نړۍ ځینې بشرپالې موسسې هم فعالې وې؛ خو د هغوی پروګرام ایله همدومره و چې د جنګیالیو ملاتړ وکړي او له شوروي سره د مبارزې په جبهه کې د جبهې تر شا مرستې ورسره وکړي. دوی د فرهنګي ودې، له بیسوادۍ سره د مبارزې، د فکري مقولو د مطرح کولو او د دیموکراسۍ د فرهنګ د ودې او له مډرنې نړۍ سره د خلکو د بلدولو هېڅ پروګرام نه درلود.

په دې دوره کې د مطرح شویو فکري مقولو او مفاهیمو مطالعه جوته راښیي چې مډرنې او اصلاح غوښتونکې مفکورې د خشونت محوره بنسټپالو مفاهیمو په پرتله په نشت حساب وې. د شویو مرستو د حجم په پام کې نیولو سره او دا چې دا مهال د افغاني ټولنې لپاره د زړو ګردونو د ثنډلو زمینه برابره شوې وه، دا موضوع خورا مهمه وه؛ خو هاغه مهال چا ورته پام ونه کړ. متحدو ایالتونو او تړونوالو یې همدا بس ګڼل چې خپل پیاوړي حریف ته سخت ګوزارونه ورکړي... او دا چې تر هغې وروسته به څه کېږي، ورته مهم نه وو. د دې معنا دا ده چې د بنسټپالنې خطر یې له پامه غورځولی و.

له هماغه شېبې چې شوروي اتحاد ماتې وخوړه او پرېکړه وشوه چې عسکر به یې له افغانستانه وځي او تر هغې وروسته چې د سوسیالیزم د کمپ د ړنګېدو نښې ښکاره شوې، افغانستان د غرب لپاره خپل اهمیت له لاسه ورکړ او پاکستان د هغه د واکمن وکیل په توګه دا فرصت وموند چې خپل پروګرامونه تطبیق کړي او هغه خوبونه پوره کاندي چې د دې هېواد جنرالونو لا پخوا لیدلي وو.

جالبه دا ده چې غربیانو او متحدو ایالتونو ته څرګنده وه چې د جنرال ضیا الحق د رژیم ماهیت څه دی. دوی لیدل چې د دوی تر سیوري لاندې د پاکستان په پوځ او استخباراتو کې بنسټپاله روحیه غښتلې کېږي او د دې دوو مهمو دستګاوو په مهمو چوکیو کې توندلاري خلک ځای پر ځای کېږي او هره ورځ د دیني مدرسو شمېر لا پسې زیاتېږي او په دې مدرسو

(c) ketabton.com: The Digital Library

کې خورا زيات کسان روزل کېږي، بې له دې چې سبا يې چا ته روښانه وي. د ځينو شنونکو په باور غربي هېوادونو او ورسره متحده ايالتونو له فکري او فرهنګي مقولو سره اوزاري چلند وکړ او دې ته يې هېڅ اهميت ورنه کړ چې د څو پاکستاني جنرالانو لاسونو ته د افغانستان غورځول او ميدان عربي – پاکستاني بنسټپالو ته خوشې کول او د افغانستان ګټو ته زيمن د ديموکراتيکو ځواکونو نه رامنځته کول، به څه ګډوډۍ رامنځته کړي.

هغه مهال چې په کابل کې د مجاهدينو تر منځ بربادونکې جګړې نښتې وې او هېواد مو د بې نظمۍ او ګډوډۍ په سين کې لاهو و، متحدو ايالتونو او ملګرو يې د اندېښنې تر څرګندولو پورته هېڅ ونه کړل او دې ته يې پام نه شو چې دا خاوره به د توندلارو په ځاله بدله شي. امريکا د داسې يوه ملت د برخليک پر وړاندې بې تفاوتي خپله کړه چې په خپلو انساني تلفاتو يې د هغې ځواکمن حريف په ګونډو کړی و. دا داسې لويه تېروتنه وه چې تاريخ ورته ګرانه بيه وټاکله.

دا چې طالبانو د افغانستان له شرقه تر غربه پورې غورځې پرځې کولې، دا چې د بنسټپالنې نيالګي حاصل ورکړی و او د ميوې تريخ خوند يې د افغانستان مېرمنو، ځوانانو، فرهنګيانو او ټولو څکه، نه خو امريکا ته اهميت درلود او نه يې ملګرو ته. که د غربي نړۍ د بشر د حقونو د ځينو ډلو په تېره بيا د امريکا د ښځو له حقونو د دفاع د سازمانونو هلې ځلې نه وای، د بېل کلنټن دولت به د هغه د جمهوري رياست په لومړۍ دوره کې د پاکستان او سعودي عربستان په هڅونه، دې ته تيار شوی و چې تر ټولو تورزړی او سر نا خلاصی بنسټپالی رژيم (د طالبانو رژيم) چې د خورا خطرناکو بنسټپالو پټنځای و، په رسميت وپېژني. خو د امريکا د ټولنې د يوې برخې اخلاقي وجدان وکولای شول چې د امريکا د سياستوالو مخه ونيسي.

د غبرګو برجونو چاودنې د نړۍ د دې زبرځواک غرور مات کړ او د دې هېواد د سياستوالو له سترګو يې خوب والوځاوه. دوی په لومړي ځل متوجه شول چې له بنسټپالنې سره اوزاري چلند او د هغې پر عواقبو سترګې پټول، به چېرته رسېږي.

ناڅاپه د بنسټپالنې په اړه د متحدو ايالتونو دريځ ۱۸۰ درجې بدل شو او په لومړي ځل د هغې پر وړاندې سم دم جنګ اعلان شو او له نورو هم وغوښتل شول چې خپل حساب دې معلوم کړي چې له بنسټپالو سره درېږي، که له دوی سره.

د دريځ دغه بدلېدل ډېر خلک خوشحاله کړل. په تېره بيا د افغانستان خلک چې تر ټولو زيات رنځ يې ګاللی و، خوشحاله شول. دا چې د بنسټپالو ډلو د ختمولو پخه اراده شوې وه او د

(c) ketabton.com: The Digital Library

نړۍ پراخه برخه په دې اراده کې شريکه وه، دا هيله يې وزېږوله چې د ديموکراسۍ څلورمه څپه به هم روانه شي او استبداد ځپلي محيطونه به په خپل معاصر تاريخ کې د نويو ورځو شاهدان اوسي.

خو د وخت په تېرېدو سره جوته شوه چې که چېرې د دريځ بدلول د احساساتو له مخې وي، نه د محاسبې او د درک له مخې، يو ځای ته به هم نه رسېږي. هغه کړنې چې لنډمهالې ژر تېرېدونکې ګټې يې مطلب وي، تل پاتې او دوامدارې نتيجې نه ورکوي. د ترهګرۍ – چې نن سبا د بنسټپالنې مهم اړخ دی – پر ضد مبارزه هله مناسبې نتيجې ورکولای شي چې د بنسټپالنې، ترهګرۍ او خشونت څرګند تعريفونه ولرو او هغه کسان چې د دې شيانو پر ضد جنګېږي، پر دې تعريفونو سره اتفاق وکړي.

دا ځل هم د ترهګرۍ او بنسټپالنې پر ضد د متحدو ايالتونو مبارزه يو بعديزه مبارزه پاتې شوه چې تمرکز يې د افغانستان په دننه او د ډيورند کرښې په سرحدي سيمو کې پر وسله والو ډلو و. هغه کسان چې په تېرو دېرشو کلونو کې زموږ له پولو هاخوا د ترهګرو او بنسټپالو اصلي او ځواکمن روزونکي وو، خوندي پاتې شول؛ بلکې يو ځل بيا ورسره د څو ميلياره ډالرو مرسته وشوه. په افغانستان کې د ننه هم د بنسټپالنې د ريښو وچولو ته چندانې توجه ونه شوه. د ټولنې فکري او فرهنګي پراختيا ته کار ونه شو، د هېواد فرهنګ ته د مډرنو مفاهيمو د معرفي کولو هڅه ونه شوه؛ بلکې په مختلفو ډولونو بنسټپالو ډلو ته د فعاليت او مانورې مجال ورکړل شو او بنسټپالنه پر خپل ځای پاتې شوه.

اوس چې د نړېوالې ټولنې او امريکايي ځواکونو د وتلو خبرې کېږي او د بنسټپالنې ستونزه لا حل شوې نه ده، د دې بهير په بدن کې به نوې ساه چلېږي او دا باور به ورته پيدا کېږي چې څوک يې نه شي ماتولای. دې سره به د غربي نړۍ د ديموکراسي غوښتنې شعارونه هم تر پوښتنې لاندې راشي.

په افغانستان کې په دې دېرشو کلونو کې د بنسټپالنې له ستونزې سره داسې تعامل، ناکامه او له زيانه ډک سياست و چې هم يې د سيمې ديموکراسي پلوو ځواکونو ته زيان اړولی دی او هم غربي هېوادونو ته. له بلې خوا دې کار د تمدنونو او فرهنګونو تر منځ لانجه لا زياته کړې ده او د ډېرو ملکونو ثبات ته يې خطر پېښ کړی دی. د دې وضعيت له نتيجو څخه يوه يې په غرب کې له اسلامه زياتېدونکې وېره او په اسلامي ملکونو کې غربي ضد روحيه ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

متحده ايالتونه او نور ملګري يې بلکې د نړۍ ټول ديموکراسي پلوه ځواکونه کولای شي او دا يې اخلاقي وظيفه ده چې د بنسټپالنې ټولو ډولونو ته هغه که اسلامي وي، که مسيحي که يهودي، د يوې جدي ستونزې په سترګه وګوري او د هغې د مهارولو لپاره او د دې لپاره چې معاصرې ټولنې د بنسټپالنې د تبليغاتو له لومې وژغوري، پلان جوړ کړي او د تفاهم، ازادي غوښتنې او يووالي لپاره لاره هواره کړي.

دا کار هله کېدای شي چې د ترقي پسندو افکارو خپرولو ته ژمن بنسټونه رامنځته شي او نړېوال ارزښتونه چې بشر يې د خپل اجتماعي تکامل په بهير کې تر لاسه کړي دي، د سياست له لاسه لرې وساتل شي چې سياست ورسره لوبې ونه کړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په افغانستان کې د ديني مرجعيت د بيارغاونې

يوه لاره

افغانستان مذهبي هېواد دی. د دې ملک اکثره وګړي پر ديني اعتقاداتو باور لري او اجتماعي فرهنګ يې له ديني ارشاداتو سره ټېنګه رابطه لري. هر تحول چې په دې خاوره کې دين له پامه وغورځوي، ناکام به شي. د دې ادعا د ثبوت لپاره ګڼ دليلونه لرو چې په خپل ځای کې يې مطرح کولای شو.

په تېرو دېرشو کلونو کې چې د دې ملک وګړو ډېرې سرې تودې ليدلي دي، دين د ټولو عناصرو په منځ کې تل تر ټولو موثر عنصر پاتې شوی دی. هغو کسانو چې غوښتلي يې دي د دې وطن پر وضعيت اثر وغورځوي، له دې عنصر څخه يې په مهارت کار اخيستی دی، که يې باور ورباندې درلودلی دی او که هسې د اوزار په سترګه يې ورته کتلي دي.

د دين عنصر د دوه تېغه تورې په شان دوه طرفه کار کوي، هم يې د ښو او بې تاوانو هدفونو لپاره استعمالولای شو او هم يې د تباهۍ او زيانونو په لاره کې. دا چاره يوازې په افغانستان پورې نه ده محدوده؛ بلکې په لرې نژدې ټولنو کې يې هم شواهد موندلای شو.

دين د ملتونو په ژوندانه کې يوازينی موثر عنصر نه دی او عمل يې د نورو موثرو عناصرو لکه اقتصادي، اجتماعي، سياسي، فرهنګي او تاريخي عناصرو په عمل، ماهيت، نوعيت او نقش پورې تړپير کوي. هغه مثبت يا منفي بدلونونه چې په مختلفو ټولنو کې راغلي دي، د همدغو عناصرو تر منځ د تعامل په پام کې نيولو سره، ښه درک کولای او تفسيرولای شو.

دين د هرې ټولنې وګړو ته چې دغه عنصر يې په عقلانيت سره کارولی دی، هوساينه، عاطفه او احساس ورډالۍ کړي دي او هره ټولنه چې دا توان يې نه دی لرلای، دين په کې د لويو او پراخو ګډوډيو سبب شوی دی.

د پښتو کتابونو پر ليکه نړۍ www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ديني فرهنګ او دودونو په برخه کې تر ټولو مهم شعوري کار چې ټولنو کړی دی، د دې شیانو اصلاح کول دي. د دین اصلاح یوازې د تفسیرونو او ورپورې تړلیو انګېرنو په اصلاح کولو ممکن وي. دين له هغو تفسیرونو او انګېرونو د باندې چې پیروان یې لري او څرګندوي یې، نشته. د دین اصلاح یعنې د ديني مفکورې اصلاح او په نتیجه کې یې له دینه د رازېږېدلو فرهنګي پدیدو اصلاح چې د وګړي او ټولنې سلوک رانغاړي.

د ديني فرهنګ او مفکورې اصلاح اوږدمهاله پروسه ده چې یوه برخه یې د سمونپالو په ارادې او شعور پورې اړه لري او بله یې د هغو زمینو په فرهنګي، اجتماعي، تاريخي، چاپېریال او ځای زمان په شرایطو پورې چې دا پروسه په کې عملي کېږي.

که سمونپال په دې برخه کې په علمي تیوریو باندې ولاړ معرفت ولري، دا پروسه به لا په کامیابۍ سره پر مخ لاړه شي او که د دوی اراده یا پوهه په لازم حد کې نه وي، باید یوازې تاریخ ته په تمه کېنو چې د تصادف له مخې لاره چپ کړي او که داسې ونه شي؛ نو باید د ديني فرهنګ او فکر د محسوسې اصلاح تمه ونه لرو.

هغه کسان چې د دین د اصلاح په برخه کې محسوس او اغېزناک کارونه کولای شي، په څو ډلو وېشل کېږي:

- هغه وتلي کسان چې د فکر او فرهنګ په برخه کې فعالانه عمل کوي او د تولید توان لري،
- هغه دولتي چارواکي چې اساسي هدف یې د موثر او روښانه راتلونکې نظام جوړول وي،
- د دولت ځینې بنسټونه چې د ځینو دولتي چارواکو له خوا اداره کېږي،
- ځینې ازاد خصوصي بنسټونه چې د مدني ټولنې د ودې سېمبولونه دي،
- او بالاخره هغه رسنۍ چې د رادیو، تلویزیون او یا چاپي رسنیو له لارې مخاطبان لري.

البته په دې پروسه کې د هر یوه برخه د هغه له امکاناتو او ظرفیت سره متناسبه وي.

په افغانستان کې د ګڼو نورو اسلامي ټولنو په څېر جومات د دین تر ټولو مهم بنسټ دی. ډېر مسلمانان هره ورځ جومات ته تګ راتګ کوي او اقلاً په اوونۍ کې یو ځل هغو خبرو ته غوږ نیسي چې له منبره کېږي. د راډیوګانو او تلویزیونونو په راپیدا کېدو سره، نوي منبرونه هم رامنځته شوي دي. دغه منبرونه هم غالباً اوونۍ کې یو ځل او په ځینو خاصو ديني موسمونو کې هره ورځ خپلو مخاطبانو ته هماغه پیغام ورکوي چې له منبره یې ورکوي. په دې

(c) ketabton.com: The Digital Library

حساب د ټولنې لويه برخه هغه پيغامونه اوري چې د دين په نامه ورته ورکول کېږي. جوماتونه عمدتاً په حج او اوقافو وزارت پورې اړه لري؛ خو مډرن منبرونه يعنې رسنۍ په اطلاعاتو او فرهنګ وزارت پورې.

څوک چې په جوماتونو او منبرونو کې راڅرګندېږي او خپله مذهبي وظيفه ترسره کوي، له مدرسو او يا احياناً د شرعياتو له پوهنځيو راځي. مدرسې عمدتاً د معارف وزارت تر نظر لاندې وي او د شرعياتو پوهنځي د لوړو زده کړو په وزارت پورې اړه لري. داسې مدرسې هم شته چې په معارف وزارت او يا نورو دولتي ادارو کې نه دي ثبت شوې او يو مخ په خصوصي ډول اداره کېږي.

نو څلور وزارتونه په مستيقم يا نامستقيم ډول له هغو کسانو سره سروکار لري چې ديني فکر جوړوي او خپروي يې. دا کسان د جوماتونو امامان، د منبرونو خطيبان، د ديني مدرسو او د شرعياتو د پوهنځيو استادان دي.

ديني جماعتونه او نور مذهبي سازمانونو هم په ديني برخه کې فعاليت لري چې له هېڅ رسمي ادارې سره يې سروکار نشته لکه جماعت تبليغ، صوفيه، اخواني او سلفي ډلې، حزب تحرير او ... د دوی فعاليتونه په ديني برخه کې سره متفاوت او احياناً متضاد عواقب لري چې بايد جلا وڅېړل شي؛ ځکه دلته زموږ بحث هغې برخې ته متوجه دی چې په دولت پورې اړه لري.

نن سبا په ديني ډګر کې د اغلبو فعالو ځواکونو فکري توليدات يا ټولنې ته د دوی پيغامونه، يو لاس نه دي او له څو اړخونو معيوب او ناروغ دي، په همدې وجه افت زېږوي او نه شي کولای د افغاني ټولنې لپاره د روښانه راتلونکې زېری ورکړي.

دا چې ولې دا ديني پيغامونه يولاس نه دي، څو لاملونه لري. يو عامل يې دا دی چې خطيبانو او استادانو په مختلفو مرکزونو او احياناً په مختلفو ملکونو کې مختلف درسي پروګرامونه لوستلي دي. دا توپيرونه د دوی د پيغام د شکل او ماهيت د بدلېدو سبب شوي دي او دوی غوښتلي يا ناغوښتلي د خپلو زده کړو د محيطونو د فکري او فرهنګي شرايطو څرکونه له ځانه سره لېږدوي او په خپل پيغام کې يې ځايوي. دا چاره تر ډېره بريده طبيعي ده او ځنې ډډه نه شي کېدای.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بله وجه يې دا ده چې تر دې دمه دولت او د ټولنې فکري سرلارو د دې ډګر نقد او ارزونې ته جدي پام نه دی کړی او ان ښايي پر اهميت يې هم نه وي پوه شوي، په همدې وجه په دې اړه کوم جدي بحث نه دی شوی.

خو د دې پيغامونو ناروغي ګڼ عوامل لري. يو عامل يې دا دی چې د ديني زده کړو اکثره فارغان د فقهي پاراډايم يا فقاهتي اسلام په منځ کې روزل شوي دي، هغه هم غالباً د اسلامي تمدن د راپرځېدلو په شپو ورځو کې رامنځته شوې فقه. دغه کسان ځکه له مذهبي او فرقه يي تنګو چوکاټونو ښخه نه شي راوتلای او تر مذهب پورته فکر نه شي کولای چې له عرفاني، کلامي او فلسفي اسلام سره بلد نه دي، په همدې وجه د اسلامي تمدن له ټولو فکري منابعو څخه استفاده نه شي کولای.

په پخواني فقهي تفکر کې د ديني اختلافونو او فروع پر اساس د فقهي مذهبونو تر منځ کرښې راايستل شوې او ډلې جوړې شوې دي، هغه هم داسې چې د تفاهم او ډيالوګ لپاره يې هېڅ لاره نه ده پرېښې او د انحصارګري روحيه ورباندې غالبه ده، هره ډله ځان حق او نور باطل ګڼي. که له دې چوکاټونو ووتلای شو او د تلليو له ټولو فرهنګي ميراثونو څخه د استفادې زمينه برابره کړو، د اصلاح په لوري به مو يو مهم ګام پورته کړی وي. په هغو مدرسو او مرکزونو کې چې د افغانستان د اوسنۍ ټولنې امامانو او خطيبانو زده کړې کړې دي، هغه که په کور د ننه وي که بهر، د دا ډول تفکر لپاره ځای په کې نشته او د پوهې او شعور دې سطحې ته د رسېدو لاره نه لري.

بل عامل يې دا دی چې په دې روزنيزو مرکزونو او د هغوی په تعليمي پروګرامونو کې د نورو فرهنګونو او تمدنونو پر مخ ورونه تړلي وي. په دې ځايونو کې د پرمخ تللې نړۍ برخلاف چې هورې لږ ډېر هڅه کېږي چې د زده کوونکو لپاره له نورو فرهنګونو او تمدنونو سره د اشنايي لاره هواره شي، دلته دې خبرې ته هېڅ توجه نه کېږي؛ بلکې هېڅ موافقه روحيه ورسره نه وي. کله چې د «بل» د پېژندلو روحيه راکې نه وي، هغه که په فرهنګي کچه کې وي، که په ديني يا تمدني کچه کې، نو بيا خو د مدارا او تسامح تمه نه شو لرلای او د بل د زغملو روحيه به راکې نه شي پيدا. همدرانګه بيا نه شو کولای د نورو له فرهنګونو څخه ګټور شيان رااخلو او د خپل بومي شرايطو او فرهنګ د بهبود لپاره کار ځنې واخلو.

ستونزه هله لا پېچلې کېږي چې يو خو «بل» په رسميت نه پېژندل کېږي او بل «هغه» چې په رسميت پېژندل کېږي هم د هاغه تعريف پر اساس وي چې په پخوا زمانه کې په يو مخ

(c) ketabton.com: The Digital Library

متفاوتو شرايطو کې وړاندې شوې دي. نتيجه دا شي چې د ديني پيغام عمده برخه د نننۍ انسان او اوسني مخاطب له ډېرو غوښتنو او واقعيتونو سره اړخ نه لګوي.

يو بل عامل يې له دې موضوع سره غيرعلمي او سياسي چلند دی چې مسأله لا پېچلې کوي. سياستوال غالباً لنډ مهال وضعيت ته پام کوي او که ووينې چې د يوې وسيلې په استفادې سره ژر هدف ته رسېږي، د خپلو ځينو کړنو اوږدمهالو نتيجو ته اهميت نه ورکوي. په افغاني ټولنه کې له مذهب سره همدغسې چلند د طالباني او د بنسټپالنې او افراطپالنې د نورو ډولونو له عواملو څخه ګڼل کېږي. په دې لحاظ هم لوی قدرتونه او هم سيمه ييز لوبغاړي د دېرش کلنې جګړې له پيله تر ننه پورې په ورته لاره تللي دي.

حل لاره څه ده؟

که وغواړو پر دغه ستونزه غالب شو او و نه غواړو د هېواد راتلونکې د دين له نامه څخه په استفادې سره لا زيات له لويو ګډوډيو سره مخ شي، بايد له دې پديدې سره لوبې و نه کړو او د دې پرځای چې خامه سياسي او عاجله ګټه ځنې واخلو، بايد دقيق او علمي پروګرام ورته جوړ کړو.

په دې لاره کې تر ټولو مهم ګام د مرجع بنسټ جوړول دي چې په افغاني ټولنه کې د مذهب استازولي وکړي. دا بايد يو ازينی بنسټ وي چې د دين په نامه د خبرو حق ولري چې له اوسنيو ګډوډيو مخنيوی وشي، داسې نه لکه اوس چې هر څوک بې له دې چې کوم معيار يا څرګنده ضابطه په پام کې ونيسي، ځان د دين وياند بولي.

اکثره هغه کسان چې نن سبا له منبرونو يا نورو تريبيونونو څخه د دين په نامه غږېږي، د دې کار لپاره لازمه وړتيا نه لري. د دوی اکثره کسان نه په ديني علومو باندې پوره تسلط لري، نه د دنيا له شرايطو خبر دي او نه د هېواد له اوضاعو او اساسي اړتياوو. په دوی کې ډېرو خو لا ان هغه کلاسيک تعليمي نظامونه هم نه دي ختم کړي، دا خو لا پرېږده چې هغه نور معلومات او پوهه ولري چې په نننۍ نړۍ کې هر هغه چا ته په کار وي چې په عمومي ډګر کې يې سروکار وي.

داسې کسان چې په اجتماعي کچه د فکر او فرهنګ د رغوونکو مقام ته ورسېږي، بلوا او بغاوت ته زمينه برابروي. په هېڅ اسلامي ملک کې اجازه نه ورکول کېږي چې هر څوک دې له هر ځايه د دين په نامه اواز اوچت کړي او هره فتوا چې يې زړه وغوښته، صادره کړي. د دې کار لپاره لازمه وړتيا اساسي شرط دی؛ ځکه د دين په نامه خبرې کول، حساسه موضوع ده او ځينې

(c) ketabton.com: The Digital Library

فتواګانې د انسانانو د وينې په توييدو ختمېږي. نو بايد د دې ګډوډيو مخه ونيول شي او يوازې يو مشخص بنسټ حق ولري چې په رسمي او په ملي کچه د دين په نامه خبرې وکړي.

د دې لپاره چې دغه بنسټ کافي مصداق ولري او تش په نامه او بې اعتباره نه شي، بايد داسې لاره ورته وکتل شي چې د دې قشر ټول وګړي تر پوښښ لاندې ونيسي او په يو ډول سره له ټولو سره اړيکي ولري. دا بنسټ کولای شي د افغانستان د عالمانو شورا وي چې همدا اوس شته؛ خو دا شورا هغه ځانګړنې او ميکانيزم نه لري چې په دې بحث کې مو منظور دی. دغه موجوده شورا کېدای شي له ځينو اصلاحاتو سره په هماغه بنسټ بدله شي چې موږ ورباندې خبرې کوو.

د دې لپاره چې دغه شورا په مطلوب بنسټ بدله کړو يا نوی بنسټ ورته جوړ کړو، بايد دغه څلورواړه وزارتونه سره همکاري وکړي، په تېره بيا دوه وزارتونه له دې قشر سره پراخ اړيکي لري، د پوهنې او د حج او اوقافو وزارتونه. په دې برخه کې د لوړو زده کړو او د اطلاعاتو او فرهنګ د وزارتونو نقش په دويمه درجه کې راځي. تر هغې پورې چې مطلوب بنسټ خپلې چارې سمبالوي، بايد يو بل بنسټ هم په دې بهير کې جدي برخه واخلي او هغه د جمهوري رياست د امنيت شورا رياست دی چې د هېواد له لويو امنيتي تحولاتو سره نېغ په نېغه رابطه لري او د قضيې کورني او بهرني دواړه اړخونه تر څارنې لاندې لري.

د پوهنې وزارت بايد د ديني مدرسو د ټولو استادانو او شاګردانو لست برابر کړي او بيا د ديني علومو استادان دقيقه ډلبندي کړي. دغه ډلبندي بايد د درېيو محورونو پر اساس وي:

- لومړی، د دوی تحصيلي اسناد،
- دويم، د دوی سابقه او هغه موده چې په دې برخه کې يې تېره کړې ده،
- درېيم، فرهنګي توليدات يې لکه ليکلي يا ژباړلي اثار يې، يا په فرهنګي او اجتماعي ډګرونو لکه مجلو، ټولنو، او له مدرسې د باندې فرهنګي بنسټونو کې د دوی د برخې اخيستلو اندازه.

هغه کسان چې د داسې ارزونې له مخې په سرلارو کې راځي، بايد د عالمانو شورا ته غوره شي. د غوراوي سيستم بايد په روښانو معيارونو بنا وي چې څوک ناحقه او د ځينو حزبي، قومي او سمتي ملاحظو پر اساس شورا ته لاره ونه مومي.

له بلې خوا د اوقافو وزارت به د ټولو جوماتونو د امامانو او خطيبانو لست جوړ کړي، هغه که په دولت کې ثبت دي او معاش اخلي او که معاش نه اخلي، ټول. دا ډله به هم د هماغه

(c) ketabton.com: The Digital Library

معیارونو پر اساس چې مخکې مو ورته اشاره وکړه، ډلبندي شي. هغه کسان چې د دې سیستم مطابق په سرلارو کې راځي، د عالمانو شورا غړیتوب ته دې غوره شي.

دا بهير باید لومړی په ولايتونو کې ترسره شي او د عالمانو ولايتي شوراګانې د ولايتونو د مرکز او ولسوالۍ د عالمانو په ګډون رامنځته شي. بیا دې د ولايتي شوراګانو د غړو له منځه هغه تکړه او غوره کسان يې مرکزي شورا ته راوستل شي. همدا اوس د عالمانو ولايتي شوراګانې هم شته خو دومره ده چې د دقيق سیستم د نشتوالي په وجه له ځینو نیمګړتیاوو سره مخ دي چې په همدې وجه دا شوراګانې ناکاره شوې دي.

د ولايتي شوراګانو رياست او د مرکزي شورا غړیتوب باید موقتي وي مثلاً دوه یا درې یا څلور کلنې دورې دې وي چې د دوی د کړنو تر ارزولو وروسته، د دوی بدلولو ته لاره وي. همدارنګه هغه کسان چې د خپلو مسلکي مهارتونو د لوړولو استعداد او توان لري، باید لا ډېره هڅه وکړي او دوی دې په دې باندې یقین ولري چې که د ټاکل شويو هدفونو د رسېدو په لاره کې محسوسې بریاوې ونه لري، له دې مقامه به ایستل کېږي او ځای به يې داسې کسانو ته ورکول کېږي چې تر دوی تکړه دي.

د عمر په لحاظ هم باید انډول په پام کې ونیول شي، معنا دا چې باید هم په ولايتي شوراګانو کې او هم په مرکزي شورا کې، هم دې مشرانو او سپین ږیرو ته ځای ورکړل شي او هم ځوانانو ته چې هره مسأله کې د دواړو لیدلوري شامل اوسي او هرڅه تېر نسل ته پرې نه ښودل شي.

قومي او نژادي توازن هم مهم دی. د هر قوم او توکم ديني سرلاري دې دې شورا ته لاره ومومي او دې تور ته دې ځای پاتې نه شي چې ګواکې دا بنسټ یوه خاص قوم ته ځانګړی شوی او ټول قومونه په کې ونډه نه لري.

په ټېټه کچه، د اوقافو وزارت باید د هغو امامانو لپاره چې یوازې امامت کوي او مدرس او خطيبان نه دي، روزنيز پروګرام جوړ کړي چې دوی د شاګردانو په روزلو کې ګټوره او مهمه برخه واخلي. دا پروګرام باید د پوهنې او د ټولنيزو چارو وزارت په همکارۍ ترتيب شي. پروګرام دې هغسې طرح شي چې د وړکتونونو او تر ښوونځي مخکې پړاو ته مناسب وي. امامان چې د ښوونې دغه میتود زده کړي، بیا کولای شي د ماشومانو له کورنیو څخه د خپلې معلمۍ حق الزحمه واخلي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

که خلک ووینې چې جومات د دوی اولادونو ته سواد ورزده کولای شي، پخپله به راضي شي چې امامانو ته مناسبه حق الزحمه ورکړي. که جومات په دې برخه کې مناسب خدمتونه وړاندې کړي، هم به د امامانو اعتبار زیات شي او هم به یې اقتصادي وضع ښه شي او دا بیا کولای شي د دوی پر پیغام باندې مهمه اغېزه ولري.

په ډېرو ملکونو کې تر ښوونځي مخکې پړاو لپاره خاص ښوونیز پروګرام جوړ شوی چې په وړکتونونو کې تطبیقېږي او دا ځایونه اغلباً ناحکومتي وي او خلک د خپلو اولادونو د شاملولو لپاره پیسې ورکوي. دا چې افغانستان دودیز هېواد دی، اکثره وګړي لومړی خپل اولادونه جومات ته لېږي. که د اوقافو وزارت وشي کولای د وړکتونونو په څېر مناسب پروګرام جوړ کړي، جومات به هم عین کار وکړي.

دم ګړۍ اساسي ستونزه دا ده چې د جوماتونو اکثره امامان خورا نیستمن او محروم وګړي دي. دوی له مډرنو زده کړو سره هېڅ اشنایي نه لري او په همدې وجه په دې برخه کې خدمتونه نه شي وړاندې کولای او دا چې د دوی اوسني خدمتونه خورا برسېرن او کم تاثیره دي؛ نو خلک ورسره چنداني مالي مرسته نه کوي او ان ګڼ شمېر خلک خپل اولادونه یوازې د دې لپاره جوماتونو ته استوي چې په کور کې یې له شر و شوره بې غمه شي، یعنې له جومات څخه تر دې پورته توقع نه لري.

په همدې وجه له جوماتونو څخه د سواد د بابولو کار نه دی اخیستل شوی او د جوماتونو د امامانو ژوند هم خوار پاتې شوی دی. که د جوماتونو امامان د یوه سم ښوونیز پروګرام په برخه کې په کار وګومارل شي، له یوې خوا به په ټولنه کې د سواد کچه لوړه شي او له بلې خوا به د ټولنې یوې برخې ته کار روزګار پیدا شي. که د جوماتونو د امامانو ژوند بهتره شي، د دوی په پیغام کې به هم توپیر پیدا شي. بیا به دوی د ټولنې امنیت ته په لا زیات اهمیت قایل شي، د مډرن ژوند په اړه به د دوی منفي نظر بدل شي او د نفرت او کرکې د خپرولو پر ځای به د سالمو اخلاقي مفاهیمو ترویج ته پام وکړي.

له دې لارې به حکومت هم پر جوماتونو او امامانو لا زیات کنټرول پیدا کړي. په حقیقت کې په دې حالت کې به درې واړه لوبغاړي سره تعامل پیدا کړي، خپلې متقابلې ګټې به په پام کې ونیسي او د اجتماعي تړون له لارې به خپلې ګټې خوندي کړي. یو له درېیو لوبغاړو به د جوماتونو امامان وي چې خاص خدمتونه به وړاندې کوي او سوکه سوکه به د ټولنې متوسطې طبقې ته ورنژدې کېږي، بل یې خلک دي چې د خپلې مرستې په بدل کې مناسب خدمتونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غواړي، دربېيم لوبغاړی دولت دی چې دغه زمينه يې برابره کړې ده او د جوماتونو او امامانو لپاره يې کاري چوکاټ جوړ کړی دی.

هغه خطيبان چې د جمعې په ورځو کې منبرونو ته خېژي او هغه مدرسان چې په مدرسو يا د شرعياتو په پوهنځيو کې اسلامي علوم تدريسوي، بايد د عالمانو د ولايتي شوراګانو اصلي غړي اوسي.

که دغه شوراګانې خپل مصداقيت ثابت کاندي او د خلکو اعتماد حاصل، خلک به د خپلو امامانو او خطيبانو د غوره کولو لپاره دوی ته مراجعه کوي او په دې ترتيب سره به دې چارو ته مناسب او تکړه کسان ورمعرفي شي. نور به خلک د مختلفو سليقو پر اساس خپل امام نه ټاکي، داسې به نه وي لکه دا اوس چې خلک داسې کس خپل امام نيسي چې کمه تنخواه واخلي، يا د سيمې مشرانو او شتمنو ته سر ټيټ کړي، يا چې مظلوم سړی وي او د چا په ښو او بدو کار ونه لري، يا د حکومت پر ضد ژبوره خوله ولري او حق نا حقه د دولت پر سياستونو ولګېږي.

په دې ترتيب سره به جوماتونه د عالمانو د شوراګانو تر ولکې لاندې راشي او دا چې د دې شورا اصلي غړي به لوی خطيبان، مدرسان او د دې مسلک استادان وي، څوک به ورسره مخالفت ونه کړای شي. ولايتي شورا به له مرکزي شورا سره ارتباط ولري.

د مرکزي يا سرتاسري شورا غړيتوب به هم موقتي وي چې د نويو استعدادونو د جذب زمينه برابره شي او نور وهڅول شي چې د مراتبو سلسلې ته اهميت ورکړي او په دې سيستم کې د پرمختګ لپاره ځان چمتو کړي او په عين وخت کې يو ډول ديموکراسي هم تجربه کړي.

ډېرو اسلامي ملکونو دا تجربه له لرې يا ډېرې کاميابۍ سره تېره کړې ده او ديني بنسټ يې منظم او قانوني جوړ کړی او له دې لارې يې د ګډوډيو مخه نيولې ده. په اسلامي هېوادونو کې افغانستان په دې لحاظ تر ټولو بې ضابطې وطن دی.

د مرکزي/ سرتاسري شورا دندې

مرکزي شورا به د ولايتونو او مرکز له وتليو عالمانو جوړېږي. د شورا په سر کې به منتخب رييس وي چې دوه مرستيالان به لري. په مشرتابه کې به يې پر دغو درېيو تنو سربېره، د اوقافو وزير، په ديني چارو کې د ولسمشر سلاکار، قاضي القضات يا يې باصلاحيت استازی، او د معارف وزارت د اسلامي تعليماتو معين هم شامل وي. دغه نور کسان به د شورا په اداري چارو کې ګوتې نه وهي؛ خو د پاليسيو په جوړولو کې به دخيل اوسي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

مرکزي شورا به څو کمیټې ولري: لومړی، د جوماتونو د چارو کمیټه چې د جمعې د ورځې ویناوو ته به پروګرامونه جوړوي او خپلې طرحې به د اوقافو وزارت ته استوي چې اجرا یې کړي.دویمه، د مدرسو کمیټه چې د مدرسو د درسي وضعیت د ښه والي لپاره او د علمي کچې د لوړولو لپاره به پروګرام جوړوي او خپلې طرحې به د پوهنې وزارت ته ورکوي.دریمه، د افتا کمیټه چې د افتا د چارو متخصصان به په کې وي او د دارالافتا کار به کوي.څلورمه، فرهنګي کمیټه چې مجلې، رسالې او کتابونه به خپروي چې هم په دیني مسایلو کې او هم په عصري مسایلو کې د ملایانو پوهه زیاته کړي.پنځمه، د پلان جوړولو کمیټه چې د شورا کاري پلانونه به جوړوي. د اړتیا پر اساس به نورې کمیټې هم جوړېدای شي.

د ولایتي شوراګانو فیصلې به یوازې سرتاسري شورا ته راجع کېږي او هېڅ دولتي ادارې ته به نېغ په نېغه نه صادرېږي. د سرتاسري شورا فیصلې به د توصیې، مشورې او وړاندیز بڼه ولري او د سکتوري وزارتونو لپاره به الزامي نه وي؛ خو دا چې د دې وزارتونو لوی چارواکي په دې شورا کې شته؛ نو د شورا فیصلې به له پامه ونه غورځول شي.

په دې ډول، د ولسوالیو او ولایتونو په کچه به د هماغه ځایونو وتلي عالمان ولایتي شورا کې شامل شي او د ولایتونو تکړه عالمان، د شرعیاتو د پوهنځیو رییسان او د مرکز سرلاري عالمان به د مرکزي یا سرتاسري شورا غړي شي او د شورا په مشرتابه کې به جګ پوړي دولتي چارواکي هم وي. په دې لاره به د دیني عالمانو داسې شبکه رامنځته شي چې په افغانستان کې به د دیني بنسټ استازیتوب وکړي. دا شبکه به د جوماتونو او دیني مدرسو کارونو ته پلان جوړوي او په یو ډول به یې څارنه کوي.

د کنفرانسونو جوړول او د دیني څېړنو ترتیبول په تېره بیا په نویو موردونو کې او په دې برخه کې د نورو اسلامي هېوادونو د تجربو ارزول، به د سرتاسري شورا په اصلي کارونو کې وي چې په دې برخه کې حاکم کنګل رامات کړي او دیني فکر په خوځښت راولي او هم مهاله له نورو فکرونو سره ډیالوګ او خبرې اترې وکړي چې د فکري راکړې ورکړې په برکت پر خپلو اوسنیو ستونزو غالبه شي.

د پلان جوړولو کمیټه چې نور دولتي او خپلواک کارپوهان به هم په کې وي، دا ډول پروګرامونو ته به ملا وتړي.

منظور دا دی چې داسې یو بنسټ رامنځته شي چې په افغانستان کې دیني فعالیت تر پوښښ لاندې ونیسي او غوره دا ده چې دا بنسټ دولتي نه؛ بلکې یو ملي بنسټ وي چې هر

(c) ketabton.com: The Digital Library

وخت د هېواد ګټو ته فکر وکړي او اجازه ورنه کړي چې نور دې ځوک د دين په نامه وطن وران کړي. سره له دې چې دولت به د دې شورا په ترتيب او جوړولو کې برخه ولري؛ خو د دې لپاره چې شورا د خلکو اعتماد جلب کړي، لازمه ده چې د دولت لاسپوڅې نه وي.

که دغه بنسټ خپله خپلواکي يو مخ له لاسه ورکړي او وګړي وربانديې اعتماد ونه کوي، بيا به خلک هغه فتواګانې ومني چې د پولو له هغه خوا صادرېږي او دا هغه ستونزه ده چې افغانستان بايد ځان ځنې خلاص کړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دويمه برخه

د طالبانيزم ريښې او ښې

(c) ketabton.com: The Digital Library

طالباني الهيات

الهيات يعنې په خداى پېژندنې پورې اړوند مباحث او په پراخه معنا، يعنې په ميتافيزيک او ماورأالطبيعه پورې اړوند مبحثونه. دغه محبثونه او موضوع ګانې د نړۍ ليد اساسي اجزا دي. الهيات هغه مبحثونه رانغاړي چې د خداى د ذات او صفاتو په اړه رامنځته کېږي، همدارنګه هغه مباحث په کې شامل دي چې په بلې دنيا پورې اړه لري، دلته بله دنيا هم په زماني کچه او هم په وجودي کچه مطرح ده. په زماني کچه بله دنيا يعنې هغه دنيا چې تر لويو کيهاني انقلابونو وروسته چې د دنيا اوسنی نظم به ختموي، رامنځته کېږي. په وجودي کچه بله دنيا يعنې د هستۍ غيرمادي برخه چې د دين له نظره همدا اوس هم شته او د ارواحو، فرشته ګانو او نورو مجرده عالمونو برخه ده. دا ټول د الهياتو مبحثونه ګڼل کېږي او په ديني لارښوونو کې محراقي ځای لري او د معتقدانو د شخصيت په جوړولو کې اساسي او بې بديله نقش لري.

په دې حساب، د هرې مذهبي ډلې د سمې او ژورې پېژندنې لپاره بايد تر هر څه د مخه يې د الهياتو منظومه وڅېړو او وګورو چې کوم تبعات ورباندې ترتيبېږي او دغه منظومه د دې مذهبي ډلې د پيروانو پر سلوک او عملي ژوند باندې څرنګه اثر پرې باسي. د دې منظومې څېړل تخصصي کار دی او دقيقه علمي ورتيا غواړي؛ خو دا کار هماغومره مهم او اساسي هم دی او له هغې پرته د يوې مذهبي ډلې د اساسي او ژورې پېژندنې ادعا نه شو کولای. دا هم طبيعي ده چې که يوه مذهبي ډله سمه ونه پېژنو، د هغې په وړاندې سم دريځ نه شو غوره کولای.

دا چې د طالبانو پر الهياتي اړخ باندې ټينګار کوو، معنا يې دا نه ده چې د دې ډلې په رامنځته کېدو کې نور موثر عوامل لکه سياسي، اجتماعي، فرهنګي او نور نفي کوو. ليکوال په نورو مناسبتونو کې دا نور اړخونه هم سپړلي دي. دا چې د دې پديدې په تحليل کې هغه نور اړخونه په کافي اندازه تر بحث او ارزونې لاندې نيول شوي دي؛ نو د دې اړتيا نه وينې چې يو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځل بيا يې راميدان ته کړي او دا غوره ګڼي چې هغه اړخونه په ګوته کړي چې نورو شنونکو کمتر پام ورته اړولی دی.

د طالبانو له پيدا ښت ته تر ننه پورې، له هغوی سره په مواجهه کې له پټو ګوټونو څخه، يو يې د طالبانو الهيات دي. دا بيا د څېړونکو د سربدالۍ سبب شوی او په کار کې يې ابهام رامنځته کړی دی. دا چاره د دې سبب شوې ده چې د طالبانو له پيدا ښت ته تر ننه پورې د دوی د پلويانو او مخالفانو تر منځ پوله کله دې خوا کله ها خوا خوځېدلې ده. معنا دا چې ځينو له طالبانو سره په داسې حال کې مخالفت کړی دی چې د دوی له الهياتو سره يې خپله رابطه نه ده پرې کړې او د نړۍ ليد په حوزه کې لا په هماغه ځای کې پاتې شوي دي او له دې عاجز پاتې شوي دي، چې په دې لحاظ خپل دريځ بدل کاندي. دوی په دې نه پوهېدل چې د طالبانو اعمال د هغوی له الهياتو سرچينه اخلي او دا خلک پخپله له دې الهياتو سره خدای پاماني نه ده کړې. په دې حساب په اسانۍ سره دا شنلای شو چې ولې همدا چې طالبان راپيدا شول، د وسلوالو مجاهدينو ګڼې ډلې هغوی ته ورواوښتلې او داسې دېوال يې تر منځ نه و چې د دوی مخه ونيسي.

له بلې خوا، دا چاره سبب شوې ده چې د طالبانو پر ضد په مبارزه کې د دې پر ځای چې ريښې يې غوځې شي، يوازې يې ښاخونه پرې شوي دي او په حقيقت کې په دې لاره کې لګول شوی ځواک مطلوبه نتيجه نه ده ورکړې. د طالبانو له الهياتو سره بلدتيا او د هغه علمي نقد، د طالبانو پر ضد د مبارزې مهمترينه لاره ده او دا کار تر اوسه پورې نه دی شوی. وجه يې هم دا ده چې دا جګړه نه ده چې له توپ او ټانک سره يې مقابلې ته ورودانګو، بلکې دا علمي – فکري کار دی چې يوازې دين پوهان او د الهياتو د مباحثو متخصصان يې کولای شي. په دې مقاله کې هڅه کوو د موضوع مقدماتي درک ته ورنژدې شو او د لا جدي بحث لپاره لاره پرانيزو.

کله چې طالباني الهيات يادوو، منظور مو دا نه دی چې طالبانو دغه الهيات رامنځته کړي دي او تر دوی مخکې دا ډول نړۍ ليد او الهيات ګرد سره نه وو او ګواکې دا د طالبانو د فکري هڅو پيداوار دي. ليکوال پر دې باور دی چې دا الهيات اوږده مخينه لري او طالبان په حقيقت کې د همدغه الهياتو محصول او د دې نړۍ ليد تجسم دي. طالبانو د دې نړۍ ليد په فکري او تيوريکي وده کې څه نه دي کړي؛ بلکې په دې برخه کې د طالبانو برخه دا وه چې دا نړۍ ليد مجسم او عيني کړي. دې کار له کتونکو سره مرسته کړې ده چې د دې نړۍ ليد له پټو ګوټونو سره لا ښه بلد شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د طالباني الهياتو د مخينې د پېژندلو لپاره مجبور يو د اسلام په تاريخ کې د الهياتي منظومو رامنځته کېدو ته اشاره وکړو چې د طالباني الهياتو نسب نامه په کې پيدا کړو.

د اسلام په تاريخ کې دوه – درې لومړنۍ پېړۍ د کلامي او تيولوژيکو بحثونو په لحاظ خاص اهميت لري. ټول عمده کلامي مکتبونه په همدې دوره کې جوړ شوي دي. د دې لويې تاريخي پېښې د سببونو او عواملو څېړل او سني بحث سره تړاو نه لري او کولای شو په بل ځای کې يې مطرح کړو.

کلامي مکتبونه او ډلې په مختلفو برخو کې د نظر د اختلافونو پر اساس، په مختلفو محورونو کې ډلبندي شوي دي او يو عمده محور يې د دوی د خدای پېژندنې ډول دی، يعنې هغه تعريف چې دوی هڅه کړې ده د خدای په باره کې يې وړاندې کړي او دا چې د دې خدای رابطه له انسان او له نړۍ سره څرنګه ده. په دې لحاظ دوه موضوع ګانې يعنې تشبيه او تنزيه هغه عمده شاخصونه وو چې دا مکتبونه او ډلې يې سره بېلې کړې دي. ځينې کلامي تمايلونو د تنزيه په اخر سر کې وو او ځينې يې د تشبيه په اخري سر کې او ځينې نور بيا د دې دوو تر منځ لړزانده او په نوسان کې وو.

په دې برخه کې د نظر د اختلافونو معنا دا ده چې په دې موضوع کې قطعيت نشته. د دې اختلافونو ريښه په دې کې ده چې اسلام د ابراهيمي درې ګونو دينونو د يوه دين په توګه، د شرقي دينونو برخلاف، خدای ته هغه صفات منسوبوي چې لږ تر لږه د عبارتونو او لفظونو په کچه، د بني ادمانو صفاتو سره ورته دي. د ځينو دينپوهانو په باور الهي پيغمبرانو (د هغه تعريف پر اساس چې په ابرهيمي دينونو کې د پيغمبر په اړه وړاندې شوی دی) هڅه کوله انسانان له خدای سره ونښلوي او دا ارتباط يې له مينې، محبت او ايماني عاطفې سره ګډ اوه. د دې چارې لپاره بله چاره نه وه غير له دې چې د خدای په اړه داسې خبرې وشي چې د بني ادم ذهن او عقل او احساس يې درک کړای شي او مومنان وشي کولای ورسره باطني رابطه برقراره کړي. څنګه چې په شرقي دينونو کې ليدل کېږي، که د خدای په اړه بې پايه تنزيهي تعريف وړاندې کړو چې د انسانانو هېڅ صفت ورته منسوب نه شي، بني ادمانو ته کار سختېږي او له داسې موجود سره مخ کېږي چې د هغه د شتون او نه شتون تر منځ پوله خورا تته وي. په دې حالت کې خلک په خلا کې واقع کېږي او مجبورېږي چې د دې خلا د ډکولو او د خدای د مجسمولو لپاره پخپله مجسمې جوړې کړې او د شرک او بوت پرستۍ خوا ته لاړ شي. ابراهيمي دينونو په دې لحاظ دا کاميابي ترلاسه کړې ده چې بوت پرستۍ ته يې ميدان تنګ کړی او انسانان يې عملاً

(c) ketabton.com: The Digital Library

له یوه اعتقادي پړاو څخه چې د بوتانو لمانځنه ده، ژغورلې دي. دا کامیابي د هغه تعریف په مرسته حاصله شوې ده چې دغو دینونو د خدای په اړه وړاندې کړې دی.

له بلې خوا د خدای همدغه تعریف چې نن سبا د تطبیقي دین پوهانو په منځ کې «د خدای متشخص او انسانوزمه تعریف» بلل کېږي، ځینې عوارض هم لرلي دي او د مختلفو فرقو او ډلو ترمنځ د کلامي اختلافونو وجه هم همدغه موضوع ده. دا متشخص تعریف د قضیې له بل اړخ سره په تضاد کې راولي، هغه دا چې ټول دینونه د ابراهیمي دینونو په شمول، د خدای پر کاملې تنزیې ټینګار کوي او وایي چې خدای له مخلوقاتو سره له هر ډول مشابهت او ورته والي څخه پاک دی، تر دې چې د خدای او مخلوقاتو تر منځ هېڅ ورته والی نه پاتې کېږي او هر هغه څه چې خدای ته منسوبېږي، باید کاملاً متعالي او د هغه له شأن سره سم وي. که خدای ته داسې څه منسوب شي چې د مخلوقاتو په شأن کې وي، دا د تنزیې خلاف خبره ګڼل کېږي او د خدای د شأن او مقام د ټیټولو معنا ځنې اخیستل کېږي.

د مسلمانانو کلامي ډلې او عقیدتي فرقې د دې موضوع په وړاندې مختلفې لارې غوره کړې دي. هغه ډلې چې په حشویه مشهورې دي، له مخلوقاتو سره د خدای په تشبیه کولو کې دومره مخته تللي دي او احیاناً دومره د خدای تجسیم ته قایل شوي دي او هغه یې انسانوزمه ذات ګڼلی دی چې یوازې د کمیت او کیفیت په لحاظ له انسان سره توپیر لري، ګواکې خدای داسې انسان دی چې تر نورو انسانانو لوی دی، تر نورو یې وړتیاوې زیاتې دي ځکه خو پر نړۍ حکومت کوي. حشویه ډلې د غیب په اړه د نورو مسایلو په باره کې هم ورته لاره غوره کړې ده او د هرې میتافیزیکي موضوع تشبیهي تأویل یې وړاندې کړی دی یا یې له دې موضوع ګانو هغه معنا اخیستې ده چې د انساني عالم په کچه معنا ولري.

د دوی په مقابل کې نورې ډلې، له مخلوقاتو سره د خدای د تشبه کولو په تنزیه کې دومره پر مخ لاړل چې د خدای ټول صفتونه یې رخصت کړل، معنا دا چې دا صفتونه یې بې معنا وبلل او یوازې د تأویل په وسیله یې د ځینو معناګانو د مفروض ګڼلو لاره خلاصه پرېښوده او بس. جهمیه هغه ډله وه چې په دې ځانګړنه مشهوره وه.

دغه دواړه ډلې د مسلمانانو په منځ کې په اقلیت کې وې او اکثرو مسلمانانو چې د اهل سنت او جماعت په نامه پېژندل کېږي، هڅه وکړه چې داسې منځنۍ لاره خپله کړي چې له دواړو ډلو په یوه اندازه مسافه ولري.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خو اهل سنت هم له دې کشمکشه لرې پاتې نه شول او د دغو ډلو تر منځ د نوسان په نتیجه کې په دريو اساسي ډلو وويشل شول او هرې ډلې بيا ځان واقعي اهل سنت او نور تش په نامه اهل سنت وګڼل.

هغه ډله چې تنزيهي تمايل يې درلود او هڅه يې کوله د خدای صفتونه داسې درک کړي چې له هر ډول تشبيه پاک وي، د معتزله په نامه ياده شوه چې پلويان يې غالباً د امام ابوحنيفه د مذهب پيروان وو او ځينې يې بيا د شافعي يا اماميه مذهبونو خلک وو. خو نورو هڅه وکړه دا ډله د اهل سنت له جرګې ځخه وتلې وګڼي. معتزله هم عين کار کاوه او خپل مخالفان يې د اصلي سنت له لارې منحرف ګڼل. لا تر اوسه هم پر معتزله او پر دې چې له اهل سنت سره يې نسبت څه و، لانجه روانه ده.

بله ډله چې د دې طيف په مقابل لوري کې وه او د متن پر محوريت يې خورا زيات ټينګار کاوه او له تأويله يې په شدت ډډه کوله، اهل حديث ونومول شوه چې د خدای ټول صفتونه يې بې له تأويله هماغسې چې د متن د الفاظو له ظاهره ځرګندېږي، منل. دوی يوازې د خدای له صفتونو سره «بلاکيف» کلمه زياتوله چې له حشويه او نورو تشبيه پالو ډلو څخه ځان بېل وساتي.

درېيمه ډله چې غوښتل يې منځنۍ لاره ولټوي، د ابو الحسن اشعري او ابومنصور ماتريدي پيروان وو. سره له دې چې دوی په ځينو چارو کې توپير سره درلود؛ خو په لويه کې ټول اشاعره بلل کېږي. د اشعري پيروان تر اهل حديث له معتزله څخه ډېر لرې وو؛ خو د ماتريدي ملګري بيا معتزله ته نژدې او له اهل حديثه ډېر لرې وو.

په هره توګه دغو درې واړو ډلو ځانونه واقعي اهل سنت ګڼل او نور يې د اهل سنت په دويمه او درېمه درجه کې حسابول.

کولای شو له تنزيه طيفه تر تشبيه طيفه پورې دغه ډلې داسې تصور کړو:

جهميه ⇦ معتزله ⇦ اشاعره (دلته اشاعره په لويه معنا راغلې ده چې ماتريديه هم رانغاړي) ⇦ **اهل حديث ⇦ حشويه**

د دغو ډلو تر منځ د پولې خبره هر وخت په تيوريکي کچه او د متخصصانو او اهل علم په منځ کې مطرح پاتې شوې ده؛ خو کله چې د خلکو په منځ کې شايع شوي ديني فرهنګ ته او په تېره بيا هغه څه ته رسېږو چې ځينو مذهبي بهيرونو خصوصاً مدرسه يي هغو يې رواج کړي دي، زياتره د حشويه او اهل حديث له ذوق سره مخ کېږو او وينو چې د خدای د تنزيهي تعريف

د پښتو کتابونو پر ليکه نړۍ www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

د وړاندې کولو لپاره چنداني هڅه نه کېږي. د دې شي يو علت خو دا دی چې د اسلام په تاريخ کې هر وخت غلبه د فقيهانو په برخه وه او دوی د عارفانو او متکلمانو له خدای سره چنداني جوړ نه وو. فقيهانو عملاً حشويه خدای ته يعنې متشخص انسانوزمه خدای ته تمايل درلود، حال چې رسماً ورسره مخالف هم وو؛ دا په دې چې د خدای په اړه دا ډول تصور په حقوقي ظرافتونو، شرعي حيلو، او فقهي وچو کلکو سختيو کې د فقيهانو مرسته کوله؛ نه هغه متعالي او منزه خدای چې له تسامح، رحمت، حلم، غفران، کرم او نورو کمالاتو سره خپلو بنده ګانو ته راڅرګندېږي او هغوی ته په ځمکه کې د تبعيد شويو محکومانو په سترګه نه ګوري او له هغوی سره يې رابطه يوازې په ورځنيو وچو امر و نهيو نه خلاصه کېږي؛ بلکې خپلو بنده ګانو ته د مکرمو مخلوقاتو په سترګه ګوري چې د ده د کرم پر دسترخوان کېناستلي دي او له هغه څخه يې کرامت او خلافت حاصل کړی دی او کولای شي له هغه ذات سره د مينې او دوستۍ اړيکي ولري.

هغه خدای چې اکثرو مسلمانو عارفانو معرفي کاوه، يا په لا دقيق تعبير سره، هغه الهيات چې د اهل عرفان له خوا بابېدل، مهربانه او بخښونکی خدای يې معرفي کاوه چې خپلو بنده ګانو ته هم د اخلاقي تعالي توصيه کوي. په دې الهياتو کې د خدای ذات ته د نژدېوالي معيار، د بنده پاکوالی او معنوي اعتلا ده. د خدای په اړه دا تصور د مومنانو لپاره د ارامۍ، پخلاينې او هيلې موجب ګرځېده او هغوی يې له نورو سره مينې، فدا کارۍ، عاطفې او مهربانۍ او نورو اخلاقي مکارمو ته هڅول.

خو په مقابله خوا کې نورو ډلو د خلکو په ذهنونو کې د خدای څېره قهرجنه انځوروله او هغه يې د يوه حسابګر سوداګر، بې مدارا قاضي، او مستبد حاکم په څېر معرفي کاوه. دا انځور د حشويه د ډلو په الهياتو کې ريښنه درلوده. دغو ډلو خدای د يوه انسان په جامه کې معرفي کاوه، څنګه چې د انسان حال بدلېږي، حوصله يې تنګېږي او کله سور شي کله سوړ، دوی خدای هم هماغسې ګاڼه.

هغه انسان چې د خدای له داسې تصور سره لاس او ګرېوان و، هر وخت به يې ځان له داسې ذات سره مخامخ ليده چې د اميد پر ځای يې وېره، او د لطف او مهربانۍ پر ځای يې قهر او غوسه ښکاروله او د هستۍ له عالم سره يې رابطه د کرم او بخښنې پر ځای د حساب کتاب او امر و نهي پر اساس ولاړه وه، هماغسې رابطه چې د حاکم او محکوم تر منځ وي. نو دا بې دليله نه ده چې د معاصرو اسلامي بنسټپالو په ادبياتو کې د حاکميت مفهوم ډېر مطرح کېږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

او د خدای او بنده ګانو تر منځ نوري رابطې يې کمرنګې کړې وي، ان تر دې چې ځينې يې د «لا اله الا الله» طيبه کلمه له «لا حاکم الا الله» سره مترادفه تفسير کړې ده. البته دا چې بنسټپالي بهيرونه په سياست کې خورا زيات اخته دي؛ دغه شي په دې برخه کې د مضاعف عامل په څېر عمل کړی دی.

په رواني لحاظ د خدای په اړه دا ډول تصور، د هغه تصور انعکاس ګڼلی شو چې دغه خلک يې د ځان په اړه لري. دوی په ناخبره توګه خدای د ځان په څېر قياس کاوه او هماغه صفتونه يې خدای ته منسوبول چې په ځان کې به يې ليدل. لکه د فوئرباخ او فرويد او ځينو نورو نظريې چې پر خدای باندې د انسان د باور د ريښو په اړه يې وړاندې کړې دي.

په تاريخي لحاظ، تر اوومې او اتمې پېړۍ وروسته چې ان د فکري سرلارو په منځ کې هم د کلام او فلسفي بحثونو غروب وکړ او عقلي مبحثونه کمرنګه شول، د خدای په اړه د حشوي عاميانه تصوراتو لپاره لاره خلاصه شوه او نور د هند د براعظمګي، منځنۍ اسيا او د شمالي افريقا په شمول د عربي نړۍ په ديني مدرسو کې کلامي موضوعات نه مطرح کېدل. له کلامي بحثونو سره کېدای شول چې الهياتي مبحثونه لا پاخه شي او لا وده وکړي او حشوي ليدلوری تر نيوکې لاندې راشي او څه چې د ديني اعتقاداتو په نامه ترويجېږي، دوامداره په علمي موازينو تر نقد او چڼولو لاندې ونيول شي.

د دې بهير دوام سبب شو چې د اسلامي ټولنې د ځينو برخو په ديني اعتقاداتو کې د خدای پېژندنې حشوي – ظاهري ليدلوری ځای ونيسي او د خدای هغه متعالي تصور چې د انسان له معنوي تعالي سره يې مرسته کوله، وار په وار کمزوری شي. سره له دې چې د اسلامي ټولنې په ځينو نورو برخو کې د عارفو مسلمانانو ارشادات څه نا څه لا پاتې وو؛ خو په وروستيو پېړيو کې پر تصوف باندې د عوامو باورونو غلبه وکړه، په تصوف کې د مولوی او ابن عربي په شان نور وتلي کسان پيدا نه شول چې خلکو ته د خدای متعالي تعريف وړاندې کړای شي، فقيهان په ديني بحثونو کې او د دين په استازولۍ کې بې رقيبه پاتې شول؛ نو د مسلمانانو په منځ کې بل داسې ځواکمن عرفاني بهير راښکند نه شو چې نظري موثر ملاتړ ولري او وشي کولای تدين ته لا ژوره معنوي صبغه ورکړي.

د هند په براعظمګي کې چې د تعليمي مدرنيزېشن په عکس العمل کې د ديوبند مدرسه تاسيس شوه، په دې سېمه کې د ديني مفاهيمو او ارشاداتو د صورتبندۍ نوې دوره پيل شوه. په ظاهره کې خو د دوی موخه د دين نوی کول او د ديني تجديد د هڅو ادامه وه؛ خو پر دې مدرسې اهل حديثي بعد غلبه وکړه، له کلام او فلسفې سره بې مهري او ان مخالفت وشو، د الهياتو مبحثونه هماغسې

(c) ketabton.com: The Digital Library

پیکه پاتې شول او ظاهرپالنه او حشویتوب لا زیات شو ؛ دا په دې چې په دې وخت کې ځینو بهیرونو لکه بریلویه او ځینو صوفیانو په سخاوت سره خپله غېږه عامیانه خرافاتو ته خلاصه کړې وه او دیوبند د دغو ډلو له خوا له ترویج شوي الهیاتو سره مخالفت وکاوه، همدا وه چې ظاهرپالنې او حشویتوب ته لاره خلاصه شوه، په تېره بیا په دې چې دې وخت کې د عربستان له ټاپووزمې څخه راولاړ شوی سلفیتوب هم له دیوبند سره همغاړې وه.

د دې مدرسې سیمه ییزې څانګې چې ورسره یې هېڅ ارګانیک ارتباط هم نه درلود او دیوبند ته یې یوازې د نمونې په سترګه کتل، څومره چې له دې مدرسې لرې وې (لکه د پاکستان په سرحدي سیمو کې)، هماغومره زیاتې حشوي پالې وې او داسې الهیات یې رواجول چې عامیانه، ظاهري او حشوي رنګ یې درلود. البته دا مدرسې حنفي مکتب سره لفظي او تش په نامه نسبت درلود؛ نو ځکه یې هڅه کوله خپل الهیات په تنزیهي څُم کې هم رنګ کړي.

تر دې وروسته په دغو مدرسو کې داسې تدین تدریسېده او بیا یې د فارغانو له خوا د دیني فکر په عمومي حوزه کې خپرېده چې پر حشوي – ظاهري الهیاتو بنا و. هغه خدای چې د دغو مدرسو اکثرو شاګردانو پېژندلی و، شدید فقهي رنګ یې درلود. د دوی په الهیاتو کې د عرفاني لوړو فکرونو برخه خورا کمه وه.

په دې الهیاتو کې انسان همیشه داسې موجود تصور کېږي چې د دیني تکالیفو او هغو تکالیفو په ترسره کولو کې پاتې راغلی چې په مختلفو دورو کې فقیهانو ورته ټاکلي دي؛ نو دغه موجود باید هروخت ورټل شي. د دې تصور پر اساس هغه کسان چې په دې مدرسو کې یې درس ویلی دی، حق لري چې د خدای په استازولي وګړي تر پوښتنې ګروېږنې او محاسبې لاندې ونیسي. دوی خپل نظر او ان خپله سلیقه داسې معیار او محک ګڼي چې ورباندې د ټولنې تدین تللای شي او سموالی یا ناسموالی یې معلومولای شي، دا ځکه چې دوی له شرعي احکامو او تکالیفو سره اشنایي لري. یوازې دا نه؛ بلکې دوی کولای شي د شرع په استازیتوب حدود جاري او شریعت تطبیق کاندي او مجرمانو او منحرفانو ته جزا ورکړي.

د جهاد په لومړیو کلونو کې د اکثرو هغو وګړو صحرایي اعدام چې د سیمې د ملا په فتوا یا بې له فتوا، بې له قانوني تحقیقاتو، له دولت سره د همکارۍ یا د عقیدې د انحراف په تور ووژل شول او همدارنګه د هغو وګړو سنګسار یا په درو وهل چې د زنا تور ورباندې لګېدلی و، د خدای په اړه د انسان له همدې ډول تصوره سرچینه اخلي او ځینې کسان د خدای په استازیتوب دا کارونه کوي. طالبانو هم د همدې تصور پر بنیاد د منځنته راتلو له هماغه

(c) ketabton.com: The Digital Library

لومړیو ورځو څخه د هغو کسانو په تعذیب لاس پورې کړ چې منحرف ګڼل کېدل، دوی دا کارونه په داسې وخت کې کول چې لا د حکومت څښتنان هم نه وو او لا یې د احکامو د تنفیذ حد اقل قانوني معیارونه هم نه وو پوره کړي. حکومت ته تر رسېدو وروسته او لا تر اوسه پورې چې دوی له خشونته ډک کارونه کوي، مسأله هماغه ده.

کله کله په ټولنه کې د دې کارونو هرکلی کېږي او ان ستایل کېږي، خلک دا کارونه د عمل قاطعیت ګڼي او ان وایي چې د افغانستان په شان ټولنو کې دا شیوه ښه نتیجه ورکوي. له دې څرګندېږي چې د ټولنې د ځینو وګړو د دیني اعتقاداتو تر پوستکي لاندې خشونت پاله الهیاتو ځای نیولی دی. که دا خبره سمه وي، باید ومنو چې خشونت د خلکو د اعتقادي تصوراتو ژورو ته لاره کړې او هماغلته کېناستلی دی؛ نو باید چې د طالباني الهیاتو پر ځای د افغاني الهیاتو خبره وکړو.

حال دا چې افغانستان د خپل پیاوړي عرفاني میراث په برکت د رحمت او عطوفت له الهیاتو سره لا غښتلی نسبت لري. د دې الهیاتو څانګې او پاڼې د حکیم سنایي، مولوی بلخي، خواجه نقشبند ، مولانا جامي هروي او نورو لویو عارفانو په لاسونو سینګار شوې دي.

زموږ په عرفاني الهیاتو کې د خدای په نامه د انسانانو د ځورولو او خشونت لپاره ځای نشته. زموږ ډېرو متکلمانو په لومړیو پېړیو کې هڅه کوله چې خدای له هغه څه څخه منزه او پاک وګڼي چې د هغه په شأن کې نشته او هغه داسې معرفي کړي چې له احتشام او شاهانه کرم سره یې وښایي.

خشونت پاله الهیات په وروستیو پېړیو کې په تېره بیا له نوي تمدن سره تر مخامخ کېدو وروسته مخ په وده روان شول. دا هغه مهال و چې د اسلامي ټولنې ځینو قشرونو خپل هویت په خطر کې لیده او له دې چلینج سره د مقابلې عاقلانه لاره نه وه ورمعلومه. دوی د کار چاره همدا ګڼله چې بل ته – هر بل، هغه که کورنی وي که بهرنی – تندی تریو کړي او وروسته ورباندې برید وکړي، ان که دا برید مأیوسانه هم وي او هېڅ ګټه هم و نه لري. دوی خپل دغه کار ته زموږ په تاریخي سنت کې د شته حشوي – ظاهري الهیاتو په مرسته مشروعیت ورکړ.

هغه څوک چې اعتقاد یې پر همدغسې الهیاتو بنا وي، د دې پر ځای چې د خدای بې پایه رحمت ته فکر وکړي او د خدای د مهربانۍ د لمر تلپاتو وړانګو ته د روح دریڅه پرانیزي او د دې پر ځای چې د خدای له مخلوقاتو سره مینه وکړي، ژوند ته د مردارو چیکړو او ټولو خلکو ته د تباهکارانو په سترګه ګوري او ټول طبیعي تحولات ورته د نه مهارېدونکي الهي قهر

(c) ketabton.com: The Digital Library

نښاني بربښي چې ژر يا په ځنډ به د ځمکې د اوسېدونکو ټغر ټول کړي او هر يوه ته يې خپله جزا ورکړي.

په همدې وجه، هغه کسان چې په سر کې داسې الهيات لري، هر کله چې منبر ته خېژي، پر خلکو د ملامتۍ او رټلو ډزې پيلوي او هغوی په بې دينۍ او ډول ډول انحرافونو تورنوي. د دوی له خبرو ګواښونه او ډارونې ورېږي، دوی خلکو ته د اخروي دردناکه عذاب ګواښونه کوي يا يې له هغو دنيوي جزاګانو ډاروي چې په همدې دنيا کې د ځينو کسانو په لاس، د خدای په نامه، ورکول کېږي.

که د دې الهياتو تار و تنستې وشېږل شي او د انسانانو پر روح او روان باندې يې تاثير مطالعه شي، جوته به شي چې ولې دا کسان په آسانۍ سره انسان وژني، وينې تويوي، کورونه ورانوي او تباهۍ زېږوي. دوی ځانونه د هغه خدای استازي ګڼي چې کار يې شکنجه کول او جزا ورکول دي او د مجرمانو له مجازاتو او د ګناهکارانو له عذابولو پرته، بله سودا نه لري.

د دې ډول الهياتو سپړل او نقد کول هم ديني وجيبه ده او هم انساني کار. په دې خاطر چې نور د خدای په نامه کمتر کسان ووژل شي او د خدای د دين په نامه کمتر جنايتونه وشي. د خشونت او وحشت پر ضد مبارزه او د تباهۍ او جنايت د مخنيوي هڅې به هله کاميابې شي چې د قضيې ريښو ته فکر وشي او دې اساسي مبارزې ته لازم اهميت ورکړل شي.

بايد سړي وژونکي او قاتلان په دې وپوهول شي او دا يقين په کې ايجاد شي چې که انسان وژني او وينه تويوي، نو ر به نو له خدای سره کوم نسبت او رابطه ونه لري او هغه کس چې دوی يې پرستش کوي، شيطان دی او همدغه شيطان ورباندې د قتل او غارت امرونه کوي او پر ورانيو او جرمونو خوشحاله کېږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

نرم طالبان، سخت طالبان

په یوه بله مقاله کې مې لیکلي وو چې په توندلارو او منځ لارو باندې د طالبانو ویشل سم نه دي. هلته مې خپل دلیلونه هم وړاندې کړي وو او تر اوسه هم پر هماغه باور ولاړ یم. په هغه مقاله کې مې توضیح کړې وو چې که څوک له خشونته لاس واخلي او مدني ژوند ته چې منځلاریتوب یې طبیعي لازمه ده، راوګرځي، هغه خو بیا نور طالب نه دی؛ ځکه د طالبانو په ایډیالوژي کې توندلاریتوب په ذاتیاتو کې راځي او ده خپله رابطه ورسره شلولې ده. هغه خبره چې دلته یې کوم، له هغې موضوع سره په ټکر کې نه ده او غواړم دا ووایم چې په افغاني ټولنه کې داسې ډلې شته چې رسماً د طالبانو په کتار کې نه راځي یعنې نه پخپله ځانونه طالبان ګڼي او نه نور یې طالبان بولي؛ خو په عمل کې طالباني لیدلوري ته معتقد دي او د طالباني افکارو په رواجولو سره هماغه ځای ته رسېږي چې طالبان یې غواړي. لیکوال پر دې باور دی چې د طالبانو په تقویت کې او د هغوی لپاره د فکري او فرهنګي ملاتړ په برابرولو کې د دې ډلو نقش خورا موثر دی. که طالبان د جبهې شا ته داسې ملاتړي ونه لري، د دې وس به ورته پاتې نه شي چې په ټولنه کې حضور ولري او خپل سیاسي ژوند وغځوي. دا هم د مطلب شرحه:

څوک چې له کمپیوټر سره سروکار لري – او نن سبا ډېر هم دي – پوهېږي چې کمپیوټر له دوو مهمو برخو رغېدلی دی، یوه برخه چې دغه دستګاه ځنې جوړه شوې ده، سخت اوزار (hard ware) نومېږي، بله برخه چې پر همدې سخت اوزار باندې نصب شوي پروګرامونه دي، نرم اوزار (soft ware) بلل کېږي. دواړه برخې د یوې بلې مکملې دي او په یوازې سر کار نه شي کولای.

غواړم د همدې ساده او شایع مثال په مرسته د طالبانو په اړه یو د تأمل وړ ټکی بیان کړم. د لیکوال په نظر څوک چې نن سبا د طالبانو په نامه پېژندل کېږي او په اوسني افغانستان او بلکې په سیمه کې د ډېرو ناامنیو او شخړو سبب دي او د سیمې د ثبات او استقرار مخه

www.ketabton.com د پښتو کتابونو پر لیکه نړۍ

(c) ketabton.com: The Digital Library

نیسي، د پورتني مثال په شان په دوو برخو ویشل کېدای شي چې هره برخه یې د بلې برخې رسالت تکمیلوي. د طالبانو یوه ډله به سخت اوزاري یا هارډ نوموو او بله ډله یې نرم اوزاري یا سافټ او دا هماغه کسان دي چې په رسمي ډلبندیو کې د طالبانو په کتار کې نه حسابېږي.

دا چې د دې پدیدې په اړه تیوریکي بحثونه خام دي او اکثره وګړي ان په ډېرو لوړو کچو کې په خپلو بحثونو کې له دې قضیې سره سطحي چلند کوي او برسېرن تحلیلونه وړاندې کوي او د دې پر ځای چې د ستونزو اساسي حل لارې ومومي، له عامو افکارو سره لوبې کوي؛ نو تر اوسه پورې د طالبانو د ډلو تفکیک نه دی شوی او په دې مورد کې شته ابهام نه دی روښانه شوی. د دې کار نتیجه دا راوتلې ده چې د دې ستونزې په تحلیل، چاره او د هغې پر وړاندې د دریځ په غوره کولو کې نیمګړتیا پیدا شي او دا بیا له دې ستونزې سره د مبارزې د ناکامۍ سبب شوې ده او د ډېرو کسانو هڅې یې ابته کړې دي.

د همدغسې چلند په وجه له درېو لسیزو راهیسې په سیمه کې توندلاریتوب ورځ تر بلې زیات شوی او سیاستوالو د دې پر ځای چې د دې شي عواقبو ته پام وکړي، هر وخت یې هڅه کړې ده چې سترګې ورباندې پټې کړي او ښایي له خپلو رقیبانو سره په سیاسي کشمکشونو کې ځنې ګټه هم واخلي. د لیکوال په باور د طالبانو او القاعده پر ضد د مبارزې دغه روش به مقصد ته ونه رسېږي او حاصل به یې یوازې د ځواکونو ضایع کول او له عمومي افکارو سره لوبې کول وي.

د طالبانو یوه برخه چې سخت دریځه او خشونتپاله ډله یې ده او عملاً وسله په لاس کې لري، د سیمې د سیاسي صحنې ډېرو کتونکو ته اشنا او د درک وړ ده. دغه برخه پېژندل شوي رهبران لري چې عملاً د جګړې لارښوونه او اداره یې په لاس کې ده. نن سبا ټول پام او ټولې سیاسي مناقشې د طالبانو همدې برخې ته وقف شوې دي.

څه چې ډېر عوام او خواص ځنې غافل پاتې شوي دي او په لږو تحلیلونو کې ورباندې بحث شوی دی، د طالبانو بله برخه ده چې نامرئي (نه ښکاربدونکي) طالبان دي. له هغوی پرته د طالبانو د جنګې ډلې فعالیت له ستونزې سره مخ کېږي. د جنګي طالبانو د فعالیت ادامه شدیداً په دې ډلې پورې تړلې ده؛ ځکه دا ورته د جبهې شا ته ایدیالوژیکي ملاتړ برابروي. هېڅکله د دې ډلې نقش چې لومړۍ ډلې ته اجتماعي – فرهنګي بستر جوړوي او جنګیالي ورته برابروي، جدي نه دی ګڼل شوی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د خشونت او توندلاریتوب پر ضد د مبارزې علمبرداران د دې برخې پر خطر که پوه شوي هم وي، ممکن په تکتیکي لحاظ یې دا لازم نه وي بللای چې د جګړې جبهه پراخه کړي او دا به یې غوره ګڼلای وي چې یوازې هغه کسان طالبان وبولي چې عملاً د جنګ په میدان کې ولاړ دي او روزمره په وژلو او ورانیو لګیا دي. ښایي تصور دا وي چې د جګړې د میدان تنګول او دښمن په یوې خاصې برخې پورې محدود ګڼل به له هغه سره د مبارزې چاره اسانه کړي او پر هغه به د غلبې لاره هواره کړي؛ خو له دې ډلې سره د یوې لسیزې مبارزې د بهیر ارزول ښیي چې دا باور ناسم و.

عملاً په دې لاره د طالبانو ځواک کم نه شو او هغه هدفونه چې له دوی سره د مبارزې لپاره په پام کې نیول شوي وو، لاس ته رانه غلل؛ بلکې څومره چې وخت تېر شوی دی هماغومره د طالبانو د فعالیت کړۍ پراخه شوې او خطر یې څو چنده زیات شوی دی او د دوی فعالیتونه عملاً د افغانستان له پولو اوښتي او هغو سیمو ته هم رسېدلي چې هېڅکله یې اټکل نه کېده چې طالبان به ورورسېږي.

د طالبانو د دې ودې دلیل هماغه دی چې د طالبانو قضیه یوازې په سیاسي بعد کې خلاصه شوې وه او هغه فرهنګ چې د دې ډلې له پراخېدو سره نېغه مرسته کوي، له پامه غورځول شوی و. په بله وینا هغه ځواکونه له پامه غورځول شوي دي چې عملاً له طالبانو سره نه دي ولاړ او ان ښایي د طالبانو نقد او مخالفت هم وکړي؛ خو په عین وخت کې داسې فرهنګ رواجوي او داسې افکار خپروي چې نتیجه یې یوازې دا ده چې په سیمه کې طالباني فکر او طالباني روحیه پیاوړې شي.

د دې ځواکونو ډېره برخه له جګړې سره مستیقمه رابطه نه لري او ظاهراً د ټولنې د مدني جوړښت یوه برخه ده او یا دا د طالبانو مخالف هغه سیاسي – مذهبي فعالان دي چې د اساسي قانون تر چتر لاندې ژوند کوي – سره له دې چې پر اساسي قانون چنداني باور نه لري او کله نا کله عملاً ورسره مخالفت هم کوي – ځینې نور یې ان پر دولتي چوکیو ناست دي؛ خو بیا هم د دوی کارونه سبب کېږي چې د طالب پالنې فرهنګ لا غښتلی شي او هغه کسان چې غواړي له طالبانو سره اساسي مبارزه وکړي او د دې بهیر ټولنیزې ریښې وروچې کړي، شنډې ته وهل کېږي چې هېڅ کار ونه کړای شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

نرم طالبان هغه کسان دي چې د اسلام له طالباني تعبیر سره یې خپله رابطه نه ده شلولې او په دې تعبیر کې هېڅ شک نه کوي او دې ته هم نه دي چمتو چې په دې اړه بحث او مناقشه وشي. دوی دې ته هېڅ رغبت نه لري چې په عمومي بحثونو کې د طالبانو منځ ته راوړونکې فکرونه او تیوري ګانې تر نقد لاندې ونیول شي. دوی دین د قدرت داسې اوزار ګڼي چې ورباندې کولای شي سیاسي – اجتماعي موقف حاصل کړي او له دې لارې په قدرت کې برخه واخلي او یا د قدرت له خاوندانو باج واخلي. دوی د دین له هر هغه تعبیر سره مخالف دي چې له دین څخه د دنیوي استفادې لاره بندوي، په همدې وجه یې ډېر فکري او اجتهادي مبحثونه چې لا اختلافي دي او تر شا یې هېڅ کوم قاطع دیني نص هم نشته، په ممنوعه حریمونو بدل کړي دي او هېچا ته په کې د ورننوتلو اجازه نه ورکوي او که له کومې ګوښې د نوفکرانو اواز اوچت شي، ټول خپل اختلافونه یوې خوا ته پرېږدي او د هغوی د ځپلو په خاطر سره یو کېږي.

دوی په دې خطرناک دي چې د فکر له ازادۍ څخه وېره لري او دا خطر تر هغه خطر خورا زیات دی چې طالبان یې د خپل توندلاریتوب په وجه د ټولنې عمومي امنیت ته رامنځته کوي. په همدې وجه دوی په رسنیو کې او په هغو تریبیونونو کې چې په واک کې یې لري، د انسانانو پر وژل کېدلو او د سلګونو او زرګونو وګړو د خونو د خرابېدلو په اړه څه نه وایي او پر دې سیمې له راروانې تیارې څخه هېڅ شکایت نه کوي؛ خو همدا چې په یوه ګوښه کې د دوی د ذوق او سلیقې خلاف یوه خبره وشي، ټول د لیونیانو غوندې رادانګي او داسې ښیي چې ګواکې پر دین او مقدساتو او سنتونو باندې برید شوی دی، بیا واټونه او سړکونه له خپلو پلویانو ډکوي او خپل زور ښیي.

دغه ډلې د هېواد په هر ګوټ کې مختلف مرکزونه لري. جوماتونه د دوی دي، دوی د پخواني او نوي سبک تعلیمي مرکزونه لري او پر هغوی سربېره یې احیاناً ځینې سرتاسري رسنۍ هم تاسیس کړي دي او غښتلي خپرندوی ارګانونه لري، ورسره یې مالي بنسټونه او د ګټې وټې شرکتونه جوړ کړي دي او د اوسنیو شرایطو او تحولونو په برکت یې لویې سرمایې ګټلې دي.

دوی پر ځینو حکومتي بنسټونو د خپل نفوذ له لارې، خپلې سلیقې پر خلکو مني او خپل فکري مخالفان په مختلفو لارو تر فشار لاندې راولي. په همدې وجه ډېرې ډلې او ډېر بنسټونه ورته باج ورکوي چې د دوی له تبلیغاتي یرغله په امان کې پاتې شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغوی چې رسنۍ او نور امکانات یې په واک کې دي، د ټولنې د عمومي ذهنيت په جوړولو لګیا دي او ځانګړې مفکورې رواجوي او خاصه ایدیالوژي خپروي، هغوی له ټولو هغو امکاناتو څخه پوره ګټه پورته کوي چې د وروستيو کلونو د تحولاتو په برکت ورپه برخه شوي دي؛ خو دوی دا نه شي زغملای چې نور وګړي چې د دوی په شان فکر نه کوي، هم له دې فرصتونو استفاده وکړي او همدا چې بل کس وغواړي د دوی په شان د ټولنې په فرهنګي او فکري ډګر کې راميدان ته شي او په ځينو موردونو کې د فکر او ليد تکثر ننداري ته وړاندې کړي، هغوی بيا له دين څخه په استفادې سره او د دين تر پوښښ لاندې، پر نورو ميدان تنګوي او څه چې ځان ته يې خوښوي، نورو ته يې نه خوښوي.

جالبه خو دا ده چې دغه ډلې له يوې خوا د هېواد له هغو ټولو امکاناتو څخه چې په سیاسي او اجتماعي ساحه کې شته، ګټه اخلي او له بلې خوا هر وخت د منتقد او معترض په دريځ کې راڅرګندېږي او د نظام د مشروعيت او په خلکو کې د نظام د نفوذ مخه نيسي. دوی هغه فساد په شدت رابرسېره کوي چې پخپله هم په کې برخه لري او په کافي اندازه يې ګټه ځنې کړې ده او په دې توګه د نظام د مسالمتپالو مخالفانو په جامه کې ځان رانبيي.

دغه ډلې نه رسماً په طالبانو کې حسابېږي او نه د هغوی په مخالفانو کې. دوی له يوې خوا د طالبانو پر موجوديت او د هغوی په جګړو خوشحاله دي خو خپله خوشحالي نه څرګندوي؛ مګر د طالبانو موجوديت د خپل باج اخيستنې لپاره غوره فرصت ګڼي. يعنې که د دوی غوښتنې ونه منل شي، دوی هم له طالبانو سره يو ځای کېدای شي يا کولای شي د هغوی په شان د خشن مخالفت بېرغ اوچت کړي او خپل پلويان خشونت ته وروبولي او د ټولنې عمومي فضا ګډه وډه کاندي. له بلې خوا له خشونت سره په مبارزه کې ځان د نړېوالې ټولنې ترږونوال بولي او هڅه کوي په ګټو کې تر نورو هم زياته برخه ورورسېږي.

زموږ بحث پر دې باندې نه دی چې ولې دغه ډلې له موجوده سياسي فضا څخه خپله ګټه غواړي؛ ځکه د سياست په نړۍ کې دا بيخي معموله چاره ده او هر څوک په هر ځای کې دغسې کوي، اساساً د سياست کار له دې پرته بل څه نه دی چې فرصت وپېژني او ګټه ورنه پورته کړي. خبره دا ده چې دغسې کړنې له يوې خوا د خشونت او افراطپالنې پر ضد هڅې ناکاموي او له بلې خوا د ټولنې ګُلې فضا خرابوي او لاخرابوي يې او عمومي امنيت ته شديداً تاوان رسوي.

دغه ډلې بايد د هغوی له بحثونو، د هغوی له پيغامونو او هغې روحيې وپېژنو چې خلکو ته يې ورکوي. که د دوی بحثونه د ابادۍ، ارامۍ، تفاهم، تعاون، تسامح، اتحاد، اتفاق، پيوستون،

(c) ketabton.com: The Digital Library

یو لاس کېدل، بشرپالنې، خیرغوښتنې او دې ته ورته نورو ارزښتناکو مفاهیمو پر محور وچورلي؛ نو دې کې به شک نه وي چې دا پیغام له دین څخه راوتلی، د ټولنې له عمومي ګټو سره سمون لري او د نننې نړېوال تمدن له روحیې سره اړخ لګوي او د دغو بحثونو د خاوندانو فکري تعالي او فرهنګي لوړتیا ښیي. که داسې وي نو طالباني فرهنګ به کمزوری شي او د دې بهیر فکري بنسټونه به زیانمن شي.

خو که ووینو چې د دوی کار دی:

- پر نظام باندې دوامدارې نیوکې،

- د منبرونو او عامه تریبیونونو سیاسي کول،

- پر پردیو دوامدارې حملې، هغه هم هغه پردي چې که په هر نیت وي خو زموږ د وطن په بیارغاونه کې یې برخه اخیستې ده، نه هغه پردي چې له تېرو د پرشو کلونو راهیسې یې کار د دې وطن ورانول دي،

- د ایډیالوژۍ پر اساس د انسانانو تر منځ بریدونه تېرول،

- له نوي تمدن سره دښمني او د هغه ټول مثبت اړخونه تر پوښتنې لاندې راوستل په دې پلمه چې ځینې عیبونه او نیمګړتیاوې لري، حال دا چې دا عیبونه د نوي تمدن په جانبي عوارضو کې حسابېږي،

- د ملي غیرت او دیني عرق په نامه خشونت ته د خلکو هڅول،

- د دیني روحیې او ایماني جذبې تر پوښښ لاندې په دوامداره او پراخه توګه د نفرت او کینې خپرول،

- د صنفي او ډله ییزو انګیزو په وسیله د ټولنې له عمومي برخلیک سره لوبې کول،

- د خلکو د ویرولو او ګوابنولو لپاره له ملي شعارونو او دیني مفاهیمو څخه د اوزارو کار اخیستل،

- مذهبي او فرقه یي اختلافونو ته لمن وهل،

یعنې که د یوې ډلې د بحثونو اصلي محور دې ته ورته موردونه وي، شک نشته چې هغوی د طالبانو په شان دي، سره له دې چې رسماً د هغوی تر څنګ نه جنګېږي؛ خو هغه رسالت چې دوی یې ځان ته ټاکلی دی، تخریب او ورانول... لا ډېرې وژنې ... د لا زیاتو اورونو بلول... او لا پراخې تباهۍ... دي

(c) ketabton.com: The Digital Library

همدا اوس دا ډول خبرې د وطن په ځينو ځايونو او ان په ښاري سيمو کې د پراخيدو په حال کې دي او له خپلو مخاطبانو غواړي چې د وضعيت د ګډوډولو، د شرايطو د خرابولو او د اوسني مات ګوډ نظم چې په سل رقم خواريو برابر شوی، ړنګولو ته چمتو شي.

که دغه ليدلوری وسپړل او وځېړل شي، ټولو ته به ځرګنده شي چې طالبان اساساً د همدغسې ليدلوري زېږنده او د همدغسې فرهنګ محصول دي. که د يوې ټولنې د يوې برخې د وګړو فکري تکوين له همدغسې ليدلوريو او مفکورو رغېدلی وي، څرنګه کولای شو د دې ټولنې د امنيت او ارامۍ خبره وکړو او د پرمختګ او ښېرازۍ دعوا يې وکړو؟

تر هغې پورې چې د نورو زغمل، مدارا، عقلانيت، عمومي مصلحت او نور اخلاقي فضايل د يوه ليدلوري په عمده برخه بدل نه شي، نه شو کولای له دې ليدلوري دا تمه ولرو چې له رغولو او ابادۍ سره دې مرسته وکړي او ودې او پرمختګ ته دې خدمت وکړي.

ممکن ځينې هغه کسان چې دا سې بربادونکي ليدلوري رواجوي، له طالبانو ښه زړه ونه لري او ان د طالبانو له ځينو کارونو ګيله من يا خپه هم وي؛ خو د دوی کړنې او پيغام عملاً د طالبانو په ګټه تماميږي او مستقيماً د هغوی د تقويې سبب کېږي.

خبره دې حد ته رسېدلې ده چې نظام د دې ليدلوري مخې ته د ډال حيثيت غوره کړی او هڅه کوي د هغه له شاخصونو سره ځان عيار کړي. نظام به فکر کوي چې له دې کار سره به مشروعيت حاصل کړي؛ ځکه ګومان کېږي د ټولنې د دوديالنې په خاطر بايد دا سې ليدلوری په رسميت وپېژندل شي او ورسره جوړ جاړی وشي. دا يوه بله لويه تېروتنه ده چې عواقب به يې خورا ګران تمام شي. دا کارونه پخپله په يو ډول له طالبانيزېښن سره مرسته کوي.

دا نا ممکن دي چې د طالبانيزم ټغر د هغه له منطق سره د جوړ جاړي له لارې راټول کړو. طالبانيزم يعنې د نه زغملو، له نورو سره د دښمنۍ، د عدم مدارا او د خشونت ايديالوژي. له دې ايدياالوژۍ سره مبارزه د جوړ جاړي له لارې نه؛ بلکې د هغې له ديني ضد او غيرانساني څېرې څخه د پردې په لرې کولو سره کېدای شي.

دغه ايدياالوژي بايد په بربنډه او شفافه توګه تر بې رحمانه نقد لاندې ونيول شي او انسان دښمنه، ويجاړونکي بعدونو يې رابرسېره شي چې هېڅ ته د ابهام ځای پاتې نه شي او د قران مجيد په تعبير سره "قد تبين الرشد من الغی..." ګمراهي او هدايت په روښانه توګه سره وپېژندل شي. په دې صورت کې به د ډېرو وګړو حال معلوم شي، څوک چې طالب پاله او خشونتپاله دي، خپله لاره به جلا کړي او هغوی چې غواړي ټولنه په سوله او ارامۍ کې ژوند

(c) ketabton.com: The Digital Library

وکړي، بلکې په ډېره جدي توګه ويل په کار دي چې د دين يا ډيموکراسي يا بل څه په نامه د انسان وينه تويه شي او د خلکو کورونه ړنګ شي او د ډېرو وګړو برخه تباهي او بدبختي شي.

د طالباني ليډرلوري پر وړاندې بې تفاوتي او هغه ته ميدان پرېښودل، له هغو سترو تېروتنو څخه دي چې د توندلاريتوب او خشونت ټولو مخالفانو په کې برخه لرلې ده. د طالبانو له وسله والو ځواکونو سره مبارزې د طالباني افکارو او د طالب پاله فرهنګ د څېړلو لپاره ځای پرې نه ښود. اوس وينو چې له يوې لسيزې وروسته، هغه نسل چې په دې تاريخي مقطع کې راټوکېدلی دی، تر پخوا زيات له طالباني شعارونو او خوبونو سره انس لري.

هغه مهال چې طالبانو پر هېواد حکمونه چلول، د ټولنې اکثرو ځوانانو او ان د جوماتونو زيات شمېر امامانو د طالبانو ضد دريځ درلود او د دې بهير له فکري او فرهنګي بڼې سره يې مخالفت کاوه؛ خو نن وضعيت تقريباً اپوټه دی. دا چې موږ بايد له نورو سره څه نسبت ولرو، له لرې او نژدې وګړو سره څرنګه روابط تأمين کړو، د خپلې راتلونکې لپاره څه ډول تدبيرونه ولرو، دا چې په نننۍ نړۍ کې ځان څرنګه تعريف کړو، مبهم او ناڅرګند مفاهيم دي چې د دې نسل ذهنونه ځوروي او ورته روښانه ځواب نه لري. په همدې ابهام او لالهاندي کې طالباني ليډلوري رامخته کېږي چې د دې پوښتنو د ځواب پر ځای خپل ايډيالوژيک ليد ځای پر ځای کړي.

هغه نسل چې له دې تبليغاتو سره مخ و او ورسره يو ځای يې وده کړې ده، د دې پر ځای چې اوسنی وضعيت عاقلانه تحليل کړي، پرونۍ ستونزې او د سبا لپاره پروګرام وڅېړي، په يو څو شعارونو پورې زړه تړي چې دا شعارونه نه خو منطقي اساس لري او نه واقعي زمينه. دوی ته داسې وهمونه ښودل کېږي چې نه خو د دنيا په درد لګېږي او نه د دين خدمت ورباندې کېدای شي. البته رسمي طالبانو ځوانانو ته دا وهمونه نه دي ورکړي؛ ځکه له نېکه مرغه طالبان د فکري او علمي وړتياوو په لحاظ په دې حد کې نه دي چې وشي کولای د تعليم يافته ځوانانو په منځ کې خپل پيغامونه رواج کړي؛ خو له بده مرغه دا وهمونه او نيمګړې مفکورې هغو کسانو رامنځته کړې دي چې ظاهراً خو طالب نه دي؛ خو په فرهنګي ډګر کې د طالبانو رسالت ترسره کوي، دا هغه کسان دي چې په دې بحث کې د نرمو طالبانو په نامه ياد شوي دي.

که خبره رالنډه کړو بايد ووايو چې طالبان يوازې هغه کسان نه دي چې وسله يې په لاس کې ده او له نظام سره جنګېږي. د هغو ځواکونو يوه برخه چې عملاً په ټولنه کې د طالبانو د ژوند

(c) ketabton.com: The Digital Library

له دوام سره مرسته کوي، هغه ډلې دي چې د طالباني افکارو په خپرولو سره يې د هغه پراخ فرهنګي تحول پرمخ لاره بنده کړې ده چې کولای شي موږ له ننني نړۍ سره ونښلوي. دغو ډلو – که د نظام په د ننه کې دي که بهر – د ډېرو اساسي مفاهيمو په اړه د خپل دوه مخي او مبهم دريځ په وجه او ان د تمدن له ځينو اساسي مقولو سره د دښمنۍ په وجه، نوی نسل له طالباني ليدلوري سره اشنا کړی او دوی يې له ځينو طالباني مفکورو سره پخلا کړي دي.

له طالبانو سره د مبارزې سياستونو په دې وجه چې د طالبانيزېشن د فرهنګي بهير غم يې نه دی کړی او ان هغه ته يې په تکتيکي ډول لاره ورکړې ده، د دې ټولنې د هر ډول اساسي تحول لپاره يې ميدان تنګ کړی دی او په دې لاره يې د طالبانو له بيا راپاڅېدو او ودې سره مرسته کړې ده.

ګومان کوم په دې حساب به دې ته اړتيا نه وي چې دا پوښتنه مطرح شي چې ولې طالبانو يو ځل بيا سياسي – نظامي ژوند ته لاره وموندله او په لا زيات قوت راڅرګند شول. ليکوال لا هم په دې باور دی چې که پخه اراده ورته شته وي، د طالبانو ټغر راټولېدای شي، سره له دې چې د سيمې ځينې هېوادونه به دا نه غواړي خو دا به وشي؛ خو شرط دا دی چې د طالبانو پر ضد مبارزه له هغو ابهامونو او ستونزو پاکه شي چې اشاره ورته وشوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

توندلاري طالبان، منځلاري طالبان

مبهم او ناسم مفهومونه

یوه له هغو موضوعاتو چې کله ناکله مطرح کېږي او له سرې لاره ورک کوي، د منځلارو طالبانو اصطلاح او له توندلارو طالبانو څخه د هغوی بېلول دي. لیکوال د کلمو اساسي اهمیت ته او د هغوی استعمال ته په پام سره او دې ته په پام سره چې کلمې د خلکو د اعمالو او د انتخاب لوری بدلولای شي، له داسې تعبیرونو او ډلبندیو سره نه جوړېږي، البته له دې تعبیرونو سره د نه جوړېدلو اصلي علت یې دا دی چې دا تعبیر مبهم او ناسم دی. له مبهم او ناسم تعبیره منظور دا دی چې یوه کلمه یا یو تعبیر کافي واضحه نه وي او تر یوه زیات مفهومونه ځنې متصور وي، خصوصاً متناقض مفهومونه.

د لیکوال دا باور دی چې «طالبان» داسې کلمه ده چې هېڅ مختارې، روستارې یا صفت ته اړتیا نه لري؛ ځکه په لومړي تعبیر یعني «توندلاري طالبان» کې یو شی د هماغه شي له نفس او ذات سره یو ډول توصیف شوی دی، دا زموږ د مکتب د هغه کمسواده مدیر خبرې ته ورته دی چې په جدي او د رټنې په انداز به یې ویل: «شرم وکړئ! دروغجن، کذاب دی". هغه نه پوهېده چې کذاب او دروغجن یوه معنا لري او دا خبره په منطقي لحاظ هېڅ مفهوم نه لري چې وواېې دروغجن دروغجن دی. په حقیقت کې داسې عبارتونه عبث او بې معنا دي او د ویونکي پر ناخبرۍ دلالت کوي چې د دواړو کلمو د معنا په ورته والي نه دی خبر. همدا وجه وه چې هر وخت به چې شاګردانو د مدیر له خولې دا خبره واورېده، یو بل ته به یې سره وکتل؛ خو څه به یې نه ویل چې مدیر ونه شرمېږي.

په دې اړه د منطق په علم کې د دلالت په بحث کې او همدارنګه په معاني او بیان کې چې د بلاغت د علم څانګې دي، په کافي اندازه بحث شوی دی. د ژبې په اوسنۍ فلسفه کې معناګانو ته د کلمو د ارجاع پر ډول باندې زیات بحثونه شوي دي او فکر کوم که هغو بحثونو ته ورننوځو، له اصلي مطلبه به لرې شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د تعبير له داسې طريقې يوازې هله استفاده کولای شو چې توصيفي بڼه ولري او د لا زيات توضيح لپاره استعمال شي، لکه چې ويل کېږي «روښانه لمر» چې دلته د ويونکي منظور دا دی چې مخاطب د لمر روښانوالي ته لا زيات متوجه کړي، که نه روښنايي خو د لمر التزام دی او بې له دې چې له لمر سره روښانه ووايو، پرې پوهېږو؛ ځکه داسې لمر چې تياره يا تور وي، ګرد سره نشته. «خوشبويه عطر» همدغسې عبارت دی، ځکه عطر خو ذاتاً خوشبويه وي او داسې نه ده چې ګواکې دوه ډوله عطره ولرو، يو خوشبوی او بل بد بوی. که يو شی بد بوی ولري، هغه ته خو بيا عطر نه وايو. که د «توندلاري طالبان» اصطلاح په همدې طريقه استعمال شي خو سمه به وي، دا په دې چې د طالب د کلمې پر دې اړخ تمرکز او تاکيد وشي.

خو دويم تعبير يعنې «منځلاري طالبان» تر دې هم زيات جنجال لري؛ ځکه متناقض مفهوم لري چې په منطقي لحاظ نا موجه دی. منځلاری طالب د «عادل مستبد» د اصطلاح په شان دی چې يو وخت کې د ځينو شرقي نوښتګرو د سرلارو له خوا استعمال شوی و او په معنا کې يې د تناقض په وجه ډېرو صاحب نظرانو وربانديې نيوکې کړې وې، دوی به ويل چې عادل مستبد له عادل ظالم سره برابر دی. د استبداد مفهوم چې معنا يې يوازې خپله خوښه او خپله رايه چلول دي، د ستم او بې عدالتۍ مستلزم وي. مستبد هغه کس دی چې نور له ټولو يا ځينو حقونو څخه محروموي، دا حقونه کېدای شي د مالکيت حق، د عقيدې د ازادۍ حق، د سياسي مشارکت حق، د بيان د ازادۍ حق او يا نور حقونه وي. که حاکم داسې کس وي چې له نورو څخه د هغوی يو حق هم وانه خلي، بيا خو ورته مستبد نه شو ويلای. که دی مستبد وي، حتماً خپل رعيت له ځينو حقونو محروموي او په دې صورت کې به دی ظالم وي او ظالم عادل نه وي.

عين نيوکه د «منځلاري طالب» پر اصطلاح هم وارد ېږي. د دې ټکي د پوهېدو لپاره بايد يو ټرمينالوژيک اصل په پام کې ونيسو. هره اصطلاح په يوه خاصه تاريخي مقطع کې او په خاصو سياسي – اجتماعي شرايطو کې رامنځته کېږي. اساساً کلمې او اصطلاحات د واقعيتونو تالي (وروستني يا تابع) وي. لومړی يو شی يا يوه پديده رامنځته کېږي يا يو واقعيت پېښېږي، وروسته هغه کسان چې له دې پديدو او واقعيتونو سره سروکار لري، د هغوی د تعبير لپاره او د دې لپاره چې ګډ او عمومي مفهوم يې وړاندې کړي، يوه کلمه يا اصطلاح ورته غوره کوي. دا کلمه کله نا کله نوې اختراع کېږي، لکه څنګه چې په ځينو ملکونو کې د ژبې د فرهنګستان مرکزونه دا وظيفه پر غاړه لري او د ځينو نويو شيانو يا پديدو لپاره مناسبې کلمې، په ژبه کې د موجودو کلمو له منځه مشتقوي او د نوې اصطلاح په توګه يې

(c) ketabton.com: The Digital Library

وړاندې کوي. ځيني وخت بيا د موجودو کلمو او اصطلاحاتو له منځه يوه يې غوره کېږي او پر نوې پديدې اطلاق کېږي. سره له دې چې د دې کلمې نسب هماغه پخوانۍ کلمې ته رسېږي؛ خو نور به يې معنا هغه پخوانۍ معنا نه وي او د نوې اصطلاح په توګه به نوې هويت ومومي او مستقل شخصيت به ومومي.

يعنې داسې نه ده چې لومړۍ دې کلمه رامنځته شي او وروسته دې د هغې پر اساس مفاهيم يا واقعيتونه رامنځته شي؛ بلکې تل لومړۍ هغه مفهوم يا واقعيت راپيدا کېږي چې کلمه ورته راجع کېږي، وروسته بيا کلمه ورته جوړېږي. دا موضوع دومره ابهام نه لري چې د اثبات لپاره يې د سيمانټيک (Semantic) د بحث لمن ونيسو. دا يو عام اصل دی او پر ټولو کلمو او اصطلاحاتو صدق کوي.

بناً «طالبان» هم داسې اصطلاح ده چې خپله خاصه تاريخچه لري او يوازې د طالب العلم چې د ديني علومو هر زده کوونکي ته اطلاقېږي، معنا نه لري؛ نو نه شو کولای طالبان پر څو ډلو وويشو. د طالبانو اصطلاح چې نن سبا په سياسي مباحثو کې مطرح کېږي، په هېڅ توګه د طالب العلم معنا نه لري. که په دې بحثونو کې له طالبانو څخه مو مطلب طالب العلمان وي؛ نو دا اصطلاح بايد له سياسي لانجو لرې په اکاډيميکو محيطونو او ښوونيزو مجامعو کې مطرح شي.

هغه څه چې په رسنيو کې د سياستوالو له خوا مطرح کېږي، يو بهير، يوه پديده او يو سياسي – نظامي جوړښت دی چې مشخصه تاريخچه او خاصه کارنامه لري، د سياسي، ټولنيزو، فرهنګي، اخلاقي او ديني مسايلو په اړه خاص ليدلوری لري او هر وخت چې د طالبانو خبره کېږي، منظور همدغه ډله، له همدې ځانګړنو سره وي.

طالبان يعنې هغه بهير چې غواړي د زور او خشونت له لارې قدرت ته ورسېږي. ټول پوهېږي چې طالبان په دې معنا، د مجاهدينو د حکومت پر مهال او د کورنيو جګړو په سختېدو سره رامنځته شول او ظاهراً قصد يې د پاټکونو ټولول او له غيرمسوولو وسله والو سره نښته وه. البته وروسته بې شمېره اسناد او شواهد راووتل چې دا بهير د پاکستان د استخباراتي سازمان د يوې پروژې محصول و چې پر افغانستان د ولکې د ټينګولو لپاره يې طرح کړې وه او په دې برخه کې يې په سيمه ييزه او نړېواله کچه د خپلو ځينو تړونوالو موافقت هم ترلاسه کړی و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

که د دې ډلې په منځته راتګ کې د سياسي عامل له نقشه تېر شو، د هغې په راټوکېدو کې فکري او فرهنګي بستر هم اهميت لري. طالبان د هغو مدرسو محصول و چې د مولوي سميع الحق او مولوي فضل الرحمن په مشرۍ جميعت علمای اسلام بنا کړې وې. دې مدرسو يوه خاصه ايديالوژي رواجوله چې د عربي ملکونو او په تېره بيا د عربستان د ټاپووزمې د ځينو متشددو ډلو په طبع برابره وه.

د دې ډلو د ايديالوژيکو اساساتو او فکري محورونو پېژندل هم خاص اهميت لري؛ ځکه که دغه ابعاد روښانه نه شي، د طالبانو په اړه بحثونه به له سرې لاره ورکه کړي او په دې باره کې د نظر اختلافونه به هم پای ونه مومي.

هغه ايديالوژي او طرز فکر چې طالبان د هغوی پر اساس او پر هغوی د تکيې په نتيجه کې رامنځته شوي دي، تر دې ډېره موده پخوا جوړ شوي وو. د دې طرز فکر بهير مو په بله مقاله کې څېړلی او له تکراره يې تېرېږو. د دې تفکر اساسات په درېو محورونو کې رانغاړلی شو: لومړی، د دين تعبير–دويم، انسان ته د کتلو طرز–درېيم، دنيا ته د کتلو بڼه. دلته له دنيا څخه مطلب هم د دنيا طبيعي جوړښت دی او هم اجتماعي روابط او تاريخي تکامل يې چې حکومت، ټولنيز بنسټونه، او تمدني وده يې په کې راځي. دغه فکري اساسات چې له نظامي امکاناتو، سازماني جوړښت او سياسي ملاتړ سره يوځای شي، د طالبانو په نامه پديده ځنې رازېږي.

دا پديده نه يوازې يو فکري او ايديالوژيک بهير دی او نه يوازې يو نظامي يا سياسي بهير، که داسې وای نو دا دومره سرخوږی او خطر به يې نه رامنځته کول. فکري او ايديالوژيک بهيرونه تر هغې پورې چې واقعاً فکري او ايديالوژيک پاتې شي او فعاليتونه يې په هماغه محدوده کې روان وي، د زغملو وي او د اندېښنې سبب نه کېږي.

په صدر اسلام کې، کله چې خوارج راپورته شول، د صحابه وو مشرانو د څلورم خليفه په شمول په دې نظر وو چې خوارج تر هغې پورې چې وسله يې نه وي پورته کړې او يوازې له نظام سره يا د اسلامي ټولنې له عمومي بهير سره په فکري او تيوريکي مخالفت اکتفا کوي، د اندېښنې وړ نه دي او دوی د فکري مبارزې له حقه برخمن دي. خو کله چې خوارج د ټولنې عمومي امنيت ګډوډ کړي او خپل هر ايديالوژيک مخالف له تېغه تېر کړي، بيا نو بايد ورسره شديد چلند وشي چې وځپل شي او د نورو پر مال او سر د تعرض فرصت پيدا نه کړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

طالبان هم که يوازې يو سياسي يا نظامي بهير واى، له هغوى سره تعامل به اسانه و او د دې ستونزې د حل موندل به سخت نه و؛ ځکه هم د سياست ميدان او هم د جګړې ډګر خپل خاص منطق لري او د پېژندل شويو قوانينو تابع دي.

خو هغه څه چې طالبان له ډېرو نورو بهيرونو څخه بېلوي دا دى چې په دې بهير کې خاصه ايديالوژي د خشونت له اوزارو او پرمخ تللو ترهګريزو ميتودونو سره يو ځاى شوې او پېچلى ترکيب يې جوړ کړى دى. اوس نو نړۍ له يوې کاملاً نوې او متفاوتې پديدې سره مخ ده چې له پخوانيو جهادي بهيرونو او کلاسيکو اسلامي غورځنګونو څخه يو مخ متفاوته ده. طالبان د القاعده د ډلې افغاني – پاکستاني تجسم دى. دوى که له القاعده سره نژدې سازماني اړيکي هم ونه لري، بيا به هم دا خبره سمه وي. القاعده بيا په خپل وار سره د هغو توندلارو اسلامي ډلو د يو ځاى کېدو محصول دى چې په اويايمو کلونو کې د عربي نړۍ په يوه برخه کې راڅرګندې شوې او تکفيري چلند په مختلفو شکلونو ورباندې حاکم و. د مخالفانو تکفيرولو ته تمايل د تاريخ په ټولو پړاونو کې د خوارجي ډلو تر ټولو مهمه مشخصه پاتې شوې ده، البته دغه تمايل په دې ټولو ډلو کې يو شان نه دى ښکاره شوى.

د مخالفانو تکفيرولو ته تمايل او وروسته د ديني توجيه په مرسته د هغوى د وينې تويول، د يوه خاص رواني وضعيت ننبه ده چې دا پخپله بيا د خاصو اجتماعي – فرهنګي شرايطو محصول دى. بدويت په مختلفو کچو کې هغه مهم عنصر دى چې هم دغه فرهنګي شرايط او هم هغه رواني وضعيت تعريفوي. سخت زړي او ډېرزړي انسانان د متحجر، ډېروزمي، وچ او انعطاف نامنونکي فرهنګ زېږنده دي. دا فرهنګ د بدوي محيط په شان وچ او سپېره دى چې د شنيلي او طبيعي ښکلا او رنګارنګۍ څرک په کې نه ليدل کېږي.

دغه رواني وضعيت او هغه فرهنګي شرايط، يو بل ته د هنداري کارورکوي او دواړه بيا دې ته لاره هواروي چې دين او بلکې حکومت او هره مقوله داسې تعبير شي چې د خشونت، وحشت، داړونکيتوب او خون خوارۍ لاره ونيسي او د ترهګرۍ، ورانۍ او تاوان رسولو تنده يې د ماتېدو نه وي.

دا رواني وضعيت او فرهنګي شرايط څرګندوي چې څښتنان يې له هغه پېر څخه ډېر واټن نه لري چې انسانان لا د مدنيت پړاو ته نه وو ورننوتلي او د ځناورو په شان به يې په غارونو او ځنګلونو کې بې له قانون، نظم او ادب څخه اوسېدل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د دین داسې تعبیر چې انسانیت ته ارزښت ورکوي، مدنیت ته هرکلی وایي او فاضله اخلاقو ته غېږه پرانیزي، په داسې فرهنګي شرایطو کې ریښه نه شي ځغلولای او په داسې فضا کې به یوازې مړاوې شي او بس.

دا ډول انسانانو ته مطلوب دیني تعبیر هماغه دی چې ظاهراً د شرع الفاظ پر نورو باندې د تېري او برید په وسله بدل کاندي او د انسانانو پر ځان او ابرو تېری وکړي. دوی له دین څخه داسې تفسیرونه راباسي چې د جګړې او شخړې په درد ولګېږي او کله مناورونو، سوځېدلو ځمکو، سر غوڅولو، په دار ځړولو او هر هغه څه ته لاره هواره کړي چې لازیات نفرت او کرکه زېږوي.

په دې منطق کې دین یعنې هغه تیوري چې د دُره وهلو، لاس غوڅولو، بندي کولو، سر پرې کولو، خپټه څېرلو، د جسدونو ډېرولو، د واکمنۍ پر چوکۍ کېناستلو او دا هرڅه په بې غمه زړه او ارامه وجدان سره کولو ته لاره هواره کړي؛ ځکه دا ټول د شریعت تطبیق او د رسالت سرته رسول ګڼي.

په دې منطق کې د انسان کرامت، شرافت او حیثیت مطرح نه دي او د انسان لپاره د برابرۍ، عدالت او ازادۍ خبرې په کې نه کېږي. په دې منطق کې تر ټولو خواتنګوونکې کلمه ازادي ده چې باید په هر ډول او هره بیه چې کېږي، ورسره جګړه وشي او د مطرح کېدلو مخه یې ونیول شي. ښایي لږې داسې کلمې پیدا کړای شو چې د ازادۍ د کلمې په شان د دې منطق د څښتنانو ټینګه وینه ایشوي او لیونتوب یې راپاروي. دا کلمه تر ټولو سخته زیاړه ده چې دوی ته یې کولای شو او تر ټولو تریخ ګواښ دی چې دوی پرې ګواښلي شو. ځکه خو دوی که له هر شي سره جوړجاړی وکړي، له دې مقولې سره یې نه کوي او تر هغې چې ساه یې په بدن کې وي، ورسره جنګېږي او د ختمولو هڅه به یې کوي.

په دې منطق کې د انسان د شخصیت اساس برده ګي ده. دلته د عبادت معنا برده ګي ده، نه هغه بنده ګي چې عارفانه معنا یې له مینې او محبت سره غوټه ده. دلته برده ګان باید یوازې منونکي او مطیع اوسي، ان په خپلو ډېرو خصوصي چارو کې هم او فرمانروایي یوازې د هغه خدای ده چې دغه واکمنان یې د خلکو پر سر رانازل کړي دي او د خپل شریعت د تطبیق وظیفه یې ورپه غاړه کړې ده. دغه خدای، مخصوص خدای دی چې له نورو سره کار نه لري او د نورو برده شویو بنده ګانو د درد او رنځ پروا نه لري او د کمزورو نېکمرغي او بدمرغي ورته اهمیت

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه لري. ده ته یوازې د لږ شمېر کسانو کامیابي اهمیت لري، د هغو کسانو چې توانېدلي دي نور د ده په نامه مرییان کړي او د ده شریعت په زور او اکراه ورباندې تطبیق کړي.

دا هغه تصویر دی چې خدای او له انسانانو سره د هغه د رابطې په اړه وړاندې کېږي او په دې منطق کې منعکسېږي. خو دا چې انسان پر ځمکه د خدای خلیفه او د موجوداتو اشرف ګڼل کېږي او دا چې د خدای د یوه بنده د زړه ازارول، کعبې ته تر اهانت لازیاته ناروا ده او دا چې د خدای د بنده ګانو خدمت تر ټولو عبادتونو لوړه درجه لري او دې ته ورته نور مفاهیم، له دې فکري او رواني لیدلوري سره رابطه نه شي جوړولای.

د طالبانو او نورو ورته ډلو خورا اساسي ستونزه په همدې محور یعنې د خدای او له بنده ګانو سره د هغه د رابطې په اړه د دوی په ذهنونو کې پراته تصویر پورې تړلې ده. که وغواړو دغه تصویر تشریح کړو، باید جلا مقاله ورته ځانګړې کړو. هغه څه چې باید ورباندې تأکید وکړو، د دې ډلو د الهیاتو او تیولوژي اهمیت دی چې که ورباندې ټکان ورکونکی نقد ونه کړو، ستونزه به یې همداسې پاتې شي.

همدارنګه څنګه چې مو مخکې اشاره ورته وکړه، دنیا ته د کتلو طرز هم د دې ډلو مهمه ځانګړنه ده. دوی د دنیا د فیزیکي پېژندلو په لحاظ په ډبرپېر (عصر حجر) کې اوسېږي او د ټولنې او د انسانانو د ټولنیز ژوند د مسایلو د پېژندلو په لحاظ هم په هماغه پېر کې دي. دوی سر بېره پر دې چې د ساینس او فیزیک په اړه د لومړي ټولګي د شاګردانو په اندازه، هغه خوار ساده او ابتدایي معلومات هم نه لري، دا ډول علوم د علومو په توګه په رسمیت هم نه پېژني او پر هر هغه څه چې په دنیا کې په مسلماتو کې حسابېږي، ملنډې وهي.

دوی د اجتماعي چارو او هغو تحولاتو په اړه چې د حکومت او په تېره بیا د مډرنو حکومتونو د پیدا ایښت سبب شوي دي، هېڅ خبر نه دي او دې ډول تجربو ته اصلاً اهمیت نه ورکوي؛ ځکه د دوی په سیمو کې داسې پوهنې نه وې او دوی په خپل عملي ژوند کې ورسره سر و کار نه دی لرلی. دوی د داسې حکومتونو د جوړېدلو اهمیت هم نه شي درک کولای چې خپلو ښاریانو (اتباعو) ته اساسي خدمتونه وړاندې کړای شي؛ ځکه پخپله یې داسې خدمتونه نه دي لیدلي او پر دې هم باور نه لري چې د داسې خدمتونو وړاندې کول، لازمي دي. دوی اساساً د ښاریتوب پر مفهوم باور نه لري؛ ځکه د دوی په سیمو کې یوازې رعیت معنا لري.

(c) ketabton.com: The Digital Library

رعیت چې د رعي له کلمې څخه راوتلی دی، معنا یې پېول یا څرول دي، دا د شپنو ژوند ته اشاره لري او په دې منطق کې حاکم یعنې هغه شپون چې څه یې زړه غواړي له خپلو پسونو او مېږو سره یې کولای شي او هر څه چې له رمې سره وکړي، د ده مهرباني او لطف به وي او که دغه مهرباني ونه کړي؛ نو پسونه به یې د اعتراض ژبه او حق نه لري.

په دې منطق کې هغه حکومت منل کېږي چې اولو الامر په کې فعال مایشأ دی او د خدای او پیغمبر په استازیتوب پر خلکو حکم چلوي او څه چې دی یې کوي، د ځمکې پر مخ د الهي حاکمیت تجسم دی او ټول وګړي یې له اطاعت او تایید پرته، بل حق نه لري.

طالبان په خاصه معنا هغې ډلې ته ویل کېږي چې د دغسې لیدلوري پر اساس سره یوځای شوې او سیاسي - نظامي جوړښت یې رامنځته کړی دی او تر هغې چې د خپلې خوښې حکومت یې نه وي جوړ کړی، له هېڅ کاره باک نه کوي، که هرځومره وینې تویې شي، هر څومره کورونه وران شي او هر څومره ژوندونه له خطر سره مخ شي او هر څومره مصیبتونه پر خلکو راشي او د وګړو ورځ ورته توره شپه کړي، دوی یې پروا نه کوي.

په دې معنا طالبان په دې خاوره کې له پخوا څخه نه وو او اوږده مخینه نه لري او هماغسې چې اشاره ورته وشوه، د مجاهدینو د حکومت تر جوړېدو وروسته، راپیدا شول. دا سمه ده چې د دې بهیر فکري څرکونه له اوږدې مودې راهیسې زموږ په فرهنګ کې شته وو؛ خو دا چې هغه مفکورې له مدرنو وسلو او پرمختللې تنظیم سره نه وې یو ځای شوې نو په دې معنا طالبانو خارجي وجود نه و پیدا کړی. تر دې مخکې څه چې د طالبانو په نامه عیني وجود درلود ، هغه شاګردان وو چې دیني علوم یې زده کول او له سیاست سره یې کار نه و ، حکومت کولو ته نه هوسېدل او د ټولنې او خلکو امنیت ته یې خطر نه جوړاوه.

نن سبا هم د دیني علومو ګڼ شمېر زده کوونکي هم په افغانستان او هم په پاکستان کې شته؛ خو کله چې په سیاسي بحثونو او رسنیو کې د طالبانو خبره کېږي، منظور دغه زده کوونکي نه وي او اساساً په دې بحثونو کې د علم د زده کړې خبرې په منځ کې نه وي؛ بلکې د حکومت د نیولو او د ډار او وحشت پر بنا د حکومت د جوړولو خبرې کېږي.

په دې خاصه معنا باندې طالبان د سیمې پر اساس ویشلای شو او پاکستاني او افغاني طالبان یې بللای شو، یا یې د سیاسي – نظامي جوړښتونو پر اساس ویشلای شو او ویلای شو چې د حقاني طالبان، د ملاعمر طالبان او دغسې نور. خو دا چې وویل شي توندلاري طالبان او منځلاري طالبان، دا ناسمه ډلبندي ده او له سرې لاره ورک کوي؛ ځکه د دوی د فکري بناوو او

(c) ketabton.com: The Digital Library

نړۍ ليد پر اساس، توندلاريتوب د دې ډلې نه بېلېدونکې برخه (جز لاينفک) ده. که څوک له توندلاريتوبه لاس واخلي، د نورو زغملو ته تيار شي، خشونت څنګ ته پرېږدي او دې ته چمتو شي چې په ګډه سياسي لوبه کې له نورو سره په برابره توګه برخه واخلي او د دې لوبې قواعد مراعات کړي او د سياسي مبارزو نتيجو ته غاړه کېږدي، بيا نو هغه له طالبانو څخه بېل شوی دی او نور په دې ډله کې نه حسابېږي. لکه څنګه چې همدا اوس د دې ډلې ځينې پخواني مشران له خشونت او شخړو لاس په سر شوي دي او د دې هېواد د نورو وګړو په شان طبيعي او بې ازاره ژوند کوي، دوی نور د طالبانو له ډلې نه دي، ان که په ځينو دليلونو د طالبانو له ښکاره نقد څخه ډډه وکړي او د چوپتيا او د لارې له کږولو کار واخلي.

دوی که طالبان وای؛ نو کولای يې شول پر طالبانو له خپل نفوذه کار واخلي، له دې نفوذه په سياسي او نظامي تحولاتو کې ګټه واخلي او د دې بهير پر يوې برخې اغېز وښندي، حال دا چې په طالبانو کې هېڅوک د دوی خبره نه مني او دوی نور نو د هغوی په منځ کې ځای نه لري او ان د ځينو يا اکثرو طالبانو په نظر دوی هغه خاينان دي چې جرمونه يې د بخښنلو نه دي.

دا چې ځينې کسان شته چې له طالبتوبه يې لاس اخيستی دی، معنا يې دا نه ده چې ګوندي دوی د طالبانو منځلاره ډله ده او دا له توندلارې ډلې توپير لري. دا شمېر کسان تر هغې پورې چې د طالبانيزم په ليکو کې يې حرکت کاوه، په ټولو هغو کړنو کې شريک وو چې طالبانو کړي وو، هغه که له مخالفانو سره جنګونه وو که د دې ډلې سياستونه، په دُره باندې د خلکو له وهلو رانيولې د باميان د لرغونو مجسمو تر نړولو پورې...

خو په هماغه ورځ چې دوی د طالبانو د روش او کړنو پر ناسموالي پوه شوي او له خپلو پرونيو سنګروالو رابېل شوي او له عامو وګړو او ملت سره يو ځای شوي او له نظام سره يې په يوه ډول جوړ جاړی کړی دی، نور نو په هغه خاصه معنا طالبانو کې نه حسابېږي. نه طالبان دوی خپل غړي ګڼي، نه خلک ورته په دې سترګه ګوري، سره له دې چې دوی د طالبانو پر ځينو فکري باورونو باورمن هم وي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د طالبانو مدرسې

د تمویل منبعې او مقدسه مافیا

په هغو ټولنو کې چې پراختیا یې نه ده کړې او له مډرن ژوند سره لا بلدې نه دي، غالب نظر اسطوره یي نظر دی. دا تر مډرنیزم د مخکې زمانې د لید طریقه ده چې عمده ځانګړنه یې مرموزوالی دی. دوی هر څه ته، هغه که دنیوي چاره وي که دیني د اسطورې په سترګه ګوري. غیر له محدودو کسانو چې نورو ځایونو ته یې تګ راتګ کړی دی او په همدې وجه یې له عام او غالب طرز فکره بېل شوي دي، نور ټول وګړي هر هغه څه ته د تقدس په سترګه ګوري چې له دین سره رابطه ولري، دیني زده کړې او ورپورې تړلي محیطونه هم په همدې جمله کې راځي.

د دې ټولنو د ډېرو وګړو په نظر، دیني مدرسې پاک او سپېڅلي او له معنویته ډک ځایونه دي چې دیني ارزښتونه ژوندي ساتي او د انحرافاتو پر وړاندې چې عمدتاً له نوې نړۍ څخه راځي، مقاومت کوي. د دوی په باور له نوې نړۍ څخه راغلي نوي فکرونه او د ژوند نوي طرزونه انحرافونه دي او د دوی په نظر په ځینو برخو کې (خو د مدرسو په نظر په ټولو برخو کې) له دیني ارزښتونو سره په ټکر کې دي. دغه مدرسې د دغو انحرافونو پر وړاندې د دین د ساتنې تر ټولو ټینګې مورچې دي. دا هغه ادعا ده چې د مدرسو ناظمان، فارغان او پلویان یې هر وخت کوي. یوازې ځینې صوفیان له پخوا څخه د مدرسه ییانو پر دوه ګوني چلند پوهېدلي وو.

د مدرسو په باور، هر څه چې د دې مدرسو په طبع برابر نه وي او په بلې نړۍ او بلې زمانې پورې تړاو ولري، باید په ټول وس یې پر وړاندې ودرېږي. دوی فکر کوي چې نوې او متفاوتې جامې ان که د نارینه وو هم وي، د نویو مهارتونو زده کول (د بهرنیو ژبو په ګډون)، له نویو وسایلو او اوزارو استفاده ان که په درسي صنفونو کې هم وي، له فرهنګي توکو (د تازه کتابونو په شمول) سره تعامل، او داسې نور موردونه د نوې نړۍ د اغېزو نښې دي او که

د پښتو کتابونو پر لیکه نړۍ www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورسره مخالفت وشي، د هر ډول نوپالنې پر وړاندې به مقاومت شوی وي او دا به د سنتونو دفاع وي.

هغه مدرسې چې په دې برخه کې يې زياته سختي نه کوله، لږو کسانو په کې درس ويلی او لږ طالبان په کې پالل شوي دي. سخت ترينې طالباني مفکورې د هغو مدرسو محصول دي چې د نويو شيانو سختې دښمنانې دي. د قاضي حسين احمد د جماعت اسلامي د مدرسو په شان ځينې مدرسې چې له نويو شيانو سره يې تر يوه بريده لاره وړله، سره له دې چې د ځينو نورو بنيادي مشترکاتو په وجه يې له طالبانيزم څخه يو مخ نه وې لرې شوې؛ خو بيا هم يو څه نرمې وې. په دغو مدرسو کې روزل شوي کسان معمولاً په نسبتاً ټيټو پوړيو کې وو او نيمه طالبي دريځونه يې درلودل. دې ټکو ته به وروسته اشاره وکړو.

د دې ټولنو وګړي پر دې اساس چې د دغو مدرسو په اړه څه وړ دريځ او څه نسبت لري، پر څو ډلو وېشل شوي دي. يوه ډله د هغو خلکو ده چې په اقتصادي لحاظ يې خوند نشته او د ژوند له ستونزو سره لاس او ګرېوان دي. دوی د کسب په لحاظ خپلو اولادونو ته روښانه ګانده نهويني. کله چې د خپلو اولادونو پر وړاندې د دې مدرسو دروازې پرانيستې ويني، دغه وړيا فرصت غنيمت ګڼي؛ ځکه يو خو د اولادونو د مصرفونو له يوې برخې په تېره بيا د دوی د تعليم له مصرفه خلاصېږي او بل دا چې اولادونه به يې په ګانده کې د کسب او کار خاوندان شي. اکثره کسان چې مدرسو ته ورځي، له همدې طبقې دي. البته ممکن استثناً د متوسطې طبقې ځينې کسان هم دغو مدرسو ته ورشي.

په دويمه ډله کې د متوسطې طبقې وګړي دي. دوی معمولاً غوره ګڼي چې که ممکن وي خپل اولاد دولتي مکتبونو ته ولېږي چې عصري علوم زده کړي؛ خو په عين وخت کې دغو مدرسو ته هم په درنه سترګه ګوري او له دې مدرسو سره د مالي مرستې له لارې خپله ديني وظيفه ادا کوي. دغه مرستې ډېرې نه دي او که د مدرسو په تېره بيا د لويو مدرسو اړتياوو ته پام وکړو، دغه مرستې هسې سېمبوليکې ښکاري؛ خو بيا هم د مدرسو ځينې احتياجات پوره کولای شي او سر بېره پر دې دې کسانو ته دغه احساس ورکولای شي چې د ټولنې له پاملرنې او احترامه برخورداره دي او لا د خلکو پر وړاندې مسوووليت احساسوي. له دې مدرسو سره د خلکو د همکارۍ کچه کله کله د خلکو د ديندارۍ د معيار په توګه ګڼل کېږي.

دريېمه ډله د هغو وګړو ده چې د اجتماعي موقف او مالي امکاناتو په لحاظ د ټولنې د دوديزې رهبرۍ مقام لري او يا دې مقام ته نژدې دي. د ډلې ځينې کسان خپلو اقتصادي ګټو او

(c) ketabton.com: The Digital Library

اجتماعي نفوذ ته په کتو سره دا تشخيصوي چې د مدرسو حمايت کولای شي له يوې خوا دوی ته د خپلو رقيبانو پر وړاندې مصئونيت ورکړي او د دوی شاوخوا ته حمايتي دېوال ودروي، له بلې خوا مدرسې ورته داسې اډانه (پايګاه) جوړولای شي چې د دوی اجتماعي موقف لا ټينګ کړي او که په سر کې لوړ خيالونه ولري، وررسېدو ته يې لاره هواره کړي. دا وړ کسان يا خو په خپله مدرسې جوړوي او يا له مدرسو سره جدي مرسته کوي او د مدرسو له ودې سره خپله مطلوبه اډانه تر لاسه کوي.

د دې مدرسو چلونکي تر لومړنيو پانګونو وروسته د ګټمنو مالي سرچينو په لټه راوځي چې هم د دوی کړې مصرفونه جبيره کړي او هم اضافي ګټه په کې وکړي؛ ځکه دوی پوهېږي چې هر څومره چې ډېره سرمايه جذبه کړي، هماغومره به ډېرې مانورې وکړای شي. دلته دايره يې او مسلسله رابطه برقرارېږي، معنا دا چې څومره چې ډېرې پيسې په لاس ورځي، هماغومره يې د ډېرو پروګرامونو او پلانونو لپاره لاس خلاصېږي، او څومره چې ډېر پروګرامونه لکه محفلونه، کنفرانسونه، اوړني او ژمني تدريسي پروګرامونه، په ځينو اجتماعي خدمتونو کې برخه اخيستل، فرهنګي خپروني او نن سبا د انټرنټي سايټونو جوړول او يا له ځينو تلويزيوني شبکو سره شريکېدل... او داسې نور پروګرامونه ډېر کړي، هماغومره د لا زياتو او غټو مرستو د جذبولو زمينه ورته مساعدېږي. دغه مدرسې په دې لحاظ د تشيع علميه حوزو ته ډېرې ورته دي.

مثلاً د دغو مدرسو ځينې چالاکه چلونکي هڅه کوي چې سعودي عربستان او خليجي ملکونو ته لاره وکړي او له دې لارې لا ډېرې او دوامدارې مرستې جذبې کړي. څنګه چې دغه هېوادونه په ديني، فرهنګي او د معيشتي شرايطو په لحاظ پاراډوکسي وضعيت لري؛ نو هېڅوک ځنې تش لاس او نااميده نه راستنېږي، همدومره چې څوک يوه پروژه ولري او له دين سره يې غوټه کړي، کار يې سمېږي.

د نړۍ د دې برخې وګړي چې د تېلو له برکته باد راوړې پيسې او د غربي هېوادونو د ملاتړ په وجه سم امنيت لري، له يوې خوا يې تجملي او له عيش و نوشه ډک ژوند ته مخه کړې او په اسراف او خوند اخيستنه کې افراط کوي، له بلې خوا پر دې ملکونو د حاکمې دوديزې ديني او فرهنګي تربيې په وجه نه شي کولای د مذهبي اندېښنو پر وړاندې يو مخ بې تفاوته پاتې شي. دغه متناقض وضعيت د دوی د ډېرو مذهبيانو وجدان په عذابوي. د دې ټولنو ځينو

(c) ketabton.com: The Digital Library

وګړو ته د خپلو عیاشیو کفاره، په غربیو ملکونو کې د خیر ښېګنې او مذهبي پروژو سره په مرسته کې ښکاري او ګومان کوي په دې توګه به په مذهبي ژوند کې خپلې کمۍ پوره کاندي.

دا به نه هېروو چې دغه ټولنې د خبرواترو د فرهنګ په لحاظ نورې نه اوري، یوازینۍ خبرې چې دوی ته د احترام وړ دي، له منبره راځي. د منبرونو په خبرو کې څه چې خورا زیات مهم دي او هر وخت په ټینګار سره تکرارېږي، دا دی چې مسلمان باید خپلې دیني وجیبې ادا کړي خو نن سبا دغه وجیبې سمې نه ادا کېږي. دوی خپل مخاطبان په کراتو رټي چې ولې سمې لارې ته نه سیخېږي. کله چې دا خبرې د یوې لویې څپې بڼه خپلوي، خامخا د ټولنې پر باورونو محسوس اثر غورځوي او خلک هڅوي چې د خپلو کمیو د جبېرې لپاره لا جدي فکر وکړي او دوی بیا بې له دې چې په خپل خصوصي ژوند کې تغییر راولي او ځان له خوندونو محروم کاندي، له دیني او د خیر ښېګنې له پروژو سره مرسته د دغو کمیو د پوره کولو لاره ګڼي او له دې کار سره یې وجدان راضي کېږي.

له خیریه کارونو او له دیني پروژو سره مرستې یوازې یو ډول نه دي: بشري مرستې، هغو سیمو ته چې له طبیعي حوادثو سره مخ شوې دي - د پیسو لېږل، هغو وسله والو ډلو ته چې د نړۍ په مختلفو ځایونو کې جنګېږي او د اسلام له دښمنانو سره د مبارزې دعوا کوي – له هغو مدرسو سره مالي مرستې چې په دودیز ډول دیني درسونه ورکوي. د جوماتونو جوړول هم په دې کارونو کې حساب دي.

د دوی په کارونو کې بشري مرستې چندانې سترګو ته نه درېږي. اصلي وجه یې د خیریه کارونو په اړه د دې خلکو په تعبیر کې ده، د دوی په باور انساني مرستې او بشري خدمتونه ټیټه درجه لري او د دې خبرې ریښه په فقاهتي اسلام کې ده چې د عرفاني اسلام برخلاف، د بشردوستۍ د یوه ساده عمل په نسبت چې دیني رنګ نه لري، د دین رسمي اصولو ته زیات اهمیت ورکوي. دا چې په دې ټولنو کې دین تر ډېره حده د هویت د اوزار کار ورکوي؛ نو په دینداري کې هم هماغه اړخونو ته زیات اهمیت ورکول کېږي چې دا هویت، یعنې هغه هویت چې مسلمان له نامسلمانه بېلوي، ورسره تقویه کېږي او عام انساني خدمتونه له دې هدف سره چندانې مرسته نه شي کولای.

البته د بشرپالنې معمولې چارې یو مخ هم له پامه نه شي غورځېدلی؛ ځکه که هر څه وي په دیني لیکنو کې پر بشرپالنې دومره ټینګار شوی دی چې څوک پرې سترګې نه شي پټولای. د قران په ډېرو ایتونو کې چې په مکه کې را نازل شوي او مسلمانانو ته یې لومړني سپارښتونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړي دي، لمونځ کول او غريبانو ته ډوډۍ ورکول سره څنګ په څنګ ياد شوي دي. خو وروسته چې د مسلمانانو په تاريخ کې د دين فقاهتي تعبير پر نورو تعبيرونو غالب شو، د دين دغه توصيې او سپارښتنې څنډې ته پورې ووهل شوې او هغه برخې چې د ديندارۍ مظاهر او شعاير ننداري ته وړاندې کوي، د ديندارۍ په محراق کې واقع شوې.

دويم مورد يعنې له تونډلارو وسله والو ډلو سره مرسته، سره له دې چې لا تر اوسه هم په دې ټولنو کې کافي جاذبه لري او تر يوه حده يې مادي او معنوي ملاتړ کېږي؛ خو د سيمه ييزو حکومتونو د فشار او نظارت په وجه او د هغوی او غربي قدرتونو د همغږۍ په وجه، دې ډول مرستو ته ميدان تنګ شوی دی او هغوی ته چې حساب کتاب يې د عقل په لاس کې وي، دا ډول کارونه چنداني واره نه کوي. البته د دې خبرې معنا دا نه ده چې ګوندې دا ډول مرستې بندې شوې دي؛ بلکې نن سبا په لا زيات احتياط سره کېږي.

نو هغه انتخاب چې لا هم سرخوږی نه جوړوي، له ديني مدرسو سره مرسته ده. دا ډول مرستې زيات اند ښنه نه پيدا کوي او د کورنيو او بهرينو حکومتونو له خوا چنداني خطري نه ګڼل کېږي. د مدرسو چلوونکي هم دې مساعد وضعيت ته په کتو سره هڅه کوي چې پوره استفاده ځنې وکړي. دوی معمولاً د عربي ټولنې متنفذو شيخانو ته مخه کوي. پخوا به سعودي کې شيخ ابن باز، ابن عثيمين، او ابوبکر الجزايري او په قطر کې شيخ قرضاوي دا ډول نفوذ درلود. پر دوی سربېره ډېر نور کسان هم وو او لا شته چې ورته نقش لري، سره له دې چې هاغومره شهرت نه لري.

زيات شمېر مذهبي شيخان چې د دې خلکو او شتمنو تر منځ مناسب منځګړي دي، په داسې کارې مراجعو بدلېږي چې له پراخ نفوذه برخمن دي. شيخان په دوو دليلونو دا کار کوي، يو دا چې په دې ډول د يوې ديني وظيفې په ترسره کولو کې مهمه ونډه اخلي او بل دا چې له دې کار سره پخپله هم ممتاز مقامونه حاصلوي.

مرستندويان هم له دې کاره راضي وي. يو خو په دې وجه چې ديني وظيفه ترسره کوي او په نورو چارو کې خپل قصور جبېره کوي او خپل مذهبي وجدان کراروي، بل په دې وجه چې له دې بې غمه وي چې د مدرسو د چلوونکو په اړه تحقيق وکړي او ويې پېژني. همدا بس وي چې شيخان د مدرسو چلوونکي وروپېژني او تاييد يې کړي. دا هغه لنډه لاره ده چې په کې د مدرسو د کړنو او په دې ملکونو کې د هغوی د عواقبو د سيستماتيکې څارنې اړتيا نه پاتې کېږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

البته د دې چارې لپاره عاقلانه لاره خو به دا وه چې نادولتي خو له دولتي بنسټونو سره په همغږۍ کې سازمانونه جوړ شوي وای چې د دغو مرستو د راټولولو تر څنګ يې مرستو ته لوايح او مقررات رامنځته کړي وای او د مرستو د ويشلو لپاره يې نظارتي اداري تاسيس کړي وای. دغو اداره به نه يوازې د مدرسو کړنې او کيفيت وڅارې؛ بلکې د هغې تر څنګ يې درسي پروګرامونه، د زده کوونکو د ژوند شرايط، ښوونيز امکانات او تر ټولو مهمه د ټولنې لپاره د دې مدرسو نتيجې او عواقب وارزوي او مطالعه يې کړي او په دې برخه کې د ښوونې او روزنې له تکړه کارپوهانو او صاحب نظرانو څخه مرسته وغواړي. دوی کولای شي يا په ځينو بنسټونو کې د غړيتوب له لارې او يا په سيمينارونو او کنفرانسونو کې د ګډون له لارې دا کار وکړي.

خو اوس چې داسې سيستم نشته، په دې برخه کې يو ډول ګډوډي حاکمه ده او يو ډول مقدسه مافيا رامنځته شوې ده چې ورځ تر بلې غټېږي او نوي پانګوال له متفاوتو کړنو او مختلفو قابليتونو سره د راټوکېدو په حال کې دي چې هم له حکومتونو باج اخلي او هم پر مدني بنسټونو فشاري اهرم جوړېږي او اجازه نه ورکوي چې دا بنسټونه د مدني ټولنې له ودې سره مرسته وکړي او خلک لازم شعور او لازمې پوهې ته ورسوي. فرهنګي او ټولنيز بنسټونه د حکومتونو په شان مجبور دي دې مافيا ته باج ورکړي او يا لږ تر لږه خپلې کړنې او پروګرامونه د هغوی له غوښتنو سره سم عيار کړي او د ټولنې په پراختيا کې په تېره بيا په فرهنګي حوزه کې له خپل نقش څخه لاس په سر شي.

که په دې برخه کې داسې سازمانونه وي چې روښانه او قانوني فعاليت ولري، که ټولې ستونزې حل نه کړي، د اوسنيو ګډوډيو يوه برخه خو به کمه کړي؛ ځکه له دې مدرسو سره ټولې مرستې خو د خليجي شتمنو له جيبه نه راځي.

د مرستو يوه عمده مبنع چې د لويو مدرسو په برخه کېږي او د مدرسو چلوونکو ته هر وخت ګټه راوړي او د هغوی له سياسي پروژو سره مرسته کوي، د ځينو حکومتونو مرستې دي. د معمرالقذافي مرستې د مولانا فضل الرحمن له مدرسو سره، د صدام حسين مرستې د پاکستان له ځينو ديوبندي مدرسو سره، او د عربي او اسلامي ملکونو د ځينو نورو حاکمانو مرستې لا تر اوسه د ځينو مدرسو لپاره ثابتې مالي سرچينې دي. که په دې برخه کې جلا مطالعه وشي، ښايي نوي او لا په زړه پورې معلومات ترلاسه شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په دې کې شک نشته چې دغو مدرسو ته لويې سرمايې رابهېږي او دا چې د دې مدرسو لپاره د نظارت او علمي پروګرامونو د جوړولو اداري نشته چې د دې مدرسو فعاليت د ټولنې له واقعي او اساسي غوښتنو او اړتياوو سره برابر کاندي، د ناپېژاندو ، ورانکارو ځواکونو د راټوکېدو لپاره زمينه برابرېږي.

د برش کاله وړاندې چې د شوروي ځواکونو پر ضد په افغانستان کې د جهاد له پيلېدا سره د غرب سترګې دې سيمې ته واوښتې، د هغوی په متابعت د عربي نړۍ پام هم دې خلکو ته راواوښت او په نتيجه کې د دې مافيا جيبونو ته چې هغه مهال لا نوې زېږېدلې وه، بې حسابه پيسې ورغلې. هېچا فکر نه کاوه چې له دې محرومو او له پامه غورځېدلو مدرسو څخه به يو وخت تر ټولو خطرناکه پوځ راوټوکېږي او په سيمه او نړۍ کې به د ميليونونو وګړو امنيت وننګوي.

هغه مهال د پاکستان ولسمشر جنرال ضيأ الحق په خپلو پلانونو کې دې مدرسو ته توجه کړې وه او دغه مدرسې د هغه او د هغه د همفکرو ملګرو په هڅونه بې ساري وغوړېدې. د جهاد اوبو راوړو پيسو هم د دې مدرسو شمېر لا زيات کړ. هغه کسان چې د افغانستان د سياسي او نظامي ډلو مشرتابه ته ورسېدل او پخپله د دې مدرسو په ترويج کې يې برخه اخيستې وه، په لومړي سر کې دا تصور نه شو کولای چې يو وخت به له همدې کم اهميته مدرسو څخه وحشتناکه ځواک راپورته کېږي چې لومړني قربانيان به يې پخپله همدغه مشران وي.

هغه مهال ټولو جهادي رهبرانو بې له دې چې کوم خاص پروګرام ولري، يوازې د دې لپاره چې د افغانستان په دوديزه ټولنه کې د خپل مشروعيت لپاره يو سند پيدا کړي، د دې ډول مدرسو په جوړولو يا ملاتړ کې برخه واخيسته؛ خو داسې ورځ هم راغله چې دوی د همدغو مدرسو د روزل شويو طالبانو په لاس تارومار شول او که د سپټمبر د يوولسمې پېښه نه وای شوې، دوی به د راستنېدو لاره نه موندله، نه به سياسي ډګر ته راګرځېدای شول او نه هم د خپل وطن جغرافيې ته.

دا بهير به همداسې تکرارېږي؛ ځکه د داسې بې ضابطې مدرسو تاسيس، لا هم د ګټې کار و بار او د سياسي – اجتماعي مشروعيت د ګټلو لاره ده. لا هم د دې مدرسو عواقب جدي نه دي څېړل شوي، رسنيو ورباندې بحث نه دی کړی او د ټولنې ذهن پرې نه دی اخته شوی چې د دې شي ګټه او تاوان رامعلوم کړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

لا هم دې مدرسو ته د بې حسابو مرستو بهیر رامات دی، شاګردان چې د ټولنې د ببوزلې او محرومې طبقې وګړي دي ځکه ورته روان دي چې د ښه ژوند انه لپاره بل چانس نه لري او هغه مافیا چې په دې لاره خپل سیاسي او اقتصادي ژوند تأمینوي، په خپل کار کې تر پخوا لا زیاته پیاوړې شوې ده.

له دې بحثه منظور دا نه دی چې ګوندي دا مدرسې دې نه وي او یا دې مالي سرچینې ورباندې ودرول شي؛ ځکه دا کار امکان نه لري او تر هغې پورې چې خلک مسجد او منبر ته اړتیا لري، دې مدرسو ته به هم اړتیا ولري. زموږ اندېښنه د دې مدرسو د شرایطو او احوالو په اړه ده، نه د مدرسو د ذات په خاطر.

داسې ښکاري چې په دې برخه کې به غوره کار دا وي چې دغه مدرسې له سیوري څخه لمر ته راوایستل شي او هر څه یې روښانه شي. پر دې مدرسو باید د افغانستان او پاکستان حکومتونه په لومړۍ درجه، عربي هېوادونه په دویمه او نړېواله ټولنه په درېیمه درجه د نظارت همغږی سیستم نافذ کړي. البته دا کار هله کېدای شي چې یاد بنسټونه له خشونت سره مبارزې او سیمې ته د امنیت اعادې ته صادق واوسي.

له بلې خوا د دې مدرسو پر مالي منابعو پر دقیقې څارنې سربېره، باید درسي نصاب یې هم د پوهانو او تکړه متخصصانو له خوا له سره وکتل شي. په دې اړه به بل ځای وضاحت ورکړم.

باید د مدرسو د ګډوډیو او تیت و پرک والي مخه ونیول شي او ټولې مدرسې د یوه همغږي تدریسي نظام تابع اوسي، هماغسې چې د اوسنۍ نړۍ په ټولو مکتبونو او پوهنتونونو کې دغه نظم شته.

له مدرسو سره باید سیاسي چلند ونه شي یعنې داسې نه شي چې یو حزب او خاصه ډله چې د قدرت پر سر ده او یا قدرت ته د رسېدو قصد لري، د دې لپاره چې ځان ته د تکیې ځای پیدا او یا یې لا مضبوط کړي، د مدرسو له مافیا سره معامله وکړي؛ ځکه دا د یوه هېواد له ملي منافعو سره معامله ګڼل کېږي. دا هغه څه دي چې په کراتو لیدل شوي دي او دا هغه تېروتنه ده چې پاکستاني حکومتونو کړې ده او اوس دوی په خپله د پاکستان له خلکو سره یوځای په دې اور کې سوځي.

هر کله چې له علومو، ایدیالوژیو او دیني بهیرونو سره محض سیاسي چلند شوی او له هغوی څخه په سیاسي کشمکشونو کې د اوزارو په توګه کار اخیستل شوی دی، په پای کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

هماغه کسانو چې دا لوبه يې کړې ده، پخپله تاواني شوي دي. نن سبا متحده ايالتونه لګيا دي د همدغسې چلند تاوان پرې کوي، ځکه د ساړه جنګ په اخرو کې يې د خپلو سياسي ستراتيژيو په تطبيقولو کې له بنسټپالنې څخه د اوازر په توګه کار اخيستی و. دا تېروتنه دومره لويه او ګرانه وه چې بايد نوره هېڅکله تکرار نه شي او که څوک ازمويل شوې خطا بيا بيا تکراروي او ادامه ورته ورکوي، يا خو په پوره جهل کې ډوب دي او يا د خدمت او خيانت تر منځ پوله نه پېژني.

هر که نا آموخت درس از روزگار   هيچ ناموزد ز هيچ آموزگار

(c) ketabton.com: The Digital Library

د طالبانو مدرسې

له ماشوم څورونې تر انتحاره پورې (1)

طالبان د شرعي احکامو پر هو بهو او کلک تطبیق مشهور دي. ځوک چې د طالبانو له پخوانیو اعمالو، اخلاقو او د ژوند له جزیاتو نه دي خبر، فکر کوي طالبان ځکه د شرعي احکامو پر جزیاتو له حده زیات ټینګار کوي چې دوی به خورا متقي، پاک نفسه، او سر تر پایه پاک لمني وي، چې دوی به د ژوند له نورو نمونو سره اشنا نه وي او نه خو د شرع خلاف اعمال زغملای شي؛ ځکه خو دې ته حاضرېږي چې له سره تېر شي او انتحار وکړي، حال دا چې واقعیت د دې شي اپوټه دی او دوی ځکه په انتحار لاس پورې کوي چې له کړیو ګناهونو ځان پاک کړي. په دې لیکنه کې هڅه کېږي چې دا ماجرا تر یوه حده وڅېړل شي.

ډګري یا میداني مطالعې ښیي چې د طالبانو په منځ کې هغه مهال چې دوی لا په مدرسو کې دي او سبق وایي، د شرعې خلاف ځینو کارونو ته علاقه زیاته شایع ده او د دوی اکثره کسان په زلمکیتوب کې یو رقم او وروسته بل رقم په دې کارونو اخته کېږي. تر ټولو مشهور او مهم عمل چې د اسلامي احکامو له نظره ناروا ګڼل کېږي او ګناه یې تر عادي ګناهونو څو واره زیاته ده، له خپل همجنس سره جنسي رابطه ده چې دا په دې ډول مدرسو کې پخوانۍ او ځنډنه پدیده ده.

له ښځو سره د دښمنۍ عواقب

په دې مدرسو کې هر وخت پر دې ټینګار کېږي چې له ښځو سره دې له هر ډول رابطې پرهېز وکړي. دغه ټینګار د نرسالارۍ د فرهنګ انعکاس دی چې په اجتماعي ژوند کې د مېرمنو له هر ډول حضور سره مخالف دی. په دې فرهنګ کې ښځه یوه تابو ده چې په اړه یې د څه ویلو اجازه لا نشته، دا خو لا پرېږده چې حضور یې، که په هر ډول وي، وزغمل شي.

په دې لیدلوري کې ښځه د نارینه وو د انحراف او د فتنې عامل ګڼل کېږي چې باید سخت ځنې وډارېږو. دغه فتنه ګري یوازې د ښځې پر حضور نه رالنډېږي، بلکې د هغې هر ساده

(c) ketabton.com: The Digital Library

او معمولي عمل، د مخ جوتېدل يې، غړيې، پر لاره تګ يې، او هر څه يې فتنه زېږولای شي. ان د ښځو د بوټونو ټکا هم دغسې ده.

ښځه کرار کرار د دې ټولنې د نارينه وو له ځانخبري شعور څخه محوه کېږي، په تېره بيا په مدرسو کې او دا د نرسالارۍ او ښځه ټکونې روښانه منظره ده. ښځه يوازې کولای شي د دې نارينه وو په ناخبر شعور کې حضور ولري مثلاً په خوب کې يا دې ته ورته نورو حالتونو کې. په ويښه کې د ښځو په اړه هېڅ خبره نه کېږي، يوازې دا ويل کېږي چې شريعت د هغوی پر اعمالو کوم محدوديتونه او قيود لګولي دي او نارينه وو ته يې د هغوی په اړه څه ډول ګواښونه کړي دي چې د هغوی په لومه کې راګير نه شي.

پر دې شيانو سربېره د ښځو په اړه ان هغه عادي خبرې چې په نورو ټولنو کې کېږي، نه شي کېدای ان تر دې چې که د چا د کورنۍ يا خپلو خپلوانو د کومې ښځې نوم د نورو زده وي، هغه ته لوی ننګ او شرم ګڼل کېږي. هېڅوک نه غواړي د خلکو يې د خور و مور يا مېرمنې نوم زده وي او که داسې وشي، دی ځوروي لکه د ده يو راز او يا د شرم خبره يې چې چا موندلې وي. دا د صدر اسلام د وختونو بيخي اپوټه حالت دی، په هغه وخت کې د ډېرو وګړو د لوڼو او مېرمنو نومونه د خلکو زده وو، د پيغمبر د ازواجو او لوڼو نومونه د ټولو زده وو؛ خو چا دا شرم نه ګاڼه.

د نرسالارانو د ټولنې د دې نارينه وو په ذهن او روان کې د ښځې د نوم له حذف کېدو سره، دا تصور پيدا شوی چې د دې مدرسو طالب العلمان د يوه مهم اخلاقي خطر پر وړاندې چې د ښځې په اړه فکر کول او د هغې په لومه کې نښتل دي، بې غمه شوي دي ځکه نو د پاک لمنو نارينه وو د روزنې زمينه مساعده شوې ده.

د طبيعت غريزي عکس العمل

دلته څوک نه پوهېږي چې د غريزي اړتياوو له پامه غورځول، د هغوی د محوه کېدو معنا نه لري. کله چې ښځه د ځوانانو په ژوند کې حضور ونه لري، معنا يې دا نه ده چې د دې ځوانانو جنسي تمايلات به تت شوي وي او نور به د دې غريزې ارضا ته اړتيا نه لري. دلته دغه څرګند حقيقت خورا اسانه له پامه غورځول کېږي او هېڅ چاره ورته نه لټول کېږي.

کله چې ځوانان وينې چې ښځه د دوی له ژونده حذف شوې ده او هغې ته وررسېدل، ان په مشروع لارو هم زرګونه کړاوونه لري او ان په اړه يې غږېدل هم منع دي او د خيال په دنيا کې هم ورسره سروکار نه شي لرلای، که وغواړي يا نه، نوې لاره ورته پرانيستل کېږي. لکه هره بله

(c) ketabton.com: The Digital Library

طبيعي انرژي چې که مخه يې بنده شي، نوې لاره جوړوي، دلته هم د زلمو جنسي غريزه نوې لاره خپلوي او دا هماغه له همجنس سره د ارتباط جوړولو لاره ده.

له مخالف جنس څخه موافق جنس ته

سره له دې چې له همجنس سره رابطه په شرعي لحاظ حرام او ناروا عمل دی چې بايد پټ پاتې شي او څوک يې په ښکاره ونه کړي؛ خو دا چې ورته اړتيا ده، نوې لارې ورته لټول کېږي. له پخوا نه يې ويلي دي چې احتياج د ايجاد مور ده. دلته هم باغي جنسي اړتيا ځان ته لاره؛ بلکې لارې پيدا کوي.

د دې مدرسو طالب العلمان معمولاً د مختلفو عمرونو او په مختلفو صنفونو کې وي او دا تفاوت يو ډول د مراتبو سلسله رامنځته کوي چې له مخې يې ځينې طالبان د خپل متې او بدني قدرت په زور تر نورو بر وي او ځينې يې په درسونو کې د تکړه توب په وجه چې د نايب استاد مقام يې خپل کړی وي. دوی کولای شي پر نورو خپل واک وچلوي او هغوی يو ډول استثمار کړي، په تېره بيا هغه کسان چې لا د ودې قانوني سن ته نه دي رسېدلي او په ماشومانو کې حساب دي.

دا به له ياده نه باسو چې د دې مدرسو يوه ستونزه دا ده چې طالب العلمان د قانوني سن پر اساس سره نه بېلوي. په دې مدرسو کې د شاګردانو د منلو لپاره معين عمر نه دی تعين شوی او هر وخت چې کورنۍ د بېوزلۍ په وجه او يا له مذهبي تعليم سره د شوق په وجه خپل اولاد ورولېږي، دوی نه ورته نه وايي.

دغه ماشوم يا زلمکی چې مدرسې ته ځي، لومړنی درس يې د استادانو او د مشرانو شاګردانو احترام دی. دا احترام مختلفې بڼې لري، د هغوی په ننوتو سره پر پښو له درېدلو رانيولې د هغوی د لاسونو تر مچولو او د هغوی د امرونو تر اطاعته پورې. دا يو قانون دی او په ارزښتونو کې حسابېږي او په ندرت سره څوک ځنې سر غړولای شي؛ ځکه چې سرغړونکی بې تربيې ګڼل کېږي او جزا ورته ورکول کېږي.

د حقوقو پر ځای له خپلو مکلفيتونو خبرېدل

لږه موده وروسته تازه راغلی طالب العلم له وضعيت سره بالکل بلدېږي او د دغو ناليکلو مقرراتو مراعاتول زده کوي. هغه زده کوي چې لويانو او مشرانو ته د هيبت او ابهت (لويوالي) په سترګه وګوري او هغوی خپل ايديال وګڼي. دلته يوازې د شاګرد پر مکلفيتونو په تکرار سره ټينګار کېږي او د هغه د حقونو خبره نه کېږي. شاګرد هله نا ويلو حقونو ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

رسېدلی شي چې خپل مکلفيتونه ښه ترسره کړي. استاد او مشر طالب العلم هم د عسکري قطعې د قوماندان حيثيت لري او هم د مريدانو په منځ کې د پير مقام. د دوی خبرې اکثراً د کاڼي کرښې وي او بې له کومې مناقشې منل کېږي او امرونه يې بې ښو بې بدو ترسره کېږي. د روزنې دا سبک وروسته بيا په وسلوال جهاد کې په درد لګېږي چې جنګيالي په پټو سترګو بې قيد و شرطه د خپلو مشرانو اطاعت وکړي. هغه ماشوم يا زلمکی چې يوه موده په مدرسه کې اوسېدلی او د مدرسې له حاکم وضعيت سره روږدی شوی، سر تر پايه مطيع او منونکی شخص وي. د دې وضعيت غلبه مشرانو ته د امر و نهي زمينه برابروي او ورسره د دوی پټې وسوسې راپاروي. دا يوازې د دې مدرسو خبره نه ده. بشر له پخوا څخه دغسی دی چې که څوک يې هره خبره ومني او اطاعت يې وکړي، بيا يې نورې وسوسې او هوسونه راويښېږي، په تېره بيا چې مطيع کسان ورته دروني احترام هم ولري او د سرغړونې او باغيتوب انګېزه په کې نه وي پاتې.

دلته هم کم عمره او زلمکي شاګردان د اطاعت او تسليم په وجه په مشرانو کې وسوسې راپاروي او پټې تمايلات يې لمسوي. ځينې غټ طالب العلمان چې خپلو دې وسوسو ته د ټينګې نه دي، کم عمره او زلمکو ته د تيارې مرۍ په سترګه ګوري چې په هر مناسب وخت کې به يې تېرولای شي.

دا سمه ده چې دا کارونه د ټولو د سترګو په وړاندې نه کېږي او په دې چې شرع يې ناروا ګڼي او ټولنه ورسره حساسه ده – سره له دې چې د زنا په اندازه حساسيت ورسره نشته–نو هڅه کېږي چې په پټه وشي؛ خو هغوی چې هر وخت شپه ورځ په مدرسو کې وي، په دې کارونو خبرېږي او کله کله په دې اړه له يو بل سره خبرې کوي. ان په ځينو موردونو کې غټان نه يوازې دا چې خپل کارونه نه پټوي؛ بلکې نورو ته يې هم کيسه کوي او پر دې چې داسې غوړه مرۍ يې په واک کې ده، فخر کوي. هغوی چې دغه تمايل لري خو وس يې نه لري او يا بخت ورسره نه دی ملګری شوی، له دوی سره رخه کوي.

کله نا کله بيا د غوړ او خوندور ښکار پر سر د زورورو تر منځ د رقابت اور بلېږي او هغوی چې لا زورور دي، څو نور کسان له ځان سره ملګري کوي او ډاره جوړوي چې د رقيبو باندونو په وړاندې ودرېږي. کله خو په دې سياليو کې هڅه کېږي چې لا غوړه مرۍ په زوره له رقيبې ډلې واخيستل شي او کاميابه ډله ځنې استفاده وکړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا پديده په هغو مدرسو کې چې په قبيله يي محيطونو کې دي او هورې د مدني قانون حاکميت کمزوری دی، لا زياته خوره ده. په هغو ښارونو کې چې يو څه پراختيا يې موندلې او مدني بنسټونه يا دولتي ادارې په کې ښې فعالې دي، د زورواکو بانډونو د جوړولو جرائت کم وي او تر يوه حده يې زمينه له منځه ځي او بيا د ښکار د خپلولو لپاره داسې لومې غوړول کېږي چې خشونت ورسره ملګری نه وي، مخکې مو ياده کړه چې دلته زلمکي له اطاعت او منلو سره روږدي وي.

فردي او ټولنيز عواقب يې

د دې وضعيت قربانيان په شديدو اروايي ستونزو اخته کېږي او تر ډېرو کلونو پورې له دې ستونزو سره لاس او ګرېوان پاتې کېږي.

- ځينې يې د وخت په تېرېدو سره له دې کار سره روږدي کېږي او په راوروسته کلونو کې د شخصيت په دوه ګوني توب اخته کېږي، د اروا پوهنې په اصطلاح دوه شخصيتي کېږي.
- ځينې نور يې چې غټان شي بيا له نورو هغو وړو څخه خپل انتقام اخلي چې قسمت په لاس ورکړي دي او دا بهير د دوی د عمر تر ډېرو کلونو پورې غځېږي.
- ځينې په اروايي عقدو اخته کېږي او ټولو يا ډېرو خلکو ته په کرکه ګوري او هر وخت چې د خطابې موقع په لاس ورځي، کرکه خپروي او زياتو وګړو ته د بې دين او منحرف خطاب کوي. دوی پر ډېرو وړو خبرو چې د دين له نظره چنداني اهميت هم نه لري، سخت شورماشور جوړوي او تونددي تېزې خبرې کوي او اکثره وګړي په انحراف تورنوي. دوی دغه خبرې له کرکې په ډکه لهجه بيانوي. دا ډول ويناوې د دې پر ځای چې مخاطبانو او ټولنې ته ارامي وبخښي او د مينې محبت پيغام ورته ورسوي، لګيا وي بدبيني او کرکه رواجوي او په يو ډول د ټولو مشروعيت سلبوي. دوی هر وخت خلک رټي او د خلکو له انحراف او بې دينۍ ګيله کوي.

د فاجعې اوج

فاجعه هله اوج ته رسېږي چې ځينې قربانيان د وجدان په عذاب اخته کېږي؛ ځکه که په لومړي سر کې په زوره دې کار ته اړ ايستل شوي دي؛ خو وروسته يې په خپله خوښه دا کار کړی او ځنګه چې په ديني روايتونو کې دا عمل تر زنا او ډېرو نورو ګناهونو بدتره ګڼل شوی دی، دوی ځانونه پليد او ګناهکاره ګڼي او دا چې هېڅ ارواشنونکی او اروايي ډاکتر ورته ميسر نه وي چې په مرسته يې پر خپلې ستونزې غلبه وکړي، او نه د ټولنې فرهنګ اجازه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکوي چې دوی خپله ستونزه له چا سره شريکه کړي، نو تل هڅه کوي چې هر څه پټ وساتي او په زړه کې يې ښخ کړي. دغه دروني غم دوی ته فکر ورپيدا کوي چې څنګه ځان يو مخ او اساسي پاک کړي... کله چې احساس وکړي چې دا ګناهونه په عادي او متعارفو عبادتونو لکه توبه او استغفار او روژه او نورو نه پاکېږي، هغه لنډه لاره چې ورته ښکارېږي، انتحار دی؛ ځکه دوی ته ويل شوي چې د ديني مقدسو ارمانونو د پوره کولو لپاره تر ټولو لوړه فداکاري همدا انتحار دی.

دا عمل له يوې خوا دوی ته د اتلولۍ حس ورکوي؛ ځکه د مهمو قدرتونو په مقابل کې درېږي او تصور کوي چې له خپل دې عمل سره د دين د دښمنانو تندی پر خاورو موښي او له بلې خوا له دې کار سره د اوږدو کلونو له رنځه خلاصېږي.

پوښتنپارוونکی تجاهل

پوښتنه پيدا کېږي چې ولې دې پديدې ته په جدي سترګه نه کتل کېږي او استادان چې پخپله هم يو وخت د دې وضعيت قربانيان وو او پوهېږي چې په قوي احتمال شاګردان به يې هم په ورته جنجال اخته شي، ولې د دې ستونزې له څنګه همداسې ښوی تېرېږي او دا داسې طبيعي بهير ګڼي چې چاره يې نه کېږي. لا مهمه دا ده چې ان هغه شاګردان چې په دې شيانو ککړ هم نه دي، له دې وضعيت سره جوړجاړی کوي او حساسيت ورسره نه ښيي تر دې چې که ورته ووايې چې پلانکي ړېره خريبلې ده، سره له دې چې د ږيرې خريبل د دين په منطق کې چنداني اهميت هم نه لري، دوی خورا زيات راپارېږي او غوسه کېږي؛ خو د مدرسې د شاګردانو په دې کارونو هغومره نه خپه کېږي.

يو ځل ما د دې مدرسو يوه استاد پر غوږ وواهه چې د هغه څه پر وړاندې چې د شاګردانو تر منځ يې روان دي، د مسووليت احساس وکړي او اجازه ورنه کړي چې داسې کارونه وشي، هغه په بې تفاوتۍ وويل: «دا خو يوازې د نن خبره نه ده چې چاره يې وشو کولای، دا خو له پخوا روان دي. د برش کاله مخکې چې موږ د تحصيل په وروستي کال کې و او د حديث دوره مو ويله، ځينو غټو طالبانو تر هغې پورې استاد ته د درس د پيلولو اجازه نه ورکوله چې د دوی د خوښې واړه طالبان به نه وو حاضر شوي او د دوی په څنګ کې به نه وو کېناستلي چې دوی بيا په ارام فکر درس ته غوږ ونيسي.»

سره له دې چې د مدرسو اکثره استادان او فارغان د خپل عزت د ساتلو لپاره چمتو نه دي چې په دې اړه څه ووايي او ډارېږي چې پخپله به په دې کارونو تورن شي، يا وېره لري چې د

(c) ketabton.com: The Digital Library

رازونو په افشا کولو سره به خپلې ټولې طبقې ته زيان ورسوي. له بلې خوا د پټولو او له شفافيته د تېښتې فرهنګ پر دې پديدې برغولی ږدي او د روښانو معلوماتو او احصاييو د راټولولو مخه ډب کوي؛ خو بيا هم که څوک په دې برخه کې جدي ګام واخلي، ټکان ورکوونکي معلومات به ترلاسه کړي.

له دې کاره لومړۍ نتيجه چې ترلاسه کوو يې، دا ده چې وپوهېږو ولې طالبانو تر دې حده له ښځو سره دښمني کوله او په اجتماعي ژوند کې يې د هغوی موجوديت نه شو زغملای. دويمه نتيجه به دا وي چې د طالبانو اعمال د دوی د تقوا او پاکۍ نښه نه ده؛ بلکې نور عاملونه او نور دليلونه لري. په دې هم پوه شو چې د ماشومانو د حقونو د تر پښو لاندې کولو يوه خورا بده شيوه څنګه ترسره کېږي، دا هغه څه دي چې د نړۍ معلومات په کې لږ دي.

د ماشوم څورونې مخنيوی

که وغواړو دا وضعيت ختم کړو، بايد: لومړی، هغه شاګردان چې قانوني سن ته نه دي رسېدلي له هغوی بېل شي چې دې سن ته رسېدلي دي او بايد اجازه ورنه کړل شي چې په يوه ځای کې سره واوسېږي.

دويم، بايد ماشومانو ته د هغوی د حقونو او قانوني مصئونيتونو په اړه معلومات ورکړل شي او د دې حقونو د څارنې لپاره ميکانيزم برابر شي او که حقونه يې نقض کېږي، بايد ماشومانو ته د شکايت کولو لاره معلومه وي. دريېم، بايد ټولنې او کورنيو ته دقيق او منظم اطلاعات چې په سمو علمي لارو برابر شوي وي، ورکړل شي چې د دې مسايلو له عواقبو خبر اوسي او د مخنيوي په برخه کې يې خپل نقش وپېژني. څلورم، دولتونه بايد پر دې مدرسو رسمي څارنه زياته کړي او اجازه ورنه کړي چې دغه ګډوډ وضعيت دوام وکړي.

استثنا، قاعده نه لغوه کوي

ښايي دا خبرې د ټولو مدرسو په اړه سمې نه وي؛ ځکه ځينو مدرسو هڅه کړې ده چې د دې شي لپاره ځينې تدبيرونه پيدا کړي؛ خو دا چې دغه موضوع د يوې مستقلې تحقيقي موضوع په توګه نه ده څېړل شوې، سړی د دغو مدرسو د کاميابۍ اندازه نه شي لګولای، په تېره بيا په دې چې د ځوانانو د دې غريزي ستونزې د حل لپاره هېڅ سنجول شوې لاره په پام کې نه ده نيول شوې او دغه ستونزه اساساً په رسميت نه ده پېژندل شوې.

دا به هم ووايو چې له دې خبرو بايد څوک دا مطلب وانه خلي چې ګوندي د دې مدرسو ټول زده کوونکي به په دې ستونزې اخته شوي وي؛ ځکه پاک لمني وګړي هم شته چې له دې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستونزو یې ځانونه لرې ساتلي دي. د هغو کسانو دقیق شمېر چې په دې مدرسو کې د بل ښکار شوي او یا یې پخپله ښکار کړی دی، هغه وخت معلومولای شو چې دقیقه میداني څېړنې ورباندې وشي.

مهمه دا ده چې وپوهېږو، دا چې د دې مدرسو ځینې شاګردان خشونت ته مخه کوي او یا انتحار کوي، وجه یې هغه ظلم دی چې د دوی خپلو هم مسلکانو ورباندې کړی دی او دوی ځنې ځورېږي. دوی مخکې تر دې چې نور قرباني کړي، پخپله په بل رقم قرباني شوي دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د طالبانو مدرسې له ماشوم ځورونې تر انتحاره (2)

د طالبانو په مدرسو کې پر ماشوم ځورونې

يو يادښت

د پورته مقالې تر خپرېدو وروسته مې واورېدل چې ځينو شر و شور جوړ کړی او د مقالې د ليکوال په اړه يې بد رد ويلي دي. زه لومړی خو له هغو دوستانو چې احترام ورته لرم او د دې مقالې د خپرېدو په وجه خوابدي شوي دي، بخښنه غواړم او د سو تفاهم د لرې کولو لپاره دغه ټکي يادوم:

1- دا مقاله اساساً د هغو طالبانو د مدرسو په اړه ليکل شوې ده چې په سياسي معنا طالبان بلل کېږي، نه د ټولو ديني مدرسو په اړه. په سياسي معنا طالبان پېچلې پديده ده چې د سيمې د بحران له اصلي عواملو څخه دي او د دوی د رامنځته کېدو د عواملو له دقيقې پېژندنې پرته، د دې ستونزې د حل چاره ناممکنه ده. د قلموالو او شنونکو رسالت دا دی چې د فکر په مټ د دې معما راز راوسپړي او د علاج لاره يې پيدا کړي. د دې پديدې د پېژندلو او علاج لپاره د هغو سايکولوژيکو او روايي عواملو تحليل ضروري دی چې د دې پديدې په ايجاد کې موثر دي. طبيعي ده چې هر څوک چې له سياسي طالبانو سره خواخوږي او همغږي لري، د هر هغه تحليل په وجه به خپه شي او تندی به تريو کړي چې د طالبانو د نقد او رد سبب وګرځي، دا خو لا څه چې يوازې به په دې اکتفا هم ونه کړي او څه چې يې په توان کې وي، نه به يې دريغوي. دا مقاله د سياسي طالبانو پلويانو ته نه ده مخاطبه؛ ځکه د هغوی دريځ وار له مخې مشخص دی او هغوی عقلاني بحث ته چمتو نه دي. دې مقالې هڅه کړې ده د دې پديدې يو بعد عامو خلکو ته يعنې هر هغه چا ته چې دا معما ورته معما ښکاري ده، وښيي. ليکوال په

(c) ketabton.com: The Digital Library

دي فکر نه و چې د دې موضوع په مطرح کېدو سره به د طالبانو له خوا خوړو پرته بل څوک غوسه شي. خو په دې وروستيو کې خبر شوم چې د اهل علم ځينو کسانو چې رسماً يا حد اقل ظاهراً له طالبانو سره نه دي ولاړ، هغوی هم خپه شوي او غبرګون يې ښودلی دی.

البته ليکوال پوهېږي چې دوه – درې علتونه د دې کسانو د خپګان سبب شوي دي. يو دا چې يوه سايټ چې دا مقاله يې خپره کړې وه، څو جملې يې په اصلي مقاله کې ورزياتې کړې وې چې ورسره د بحث لوری د افغانستان ديني مدرسو ته اوښتی و. حال دا چې مقاله اساساً د پاکستان د ديني مدرسو په باب ليکل شوې وه؛ ځکه طالبان له هماغه ځايه راټوکېدلي دي. ليکوال په هماغه وخت کې هغه سايټ ته خپل اعتراض ليږلی و چې ولې يې مقاله په خوښه بدله کړې او د سو تفاهم سبب شوی دی.

بل علت يې زموږ په محيط کې د خبرو د اړولو او شايعه خپرولو رواج دی او دا چې د ديني سپارښتنو او اخلاقي مقتضياتو بر خلاف، دروغ، مبالغه او تحريف شويو خبرونو ته زيات اهميت ورکول کېږي. دلته د لانجه زېږوونکو او مناقشه زېږوونکو بحثونو ښه هرکلی کېږي او دې ته اهميت نه ورکول کېږي چې د هر خبر په نقل کې او د هرې خبرې په منلو کې بايد احتياط وکړو. د قران يوه توصيه دا ده چې د قضيې د اصل په اړه بايد تحقيق وشي او صحت او سقم يې رامعلوم کړای شي. له بده مرغه دغه توصيې هغه خلک تر پښو لاندې کوي چې پخپله ديني عالمان دي.

همدارنګه ليکوال پوهېږي چې د دورغ جوړولو او شايعه خپرولو تر شنګ ځينې خلک شته چې دين قدرت ته د رسېدو او د ثروت د ګټلو د وسيلې په توګه کاروي (دا کار هم د سياسي اسلام د ايديالوژي په چوکاټ کې او هم د فردي هڅو په قالب کې کېږي). ليکوال له ډېرو کلونو راهيسې له دې ډلې سره په لانجو سر دی او اوس هم نه غواړي ورته تسليم شي. دوی هر وخت محضې پلمه لټوي چې پر حريف ورودانګي او خپل انتقام ځنې واخلي. دې مقالې دوی ته فرصت ورکړ چې ځينې شيان په کې ورزيات کړي او ورسره ليکوال تر تبليغاتي بريد لاندې راولي او خپلې عقدې پرانيزي.

2- ليکوال د مقالې په پای کې ياده کړې وه چې: " دا به هم ووايو چې له دې خبرو بايد څوک دا مطلب وانه خلي چې ګوندي د دې مدرسو ټول زده کوونکي به په دې ستونزې اخته شوي وي؛ ځکه پاک لمني وګړي هم شته چې له دې ستونزو يې ځانونه لرې ساتلي دي. " اوس هم پر دې خبرې ټينګ ولاړ دی چې مقاله د ټولو هغو وګړو په اړه نه ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې په ديني مدرسو کې يې زده کړې کړې دي؛ ځکه پوهېږي چې د هرې ډلې او د هر اجتماعي طيف په اړه کُلي قضاوت او پر ټولو حکم صادرول غلط کار دی؛ ځکه په هره ډله کې ښه او بد دواړه شته. ليکوال پخپله هم په ديني عالمانو کې ګڼ شمېر دوستان لري چې هغوی ته سخت احترام کوي او د هغوی پر دوستۍ فخر کوي؛ خو د داسې محترمو شخصيتونو موجوديت د دې دليل نه شي کېدای چې په دې مدرسو کې پر يوې جدي ستونزې سترګې پټې کړو او هغه ناخوالې چې د دې طيف يوه برخه ورسره مخ ده، له پامه وغورځوو.

3- د دې ډول ستونزو د چارې لټول په دې نه کېږي چې پرده ورباندې وغوړوو، نه د تکفير په تورې او ګواښونو او نورو شورماشورو. که څوک وايي يا داسې ښکاره کوي چې داسې ستونزه نشته، بايد د خپلې ادعا د ثبوت لپاره د منلو وړ ميتود وړاندې کړي. کېدای شي دا ميتود په علمي روشونو ميداني تحقيقات وي، دا هغه ميتود دی چې نن سبا د نړۍ په هر ځای کې د ټولنيزو ناخوالو او ستونزو د پېژندلو او بررسۍ لپاره استعمالېږي. معمولاً د دې ډول تحقيقاتو نتيجې د منلو وړ او کاميابې دي. پر ستونزې برغولی ږدول هېڅکله هغه ستونزه نه حل کوي؛ بلکې لا يې زياتوي او خطر يې څو برابره ډېروي.

ولې به داسې وي چې نورې ستونزې او ناخوالې چې نورې ډلې ورسره لاس و ګرېوان دي، په علمي ميتودونو وڅېړل شي؛ خو کله چې وار د دې مدرسو وضعيت ته ورسېږي، دې مطالعاتو ته ځای نه وي، حال دا چې د مدرسو د مطالعې اړتيا په دې خورا زياته ده چې مدرسې په ټولنه کې حساس مقام لري.

4- دې مقالې اساساً دوه هدفونه لرل: يو د يوې محسوسې ستونزې څېړل چې په ځينو مدرسو کې شته او د دې مدرسو شاګردان يې په رواني ناروغيو او د شخصيت په اختلال اخته کړي دي او دوی بيا د ګناهګارۍ احساس او بالاخره انتحار کوي. دويم، انتقادي مطالعاتو ته د چمتو کولو له لارې لمر ته د ديني مدرسو راکښل. څوک چې له علمي مقولو سره سروکار لري، پوهېږي چې نقد او انتقاد د عيب لټولو او عيب جوړولو معنا نه لري. نقد يعنې بې طرفانه تحليل چې د يوې چارې مثبت او منفي اړخونه دواړه څېړي چې دا اړخونه يو د بل تر پښو لاندې نه شي. نقد په دې معنا د اصلاح او بهبود لپاره تر ټولو ضروري اقدام او د هغو ناخوالو د مخنيوي او د کميو د چاره کولو يوازينی روش دی چې يو بنسټ، يوه طبقه، يو ګوند يا يوه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ايديالوژي ورسره مخ وي. هغه څوک چې د اصلاح په لټه کې دي او پوهېږي چې هره بشري چاره له زيانونو او افتونو سره مخ وي، له نقد او انتقاد څخه نه وېرېږي، سره له دې چې نقد تريخ هم وي.

معمولاً دوه ډلې له نقده ډارېږي، يو هغه وګړي چې ځان ته د تقدس او عصمت په سترګه ګوري، ځان له هر عيبه پاک ګڼي او د نقد او انتقاد لپاره هېڅ ځای نهويني، دويم هغه کسان چې پر خپلو عيبونو خبر دي او له جوتېدو څخه يې ترهه لري. له دې دوو ډلو پرته نور هر څوک پوهېږي چې هر هغه شی چې د انسانانو له عالم سره تعلق لري او بني ادم په کې نقش لري، له عيبه خالي نه وي. که وغواړو دا موضوع په عملي لحاظ وڅېړو، خبره به اوږده شي.

ټولو فقهاوو دا موضوع څېړلې ده او ښيېلې يې ده چې په دنيا کې مطلق مصلحت نشته او هر مصلحت له مفسده سره مل وي. فيلسوفانو او متکلمانو هم ښودلې ده چې د هر خير په څنګ کې شر شته. په دې اړه د ابن عبدالسلام قواعد الاحکام کتاب او د امام شاه ولي الله حجة البالغة کتاب ته مراجعه کولای شو.

د دې حقيقت په درک کولو سره هر څوک چې د خپل کار د ښه والي په لټه کې وي، نقد او انتقادي تحليل ته لاره خلاصه پرېږدي او هره خبره چې د اصلاح په نيت کېږي، ان که ظاهر يې تريخ او بې خونده هم وي، په ورين تندي مني.

په دې منځ کې څه چې فوق العاده اهميت لري او ليکوال په هغه مقاله کې په ضمني توګه غوښتل، د ديني مدرسو د رازونو سپړل وو. اهميت په دې کې دی چې تر هغې پورې چې اسطورې ماتې نه شي او د ټولو دنيايي چارو رازونه راونه سپړل شي او تناقضونه يې رفع نه شي، له نننۍ نړۍ سره نه شو جوړېدای. يوازې د بلې دنيا خبرې بايد د رازونو په ډله کې پاتې شي او بس.

موږ هله له دې تمدني بن بست نه راوتلای شو چې د هغو چارو چې عقل يې مني او هغو چارو تر منځ چې له عقله تښتي او له عقل سره جنګېږي، پوله جوته کړو. دا هماغسې کار دی چې په مقدماتي ډول د فقهاوو له خوا ترسره شو او د معقولة المعني او غير معقولة المعني امورو تر منځ پوله يې معلومه کړه؛ خو دا کار تر پايه پورې ونه غځول شو او منطقي مقتضيات يې له پامه وغورځول شول.

د هغو تحولاتو يو عمده دليل چې په نتيجه کې يې نوی عصر رامنځته شو، د اسطورو ختمول او د دې نړۍ د قضيو د رازونو سپړل وو چې ماکس وبر او ځينې نور پوهان ورباندې

(c) ketabton.com: The Digital Library

پوهېدل. زموږ په ټولنو کې دا بهیر د علمي ودې او پوخوالي په برکت نه دی شوی؛ خو د نوې ټکنالوژۍ له واردېدو سره یو ډول اوزاري عقلانیت زموږ د ژوند پر ځینو برخو تحمیل شوی دی؛ خو نورې برخې لا هماغسې له عقلانیته لرې پاتې شوې او د اسطورو او پیچلو رازونو تر منځ ایسارې پاتې دي. نتیجه یې دا راوتلې چې زموږ جمعي شعور او ټولیز عقل په منطقي تناقض اخته شوي دي. د ژوند په ځینو برخو لکه طبابت، تعمیرات او ورته نورو چارو کې د عقلانیت منطق ته غاړه ږدو خو په نورو مهمو برخو کې له عقلانیته تښتو او د اسطورو له عینکو ورته ګورو. دا یو مهم بحث دی چې دا یې د څېړلو ځای نه دی. دلته یوازې غواړم یاده کړم چې دیني مدرسې زموږ د ټولنو پر وضعیت د موثر بنسټ په توګه باید د نورو ډګرونو په شان مطرح شي، اسطورې یې ختمې او رازونه یې وسپړل شي. دا هم د مدرسو په نفع او هم د ټولنې په ګټه دي.

باید ټولنه فکر وکړي چې له دې مدرسو باید څه تمه ولري او دا وڅېړل شي چې دغه تمې څومره منطقي دي او وګوري چې د دې ملکونو د اړتیاوو په پام کې نیولو سره، دغه تمې په اوسني وضعیت کې ترسره کېدای شي که نه.

لیکوال په دې کې شک نه لري چې زموږ په سیمه کې د بحران د زیاتېدو او پراخېدو یو عامل، همدا اسطوره پاله او احیاناً عقل دښمنه ذهنیت دی. زموږ ځیني ځوانان په همدې روحیه روزل کېږي او په نتیجه کې یې په بې مفهومو شیانو سر ورکولو ته تیارېږي او له ځانه سره نور سرونه هم خاورې کوي. په تېره بیا انتحار په دې ډول ذهنیت او عقل دښمنه روزنه کې ژورې ریښې لري.

د دیني مدرسو علمي نقد او د هغوی د کمیو او ناخوالو د ختمولو هڅه، د مدرسو بهترۍ ته لاره باسي او ورسره مرسته کوي چې مدرسې د دې ټولنو د پرمختګ په لاره کې مثبت او ګټور نقش ادا کړي.

5- لیکوال پوهېږي چې په مذهبي ټولنو کې د دیني مدرسو موجودیت حتمي دی. **ده دا خبره له لوړ پوړو دولتي چارواکو سره په خبرواترو کې هم مطرح کړې ده او په خپلو لیکنو کې یې هم ورته اشاره کړې ده.** پر دې مدرسو نقد د دې لپاره نه کېږي چې مدرسې بندې شي او یا یې بازار سوړ شي. د نقد منظور دا دی چې د مدرسو ګټورتوب او وروستۍ نتیجې ښې شي او د شاګردانو تر شمېر یې د شاګردانو د تربیې کیفیت ته زیاته توجه وشي. که د اسلامي هېوادونو دیني مدرسې سم درسي میتودونه ولري، درسي ماحول یې معیاري وي او په دواړو برخو کې له نړیوالو تجربو څخه استفاده وشي، او لا مهمه دا چې پر مدرسو د پوهو شخصیتونو او

(c) ketabton.com: The Digital Library

بنسټونو نقد جاري وساتل شي، بې له شکه چې موږ به د داسې اجتماعي قشر د روزلو شاهدان اوسو چې د دين عقل منونکی تفسير به ولري او ورسره به د دين د اخلاقي ارزښتونو مطابق په ټولنه کې تاريخي او تل پاتې نقش ادا کړي چې ورسره به دغه ټولنې له پراخو بحرانونو د ثبات، پراختيا او پرمختګ ساحل ته ورسيږي.

د روڼ اندو، متخصصو او تکړه عالمانو موجوديت چې په ديني حوزه کې به معنوي خلا ډکه کړي او وګړي د ښو اخلاقو خوا ته رهي کړي او ټولنې ته د سعادت او نېکمرغۍ زيری ورکړي، زموږ له اساسي اړتياوو څخه دی.

خو که د مدرسو وضعيت مو دغسې ګډوډ او خراب پاتې شي او اساسي هر اړخيز اصلاحات په کې رانه شي، له دې مدرسو به يوازې بېسواده «نيمچه ملايان» راووځي چې دوی به هغه د پخوانو خبره د خلکو د ايمان آفت وي، هغه خو لا څه چې د خلکو ژوند او سر به هم په امن کې پاتې نه شي.

د دې ډول ملايانو ځينې کسان همدا اوس هم پر منبرونو ولاړ دي او خلک د خشونت او کرکې خوا ته وربولي او د دښمنۍ او نفرت خوا ته يې بيايي، حال دا چې ټولنې ته د دين پيغام بايد چې سوله، پخلاينه، تفاهم، همکاري، مسالمت، امنيت، خير، نوعپالنه، فداکاري، او نور اخلاقي مکارم اوسي چې په دې لاره خلک، هم له خپل خدای سره بهتره رابطه پيدا کړي او هم له بنده ګانو سره.

6- ليکوال د طالبانو په مدرسو کې د ماشوم ځورونې لانجمن او حساسيت پاروونکی بحث ځکه مطرح کړی و چې ډېر خلک پرې پوهېږي او خاطرې ځنې لري؛ خو څه نه وايي او د مطرح کولو جرائت يې له چا سره نشته.

سره له دې چې دا ستونزه عمدتاً د پاکستان په ځينو خاصو سيمو کې زياته شايع ده؛ خو د نورو سيمو او د نورو اسلامي هېوادونو مدرسې هم بې کمي او بې نيمګړتياوو نه دي او څارنې ته اړتيا لري.

څوک چې د نقد ځيرې صحرا ته قدم ږدي، له پيله پر دې پوهېږي چې پر څومره لانجمنه لاره تللی دی او بايد د دې کار سختو عواقبو ته هم سترګې پر لاره اوسي. په تېره بيا د هغه بنسټ نقد چې له دين او مذهبي زده کړو سره يې سروکار وي؛ ځکه ډېر خلک دا هېروي چې پر مدرسې نقد، پر دين د نقد معنا نه لري؛ بلکې دا پر غيرمعصومو بني ادمانو نقد دی. هغه

(c) ketabton.com: The Digital Library

کسان چې د دین او دیني فعالیتونو په نامه خپلې دنیوي ګټې کوي، دا سې نقدونه د دین نقد ګڼي او دا پر دین تعرض بولي چې په دې توګه د حقیقت د روښانولو مخه ونیسي.

شاوخوا دوه لسیزې کېږي چې لیکوال د دین په حوزې پورې د اړوندو افتونو پر ضد مبارزه کوي، پر خرافي مفکورو یې نیوکه کړې ده، له دینه د دنیوي او مادي ګټو مخالفت یې کړی دی، د دین تر چتر لاندې له عقل سره دښمني یې غندلې ده، او دا یې باور پاتې شوی دی چې د دین غیرعقلاني او غلط تفسیرونه به لویې فاجعې رامنځته کړي. دی په دې موده کې د شدیدو تورونو، توطیو او تهمتونو شاهد پاتې شوی دی؛ خو بله چاره یې نه ده لیدلې غیر له دې چې مقاومت وکړي او هغه لارې ته ادامه ورکړي چې ورته د ټولنې له اساسي اړتیاوو څخه ښکاره شوې ده.

په وروستیو کلونو کې د طالبانو پدیدې د لیکوال ذهن تر پخوا زیات بوخت کړی دی او دی یې مجبور کړی چې د دې بهیر پر فکري، اروایي، فرهنګي او تاریخي ریښو ژور فکر وکړي، د دې ډلې په پالنه کې د محیطونو او تدریسي میتودونو نقش راوپېژني او د دوی راتلونکې مطالعه کړي.

په مدرسو کې د ماشوم څورونې موضوع سره له دې چې خورا حساسیت پاروونکې ده؛ خو تر اوسه چا په جدي توګه نه وه مطالعه کړې. لیکوال هغه کسان په دې موضوع کې مسوول او ګرم ګڼي چې په دې اړه کافي معلومات لري؛ خو د عکس العملونو او مخالفتونو له ډاره یې خولې ګنډلې دي. کله چې لیکوال دا موضوع مطرح کړه، تمه یې دا وه چې هغه محترم عالمان چې د حقیقت له ویلو نه ډارېږي، جرائت به وکړي او د ده ملاتړ به وکړي.

ځینې عوام ځپلي کسان تصور کوي چې د حقیقت ویل یوازې پر حکومت نیوکه او د نظام پر اعتبار باندې غورځی دی. د دوی دا جرئت له حق ویلو منشأ نه اخلي؛ بلکې وجه یې د ځینو مسوولانو مدارا او بې تدبیري ده، که نه نو دې خلکو خو لا پخوا خپل امتحان ورکړی، هغه مهال چې د طالبانو تور استبداد ته یې سرونه ټیټ کړي او خولې یې ګنډلې وې.

د حق ویلو او حقیقت لټولو یوه مهمه جلوه خو همدا ده چې څوک دې د له هغو ټګانو ونه ډارېږي چې د حافظ شیرازي خبره «له قران نه یې د تزویر لومه جوړه کړې ده (قران را دام تزویر کرده اند)» او پر محراب او منبر یو رقم جلوه کوي؛ خو په خلوت کې سل رنګه داسې کارونه چې له دین او دیانت سره هېڅ اړخ نه لګوي. دا هغه څه دي چې ډېر خلک یې په خوب کې هم د ویلو جرئت نه لري.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کلونه کېږي چې لیکوال له تاریک فکرانو، خرافه پرستانو، او هغو ډلو چې په هر څه کې خپله ګټه لټوي، مقابله کوي او د دې کار تاوان پرې کوي او د دوی تورونه، تکفیر او سپکاوی زغمي. خو لیکوال اوس هم د دې لارې پرېښودو ته تیار نه دی؛ خو دا تمه لري چې هغه کسان چې د دین پر راتلونکې، د دیني مدرسو پر راتلونکې او د دې ټولنې د انسانانو پر راتلونکې باندې زړه سوځوي، جرئت وکړي او له دې حقیقته چې بې پردې خو د اصلاح په نیت ویل شوی دی، دفاع وکړي او پرې نه ږدي چې د دوی د چوپتیا په وجه د جهل او خرافه پرده لا پرېړه شي او د عوامفریبانو بازار لا تود شي.

هغه کسان چې د حقیقت پروا نه لري او یوازې د خپل نوم او د ډوډۍ په فکر کې دي او په همدې وجه هېڅ نقد او اصلاح نه شي زغملای، که ګومان کوي چې د دې خبرې ځواب ورسره شته نو قلم دې راواخلي او دا موضوع دې په علمي تحلیل سره تشریح کاندي. خو که یوازې شور جوړول او د لیکوال پر وړاندې د خلکو د ذهنونو پارول غواړي، بیا به یې حقیقي قاضي ته ورحواله کړم چې هر څه مناسب وي، هماغسې قضاوت ورباندې وکړي. البته بله لاره هم شته او هغه مباهلې (یو بل ته لعنت ویل) ته د دعوت لاره ده چې قراني اصل هم لري، چې هغه کسان چې له دې موضوع انکار کوي او وایي چې داسې ستونزه نشته او ګواکې لیکوال پخپله جوړه کړې ده، راشي او دغه قراني روش ته غاړه کېږدي چې خدای پخپله رښتونی او دروغجن سره معلوم کړي.

په پای کې د حافظ په یوه نغز شعر خبره بس کوم چې وایي:

نقد زاهد نه همه صافی و بی غش باشد ای بسا خرقه که مستوجب آتش باشد

خوش بود گر محک تجربه آید به میان تا سیه روی شود هر که در او غش باشد

د پښتو کتابونو پر لیکه نړۍ www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ضمیمې

نقدونه او تعلیقونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مډرن اسلامي فهم سور آش

خالد خسرو

محمد محق د مډرن اسلام د امکان یا امتناع خورا نادر او جنجالي بحث مطرح کړی دی. بې له شکه ممکن افغانستان هغه وروستی ملک وي چې لا په کې د اسلام د مډرن کولو خبره نه ده مطرح شوې. دودیز سنتي اسلام خوار او مقهور شوی او اخواني او سلفي ایدیالوژیک اسلام چې له سیاست سره مل شوی، د روښانګرۍ او مډرنیتې ضد غښتلی دښمن ځنې جوړ شوی دی.

څرګنده ده چې لا هم د ایران او ترکیې او ځینو نورو هېوادونو په اندازه په افغانستان کې د دیني نوفکرۍ بنسټونه نه دي رامنځته شوي چې د هغوی پر اساس د دین د نوي کولو او بیاکتنې بهیر په یوه مسلط ډیالوګ بدل شي. ځکه خو د ښاغلي محق بحث زیاتره په یوه خلا کې واقع کېږي چې نه یې د غځېدو تصور کېږي او نه د مذهب په اړه د عامو خلکو پر فهم یې د اغېز تصور. له بلې خوا دا به نه هېروو چې د مذهب په اړه هر بحث به له سانسور سره مخ شي؛ ځکه زموږ ټولنه له دیموکراتیک ډیالوګ سره بلده نه ده، په تېره بیا د مذهب په بحث کې خشونت او عصبیت منل شوې چاره ده. نو د مذهب په اړه هر نقد او هر بحث هر وخت د سانسور په وجه نیمګړی، مبهم، متناقض او وېربدلی وي. دلته هم عقل باید د مصلحت د رعایت او د ځان د مصوونیت په خاطر، د چوپتیا لاره ونیسي او دا له تفکره د ډډه کولو له دوامه پرته نور څه نه دي.

د مډرن تفسیر دوه سرې توره

د روښانفکرانو او مذهبي نظریه سازانو لپاره په مډرن عصر کې د دین د نوي فهم د جوړولو لپاره تر ټولو جذابه تیوري د هرمنوتیک نظریه ده. مسلمانو دیني اصلاح غوښتونکو د نوي مذهبي فهم پر رامنځته کولو ډېر کار کړی دی؛ خو لا تر اوسه د سانسور او ناخبرۍ په

د پښتو کتابونو پر لیکه نړۍ www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

وجه، فارسي ژبو ته يې د سمې او ژورې پېژندنې امکان نه دی برابر شوی. مثلاً د محمد ارکون «د اسلامي عقل نقد» کتاب په ايران کې د بيا چاپېدا اجازه نه لري. د نورو ورته ليکوالو حال هم دغسې دی.

دلته چې د ښاغلي محق پر «مډرن اسلام، امکان که امتناع؟» بحث کوو، منظور مو د اسلامي بياکتنې پر ټول بهير بحث کول نه دي او نه خو ليکوال غواړي چې له مذهبي ليدلوري دغه ليکنه وارزوي. دلته د يوه لوستونکي په توګه د دې ليکنې او د مذهب د مډرن فهم په اړه ځينې پوښتنې مطرح کوم او ښايي ښاغلی محق هم ورسره علاقه ونيسي او دغه مبحث وغځوي.

لومړی مسأله دا ده چې ښاغلی محق د «ذات» او «عرض» تر منځ د توپير په اړه د ښاغلي کريم سروش د نظريې په تبعيت، د «متن» او «د متن د درک» تر منځ توپير کوي. دا د اسلام د نوي فهم په برخه کې د ده د خبرو زړی دی. ايا د تاريخ، متن او د مذهب په اړه زموږ د فهم تر منځ توپير امکان لري؟ ښاغلی محق دا کار ممکن ګڼي او دليل ورته دا راوړي چې د تاريخ په اوږدو کې مختلفو مذهبو فرقو د قران او اسلامي شريعت په اړه مختلف فهمونه درلودلي دي. ښاغلی محق، سنت پالي چې د اصلي متن د فهم امکان ممکن ګڼي، په دې نقد کوي چې د تاريخي او زماني واټن په وجه د متن حقيقي معنا ته رسېدل سخت دي.

خو دلته د نوي فهم پر وړاندې ځينې چلينجونه هم راولاړېږي. ښاغلی محق وايي چې «د ټولو بهيرونو اتفاق دا دی چې د دين نوی کول، د کتاب او سنت د تجديدولو معنا نه لري. کتاب او سنت د تدوين له وخته تر اوسه پورې په ليکلي بڼه له مسلمانانو سره شته او د ټولو بهيرونو په نزد يې اعتبار يو شان دی. کتاب او سنت زړښت نه مني نو نوي کولو ته اړتيا هم نه لري. نو د بحث موضوع دوو نورو سطحو ته انتقالېږي: يوه د تفسيرونو او هغو انګېرنو چې د کتاب او سنت په اړه رامنځته شوې دي او وروسته بيا د فرقو او مذهبونو په ايډيالوژۍ بدلې شوې دي او بله د عملي تطبيق او د فرهنګي تکون سطح.»

لومړی خو د متن او د متن د فهم تر منځ توپير سخت او له تناقضه ډک دی؛ ځکه متن په ژبه او په تاريخ کې خلقېږي او په همدې وجه زموږ لپاره د درک وړ دی. کله چې خدای په قران کې د جهاد خبره کوي، منظور يې په تاريخي بستر کې درک کوو. کله چې د هغو کافرانو او منافقانو د جزا په اړه چې حضرت محمد(ص) نه مني، خبرې کوي، د کلام وضاحت يې د درک وړ دی. دلته نه شو کولای د قران په څېر يو مذهبي کتاب د يوه خورا مبهم او سېمبوليک متن په

(c) ketabton.com: The Digital Library

توګه تصور کړو چې هر څوک ورڅخه خپل برداشت وشي کولای. له یوه متن سره داسې چلند خورا سخت او ښايي ساده توب وي. دلته د مرجعيت بحث په شدت سره مطرح کېږي. د کتاب او سنت تفسير د کومو کسانو ذمه واري ده؟ په مډرن فهم کې انسان مرجعيت دی چې په ډله ييز ډول او په سازمانونو او ټولنو کې يې قوانين جوړ کړي او تطبيقوي يې. مثلاً د پارلمان او دولت له خوا د تجارتي قوانينو تصويب. خو د مډرن ديني فهم په نظريه کې به څوک د کتاب او سنت پر اساس نوی تفسير جوړوي او دا تفسير به په کومو اصولو او موازينو برابرېږي او معيار او محک به يې څه وي؟

د کريم سروش په شان نظريه جوړونکي معمولاً پر اسلام باندې د روحانيت له حاکميت سره ستونزه لري. خو تر هغې پورې چې د مرجعيت مسأله او د نوي تفسير لپاره د معيارونو او موازينو مسأله حل نه کړي، د اسلام مډرن فهم به تشه نظريه پاتې وي. لږ تر لږه مډرنيتې د دين د نوي فهم لپاره اساس نه شي کېدای؛ ځکه مډرنه نړۍ ځينې ارزښتونه په رسميت پېژني چې اسلام يې نه مني، لکه د همجنسانو تر منځ واده، د مالکيت مساوي حقونه، طلاق، شهادت، سرپرستي او د عقيدې ازادي. بې له شکه د اسلام مډرن فهم د مډرن هرمنوتيک پوروړی دی؛ خو مډرن هرمنوتيک د دين له اجتهادي درک څخه توپير لري؛ ځکه د اسلام د فهم لپاره د کتاب او سنت مرجعيت شرط دی، حال دا چې مډرن هرمنوتيک د بشري علومو د مختلفو طيفونو پر اساس باندې د مفسر پوهه او فن دی چې دين هم د همدې طيفونو يوه برخه اوسېدای شي. دې مسألو ته په کتو سره ښاغلی محق بايد خپل هرمنوتيکي او يا تفسيري وار له مخې شرطونه څرګند کړي. قران د ګڼو مذهبي احکامو او تعاليمو کتاب دی چې د دعوت او ژغورنې لپاره لېږل شوی دی. په همدې وجه قران د اسلامي شريعت اساس ګڼل کېږي. ممکن څوک ووايي چې د تاريخي واټن په وجه، د قران د تعاليمو هغسې درک چې د هغې زمانې خلکو کړی و، نور ممکن نه دی؛ خو دا استدلال ځکه چنداني قانع کوونکی نه برېښي چې د اسلام دين تاريخي تداوم، مکتوبات او متون لري. دا چې مختلفې ديني فرقې لکه تشيع او تسنن شته دي، معنا يې د قران او اسلامي تاريخ په اړه د دوی د فهم اساسي اختلافونه نه دي.

د مختلفو اسلامي فرقو په منځ کې کُلي شرعي احکام لکه لمونځ، روژه، پر اخرت باندې ايمان، پر خدای باندې د عقيدې او د حضرت محمد د پيغمبرۍ د منلو په واسطه ژغورنه، او ان جزايي احکام لکه سنګسار يا د لاس غوڅول، سره له دې چې په مختلفو دليلونو نه تطبيقېږي، چنداني سره توپير نه لري. نو هماغسې چې د ښاغلي محق په شان ديني اصلاح

(c) ketabton.com: The Digital Library

غوښتونکي پوهېږي، د اسلام د مډرن فهم لپاره د احکامو فرعي او ثانوي فقهي برداشتونه کار نه کوي، د مډرن فهم بحث پر فروعاتو نه دی؛ بلکې دلته اساسات تر پوښتنې لاندې راځي. همدارنګه متن په ژبه کې زېږي او په تاریخ کې معنا مومي. دې کې شک نشته چې تاریخي زمان بیا لاسته نه راځي؛ خو تاریخي او د لرغونپېژندنې مدرکونه ورځ تر بلې د مذهبي متن په فهم کې راسره مرسته کوي. زما په نظر یو مذهبي کتاب چې تاریخي تداوم لري، په هر لحاظ له یوه فلسفي او ادبي متن سره توپیر لري او د هغه لوستل او فهم هم له نورو متنونو څخه متفاوت وي. یو دلیل یې دا دی چې دین د شریعت په قالب کې تاسیس شوی او مومنین یې پیروي کوي. نو زه دیني فهم د مذهبي متنونو عارفانه او فلسفي درک نه ګڼم، دا هغه کار دی چې طارق رمضان یې د یوه اسلامي متفکر په حیث په غرب کې کوي، زه دیني فهم د مذهبي او اخلاقي احکامو او طرزالعملونو یوه مجموعه ګڼم چې په یوه سیاسي او اجتماعي نظام کې تنظیم شوي دي. د مذهب شخصي فهم یا پروټستانتي برداشت، په اسلامي هېوادونه کې ماتې خوړلې ده؛ ځکه مذهب تنظیم شوي قواعد او احکام او رسمي مفسران لري چې هغه روحانیون او دیني عالمان دي او دا په اسلامي هېوادونو کې د دې نظریې مخه نیسي.

د میراث ویشل، د زوجونو تعدد، د سرپرستي او طلاق حق، تقوا او د جنسي رابطې ممنوعیت، د مسلمان او کافر تر منځ توپیر او ... هغه مذهبي او اخلاقي احکام او لارښوونې دي چې اسلامي ټولنه وربانديې اداره کېږي.

کله چې دین د یوه سیاسي او اجتماعي نظام په توګه مطرح کېږي، بحث د احکامو پر تطبیق یا تعدیل باندې وي، نه د هغوی پر تفسیر باندې. ځکه اکثره تفسیرونه په اسلام کې له راغلو احکامو سره مستقیمه رابطه لري. په اسلام کې راغلي د طلاق او د مېراث حق که راواخلو، کېدای شي اجرا یې کړو یا یې اجرا نه کړو؛ خو دا نه شي کېدای چې بل رقم یې تفسیر کړو، مثلاً د میراث احکام داسې تفسیر کړو چې په کې د نارینه وو په نسبت د ښځو برخه زیاته وي. دلته تفسیر له تعدیله پرته بل څه نه دی.

اجتهاد، نه مډرن فهم

واقعیت دا دی چې د اسلامي مډرن فهم نظریه له غرب راپور شوې تیوري ده، تحریف شوی دسکورس له ناکامه ستراټیژیو سره دی. د اسلامي نوي فهم نظریه، د اسلام د دوديز فهم په پاراډایم کې او همدارنګه د رسمي دیني مرجعیتونو او مستبدو مذهبي حکومتونو چې د شرع او تثبیت شویو مرجعیتونو مدافع دي، له ډاره واضحاً ناقص الخلقه تیوري ده. تازه فهم

(c) ketabton.com: The Digital Library

باید د فقهي اجتهاد – چې په اسلام کې پخوانی سنت دی خو اوس پرېښودل شوی دی – د انکشاف نظریه وګڼو، نه د دین په اړه د مډرن انسان فهم. ځکه مډرن فهم ځینې اصول او اساسات لري چې د ښاغلي محق له یادو خبرو سره تفاوت لري.

څنګه چې محمد رضا نېکفر د ښاغلي عبدالکریم سروش او مجتهد شبستري په نقد کې، د دین د مډرن فهم په اړه، ښه وایي:

۱ . مفسر باید «زه» وویلای شي، د ده «زه» باید خپل شخصیت ولري او منفصل فهم ونه لري یعنې باید خپل فکر وجنګوي، نه دا چې د مقتدرو او په سنت کې د محترمو مرجعو له عینکو مسایلو ته وګوري.

۲ . مفسر باید هر متن یوازې متن وګڼي، یعنې چې خپله لیکونکی ولري، په خاص فکر باندې، په خاص قلم باندې، خاصو مخاطبانو ته په خطاب کې، په خاصه زمانه کې لیکل شوی وي.

۳ . مفسر باید د تاریخ په مفهوم وپوهېږي او د نوي عصر په نامه د دې ستر تحول په ژورو پوه وي او بالاخره دا چې

۴ . د بیان او بل څه ویلو ازادي ولري؛ ځکه که چېرې د بیان ازادي نه وي، سنت به هم خپل رازونه بربنډ نه کړي او لا به هم په هماغه ژبه خبرې وکړي چې تاریخ ورباندې تپلی دی ... هرمنوتیک یعنې بل ور فکر کول او هرمنوتیک مفسر په لومړۍ درجه کې له سپینو خبرو او بل ور فکر کولو سره پېژندل کېږي.

د مذهب مډرن فهم په نظري لحاظ ځکه ډېرې سستۍ لري چې د احکامو او تثبیت شویو عقایدو حوزه پراخه ده او مفسر باید هغه اصول ومني. ځکه مذهب ان په خپله تننۍ معنا هم د تعبد او تعقل ګډوله ده. په اسلامي مفکورو کې هم فلسفي فکر د متن او شریعت تابع پاتې شوې دي نو په هر ځای کې چې عقل له متن سره په ټکر کې واقع شوی دی، اولویت متن او اصلي شرعي احکامو ته ورکړل شوی دی. پر خدای، د پیغمبر پر نبوت، د وحي له لارې د کتاب نزول، د محشر صحرا ته د ټولو ورستنېدل او ... اعتقاد د مومنانو د ایمان د حوزې موضوعات دي. حال دا چې مډرن فهم له بې پوښتنې او بې سنجشه ایمان سره سروکار نه لري. زما په نظر اسلامي عقل د ایمان او استدلال یوه ګډوله ده چې یو لړ مسلمات مني؛ خو مډرن عقل د راډیکال انسان نقاده قوه ده چې خپلې اساسي پوښتنې مطرح کوي او د هغه له خوا د مسلمو عقایدو د رد احتمال کاملاً شته.

www.ketabton.com د پښتو کتابونو پر لیکه نړۍ

(c) ketabton.com: The Digital Library

البته هماغسې چې نېکفر څرګند توضیحات ورکوي، اسلامي نوی فهم په هېڅ صورت د مډرن فهم او عقلي ډیالوګ په چوکاټ کې نه ځایېږي، بلکې زیاتره د اجتهاد په چوکاټ کې راځي. ځکه اجتهاد یو لړ کُلي او اصلي اصول مني او هڅه کوي تناقضونه رفع کاندي، د مومنانو پوښتنې او ابهامات ځواب کړي او ستونزو ته یې نوې حل لارې وړاندې کړي، البته حوزه یې محدوده ده. حال دا چې د عقلانیت او مډرن فهم لاره داسې نه ده. بې له شکه د مډرن فهم بر خلاف، د نوي اسلامي فهم نظریه باورمنه ده چې په متن او سنت کې ځینې پټ رازونه شته او دا ورته له نوې نړۍ سره د مطابقت ظرفیت ورکوي. خو مډرن فهم د مذهبي متنونو تاریخیتوب مني او استدلال کوي چې نوې نړۍ د جوړښت، مناسباتو او ارزښتونو په لحاظ له پخوانۍ نړۍ څخه ګوهري او یا ماهیتي توپیر لري او باید د دې دوو دنیاوو تر منځ تحول او شلېدنه ومنل شي، هماغسې چې د مډرنې او پخوانۍ ټکنالوجۍ تر منځ دا توپیر منل کېږي.

د متن تاریخیتوب

زما په نظر د دیني بیا کتنې بهیر د مډرن فهم او عقل په تبعیت، باید د خپلو متنونو تاریخیت درک کړي، که نه له تناقض او دروني بحران سره به مخ شي. د متنونو مجدد تفسیر یو کُلي او مبهم عمل دی چې د نوې نړۍ له روح سره په ټکر کې دی.

د «بشر د حقونو د منشور» له مخې انسانان بې له دې چې مذهب او توکم ته یې وکتل شي، ټول له انساني کرامته برخورداره دي، حال دا چې د اسلام د ارشاداتو پر اساس مومن پر اسلام باندې د عقیدې په وجه، د کافر په نسبت ارجحیت لري. د اخرت پر ورځ هم مومن پر خدای او حضرت محمد باندې د خپلې عقیدې په وجه جنت ته درومي او کافران د خپل انکار په وجه د دوزخ په اور کې سوځي.

ایت الله منتظري په ایران کې د شیعه د یوه مرجع په توګه، بهاییانو ته چې د اسلام خلاف مذهب لري، د تابعیت او په ملک کې د اوسېدو حق ورکړ؛ خو هېڅکله یې مسلمان او بهایي ته یو شان شأن قایل نه شو. نو که معیار د دین مډرن فهم وي، خبره به تحریف ته ورسېږي.

دلته دوې سره یو مخ متفاوتې لارې دي:

1- د متن تاریخیت به په رسمیت وپېژنو او

2- یا یې له تاریخیته انکار وکوو او ورته تل پاتې او د هروخت لپاره اعتبار ورکوو.

مثلاً، کله چې اسلامي هېوادونه نوې نړۍ ته ورننوتل، مریيتوب په کې منسوخ شو، حال دا چې په اسلامي فقه کې د مریيتوب په اړه مختلف احکام شته چې له مریيانو سره د چال

(c) ketabton.com: The Digital Library

چلند او له هغوی سره د جنسي رابطې او داسې نورو مسایلو په اړه یې خبرې کړې دي. خو ولې مریېتوب سره له دې چې په مذهبي متنونو کې قدامت لري، منسوخ شوی دی؟ ایا مذهب هغه منع کړی دی؟ دلیل یې نوی عصر دی. اصلاً مډرنیت یعنې د قدیمې او نوې دنیا سره بېلول. په دې چوکاټ کې د مذهب مډرن فهم یعنې د هغو اصولو او موازینو تعدیل چې نننی انسان یې د عقلي معیارونو او نوې پوهې پر اساس نه شي منلای، حال دا چې مسلمانان پر دې خبرو باور نه لري. دوی فکر کوي چې دین، تاریخي زمان په رسمیت نه پېژني. خو په واقعیت کې د دې شي معنا د نوي عصر د سیکولر جهان چې طلسمونه په کې مات شوي دي، نه درک کول دي. د متن تاریخیت د هغه پر اقتضا دلالت کوي. دا د مډرن فهم له لومړنیو اصولو څخه دی. نو د یوه عصر له مخې د بل عصر اټکل کول منطقي نه دي. مثلاً نه شو ویلای چې ولې د بشر د حقونو منشور د حضرت موسی په وخت کې تدوین نه شو. د بشر د حقونو منشور د مډرن عصر محصول او د مډرن انسان د اخلاقي پرمختګ نتیجه ده. که د دیني بیا کتنې نظریه د متن تاریخیت په رسمیت ونه پېژني، بیا نه شي کولای د ځان او سلفیت تر منځ واټن پیدا کړي. په دې منځ کې منځنۍ لاره علمي اعتبار نه لري؛ بلکې دا به یوازې موقتي ژبنۍ لوبه وي. مریېتوب د تازه تفسیر په وجه نه؛ بلکې نوي نړۍ ته د ورننوتو په وجه منسوخ شو. د تاریخیت له اصله پرته د مریېتوب بیا راژوندی کول مانع نه لري.

بې له شکه د دیني بیا کتنې نظریه به د دوو قطبونو تر منځ په نوسان کې وي چې په یوه سر کې یې د متن د تاریخیت په رسمیت پېژندل دي او په بل سر کې یې لومړنیو احکامو ته وفاداري. لکه د مجتهد شبستري په مباحثو کې چې د حجاب تاریخیتوب یا نه تاریخیتوب بیانېږي. نو دا نظریه تر دې دمه په اسلامي نړۍ کې بااعتبارې فکري نظریې ته نه ده اوښتې او لا د باد په مخالف جهت کې حرکت کوي. اصلي بهیر د سنتپالو په لاس کې دی چې خپل کار د تېري زمانې احیا کول بولي. غالب اسلامي بهیر د شریعت او مډرنې نړۍ متناقضه ګڼوله ده او د دې تناقض دلیل هم د نوي عصر الزامات او دیني اصولو ته د وفادارۍ اجبارونه دي، هماغسې چې مسیحیانو او یهودانو په نننۍ نړۍ کې دا تناقض منلی دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مډرن اسلام په بحث کې د بنسټپالنې پل

عبدالکبیر صالحی

اشاره: دغه لیکنه د وتلي څېړونکي استاد محمد محق پر «مډرن اسلام، امکان که امتناع؟» نقد دی. تر دې مخکې ښاغلي خالد خسرو هم پر دې مقالې پر ځای او څرګند نقد کړی و. خو زه غواړم دې موضوع ته له بل لیدلوري وګورم او د ښاغلي محق په مقاله کې د بنسټپالنې پل جوت کړم. باید ووایم چې ما اوږده موده د ښاغلي محق شاګردي کړې او د هغه د پوهې له درمن څخه مې وږي راټول کړي؛ نو زه هر وخت ځان د دغه فرزانه مفکر پوروړی ګڼم.

د اسلامي بنسټپالنې پدیده په ننني نړۍ کې څرګند حضور لري. دغه خشونتپالې پدیده له ځانه پرته نور د اسلام هر ډول تعبیر د ګمراهۍ او ضلالت نښه بولي او د نورو دیني تعبیرونو پیروان د وژلو او ختمولو وړ ګڼي. دا پدیده تر ټولو زیاته دښمني د اسلام له مډرن تعبیر سره لري؛ ځکه دا ورته د امریکایي اسلام نښه ښکاري.

د بنسټپالي اسلام خشونتپالنه او د وینې تویولو شوق سبب شوی دی چې ډېر هغه کسان چې په افغانستان او نورو اسلامي ملکونو کې د دیني بیاکتنې فکر په سر کې لري، د سر د خوندي ساتلو لپاره د عافیت څنډې ته پناه یوسي او خولې وګنډي او قلم او کاغذ واړه وسوځوي. د نوفکرانو هغه شمېر چې خپلې مفکورې بیانوي، هغوی هم ډېره هڅه کوي خپله خبره په داسې چل وکړي چې د امکان تر حده د بنسټپالو غیرت راونه پاروي او د هغوی په ذهن او ضمیر کې د خشونتګرۍ اور بل نه کړي. په همدې وجه د مسلمانو نوفکرانو ژبه اکثراً په تناقض او ابهام ککړه وي، معنا دا چې د دوی په اثارو کې کولای شو د روښانفکرۍ نښې او د بنسټپالنې پل دواړه په ښکاره ووینو. د ښاغلي محق «مډرن اسلام، امکان که امتناع؟» هم له دې قاعدې مستثنا نه ده او د بسنټپالنې وېروونکې سلطې پرې د ابهام او تناقض ویلو ځپه تحمیل کړې ده. دا لیکنه غواړي د بنسټپالنې بدشګونی حضور د «مډرن اسلام» په مقاله کې په لنډه توګه جوت کړي.

د «مډرن اسلام» مقاله په ننني نړۍ کې د دین تجدید «حتمي» چاره ګڼي او د دې چارې ترسره کېدل د مډرنې نړۍ له نورو وګړو سره د سیال کېدو یوازینۍ لاره ګڼي. مقاله ټینګار

(c) ketabton.com: The Digital Library

کوي چې که وغواړو په مډرنه نړۍ کې د دین معنویتپالی نقش غښتلی کړو، بله چاره نه لرو مګر دا چې د نننۍ انسان د پوهې اسمان ته وخېژو او د دین نوی تفسیر وړاندې کړو.

د «مډرن اسلام» لیکوال د مصطفی ملکیان له مفهوم جوړولو پور اخلي او د اسلام د درې ګونو سطحو په مورد کې، د تجدید موضوع مطرح کوي او نوسازي په دویم اسلام یعنې «د دیني تفکر، تفسیر او د فهم په سطحې» پورې منحصروي. هغه لومړی اسلام یعنې «د اسلام د لومړي لاس د منابعو لکه د کتاب او سنت سطح» له تجدیده بې نیازه ګڼي؛ ځکه د دغه فرزانه مفکر په باور، د اسلام پر دې سطح هېڅکله د زړښت ګرد نه پرېوځي:

« د ټولو بهیرونو اتفاق دا دی چې د دین نوی کول، د کتاب او سنت د تجدیدولو معنا نه لري. کتاب او سنت د تدوین له وخته تر اوسه پورې په لیکلې بڼه له مسلمانانو سره شته او د ټولو بهیرونو په نزد یې اعتبار یو شان دی. کتاب او سنت زړښت نه مني نو نوي کولو ته اړتیا هم نه لري...»

ښاغلی محق لویه هڅه کوي چې له تطبیقي لارې څخه د تجدید مصداق تعین کړي او د مډرنیزم او بنسټپالنې په سیاق کې د دې مفهوم د معنا حدود روښانه کړي او بیا د مډرنیزم په ګټه د تجدید پر معنا ټینګار وکړي.

خو ژر بیا په اسطوره باورۍ کې ډوبېږي او د بنسټپالو په شان د تاریخي کتنې په خوارۍ اخته کېږي او په نتیجه کې یې د لومړي اسلام د تجدید پر «بې معنا» توب او دا چې په دې اړه د فکر کولو مجال نشته، ټینګار کوي، له دې ناخبره چې د مډرنیزم په بحث کې هېڅ داسې چاره نشته چې فکر نامنونکی (unthinkable) وي. د دې ادعا څرګند دلیل دا دی چې د دغه بحث د تقدس تورېلو (desacralization) او طلسم ماتولو (disenchantment) پر اصل تکیه کوي او هر ډول حد او برید چې د «ناقدانه تفکر» مخې ته راشي، له منځه یې وړي. دا اصل د دین کُلیت، د تاریخي – پدیده پوهنې د نقد په تله کې اچوي او په دې انتقادي فکر کې د بنیادي متنونو (نصوص المؤسس) او د مفسرینو د فهم تر منځ توپیر ته نه قایلېږي.

د تأمل وړ ټکی دا دی چې د دین د تجدید په مسأله کې د «مډرن اسلام» د لیکوال هرمنوتیک او معنایي افق په ښکاره د بنسټپالنې د مسلماتو تر اغېز لاندې راځي. د بنسټپالنې مسلمات د حقیقت، تقدس او خشونت په مثلث کې راڅرګندېږي. په بنسټپالنه کې د لومړي اسلام تجدید نه منل، یو مسلم او مقدس حقیقت دی چې که هر څوک د هغې خلاف خبره وکړي، د خورا سخت خشونت مستحق ګڼل کېږي. ښاغلی محق د دې لپاره چې د

(c) ketabton.com: The Digital Library

بنسټپالو له بې حد و حصره خشونت څخه ځان وژغوري، د دې حقیقت تقدس ته احترام کوي او په «مَن یُجَدّدُ لَهَا دِینَهَا» کې د «فهم» کلمه مقدر او مسلم ګڼي او په نتیجه کې د لومړي اسلام نوسازي «بې معنا» ګڼي.

د لا حیرانتیا خبره خو دا ده چې دغه نامتو نوفکری لیکوال د پخوانو د تناقض ځپلي تفسیري سنت په پیروۍ، د اسلام د لومړي لاس د منابعو ټول تاریخمن مظاهر لکه نسخ، د نزول سبب او د ورود شأن له یاده باسي او یو مخ دا هېروي چې دغه منابع د خپل وخت له اجتماعي – فرهنګي واقعیتونو سره د ډیالکټیکي رابطې له لارې منځته راغلي او همدا چې دې دوه اړخیز پیوند ته یې غاړه ایښې ده، معنا یې دا ده چې په وخت پورې تړلي دي او بدلون مني.

د «مډرن اسلام» د لیکوال په تأکید، د دې مقالې تر ټولو محراقي او مهم ټکی دا دی چې: «نننی انسان له پروني انسانه توپیر لري... نننی انسان په خپل ذاتي کرامت پوه شوی دی او اوس هغه دین قبلوي، هغه قوانین خوښوي، هغه فرهنګ غوره کوي او هغې لارې او طریقې ته په ښه سترګه ګوري چې د دې د کرامت حفاظت وکړي... که موږ وغواړو د دین د سم درک کولو او د ټولنې د ستونزو د حل کولو په لاره کې کامیابي حاصله کړو، بله لاره نه لرو، باید نننی انسان او نننۍ نړۍ سم وپېژنو، د دې عصر غوښتنې درک کړو، د نننی انسان معرفت او پوهه د اعتبار وړ وګڼو او بیا د دین داسې تفسیر وړاندې کړو چې له دې پوهې او معرفت سره موافق اوسي.»

دغه ټکی پر ځای او رسا دی؛ خو هغه چې دا خبره یې کړې ده، دا ځنې هېره شوې ده چې له پاراډوکسي او متنافي الاجزا تیوریو په وسیله نه شو کولای د دین داسې تفسیر وړاندې کړو چې د مډرن انسان له معرفت سره اړخ ولګوي.

اوس د دې وخت رارسېدلی دی چې په اسلامي نړۍ کې د نوفکرۍ سنت د ابهام او تناقض ګرد له مخه وڅنډي او نور په مطلق باورۍ او قطعیت ککړ نه شي. که ښاغلی محق او نور دیني نوفکري کسان «په نوې نړۍ کې د دین د سرلوړۍ» فکر په سر کې او پر «نننی انسان باندې د دیني مفکورو د منلو» پروا لري، باید له متناقضو خبرو او مبهمو مفکورو ډډه وکړي او په خورا ژور فکر سره د دیني مدرسه یې مفکورو په خورا اساسي بنیادونو کې ورننوځي او د «مسلمانۍ ټوله دستګاه» له سره ولولي او خپلې ټولې هلې ځلې د دین د فهم تجدید او نوي تفسیر ته معطوف نه کړي. لیکوال د دې مقالې غځونه بل وخت ته پرېږدي او دلته پر دې ټکي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټينګار کافي ګڼي چې ديني نوفکران د «دين د فهم» تر تجديد د مخه، دې ته اړتيا لري چې لومړني او لاندني مباني يې د تاريخي، ژبپوهنې او معناپوهنې په تله کې راوتلي.

د پښتو کتابونو پر ليکه نړۍ www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

د طالبانیزم د معرفتي او اجتماعي مسألې مطرح کول

د "سخت طالبان، نرم طالبان" مقالې ته کتنه

شاکر مهریار

تېره اوونۍ، سه شنبې د 8 صبح د ورځپاڼې په 1036 مه ګڼه کې د محمد محق «سخت طالبان، نرم طالبان» مقاله خپره شوه. محق هغه لیکوال دی چې لیکنې یې هر وخت د قدر وړ فکري او تیوریکي تومنې درلودلې دي او د رسنیو او شنونکو له نظره پټې پاتې شوې ساحې یې مطرح کړې دي. له بلې خوا تر دې دمه د طالبانو او بنسټپالنې په اړه هغه تحقیقي ادبیات چې په اکاډیمیکو او غیراکاډیمیکو محیطونو کې رامنځته شوي دي، یا خو سطحي او برسېرن دي او یا له داسې فرضیو او وار له مخکې فرضونو سره تدوین شوي چې پوښتنې راولاړوي. په تېره بیا د دوی اکثره کسان د طالبانیزم په اړه ژورنالیستیک تحلیلونه وړاندې کوي چې په هغو کې د طالبانو معرفتي اړخونه له فرهنګي – اجتماعي زمینو سره یې له پامه غورځول کېږي. افغان څېړونکو نه یوازې دا چې تر اوسه پورې یې د طالبانیزم په اړه د تأمل وړ توضیح او تبیین نه دي وړاندې کړي، بلکې د دوی سخت اوزاري بعدونه یې برسېرن درک کړي دي.

په «سخت طالبان، نرم طالبان» مقاله کې محمد محق هڅه کوي چې په افغانستان او احیاناً په سیمه کې د طالبانو فرهنګي – اجتماعي اړخ وښیي. ښاغلي محق په یاده مقاله کې طالبان په دوو ډلو وېشلي دي چې په «سخت طالبان» او «نرم طالبان» یې یادوي. له «سخت طالبانو» څخه مطلب هماغه کسان دي چې نن سبا د طالب په نامه په پراخ خشونت لاس پورې کوي او عملاً د دولت او نړیوالو ځواکونو پر ضد جنګېږي او د خپل حاکمیت په دوره کې یې هم له هېڅ ډول خشونت او وحشته ډډه نه ده کړې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د افغانستان دولت هم هڅه کوي چې په سياسي صحنه کې له سختو طالبانو سره مذاکره او خبرې اترې وکړي. خو نرم طالبان هغه وګڼي دي چې په ښکاره خو طالب نه بلل کېږي؛ مګر د دوی طالباني فعاليت د ټولنې په منځ کې روان دی.

د محق په وينا، دويم بهير، «د طالبانو بله برخه ده چې نامرئي (نه ښکارېدونکي) طالبان دي چې له هغې پرته د طالبانو د جنګې ډلې فعاليت له ستونزې سره مخ کېږي. د جنګي طالبانو د فعاليت ادامه شديداً په دې ډلې پورې تړلې ده؛ ځکه دا ورته د جبهې شا ته ايدیالوژيکې ملاتړ برابروي. هېڅکله د دې ډلې نقش چې لومړی ډلې ته اجتماعي – فرهنګي بستر غوړوي او جنګيالي ورته برابروي، جدي نه دی ګڼل شوی.» (محق، 8 صبح، شماره 1036) اجازه راکړئ د طالبانيزم د مسألې په توضيح کې د نورو ليدلوريو او د بحثونو د طرزونو مختصره يادونه وکړم. د طالبانيزم د توضيح لپاره متفاوت ليدلوري رامنځته شوي دي.

ځينو ويلي دي چې طالبان د افغانستان د سنتي او دوديزو ارزښتونو د عيني تجسم حيثيت لري. يعنې طالبان د کليوالو ارزښتونو چې پر دوو اساسي ستنو «قبيله پالنه» او «اسلامي بنسټپالنه» ولاړ دي، تجسم دی او ښار او ښاري فرهنګ يې تر بريد لاندې راوستلی دی.

ځينو نورو طالبان د پښتنو د وضعيت مدلول ګڼلي دي. دوی ويلي دي چې پښتنو د افغانستان د اکثريت په حيث په سياست کې تاريخي نقش لرلی دی او طالبان د واک د بيا انحصار او يا د پښتنو په لاس د واک د انحصاري لړۍ د بيا ژوندۍ کولو په لټه کې دي.

ځينې بيا دا ليدلوری جوتوي چې طالبان د نظامي پالي اسلام څواکونه دي چې غواړي هر چېرته واوسي او په ايدیالوژيک لحاظ غواړي پخوانی ايديال اسلام تطبيق کړي او د يوه خيالي ارمان د پوره کولو لپاره خيالونه پالي، لکه څنګه چې ملاعمر د اسلامي اوتوپيا (utopia) خيال د طالبانو په وجود کې جوړ اوه.

د پاکستاني ژورناليست احمد رشيد په شان ځينې کسان، طالبان د امنيت او انرژۍ په برخه کې د پېچلو ستراتيژيکو تګلارو زېږنده ګڼي، په تېره بيا له منځنۍ اسيا جنوبي اسيا ته د انرژۍ د انتقال په مسأله کې. (طالبان او د افغانستان بحران، هاروارد، 2009)

سربېره پر دې، د څېړونکو او ليکوالو په منځ کې د ټولنپوهنې او وګړپوهنې پر ليدلوريو هم ټينګار شوی دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د طالبانو په اړه په ټولنپوهنیزو او بشرپوهنیزو تحقیقي ادبیاتو کې، د جوړښتونو تغییر او تحول، د رهبرۍ خلا، قبیله يي او طالبپاله فرهنګي – اجتماعي بېخ بناګانې، له ښاري مظاهرو سره جنګ او د دوديزو چارو تقديس، په تېره بيا په پښتون مېشتو سيمو کې، د طالبانو په توضيح کې اساسي ټکي ګڼل کېږي.

په ځينو فرعي او څنګيزو ليدلوريو کې طالبان، د درانيو پر وړاندې د غلزيو بغاوت ګڼل شوی دی. همدارنګه ډېر نور کسان طالبان د مجاهدينو د واکمنۍ پر مهال د بدامنيو او د حاکميت د ړنګېدو او د واک د ټوټې ټوټې کېدو پر وړاندې عکس العمل ګڼي چې اجتماعي شلېدنګ او د جوړښتونو ګډوډيو ورته لاره هواره کړې وه. داسې ليدلوري هم شته چې مسألې ته کُلي نظر کوي او اسلامي بنسټپالنه د غربي مډرنيتې پر وړاندې عکس العمل ګڼي او طالبانيزم هم ورپورې تړي. خو هغه ليدلوري چې غالباً په غربي اکاډيميکو محيطونو کې رامنځته شوي دي، طالبان يې په افغانستان کې د قدرت د مناسباتو د شکل او ماهيت پر بنا تحليل کړي دي. دا ډول تحليلونه پر دوو برخو وېشلای شو: «جنوب مبنا» او «شمال مبنا» ليدلوري.

په جنوب مبنا ليدلوري کې، طالبان د افغانستان له جنوبه هغه راولاړه شوې پښتون توکمه ډله ده چې په خاص تاريخي بستر کې د يو قوموالۍ پر بنا د سياسي ثبات د ايجاد لپاره ارزول کېږي. د عبدالقادر سينو غوندې کسانو طالبان پر همدې اساس تحليل کړي دي: «که تاريخ يو لاربښود دی، په افغانستان کې واکمنۍ د پښتنو په انسجام او سره راټولېدو رامنځته شوې دي، او افغانستان د دوی له خوښې پرته حاکميت نه شي لرلای.» دا د «طالبان او د افغانستان بحران» په کتاب کې د عبدالقادر سينو د مقالې لومړۍ جمله ده. د دې ډول روشونو انعطاف نامنونکې مفروض د يوه قوم په لاس د قدرت لرل او پر همدې مبنا د ثبات ايجاد دی؛ خو دا به نه هېروو چې نه يوازې دا چې ټول پښتانه طالبان نه دي؛ بلکې پښتانه هم د هغوی قربانيان دي. د دې نظر په مقابل کې «شمال مبنا» ليدلوری دی. په دې ليدلوري کې طالبان له «کورني استعماره» جلا نه شي توضيح کېدای. ځينې کسان لکه نظيف شهراني، هر وخت پر داخلي استعمار ټينګار کوي. زه دا دوه ډوله چلند په ترتيب سره جنوب – مبنا او شمال – مبنا نوموم.

دغه ليدلوري په يو بل کې د پام وړ تداخل او ورته والی لري. سره له دې چې دغه ليدلوريو د تحليل مخه د سياسي قدرت او احياناً د تاريخي نوستالژۍ خوا ته ده؛ خو ځينې

(c) ketabton.com: The Digital Library

واقعیتونه هم توضیح کوي، مثلاً دا چې په اکثرو تحلیلونو کې څوک د پاکستان، بنسټپالنې او قبیله یي جوړښت عوامل له یاده نه شي ایستلای. خو د طالبانو معرفتي او ذاتي بعدونه او هغه جوړښتونه چې طالب پالي او کولای شي افغانستان یو ځل بیا د وحشت او تباهۍ کندې ته ورخطا کړي، نه دي توضیح شوي. د طالبانو په اړه د ښاغلي محق تحلیل، څه په همدې مقاله کې او څه د هغه په پخوانیو مقالو کې یو له هغو مباحثو څخه دی چې خورا د تأمل وړ دي. په دې تحلیل کې د طالبانیزم پر معرفتي او ذاتي بعدونو سربېره، پر فرهنګي او اجتماعي زمینو یې هم ټینګار شوی دی. ښاغلي محق په داسې وخت کې د نرمو طالبانو مسأله مطرح کړه چې ځینو د احمد رشید په ګډون، د لیکوال او څېړونکي تر نامه لاندې بارک اوباما ته لیک ولیکه، دوی په بې شرمۍ سره طالبان «ملي غورځنګ» بولي او په دې ډول د امریکا پر ولسمشر زېرې کوي چې له دې «ملي غورځنګ» سره د خبرواترو وخت رارسېدلی دی او هغوی د هېواد په جنوب او شمال کې په شدت سره ځواکمن شوي او د لا ډېرو وحشتونو د زېږولو جوګه شوي دي. دا راته ښيي چې له یوې خوا د طالبانیزم د خطر په مسأله کې سهل انګاري کېږي او له بلې خوا په سیاستونو او تحلیلونو کې هر وخت تمرکز پر سختو طالبانو باندې کېږي. سربېره پر دې، دا چې د طالبانو ایدیالوژیک او معرفتي اړخونه په تحلیلونو کې نشته او د دې پدیدې اجتماعي او فرهنګي بعدونه نه دي څېړل شوي، د دې سبب شوي دي چې له طالبانو سره سیاسي چلند او د دوی د تحلیل شاخصې د طالبانیزم له خوا وټاکل شي.

بېرته به د ښاغلي محمد محق مبحث ته راوګرځو. زه د ښاغلي محق د مقالې له عمومي چوکاټ سره موافق یم؛ خو خبره د مسألې په توضیح کې ده. سره له دې چې د ښاغلي محق توضیح خورا په زړه پورې او جذابه ده؛ خو داسې نه ښکارېږي چې د «نرمو طالبانو» په اړه د ده توضیح دې د تیوریکي غنا په لحاظ د دې مفهوم لپاره کافي وي. د ښاغلي محق د مقالې جوت ټکی، د یوه مشخص مبحث پر بنا د نرمو طالبانو راپېژندل دي؛ خو د دې دوو ډلو (سختو او نرمو طالبانو) تر منځ د باورونو د اشتراک توضیح زیاتره توصیفي ده نه تبییني. ښاغلی محق وایي چې د نرمو طالبانو دریځ د « ابادۍ، ارامۍ، تفاهم، تعاون، تسامح، اتحاد، اتفاق، پیوستون، یو لاس کېدل، بشرپالنې، خیرغوښتنې او دې ته ورته نورو ارزښتناکو مفاهیمو» پر محور نه راچورلي. دی د نرمو طالبانو د باورونو شاخصې داسې راشماري:

- پر نظام دوامدارې نیوکې،
- د منبرونو او عامه تریبیونونو سیاسي کول،

د پښتو کتابونو پر لیکه نړۍ www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

- پر پرديو دوامداري حملې، هغه هم هغه پردي چې که په هر نيت وي؛ خو د وطن په بيارغاونه کې يې برخه اخيستې ده، نه هغه پردي چې له تېرو د برشو کلونو راهيسې يې کار د دې وطن ورانول دي،

- د ايډيالوژۍ پر اساس د انسانانو تر منځ بريدونه تېرول،

- له نوي تمدن سره دښمني او د هغه ټول مثبت اړخونه تر پوښتنې لاندې راوستل په دې پلمه چې ځينې عيبونه او نيمګړتياوې لري، حال دا چې دا عيبونه د نوي تمدن په جانبي عوارضو کې حسابېږي،

- د ملي غيرت او ديني عرق په نامه خشونت ته د خلکو هڅول،

- د ديني روحيې او ايماني جذبې تر پوښښ لاندې په دوامداره او پراخه توګه د نفرت او کينې خپرول،

- د صنفي او ډله ييزو انګيزو په وسيله د ټولنې له عمومي برخليک سره لوبې کول،

- د خلکو د ويرولو او ګواښولو لپاره له ملي شعارونو او ديني مفاهيمو څخه د اوزارو کار اخيستل،

- مذهبي او فرقه يي اختلافونو ته لمن وهل، (محق، هماغه)

البته د طالبانو په اړه د ښاغلي محق توضيحات هله دقيق درک کولای شو چې د طالبانو او د بنسټپالنې د ظهور په اړه د ده نورې ليکنې هم له نظره تېرې کړو. بې له شکه محق تر بل هر چا زياته توجه د طالبانو او بنسټپالنې معرفتي او پديده يي بعدونو ته اړولې ده او دا هغه څه دي چې د افغانستان د اوسني دولت په سياست جوړولو کې درک نه لري. اوس يې چې د نرمو طالبانو د باورونو شاخصې په سياسي او معرفتي حوزو کې راجوتې کړې، د قدر وړ کار يې کړی دی. خو په دې شاخصو کې ځينې کُليات بيان شوي دي چې بايد نور هم له جزياتو سره توضيح شي. داسې ښکاري چې د سختو طالبانو او نرمو طالبانو د معرفتي بعدونو د تبيين په خاطر بايد لا زيات فکري دقت وشي. د سختو او نرمو طالبانو مختلف صفونه او مختلفې سويې دې د هغوی له معرفتي اشتراکاتو سره لا زيات توضيح شي. ښاغلی محق خصوصاً د نرمو طالبانو په توضيح کې د مصادقو له يادولو په شدت سره ډډه کوي. که څه هم چې سړی دلته د ښاغلي محق ډډه کول، درک کولای شي؛ خو کله چې ښاغلی محق د يوه څېړونکي په توګه ډګر ته راووځي او غواړي په افغانستان کې مسأله مطرح او بيا ورته توضيح برابره کړي، نو بايد دا مېړانه ولري چې د مسألې په طرح کولو يا د توضيح په ورکولو کې د مصادقو له

(c) ketabton.com: The Digital Library

ذکره ونه ډاربږي. د سو تفاهم د مخنيوي لپاره به دا هم ووايم چې د ښاغلي محق تحليل «عواقب محوره» تحليل دی. ښاغلی محق ليکي: «که دغه ليدلوری وسپړل او وڅېړل شي، ټولو ته به څرګنده شي چې طالبان اساساً د همدغسې ليدلوري زېږنده او د همدغسې فرهنګ محصول دي. که د يوې ټولنې د يوې برخې د وګړو فکري تکوين له همدغسې ليدلوريو او مفکورو رغېدلی وي، څرنګه کولای شو د دې ټولنې د امنيت او ارامۍ خبره وکړو او د پرمختګ او ښېرازۍ دعوا يې وکړو؟»(محق، هماغه). نو د طالبانيزم د معرفتي بعدونو په توضيح کې بايد متنوع تګلارې او د توضيح مختلف اوزارونه وکارول شي.

د ښاغلي محق په نظريه کې د طالبانو په تحليل کې سياسي او قومي مبنا يا خو له سره نشته او يا هم د مسألې په څنډه کې راغلې ده؛ خو د طالبانو د معرفتي بعدونو د توضيح لپاره نه شو کولای يوازې له اسلام څخه د طالبانو په خاص تفسير اکتفا وکړو؛ بلکې بايد هغه اجتماعي، سياسي، فرهنګي او تاريخي عناصر چې د طالبانيزم په تکوين کې يې نقش لرلی دی، او د دوی ايديالوژيک او معرفتي چوکاټ يې برابر کړی دی، توضيح شي. د محق د ليکنې په اړه بل ټکی چې زه يې مطرح کول غواړم، دا دی چې دا سې يو کُلي درک شته چې طالبانيزم د مرستندويو اجتماعي او فرهنګي جوړښتونو له موجوديته پرته تاب او توان نه شي لرلای. د طالب پالو اجتماعي او فرهنګي جوړښتونو توضيح څه ده؟ څه ډول توضيح د دې ټولنې د جوړښتونو او فرهنګ ژورو ته لاره کولای شي چې د هغې پر اساس طالب پاله اجتماعي – فرهنګي مناسبات روښانه شي؟ د محق په مقاله کې بل چلينج دا دی چې دی په دولت کې د طالب مشربو سياستوالو موجوديت ته مستقيمه اشاره کوي چې دولت هم ورته تمايل لري؛ خو د دې سياسي طبقې روښانه او د پوهېدا وړ توضيح نه ده وړاندې شوې. په همدې دليل د نرمو طالبانو په اړه مطرح شوې شاخصې کُلي دي او نه په مشخص ډول په طالبانو پورې اړوند فرهنګي – اجتماعي جوړښتونه او نه هم کوم بهير او سياسي طبقه توضيح کوي.

محق ليکي: «د دې ځواکونو ډېره برخه له جګړې سره مستيقمه رابطه نه لري او ظاهراً د ټولنې د مدني جوړښت يوه برخه ده او يا دا د طالبانو مخالف هغه سياسي – مذهبي فعالان دي چې د اساسي قانون تر چتر لاندې ژوند کوي – سره له دې چې پر اساسي قانون چنداني باور نه لري او کله نا کله عملاً ورسره مخالفت هم کوي – ځينې نور يې ان پر دولتي چوکيو ناست دي؛ خو بيا هم د دوی کارونه سبب کېږي چې د طالب پالنې فرهنګ لا غښتلی شي او هغه کسان چې

د پښتو کتابونو پر ليکه نړۍ www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

غواړي له طالبانو سره اساسي مبارزه وکړي او د دې بهير تړولنيزې ريښې وروچې کړي، ځنډې ته وهل کېږي چې هېڅ کار ونه کړای شي.» (محق، هماغه).

يوه ستونزه د هغو اجتماعي او فرهنګي زمينو په اړه چې طالبان په کې راټوکېدلي دي، د معياري تحقيقاتو نشتوالی دی. خو له دې سره سره بيا هم د ښاغلي محق تګلاره د طالبانو د معرفتي او اجتماعي – فرهنګي جوړښتونو د بعدونو په اړه ژوره تګلاره ده چې د مسألې د لا ښه تحليل او توضيح لپاره ښه پيل ګڼل کېدای شي. واقعيت هم دا دی چې سخت طالبان چې دومره پياوړي شوي دي، غښتلې فرهنګي او فکري ملاتړې ستنې لري چې نه يوازې تر اوسه پورې د افغانستان دولت او نړېوالې ټولنې له پامه غورځولې دي؛ بلکې د هماغه شاخصو پر اساس حرکت هم شوی دی. خو د تحقيق په برخه کې دغه طالب پاله «فرهنګي – اجتماعي ستنې» بايد په ځرګندو ټکو توضيح شي.

همدغسې، ښاغلی محق له نرمو طالبانو سره د دولت د رابطې په اړه او پر دولت د هغوی د اغېزې په اړه ليکي: «خبره دې حد ته رسېدلې ده چې نظام د دې ليدلوري مخې ته د ډال حيثيت غوره کړی او هڅه کوي د هغه له شاخصونو سره ځان عيار کړي. نظام به فکر کوي چې له دې کار سره به مشروعيت حاصل کړي؛ ځکه ګومان کېږي د ټولنې د دودپالنې په خاطر بايد داسې ليدلوری په رسميت وپېژندل شي او ورسره جوړ جاړی وشي. دا يوه بله لويه تېروتنه ده چې عواقب به يې خورا ګران تمام شي. دا کارونه پخپله په يو ډول له طالبانيزېښن سره مرسته کوي.» (محق، هماغه).

د مقالې په پای کې ښاغلی محق بيا هم اخطار ورکوي چې «د طالباني ليدلوري بر وړاندې بې تفاوتي او هغه ته ميدان پرېښودل، له هغو سترو تېروتنو څخه دي چې د توندلاريتوب او خشونت ټولو مخالفانو په کې برخه لرلې ده. د طالبانو له وسله والو ځواکونو سره مبارزې د طالباني افکارو او د طالب پاله فرهنګ د ځېړلو لپاره ځای پرې نه ښود. اوس وينو چې يوه لسيزه وروسته هغه نسل چې په دې تاريخي مقطع کې راټوکېدلی دی، تر پخوا زيات له طالباني شعارونو او خوبونو سره انس لري.» (محق، هماغه)

په دې ډول محق باورمن دی چې د طالبانو د بيا راپاڅېدو لپاره زمينه برابره شوې ده. فکر کوم د ښاغلي محق دغه اخطار جدي او پر ځای دی او بايد تر بل هر وخت زيات جدي وګڼل شي؛ ځکه موږ لا هم د طالبانيزم د وحشت له عصره چنداني لرې نه يو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

نرم طالبان، بې مصداقه مفهوم

عبدالرحمان کبريت

ښاغلي محمد محق په «8صبح» کې د نرمو طالبانو او سختو طالبانو طرح مطرح کړه چې ورپسې د شاکر مهريار مقاله راغله. د دې دوو مقالو ګډ ټکی دا دی چې ګواکې د طالبانو د مختلفو ځانګو لپاره «سخت طالبان» او «نرم طالبان» به رسا اصطلاحات وي. حال دا چې زما باور دا دی چې د دې اصطلاحاتو وضع کول، د ښاغلي محق له توضيح سره سره، تازه مفهوم او تازه پديده نه بيانوي؛ بلکې د هغه مذهبي او سياسي تمايل د توضيح لپاره چې پخوا د نورو بحثونو په قالب کې څرګند شوي دي، نوې اصطلاحات دي.

ولې نرم طالبان؟

ممکن لوستونکو ته دا پوښتنه پيدا شي چې د طالبانو د پېژندلو لپاره اصطلاح جوړولو ته څه اړتيا؟ ښاغلي محق توضيح ورکوي چې: «په افغاني ټولنه کې داسې ډلې شته چې رسماً د طالبانو په کتار کې نه راځي يعنې نه پخپله ځانونه طالبان ګڼي او نه يې نور طالبان بولي؛ خو په عمل کې طالباني ليدلوري ته معتقد دي او د طالباني افکارو په رواجولو سره هماغه ځای ته رسېږي چې طالبان يې غواړي. ليکوال پر دې باور دی چې د طالبانو په تقويت کې او د هغوی لپاره د فکري او فرهنګي ملاتړ په برابرولو کې د دې ډلو نقش خورا موثر دی. که طالبان د جبهې شا ته داسې ملاتړي ونه لري، د دې وس به ورته پاتې نه شي چې په ټولنه کې حضور ولري او خپل سياسي ژوند وغځوي.»

د ښاغلي محق په نظر، نرم طالبان هغه کسان دي چې ممکن د طالبانو د غورځنګ برخه نه وي؛ خو د اعتقاد په لحاظ طالبانو ته ورته مفکورې لري. په همدې خاطر بايد يې نرم طالبان وبولو. وروسته بيا ښاغلي محق د نرمو طالبانو د پېژندلو لپاره د هغوی د باورونو ځانګړنې داسې بيانوي: «- پر نظام دوامدارې نيوکې - د منبرونو او عامه تريبيونونو سياسي کول- پر

د پښتو کتابونو پر ليکه نړۍ www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

پردیو دوامدارې حملې، هغه هم هغه پردي چې که په هر نیت وي خو د وطن په بیارغاونه کې یې برخه اخیستې ده، نه هغه پردي چې له تېرو د پرشو کلونو راهیسې یې کار د دې وطن ورانول دي- د ایدیالوژۍ پر اساس د انسانانو تر منځ بریدونه تېرول- له نوي تمدن سره دښمني او د هغه ټول مثبت اړخونه تر پوښتنې لاندې راوستل په دې پلمه چې ځینې عیبونه او نیمګړتیاوې لري، حال دا چې دا عیبونه د نوي تمدن په جانبي عوارضو کې حسابېږي- د ملي غیرت او دیني عرق په نامه خشونت ته د خلکو هڅول - د دیني روحیې او ایماني جذبې تر پوښښ لاندې په دوامداره او پراخه توګه د نفرت او کینې خپرول - د صنفي او ډله ییزو انګیزو په وسیله د ټولنې له عمومي برخلیک سره لوبې کول، - د خلکو د ویرولو او ګواښولو لپاره له ملي شعارونو او دیني مفاهیمو څخه د اوزارو کار اخیستل- مذهبي او فرقه یي اختلافونو ته لمن وهل.»

زما په نظر ښاغلی محق وایي چې ان د طالبانو له نظامي ماتې سره سره، به بیا هم دا ډله د یوې ایدیالوژۍ په حیث د افغانستان د ټولنې په ګېډه کې هګۍ واچوي او بچي به وزېږوي. دی دغه پروسه «طالبانیزېشن» نوموي.

پر قدیمې پدېدې نوی نوم

خو د ښاغلي محق د نظر برخلاف، زه ګومان کوم چې دا ډول نومونې او اصطلاح جوړونې د دې پر ځای چې د طالبانو پدیده توضیح کړي، لا یې مغشوشوي. دلته غواړم پر دې ډلبندۍ څو اساسي نیوکې وکړم:

لومړی، طالبان د بل هر سیاسي او نظامي ډلې په شان په عمل کې ځینې ځانګړنې لري چې په دې نامه د نورو فعالو فکري او سیاسي قشرونو د ځینو ډلو نومول، سم او منطقي روش نه دی. حماس یوه فلسطیني بنسټپاله دیني ډله ده او په دې حساب نور عرب بنسټپالي مفکران «نرم حماس» نه شو بللای؛ ځکه هر څوک چې دې ډلې ته خپله وفاداري څرګنده کړي، د فلسطیني مقاومت د دې بهیر برخه به وي او که نه نو نه به وي. یعنې ان که په فلسطین کې هم ځینې سیاسي او نظامي ډلې په سیاسي او اعتقادي لحاظ حماس ته ورته وي، بیا هم د «حماس» نوم ان د استعاري استفادې په خاطر وربانديې نه شو ایښودلای. طالبان هم فعاله سیاسي نظامي ډله ده چې پر نورو غورځنګونو او ورته فکري ډلو باندې د هغوی نوم ایښودل، موجه نه دي او مصداق هم نه لري؛ ځکه که دا کار وشي موږ به نور کسان هم طالبانو ته منسوب کړو. په همدې وجه لازمه نه ده چې موږ د نرمو طالبانو نوم پر داسې ډلو یا وګړو اطلاق کړو چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

په سياسي او مذهبي مسايلو کې له طالبانو سره ګډ اړخونه لري. که داسې وشي نو د نومونو او مفهومونو تر منځ پولې به ړنګې شي او په سيمه کې به هر بنسټپالی نظامي او سياسي غورځنګ د نرمو طالبانو په نامه ياد او ډلبندي شي چې دا کار بيا په تحليلي او ميتودولوژي لحاظ سم کار نه دی.

دويمه، ښاغلی محق چې د نرمو طالبانو اوصاف بيانوي، په سيمه او اروپا کې د عامو افراطي اسلامي غورځنګونو ځانګړنې يادوي. دغه ځانګړنې په «حزب التحرير» کې چې په برېتانيا کې ممنوع دی، هم شته، د پاکستان په بنسټپالو عالمانو کې هم شته، په سيمه کې فعالو عربي تبليغي ډلو کې هم شته او ان دا د القاعده ځانګړنې هم دي. له دې ځانګړنو سره سره، د افغانستان پر اسلامي بنسټپالو بهيرونو د ښاغلي محق له خوا دغه خاص نوم ايښودل، داسې توجيه او دليل نه شي موندلای چې دا ډلې له نورو سياسي اسلام پالو او بنسټپالو تفکراتو بيل کړي. ښاغلي محق د فارسي بي بي سي تلويزيون له «پرګار» خپرونې سره په مرکه کې وويل چې طالبان د سيمې د اسلامي بنسټپالو غورځنګونو يوه برخه ده او دوی ته ورته ايديالوژيک اساس لري؛ چې زما په نظر دا سم تحليل دی. په دې حساب، زما تصور دا دی چې د سيمې او پاکستان له بنسټپالو سياسي مذهبي غورځنګونو سره زموږ د نږدېکت په وجه، په افغانستان کې هم د اسلامي بنسټپالنې احيا د درک وړ ده. طالبان هم د همدې احيا د غورځنګ يوه برخه ده چې د ښاغلي محق په وينا ، د يوه مذهبي حکومت په قالب کې يې تاسيسوي.

احياګري او سيمه ييزې سټراټيژيکې لوبې

البته د ښاغلي محق په تحليل کې يوه تېروتنه دا ده چې طالبان د يوه مذهبي خودجوشې دلې ته راټيټ شوي دي. له بي بي سي سره په خبرو کې ده دا خبره په صراحت کړې ده. دلته بايد ووايم چې د پورته استدلالونو پر اساس، طالبان يو بنسټپالی اسلامي سياسي نظامي او محافظه کاره کليوال غورځنګ دی چې په عملي او اعتقادي لحاظ له خورا توندلارو مذهبي غورځنګونو په تېره بيا د هغوی له پاکستاني ښانګو سره پيوند او ورته والی لري. د دوی اکثرو رهبرانو په پاکستان کې مذهبي درسونه ويلي او د هماغه مذهبي حوزې تعبيرونه يې افغانستان ته راوارد کړي دي. خو دا سمه نه ده چې دوی يوازې يو خاص افغاني ايديالوژيک مذهبي غورځنګ وګڼو. سره له دې چې ښاغلی محق هڅه کوي د سياسي اسلام چې طالبان يې

(c) ketabton.com: The Digital Library

استازي دي او د سنتي اسلام تر منځ چې له پېړيو راهيسې په افغانستان کې شته، ورته والی پيدا کاندي؛ خو زما په نظر دا دواړه يو شی ګڼل يوه تحليلي او غير تاريخي تېروتنه وه.

ځکه سنتي اسلام، خشونت نه غواړي، نظاميګر او انتحاري نه دی؛ دويم دا چې د ديني عالمانو په واسطه د قدرت د نيولو ادعا نه لري او اصولاً ځان د دولت او سلطنت سره په تقابل کې نه راپېژني؛ درېيم، داسې نه ده چې د دولت په نيولو سره هر څه ځان ته وغواړي؛ څلورم، له مډرنيزم سره د تقابل د بحران محصول نه دی.

د طالبانو تحريک به د دې پر ځای چې د افغانستان د سنتي اسلام استازی وګڼو، بايد رېښې يې له افغانستانه د باندې او په هغو حرکتونو کې ولټوو چې په شلمه پېړۍ کې په عربي ملکونو او په هند براعظمګي کې د غرب او اروپايي استعمار پر ضد رامنځته شول، لکه د احياګرۍ غورځنګ.

يو، دليل دا دی چې د افغانستان له تاسيس څخه افغان اميرانو ديني عالمانو ته د مذهبي متحدانو په سترګه کتلي دي چې دولتونو ته يې مشروعيت بخښلی دی؛ خو دغه مذهبي طبقه په قدرت کې نه ده شريکه شوې او هېڅکله قدرت ته خطر نه ده ګڼل شوې. اتفاقاً په ايران کې هم چې د روحانيونو په لاس اسلامي دولت جوړ شو، د ايران د سنتي روحانيونو له نظره د غيبت د فلسفې په خاطر، د شيعه دولت تاسيس او يا د دولتدارۍ په ډګر کې د فقيهانو داخلېدل، مجاز نه وو. ان د ايراني شيعي جمهوري بنسټ ايښودونکی ايت الله خميني هم تر مذهبي انقلاب مخکې، د فقيهانو سياسي حاکميت نه مانه. نو د مذهبي مدرسو د شاګردانو او علماوو په لاس د اسلامي حکومت تاسيسول چې طالبان يې يوه نمونه ده، د معاصر سياسي اسلام مفکوره ده.

دوه، سياسي اسلام مډرنه پديده ده چې د عربي فاضله مدينې د تاسيس په ارمان پسې رامنځته شوه او په کې د هغه اسلام احيا مطرح ده چې اسلامي هېوادونو ته د تجدد تر راتلو د مخه و. د شرعي قواعدو پر اساس د اسلامي حکومت د جوړولو مفکوره هله رامنځته شوه چې اروپايي مډرنيزم د لومړي ځل لپاره د استعمار په جامه کې اسلامي هېوادونو ته راغی او اسلام ورسره په تقابل کې واقع شو، په دې وخت کې چې دولت د تکنوکراتانو، تعليم يافته ګانو او ښاري روښانفکرانو په لاس کې و او لا تر اوسه د استبداد له لارې يې په لاس کې دی، اسلامي هېوادونو ته مډرنيزم راغی او بيا د بنسټونو، مناسباتو او د سنتي اسلام ارزښتونو تر منځ بحران پيدا شو. نو دا ډول اسلام پالنه چې په څلورمه شمسي لسيزه کې د افغانستان

(c) ketabton.com: The Digital Library

لومړني اسلامي ګوندونه او اوس دا دی طالبان يې استازي دي، زموږ په هېواد کې نوې ده. داسې بنسټونه چې د دې اسلامي ايديالوژۍ ملاتړ وکړي، نشته. طالبي او اخواني سياسي اسلام يوازې د منځني ختيځ او پاکستان د مذهبي مدرسو له لارې په افغانستان کې وده کولای شي. يو تاريخي دليل يې دا دی چې په افغانستان کې د ايران او ترکيې برخلاف، تجدد له اسلام سره په همغږۍ او د مترقي اصلاحاتو له لارې راغی. د محمود طرزي مفکورې له هغو اصلاح غوښتونکو اسلامي مفکورو سره غاړه غړۍ ګڼل کېدې چې په هغه وخت کې رواج وې او هدف يې د دين او نوي علم تر منځ پخلاينه وه. ان امان الله خان هم د اتاترک او رضا شاه برخلاف متجدد و خو د مذهب ضد نه و. ځکه د ده له هدفونو څخه يو يې د ختم شوي عثماني خلافت پر ځای په افغانستان کې د اسلامي خلافت ايجادول و. پوهېږو چې له هغه وروسته دولتونو د مذهبي پاڅونونو له ډاره د اجتماعي اصلاحاتو په برخه کې محافظه کارانه چلند وکړ او په نتيجه کې يې مډرنيزم د ټکنالوجۍ او د دولت په بوروکراسۍ پورې محدود پاتې شو.

دريېم، سياسي بنسټپالی اسلام په افغانستان کې ځکه نوې پديده ده چې تر ډېره بريده د اسيا په جنوب ختيځ کې د افغانستان د جيوپوليټيک او تاريخي موقعيت محصول ده، نه په هېواد کې د تجدد او مذهب د ټکر محصول. د ساړه جنګ په سياليو کې متحده ايالتونو د منځني ختيځ او پاکستان په سټراټيژيکه سيمه کې د کمونيزم د نفوذ پر خلاف د بنسټپالي اسلام په واسطه شين کمربند ايجاد کړ. پر پاکستاني مدرسو او افغان او عرب جهادي جنګياليو باندې پانګونه هم د کمونيزم د نفوذ پر ضد مناسب ځواب و او هم د هغو ملتپالو غورځنګونو پر ضد چې د امريکايي او اروپايي امپرياليزم پر ضد راپاڅېدلي وو. د غرب او د عربي هېوادونو او پاکستان له سياسي او مالي ملاتړه پرته دا ممکن نه وو چې توندلارې مذهبي ډلې د مرخېړيو په شان راوټوکېږي او وده وکړي.

په نتيجه کې زما باور دا دی چې په افغانستان کې د طالبانو ماته، د سياسي اسلام او بنسټپالنې ماته هم ده. سياسي اسلام په افغانستان کې اجتماعي ملاتړ نه لري او په افغانستان کې تدريجي اقتصادي او سياسي سيکولرايزېشن ته به تسليم شي؛ ځکه دلته سنتي اسلام پياوړی دی.

د پښتو کتابونو پر ليکه نړۍ www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

د نرمو طالبانو او پر هغوی د سترګې پټولو په باب

شاکر مهريار

محمد محق د «نرم طالبان، سخت طالبان» تر عنوان لاندې مقاله ليکلې وه، وروسته ما په دې اړه وليکل او درښيم ځل عبدالرحمان کبريت د «8 صبح» په 1044 مه ګڼه کې د «نرمو طالبانو» نقد ته ملا وتړله او هغه يې بې مصداقه او يو ډول د مفهومونو اړونه وبلله.

په دې اړه زموږ د نظرونو تر منځ اختلاف، زياتره د طالبانيزم او د هغه د تاريخ په اړه زموږ له فهمه سرچينه اخلي. ما چې «نرم طالبان» د معنا په لحاظ سمه اصطلاح وبلله، دليل مې دا و چې له نرمو طالبانو څخه منظور هغه فرهنګي او اجتماعي قشرونه دي چې طالبان په فرهنګي، اجتماعي، سياسي او د ښکلا پېژندنې په لحاظ ځنې خړوبېږي او په دې فرهنګي اجتماعي قشر کې ځينې سياسي او ايديالوژيک وتلي کسان هم د خاصو تړاوونو پر اساس په رسمي يا نارسمي شکل له طالبانو سره همغږي دي. خو دوی الزاماً د طالبانو د ډلې غړي نه دي. نو د ښاغلي محق د مقالې په تاييد کې د ليکوال اساسي فرضيه دا ده: هغه فرهنګي اجتماعي قشر چې د طالبانو د خشونت جغرافيه جوړوي، دوه ډوله طالبي کړنې يې زېږولې دي؛ يو خو وسله وال او ترهګريز عمل دی چې سخت طالبان يې کوي او په «طالبان» مشهور دي، بل غير وسله وال سياسي عمل دی چې له سختو طالبانو سره فکري ملګرتيا لري او دا عمل نرم طالبان کوي. اوس نو دا ټول څرنګه د طالبانيزم په نامه د يوه مرکزي مفهوم پر محور څرخېدای شي؟ د طالبانو په اړه په تحقيقي ادبياتو کې د طالبانيزم ځانګړنې بيان شوې دي او پخوا هم ليکوال ورته اشارې کړې وې. نو هغه اشخاص، ډلې او سياسي کړې، چې له سختو طالبانو سره د لاندې پنځو مشترکو فکتورونو پر اساس فعاليت کوي، نرم طالبان دي. يعنې سخت او نرم طالبان د پنځو دليلونو پر اساس د يوه مرکزي مفهوم يعنې طالبانيزم په نامه تحليل کولای شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

1- د مشترکو عواقبو په دلیل. معنا دا چې د طالبانو ټول وسله وال او خشونتپاله فعالیتونه په یوه طالبي هدف ختمېږي چې اقلاً یوه شاخصه یې د دیموکراسۍ ختمول او د تبعیض برقرارول دي.

2- د ایدیالوژیکو مشترکاتو په دلیل. د طالبانیزم ایدیالوژي چې ارزښتونه په خاصه بڼه تعریفوي، د تفکر او عمل په ډګر کې هم یو خاص سیاسي لیدلوری خلقوي. خو د طالبانو ایدیالوژي حد اقل دوې ټینګې ستنې لري: مذهبي او قومي فاشیزم. (زما په نظر دا به له انصافه لرې وي چې څوک دې طالبان مذهبي او قومي فاشیستان وبولي؛ ځکه د قومي فاشیزم مبنا د یوه قوم بر ګڼل او د نورو رټل او ختمول دي. دا سمه ده چې د طالبانو اکثره غړي پښتانه دي؛ خو دوی ته پښتونولي هېڅ ارزښت نه لري. دومره تاوان چې طالبانو پښتنو ته ورساوه بل قوم ته به یې نه وي رسولی. دوی له هماغه پیله اکثره هغه تکړه پښتانه چې له دوی سره یې فکري ملګرتیا نه لرله، له تېغه تېر کړل مثلاً ډګرجنرال عبداظاهر سوله مل، جنرال میرغوث الدین پیلوټ چې په ګاګارین مشهور و او ګڼ شمېر نور. همدارنګه طالبانو ډېر پښتانه تعلیم یافته کادرونه د نامطلوبو اشخاصو په نامه له دندو لرې کړل. دوی همدا اوس په خپلو سیمو کې د پښتنو مکتبونه سوځوي، معلمان، انجینیران، ډاکتران او د بشري مرستو کارکوونکي وژني چې ټول تاوان یې یوازې پښتنو ته رسېږي. که دوی قومي فشیستان وای؛ نو د ایدیالوژۍ پر ځای به یې قومیت پاله. له بلې خوا د دوی په لیکو کې بدخشي او تخاري تاجک توکمه طالبان هم کم نه وو، د طالبانو په واکمنۍ کې د بامیان ټوله لاره د هزاره طالبانو په لاس اداره کېدله، همدارنګه ازبک او ترکمن طالبان هم ورسره وو او لا اوس هم شته. همدارنګه کله چې بهرني اصطلاحات یې پسې واخیستل، داسې یې نه کړل چې پښتو معادل ورته پیدا کړي؛ بلکې عربي اصطلاحات یې د انګریزي او نورو اروپایي ژبو د کلمو پر ځای استعمال کړل، مثلاً د ډاکتر پر ځای طبیب. دوی هجري شمسي منظم تقویم په هجري قمري نامنظم تقویم واړاوه چې دا عربي نشنلیزم ته خدمت و، نه پښتونولي ته؛ نو طالبان یوازې دیني تعصب پالي، نه قومي. طالبان مذهبي فاشیستان هم نه شو بللای ځکه د دوی د حکومت تر سیوري لاندې لسګونه زره شیعه وګړي اوسېدل؛ خو چا ورپورې کار نه لاره. ژباړن)

3- په سیاسي فرهنګ کې د مشترکاتو په دلیل. طالبان هغه وسله واله ډله ده چې د سیاسي فرهنګ او عیني تجسم په لحاظ، د یوه خاص سیاسي فرهنګ له بستره راپورته شوې او په عمل کې هم خاص سیاسي فرهنګ ښیي.

4- د مشترک دښمن د تعریف په دلیل. طالبان د غرب له تمدنه او سیکولر تفکره رانېولې تر تشیع مذهبه پورې هر څه تکفیروي او د دښمن په سترګه ورته ګوري. (فکر کوم دلته هم د مقالې لیکوال تېر وتی دی؛ ځکه د طالبانو په رسمي بیاناتو کې د تشیع د تکفیر په اړه کوم سند نه لرو. داسې راپور مو هم نه دی اورېدلی چې دوی دې په خپله واکمني کې له شیعه ګانو سره تبعیضي چلند کړی وي. همدا اوس د هزاره جاتو اکثره شیعه وګړي پر هغو لارو تګ راتګ کوي چې د طالبانو په لاس کې دي؛ خو د شیعه توب په خاطر چا نه دي وژلي. نو د داسې نظرونو په څرګندولو کې باید خورا محتاط اوسو چې خدای مه کړه په ناپامۍ سره په وطن کې مو د شیعه او سني تر منځ د شخړو اور بل نه کړو. ژباړن)

5- تبعیض او له ښځو سره دښمني. له ښځو سره دښمني او ښځه اصلاً په خصوصي حوزې پورې اړونده ګڼل او له ښځو څخه د عمومي حوزې پاکول، د طالبانیزم بله ځانګړنه ده. د طالبانو جوته ځانګړنه، تعصب او د تبعیض د یوه پراخ رژیم برقرارول دي.

د پښتو کتابونو پر لیکه نړۍ www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

نو هغه کسان چې په تفکر او عمل کې له طالبانو سره دغه مشترک اړخونه لري؛ خو عملاً د طالبانو په ډله کې نه دي او وسله واله جګړه نه کوي، «نرم طالبان» دي، حال دا چې ممکن ځان طالبانو ته وفادار وګڼي او یا ونه ګڼي او یا حتی له هغوی سره مخالفت هم وکړي.

د همدې مشترکاتو پر اساس، نرم طالبان هغه وګړي دي چې که یې د کړنو اقل حد واخلو نو له طالبانو سره ورته هدفونه لري او که یې اکثر حد واخلو نو له طالبانو سره مشترک هدفونه لري. د عواقبو د یوخېلوالي اندازه یې له دې لګولای شو چې دوی څومره په یادو پنځو فکتورونو کې له طالبانو سره ټینګ مشترکات لري.

لومړی فکتور اساسي دی او څلور نور یې مهم دي خو هر وخت د لومړي فکتور ملاتړ کوي. یعنې د نرمو طالبانو د پېژندلو او تصدیق لپاره د هغو فکتورونو پېژندل مهم دي چې له سختو طالبانو سره مشترک هدفونه زېږولای شي.

خو تر ټولو مخکې، بله پوښتنه دا ده چې څرنګه کولای شو طالبان له نورو توندلارو اسلامي ډلو توپیر کړو؟ پیټر مارسډن د طالبانو او اخوان المسلمین په توپیر کې دوه ټکي تر نورو جوت ګڼي: لومړی، د طالبانو ځوان پیروان هماغسې انګېزه نه لري چې د اخوان المسلمین ځوانو غړو یې درلوده. دویم، د طالبانو په هدفونو کې پان اسلامیزم نشته. دغه وروستی ټکی خورا مهم دی. همدا وجه ده چې طالبان «د افغانستان اسلامي امارت» یادوي او مثلاً له «حزب التحریر» او «د ازبکستان اسلامي غورځنګ» له ځینو مشترکاتو او ورته والو سره سره، له دوی بېلېږي. (د طالبانو یو شعار داسې و چې: «د هندوکش په سر به رپي بیرغونه په پامیر به وي/ نه به وي محدود زموږ جهاد عالمګیر به وي.» له دې شعاره څرګندېږي چې پان اسلامیزم د طالبانو په هدفونو کې شامل و او همدا شعار و چې روسیه او د منځنۍ اسیا هېوادونه یې ترهولي وو. طالبانو د افغانستان په اسلامي امارت باندې ځکه قناعت کړی و چې تر دې زیات څه یې په وس کې نه و. ژباړن)

نو له یوه پلوه، د روایتونو کُلي او لوی مفاهیم هر وخت یو کُلي پوښښ برابروي چې تر لاندې یې د ډلو تر منځ او د ډلې په منځ کې تنوع اوسېږي او ټول بیا سره یو ځای کُلي مشترکات منعکسوي. اسلامي بنسټپالنه هم د همدغو کُلي مفاهیمو په ډله کې راځي. له بل پلوه، د سیاسي تفکر او د ځواکمنې سیکولرۍ او ناتوکمیزې ملتپالنې په فقدان کې اسلامي بنسټپالنه له نورو فرهنګي – اجتماعي خاصو حوزو سره یوځای کېږي او بل نقش مومي چې ډېري نورې خلاګانې جبیره کړي. طالبانیزم د اسلامي بنسټپالنې له کورنۍ څخه دی چې په خاصه فرهنګي – سیاسي حوزه کې تر اسلامي بنسټپالنې پورته نقش او وظیفه لري. بناً د ډلې په منځ کې او د ډلو ترمنځ تنوع همیشه به په یو ډول سره په یو بل کې تداخل او مشترکات لري.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دغه تحليل راسره مرسته کوي چې اسلامي توندلاريتوب په مختلفو نومونو، په مختلفو فرهنګي – اجتماعي حوزو کې سره توپير کړو او نومونه ورباندې کېږدو چې د مشخصو فرهنګي او اجتماعي او يا سياسي فرهنګ په ځانګړنو سره توپير شي.

په دې دليل، بده نه ده چې د يوې ډلې په منځ کې د موجود تنوع د بيان لپاره پر مختلفو برخو يې مختلف نومونه کېږدو. تر دې ځايه دا روښانه شوه چې دا به محض تېروتنه وي چې طالبان يوازې هغه اسلامي بنسټپاله ډله وبولو چې د سنتي اسلام ځای يې نيولی دی.

په افغانستان کې د طالبانو تاريخي مخينه

کله چې د «طالبانو تاريخي مخينه» مطرح کېږي، معنا يې دا ده چې د طالبانيزم په نامه د يوه تفکر مخينه او د هغې قراين څېړل کېږي. عبدالرحمان کبريت ويلي دي چې سنتي اسلام د سلطنت په مقابل کې نه و.

وروسته ادعا کوي چې «د افغانستان له تاسيس څخه افغان اميرانو ديني عالمانو ته د مذهبي متحدانو په سترګه کتلي دي چې دولتونو ته يې مشروعيت بخښلی دی؛ خو دغه مذهبي طبقه په قدرت کې نه ده شريکه شوې او هېڅکله قدرت ته خطر نه ده ګڼل شوې.»

اساسي ستونزه دا ده چې د کبريت د ادعا برخلاف، «مذهبي متحدان» د افغانستان په تاريخ کې د قدرت په شريکانو بدل شول. قسيم اخګر په 1380 کې په خپله يوه مقاله «د طالبانو د پيدايښت زمينو او عواملو ته يوه کتنه» کې ليکلي دي: «واک ته د نادر خان له رسېدو سره ګڼ شمېر ديوبندي ملايان راميدان ته شول او نادر خان له هغوی څخه د خپل سلطنت د پښو په ټينګولو کې حد اکثر استفاده وکړه. له دې تاريخه د اساسي قانون تر لسيزې پورې د دوی (د ملايانو) د نقش څرک نه لګي؛ ځکه دوی د دولت د بدن يوه برخه وه او له هماغه طريقه يې خپل کار جاري ساتلی و. مثلاً ملا محمد امين خوګيانی او ملا برهان کشککي، د دولت رسمي جريدې په واک کې درلودې او ځينو نورو يې د دارالاحساب اداره پرمخ بېوله او يو شمېر محتسبان يې ښارونو ته استول چې له خلکو د لمانځه او روژې د احکامو او د دعای قنوت پوښتنه وکړي او د «دُرې» په وسيله يې ترويج کړي.» په دې مقاله کې بيا هم لولو: «د داوود خان د صدارت په دوره کې د دوی فعاليتونه تر ډېره بريده کم شول. خو په اصطلاح سره د ديموکراسۍ په دوره کې يو ځل بيا ورته فرصت برابر شو چې ميدان ته راووځي. په کابل او د افغانستان په ځينو نورو ځايونو کې د ښوونځيو د نجونو پر مخونو د تېزاب شيندل او ان د دوی ترور، په دې دوره کې د دوی د حضور نښې ګڼلی شو؛ خو يوازې دا نه وو. د اردو

(c) ketabton.com: The Digital Library

انتشاراتو د ملا محمد مبارک په قلم د «سیف الابرار» په نامه کتاب چاپ کړ چې په کې شیعه مذهب تر برید لاندې راغلی و. همداسې «ملا منهاج الدین ګهیځ» په «ګهیځ» خپرونه کې شیعیان د ابن سبا پیروان معرفي کول.»

قسیم اخګر د مقالې په بله برخه کې لیکي: «په عملي لحاظ د دې تبلیغاتو نتیجه دا راووته چې د جبار، لطیف غول او پهلوان عبدالحق په نامه ځینو کسانو د هزاره ځوانانو ښکار ته ملا وتړله او ځیني یې ووژل.

د ملا بسم الله په نامه یو چا به د میوند د جادې د وړوکي جومات له لاسپیکره هغو ښځو او نجونو ته توند و تېزې زیاړې کولې چې له جادې څخه به تېرېدې. ده پر شیعه ګانو هم ناروا تورونه پورې کول؛ خو حکومت به په دې پلمه چې هغه یوازې یو لیونی دی، څه ورته نه ویل. قسمت ته وګوره چې له همدې جوماته څو ګامه ها خوا، د نوم ورکي سپاهي مینار ته نا رسېدلی، یو ځای و چې د ناموس دلالانو به په ازادۍ سره خپل کار و بار په کې کاوه؛ خو نه ملا بسم الله او نه د حکومت پولیس او نه ملا ګل محمد چې معصومې نجونې به یې ترورولې، په دې اړه حساسیت څرګنداوه. که دا ومنو چې له ښځو سره دښمني، له شیعه ګانو سره مجادله او له دیموکراسۍ او ازادۍ او د تمدن له مظاهرو سره ضدیت او همدارنګه توکمیز او قومي تعصب او د وخت له روح سره پردیتوب، د طالبانو جوت اړخونه دي، نو باید دا هم ومنو چې طالبان یو ناڅاپه نه دي رامنځته شوي او (په نویمو کلونو کې) د طالبانو ځواکمن او متشکل څرګندېدل، باید د دوی زېږېدنه نه، بلکې د دوی بلوغ وګڼو. اوس نو باید هغه عوامل او موجبات وښییو چې دغه ماشوم یې بلوغ ته ورساوه او د واک پر ګدۍ یې کېناوه چې نه یوازې یو هېواد له خاورو سره خاورې کړي؛ بلکې ان نړۍ د یوې بلې جګړې درشل ته ورولي او د سیمې ثبات ګډوډ کړي.»

نو کله چې د «سنتي اسلام» پر وړاندې د «احیاګرۍ» او «سیاسي اسلام» خبره کوو، باید پوره دقت وکړو او د سیاسي اسلام تاریخي تسلسل په مختلفو اجتماعي، فرهنګي او سیاسي چوکاټونو کې درک کړو او همدارنګه د سنتي او صوفي مشربي اسلام په شا تګ او ماتې. نو دا به په پام کې نیسو چې په تحلیل کې یوازې او یوازې د مذهب پر عنصر تکیه نه ده په کار او باید د طالبانیزم له اجتماعي، فرهنګي، سیاسي او تاریخي اړخونو هم غافل پاتې نه شو.

خو د افغانستان په سیاسي نظام کې د بنسټپالو روحانیونو د نقش د درک کولو لپاره، تر هر څه د مخه باید پوه شو چې د سیاسي قدرت د استحکام درې سنتي ستنې وې:

(c) ketabton.com: The Digital Library

1) دولتي بنسټ؛
2) قبيلوي بنسټ (خانان، اربابان او د قبيلو مشران)؛
3) د روحانيت بنسټ.

معمولاً دغه دوه وروستني بنسټونه د لومړني بنسټ يعنې د دولت په خدمت کې او سېدلي دي.

ټول پوهېږو چې په افغانستان کې دولتي بنسټ څنګه راونړېد او ولې د افغانستان په تاريخ کې نوپالنه له ماتې سره مخ شوه؛ خو د نورو بنسټونو په جوړښت او فعاليتونو کې بدلون راغی. خانانو او د قبيلو مشرانو خپل سنتي فعاليت له لاسه ورکړ او سنتي روحانيت هم خپل ځای سياسي او ټوپکوالو ملايانو ته پرېښود. يعنې د روحانيت نقش داسې بدل شو چې پخوا به يې دولت ته مشروعيت تأميناوه؛ خو وروسته د دولت او سياسي قدرت په تصرف کوونکي ځواک بدل شو. نو دا به بې ځايه نه وي چې ووايو: «د طالبانو (دغه) ځواکمن او متشکل څرګند بدل، بايد د دوی زېږېدنه نه، بلکې د دوی بلوغ وګڼو.»

پخوانۍ تجربې، سخت طالبان او نرم طالبان

«پخوانۍ تجربې» چې يادوو منظور مو دا وي چې پورته ياد شوي پنځه مشترک فکتورونه پخوا هم تجربه شوي دي. د دې پنځو مشترکو فکتورونو يوه برخه د افغانستان په معاصر سياسي تاريخ کې د سياسي او خشونتپالي اسلام په توکم پوهنه کې څېړلای شو؛ خو ځينې نژدې او ژوندۍ تجربې هم شته چې زموږ د ټولو په ياد دي او د مشخصو مشترکاتو پر اساس د مختلفو ځواکونو د همغږۍ په قالب کې د يوې پېښې څرنګوالی توضيح کوي. د مثال په توګه، د ايډيالوژيکو مشترکاتو په لحاظ القاعدي د طالبانو ملاتړ کاوه. همدارنګه د پاکستان مذهبي حزبونه لکه جميعت علمای اسلام، سپاه صحابه او حرکت الانصار، د طالبانو په ملاتړ کې سره همغږي وو او دي. همدارنګه له طالبانو سره د ګلبدين حکمتيار يو لاس کېدل او دا چې د 1994 او 2001 کلونو په منځ کې د حکمتيار قوماندانان د سېلاب په شان د طالبانو خوا ته ورمات شول، دليل يې مشترک سياسي فرهنګ، ګډ دښمن، ګډ تبعيض او له ښځو سره ګډه دښمني وه. او دا چې دا دوه اړخونه د ايتلافي ځواکونو او د حامد کرزي د حکومت پر ضد جګړه کې سره يو شول، اساسي دليل يې فرهنګي او اجتماعي مشترکات دي. نو د طالبانو په تعريف کې او يا د ورته نورو فعالانو په پېژندلو کې نه شو کولای اجتماعي او فرهنګي، ايډيالوژيک او ارزښتي چوکاټونه له پامه وغورځوو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

نو يو د اسلام په اړه د طالبانو د تعبير بحث دی او بل د هغوی د فعاليت د سياسي او اجتماعي جغرافيې بحث دی چې کولای شي د فعالو ځواکونو تر منځ مشترکات لا زيات او لا ټينګ کړي. د هغو مشترکو فکتورونو موجوديت چې د طالبانو له فعاليتونو سره يو شان عواقب درلودلای شي او طالبان ورسره پياوړي کېږي، د طالبانو د تحليل د مباحثو يوه برخه ده. نو هغه بې وسلې فعالان چې د پنځو يادو فکتورونو پر اساس له طالبانو سره مشترک اړخونه لري، نرم طالبان دي او کېدای شي چې د فعاليت او مانور لپاره هم له طالبانو سره مشترک محيط ولري. ياده دې وي چې د نرمو طالبانو اصطلاح پر هغو کسانو دلالت کوي چې د وسله والو طالبانو له ليکو څخه د باندې فعاليت کوي.

دا چې د طالبانو د ډلې په منځ کې توندلاري او منځلاري شته که نشته، او س له دې بحثه وتلې خبره ده. په بله وينا ، هغه ډله چې وسله واله ده او جنګېږي «سخت طالبان» دي او هغوی چې وسلې نه لري خو خبرې، کړنې او سياسي فعاليتونه يې له طالبانو سره يو شان دي او له طالبانو سره ګډ هدف لري، «نرم طالبان» دي. د دوی د معرفتي او ارزښتي مشترک نظام له تحليله به تېرېږو چې په هغه برخه کې يوازې د فعاليت په ډول سره توپير ېږي.

ليکوال د ښاغلي کبريت له دې تحليل سره يو مخ موافق دی چې وايي د طالبانو ريښې به «له افغانستانه د باندې او په هغو حرکتونو کې ولټوو چې په شلمه پېړۍ کې په عربي ملکونو او په هند براعظمګي کې د غرب او اروپايي استعمار پر ضد رامنځته شول لکه د احياګرۍ غورځنګ» خو دا به هم پرې ورزيات کړم چې غربي ضد احياګري چې فکري بنيادونو يې له اسلامه سرچينه اخيسته، نه له کوم سيکولر سياسي تفکر څخه. کله چې له مختلفو قومي او سيمه ييزو ټولنو او فرهنګونو سره ګډه شوه، اساسي بدلونونه او تحولات په کې راغلل.

که داسې نه وای، بيا خو دا نه وو په کار چې د عربي هېوادونو د حوزې او د هند د براعظمګي بنسټپالنه جلا جلا مطرح شي. نو د طالبانو او همدارنګه د سختو او نرمو طالبانو د درک کولو لپاره بايد هغه چتر لري کړو چې طالبان او اسلامي بنسټپالنه يې پوښلي دي او دا چتر به د هغوی د ايډيالوژيکې ستنې په توګه په رسميت وپېژنو. همدارنګه بايد د فعاليتونو مختلف شکلونه او اړخونه چې د ورته هدف لپاره ترسره کېږي، وپېژنو چې الزاماً تر يوه مشخص او مشهور نامه لاندې نه دي قيد شوي.

ښاغلی کبريت ليکي: «حماس يوه فلسطيني بنسټپاله ديني ډله ده او په دې حساب نور عرب بنسټپالي مفکران «نرم حماس» نه شو بللای.» زما په نظر دا خبره دقيقه نه ده او د اوسني

(c) ketabton.com: The Digital Library

مبحث د فرضيو د نفي کولو لپاره قوي استدلال نه لري. هغه عرب او فلسطيني سياسي سرلاري چې له سخت حماس (وسله وال حماس) سره ياد پنځه مشترک فکتورونه لري، او فعاليتونه يې له حماس سره د هماغو مشترکاتو پر اساس وي، دا به خورا منطقي وي چې نرم حماس وبلل شي.

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library